

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Uçan Süpürge
Serisi

İçindeki
cadiya
ses ver!

MODERN CADI

DEBORA GEARY

Sayfa6

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Okuyan, hayal kuran
ve inanacak bir şeyler arayan herkese,
ve
benim için bütün bunları
mümkün kılan eşime...

Bölüm 1

“Bu iç çamaşırını beğendim, Nell. Bunu giyecek kadınla tanışabilir miyim?”

“Ne?” Nell birkaç satır sorunlu kodu düzeltmeye çalışıyor, erkek kardeşi Jamie ise anlamsız konuşmalar yapıyordu.

“Patlıcan, çikolata ve yakut rengi seçenekleri bulunan dev bir sutyenin yanında duruyorum. 34D beden olduğu yazıyor ama ya yanlışlıkla küçük ölçmüşler ya da sen beni küçülttün. Bu arada kırmızıyı seç, sana iyi gider.”

“Ne? Yok ya.” Nell kafasını ikinci monitöre çevirdi. Bir ekranda program kodunu test ediyor, diğerinde evlilik yıldönümü için internet üzerinden iç çamaşırı alışverişi yapıyordu. Ve tabii ki şu anda on iki santim uzunluğundaki Jamie’nin minik kafası da ikinci ekrandaydı ve kırmızı dantelli bir sutyenin içine giriyordu.

Geri çekilip el salladı. “Etkilendim, güzel sihir numarası. Sutyen de güzel. Ne üzerinde çalışıyorsun?”

Nell kardeşinin sitedeki alışveriş sepetindeki çorap lastiğini ve jartiyeri fark etmemiş olmasına şükreliyordu. “Siktir. Affedersin. Sophie’nin sitesine eklediği *online* bir cadı topluluğu olan Cadı Sohbetleri’nin yakalama sihri üzerinde çalışıyorum. Sihrin, internette gezinen cadıları tespit edip sohbet odamıza yönlendirmesi gerekiyor.”

Jamie kırmızı dantelli sutyenin üzerine çıkıp yerleşmişti. “Tespit etme kısmı tamam da, bunun senin sohbet odan olmadığını düşünüyorum. Eğer öyleyse, sana erkek cadı nüfusundan yüksek katılım olacağının garantisini verebilirim.”

“Çık şu çamaşırın üzerinden Jamie, çok rahatsız edici. İşte bak.” Nell, Jamie’nin sihir kodunu okuyabilmesi için iki monitörü birbirine döndürdü. “Nerede yanlış yaptığıma dair bir fikrin var mı?”

Jamie gözlerini kıstı. “Hımm. Şimdi, ilk kısımda *online* olan cadıları tanımlıyorsun. Bu takip kısmı, doğru mudur?”

“Evet. Sonra onları yeniden bulabilmek için tanımlayıcı bir çerez bırakıyoruz. Sihrin yakalama kısmı devreye girince, tanımlayıcı çerezi harekete geçiriyor ve cadımızı sohbete çekiyor. Yakalamayı tetikliyoruz ama belli ki insanları doğru yere çekemiyoruz.”

“Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Cadı Sohbetleri’ni altmış ikinci satırda sabit bir değişken olarak programlaman lazım. Şu anda insanlar senin en son internet konumuna yönlendiriliyor. Bana göre hava hoş.” Jamie sutyenin askılarından kendine bir Tarzan merdiveni yapmıştı.

“Aha! Şimdi anladım. Yardımın için teşekkürler.”

“Önemli değil. Bu arada güzel bir sihir kodu olmuş. Beni geri gönderebilir misin? Öğle yemeğimin ortasıydım ve yemek çok güzeldi.”

“Ha siktir. Sen ciddi ciddi orada mısın?” Nell altmış ikinci satırı bıraktı. Görünüşe bakılırsa daha önemli sorunları vardı. “Bunun seni sadece yeniden yönlendirmesi gerekiyordu, ağın içine çekmesi değil. Ben senin sanal bir halini yakaladığımı düşünüyordum.”

“Dediğim gibi, güzel bir sihir olmuş. Bunu, oldukça ileri düzey olan ve sadece cadıların erişebildiği Büyücü Krallığı seviyelerinde kullanabiliriz.” Jamie, *online* oyun dünyaları için her daim yeni bir kod girişimi peşindeydi.

Nell kendi sihir kodlama becerilerinin bile bu kadar iyi olmadığını biliyordu. “Tek başıma bir ışınlama sihri yazmaya çalışacak kadar gücüm yok benim. Herhalde senin ışınlanma becerileriyle birleşti.”

Jamie kafasını kırmızı dantele gömdü. “Evet, voltajı yükseltmiş olabilir. Yine de bunun üzerinde çalışalım. Bu Krallık için gerçek bir devrim olabilir. Bu arada, bana bir iyilik yapar mısın, sutyenleri giyen kadınların fotoğraflarına tıklayabilir misin? Sen beni buradan çıkarmaya çalışırken ben de biraz daha eğlenmiş olurum. Acele etme.”

“Şükürler olsun ki,” dedi Nell umursamaz bir alaycılıkla, “yanlış yapılan sihirleri geri alma konusunda bolca tecrübem var.” Bir an düşündü ve birkaç satır kod yazdı. Jamie’yi uğurlarken güce erişti.

*“Enerji ve sihir satırlarına sesleniyorum,
Attığınız adımları hatırlayın.
Şimdi çok iyi bildiğiniz bir adım atın,
Onu eve gönderin ki evinde olsun
Dilerim ki öyle olsun.”*

Lauren, Chicago’nun en gözde yeni konutlarından birinin girişinde ileri geri geziniyordu. Kapı görevlisine şöyle bir bakıp elindeki emlak klasörüyle adama selam verdi. *İyi ki cep telefonu kulaklıkları var*, diye düşündü kederli bir halde. Sokakta kendi kendine konuşmak artık çok dikkat çekmiyordu. Hattın iki ucunda da kendisinin bulunduğu gerçeği, Lauren’in küçük sırrı olarak kalabilirdi.

Bu ev gösterimi konusunda özellikle heyecanlıydı. Müşteriler harika insanlardı ama uzun bir istek listeleri vardı. Tanrı biliyor ya Chicago’nun merkezindeki hiçbir konut onların beklentilerini karşılamıyordu. Ancak Lauren’in görevi, gerçekçi davranmaya

hazır olsalar da olmasalar da onlara çatı katını göstermekti. Çabuk karar vermelerini diliyordu. Yine yoga dersini kaçırırsa Nat başının etini yiyecekti.

Bir taksi yanaştı ve Lauren en iyi emlakçı gülümsemesini takındı. “Seni yeniden görmek ne güzel, Kate. Bu çatı katına bayılacaksın, harika bir manzarası ve büyüleyici bir mutfağı var. Mitch de bize katılacak mı?”

“Evet sanırım ama biz şimdiden çıkabiliriz. Mitch bir yeri hızlıca turlayabilir ama ben etrafı görmek için biraz zaman isterim.” Kate Greenley güzeldi, yeni evliydi ve Chicago tasarım dünyasının en tepesine hızla tırmanıyordu. Ancak bunların hiçbirisi, asansör yukarı doğru hareket etmeye başladığında aniden benzinin solmasını açıklamıyordu.

Lauren müşterisinin kolundan tuttu ve midesinin bulandığını anladı. “İyi misin, Kate?”

Kate başını salladı ve çantasından bir adet gofret çıkardı. “Eskiden hiç sorun yaşamadan öğle yemeğini atlayabiliyordum. Son zamanlarda bu biraz sıkıntı olmaya başladı. Eee, bana daireden bahsetsene. İstedığımız ofis alanı var mı? Işığı nasıl?”

Lauren çantasından evin kuşe kâğıda basılmış, tam renkli broşürünü çıkarırken anlatmaya başladı. Bir yandan da çaktırmadan Kate’i izliyordu, Chicago’da şubat ayıydı, grip her an her yerdeydi ve Lauren gribe yakalanmak istemiyordu.

Asansörden göz alıcı bir bekleme salonuna indiler. Yerden tavana kadar uzanan pencereler, kışın rüzgârla savrulan gölün enginliğini gözler önüne seriyordu. Ancak tabii her müşteri rüzgârda savrulan şeyleri sevmiyordu. “Yazın masmavi gökyüzü ve yelkenlilerin görüldüğü o büyüleyici manzarayı hayal edebiliyorsundur,” dedi Lauren.

Kate güldü. “Bu manzaraya bakıp, Michigan Gölü’nün yazınki halini görebildiğine göre kesinlikle işinde çok iyisin. Gölün her ha-

lini seviyorum ben, en sevilmeyenlerini bile. Listemizde göl manzarası maddesinin bulunmasının sebeplerinden biri de budur.”

“Ha, evet, listeniz.” Lauren kapının kilidini açtı. “Daha önce de söylediğim gibi, Mitch’in istek tablosu bir hayli göz korkutucu ama bu dairenin birçok konuda sizden yüksek puan alacağı konusunda benimle hemfikir olacağını düşünüyorum. Hadi içeri girelim ve daireyi gezelim.”

Dikkatlice müşterisini izledi ve içinden sessizce sevindi. Kate’in içindeki, dairenin ferahlığı ve modern tasarımına kapılan tasarımcıyı görebiliyordu.

Bir yerin kendini satmasına ne zaman izin vermesi gerektiğini bilen Lauren, kenara çekilip Kate’in şehri ve gölü tepeden gören, yaklaşık beş metre uzunluğundaki pencerelere doğru yürümesine müsaade etti. Güzel. İki müşterisinden biri doğru yönde ilerliyordu. Artık sadece Mitch’e ve listesine ihtiyacı vardı.

Sıradan bir kapı zili ona dileğinin gerçekleşmek üzere olduğunu haber veriyordu. Kapıyı açıp Mitch Greenley’i içeri aldı. O harika takım elbisesinden tutun da koltuğunun altındaki havallı dizüstü bilgisayarına kadar her zerresiyle modaya uygun, genç bir muhasebeci vardı karşısında. Lauren, adamın takım elbisesinin bayanlar için olanından almayı o an kafasına koydu.

“Seni yeniden görmek ne güzel, Lauren.” Mitch içeri girip onunla tokalaştı. Kate’e doğru baktığında Lauren adamın üzerinden akan “yeni evli mutluluğunu” görebiliyordu. Adam tutkuları olmayan, sayılarla bozmuş bir inek gibi görünebilirdi ama yeni evlendiği karısına deli gibi âşıktı. “Özür dilerim, geciktim aşkım. Vergi dönemi yaklaştıkça müşterilerin talepleri de artıyor.”

“Gergin tiplerle uğraşmak senin en iyi özelliklerinden biri, tatlım.” Kate kocasını öperek karşıladı. “Seninle neden evlendim sanıyorsun?”

“Ben de hazırladığım tablolar nedeniyle sanmıştım,” dedi

Mitch, granit kahvaltı tezgâhının üzerine koyduğu bilgisayarına hafifçe vurarak.

Lauren kahkahayı basacaktı ki sustu. “Bu dairenin senin listen karşısında dimdik ayakta duracağını düşünüyorum, Mitch ama yine de etrafı gezelim de sen de biraz izlenim edin.”

Kate hafifçe gülümsedi. “Onun ilk izlenimi hesap tablolarıdır. Gel de şu manzarayı gör aşkım, gerçekten şahane. Böyle kasvetli bir günde bile içerideki ışık muhteşem.”

Mitch karısının elini tuttu ve birlikte büyük oturma odasına doğru yürüdüler. Lauren onların o andan itibaren tanıdık gelen hareketlerini izlemeye koyuldu. Kate, eşinin elini tutarken bile odayı nefes kesici bakışlar ve keskin yön değiştirmelerle bir nevi dans eder gibi geziyordu. Mitch ise aklındaki mantar panoya tutuşturulmuş liste çerçevesinde sınıflandırır gibi düzenli bir şekilde evin dört bir yanını inceliyordu.

Ruhlarının temel taşları belli ki tamamen farklı malzemelerden yapılmıştı. Lauren, bu yeni komisyonunun, akşam yemeğinde ne yiyeceklerine karar verirken, evli olarak alacakları ilk ev konusunda olduğu kadar az ortak noktası olduğuna bahse girebilirdi. Öyle ya da böyle ilişkiyi yürütebiliyorlardı işte.

Mitch bilgisayarına doğru yürürken Lauren odanın ortasında duran Kate’in yanına gitti. “Pekâlâ Mitch, nasıl gidiyoruz?”

“Bu dairenin en büyük önceliklerimizden bazısına cevap verdiği kesin.” Mitch önündeki kontrol listesinde aşağıya doğru ilerledi. “Göl manzarası, tamam. Açık ve havadar büyük oturma odası, tamam. Ahşap yer döşemeleri, tamam. Nedir bu Lauren? Bambu mu?”

“Evet, rasgele genişliklerde döşenmiş bambu. Bütün dairenin yer döşemeleri bu şekilde yapılmıştır,” dedi Lauren. “Özellikle mutfaktaki döşemeyi çok seviyorum. Çikolata rengi dolapları ve paslanmaz çeliği çok güzel ön plana çıkarıyor.”

Mitch biraz daha inceleyebilmek için mutfığa doğru döndü.

“Açık rafları, dolaplardan daha çok sevdiğimi söyleyemeyeceğim. Çirkin şeyleri nereye saklayacağız?”

Boş oturma odasının ortasında, yerde bağdaş kurmuş oturan Kate karalama defterinden kafasını kaldırıp şöyle bir baktı. “Benim mutfağında çirkin şeyler yoktur.”

“Hı hı,” dedi Mitch. “Tasarımcı konuştu.”

“Sadece senin Josephine Teyze’nin getirdiği iç içe geçen seramik kâseleri hayrına elden çıkarmamız gerekecek.” Kate, Lauren’a baktı. “El boyaması, pembe domuzlarla süslenmiş beş parçalık bir set. İlgilenir miydin?”

Mitch yüzünü buruşturdu. “Teyzem ziyarete geldiğinde onları görmek isteyecektir, hep böyle yapar. Hem düğün hediyelerini başkalarına vermek nezaketsizlik olmaz mı?”

Kate kocasına gülümsedi. “Söz konusu olan senin en sevdiğin büyük teyzen de olsa ben bu evi pembe domuzlu porselenlerle takım olsun diye almıyorum. Ayrıca ona yüz vermemeliyiz, böyle giderse daha fazlasını getirir. Ben açık rafları beğendim. Geçen gün mutfak eşyaları satılan bir dükkânda bu raflarda harika duracak bakır tabanlı tencereler görmüştüm.”

Lauren, Kate’in yemek becerilerinin ekmek kızartmaktan öteye geçmediğini anlayabilecek kadar zaman geçirmişti Greenley’lerle.

“Tasarım ilhamı bu olsa gerek,” diye fısıldadı Mitch. Karısına göz kırptı. “Bak, artık neden mutfak eşyaları satan bir dükkâna gittiğini bile sormuyorum. Öğreniyorum.”

Kate kıkırdadı.

Mitch bilgisayarına döndü. “O halde, ‘modern ve iyi tasarlanmış mutfak’ maddesi tamamdır?” Teyit amaçlı Kate’e doğru baktı.

“Evet, bence tamam. Şimdilik ferahlığı hoşuma gitti. Hadi bir çılgınlık yapıp listede aşağıya doğru inelim ve ebeveyn banyosuna bakalım, olur mu? Umarım göl manzarası olan büyük, jakuzili bir küveti vardır.”

Lauren bu sözleri bir işaret olarak algılayıp onları ebeveyn odasına yönlendirmek için önden yürüdü.

“Yine mi tatlım?” Kate, Mitch’in sesindeki endişeyi duyunca durdu.

Mitch etkileyici bir hızla karısının yanına geçti. “Grip olmadığından emin misin? Bu sabah evde de çok bitkin görünüyordun.”

“İyiyim. Bugün fincanlar dolusu kahve içtim ve yeterince yemek yemedim galiba. Dairenin geri kalanına da bir göz atalım, sonra sen beni güzel bir akşam yemeğine götürürsün. Kurt gibi açım.”

Mitch kafasını iki yana salladı. “Önce yemek, ruh gibi görünüyorsun. Lauren, dairenin tamamını gezmek için yarın sabah yeniden gelebilir miyiz?” İtiraz etmesinin önüne geçmek için Kate’in kolunu tuttu.

Hımmmm, seksi muhasebeci duruma el koydu, diye düşündü Lauren. “Sorun değil. Ev boş zaten, sadece hemen bir emlak komisyoncusunu aramam gerekiyor ve sizinle yarın sabah buluşabiliriz. Sabah dokuz?”

“Bizim için uygun.” Mitch, Kate’i kapıya doğru yönlendirdi. “Söz veriyorum, ikimiz de güzelce kahvaltımızı yapmış olacağız.”

Kate, Lauren’a doğru şöyle bir bakıp el salladı. Kocasına yaslandı ve asansöre doğru yürüdüler. “Kulaklarımın arkasını da yıkayacak mısın?”

Lauren’ın, bunun yemekle alakası olmadığını anlamak için Mitch’in cevabını duymaya ihtiyacı yoktu. Asansörün kapısı kapanırken Kate’ten gelen sıcaklık ve şakaların kıvılcımlarını hissedebiliyordu. Neyse ki yoga dersine gidebilmek için zamanı var gibi görünüyordu.

“Moira Teyze, internet kara büyüyle yaratılmadı, inan bana.”

“Kesinlikle öyle yaratılmıştır, Sophie. Yoksa neden, şu minik farecik yoluyla ona yapmasını söylediğim şeyi yapmasın?”

Sophie, Moira'yla yapacağı bir sonraki uzun süreli bilgisayar dersinden önce sabır çayı demlemeyi aklının bir köşesine not etti. "Hadi bir daha deneyelim. Bu kez ben söylemeden giriş sihrini başlatma."

"Sophie, bir büyü çanağı kesinlikle daha kolay olurdu, yanlış mıyım? Sana Sean Amca'nın iki taraflı aynasını da gönderebilirim, sıcak bir sohbet için güzel bir ayna."

"Seninle o şekilde de sohbet edebilirim, Moira Teyze ama o zaman Nell'i ya da yakında bize katılacağını umduğum diğer cadıları konuşmaya dahil edemeyiz."

"Bu harika bir fikir," dedi Moira, "yani şu kurmaya çalıştığınız cadılar topluluğu. Ama bunu yapmak için en iyi ortamın internet olduğundan emin misin? Biliyorsun, cadılar binlerce yıldır internet olmadan da birbirlerini bulmayı başarmışlardır."

Sophie gülümsedi. Moira aileden cadıydı, gelenek anlayışı da güçlü ve derindi. "Bunun yeni ve değişik olduğunu biliyorum, Moira Teyze. Bugün keşke birbirimizi daha kolay bulabilseydik. En son ne zaman aileden olmayan bir öğrencin oldu?"

"İşte bu konuda haklısın, Sophie," diye iç çekti Moira. "Senden sonra ancak birkaç tane oldu."

Sophie, Moira'yla aralarında kan bağı olmadığını çoğu kez unutturdu. Çocukken, Moira'nın Nova Scotia kıyılarındaki kulübesinde cadılığı ve geleneklerini öğrenerek geçirdiği yazlar, onları gönülden bir aile yapmıştı. "Ben de sizi özlüyorum, Moira Teyze. Bu yaz uygun olduğumda ziyaret ve yardım için yanınıza geleceğim."

"Sana her zaman kapımız açık, tatlım. Düşünce yeteneklerin olsaydı, senden buraya, İrlanda'ya gelmeni isterdim. Geçenlerde kardeşimin torunu Murphy'nin düşünce okuyabildiğini fark ettik ve yanında ona davet edilmediği yerlerden uzak durmasını öğretecek biri yok. Murphy'nin kulakları, küçük oğlanların duymaması gereken her şeyi duyuyor. Eğitim için başka bir yere gönderilemeyecek kadar da küçük."

“İşte bu yüzden *online* bir topluluğa ihtiyacımız var. Jamie bir düşünce cadısı, belki bizim sohbet odasına uğrar ve sana Murphy konusunda yardımcı olur. Modern cadıların modern araçlar kullanmaya ihtiyacı var.”

“Uçağa binip koca okyanusu geçmedim mi ben? Bu yaşlı cadı için bu bile yeterince modern. Ama yine de minik haylaz Murphy konusunda Jamie’den yardım istemek iyi fikir.”

“Umarım, sohbeti cadıcıklar konusunda ve bunun ötesinde de kullanabiliriz.” Sophie kozunu ortaya koyuyordu. “Tanrı vergisi birçok yetenek yitip gidecek. Herkes cadılık yetisini tanıyan ve destekleyen ailelerden gelmiyor. Sen bize eğitilmemiş bir cadının hem tehlike hem de kayıp olduğunu söyledin hep.”

“Evet, Sophie, biliyorum. Bu yüzden sana yardım etmeyi kabul ettim.”

“Öyle işte. Hadi başlayalım. Seni sohbet odasına sokmamız lazım. Yukarıdaki sana gösterdiğim çubuğa git ve *www.modern-cadi.com* yaz.”

Moira ofladı. “O kadar da beyinsiz değilim, Sophie, senin şu küçük, sevimli dükkânına girebiliyorum. Daha geçen ay papatya losyonundan almadım mı?”

“Moira Teyze, bir daha losyona ihtiyacın olduğunda benden iste. Satın almana gerek yok.”

“Cadıların ticari işlerini desteklemek hoşuma gidiyor. Senin papatya losyonun kışın artritli ellerime sihir gibi geliyor.”

Sophie gülüyordu. Moira Teyze yüksek ahlaki değerlerin tepesinde otururken onu oradan indirmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. “Pes ediyorum, ne zaman istersen losyon alabilirsin. Şimdi seni Cadı Sohbetleri’ne sokalım.”

“Yirmi dakikadır bunu yapmaya çalışmıyor muyuz zaten? Minik fareciğimi şuradaki sarı butonun üzerine getirdim işte. Sonra

ne var? Bu fare olacak yaratık da sürekli başka yerlere gitmek istiyor. Murphy ya da öbür küçüklerden biri bana karşı büyülemiş olmasın fareyi?”

Sophie gülümsedi. Bu oldukça muhtemeldi. “Bunu deneyen bir sürü kişi olabileceğini düşünüyorum, Moira Teyze. Ama senin bütün çaylak cadı oyunlarından daha güçlü olduğuna eminim. Önce sarı butona tıkla, sonra giriş sihrini başlat. Bu seni sohbet odasına götürecektir. Seni orada bekliyor olacağım.”

Moira'nın hareketli sihrinin başladığını duyan Sophie ona şans dileyip kendisi de sarı “Cadı Sohbetleri” butonuna tıkladı.

*“Benimle aynı yetenekleri paylaşanları arıyorum
Konuşmak ve öğrenmek için.
Bu portal benim gücümü tanıyacak
Üç kişiden biri olarak beni içeri al.
Dilerim ki öyle olsun.”*

Sophie: Başardın! Bu yazdığımı okuyabiliyor musun?

Moira: Gözlerim iyi görüyor, Sophie.

Sophie: Gerçekten de iyi görüyormuş. Pekâlâ, artık giriş sihrini nasıl çalıştıracığını biliyorsun. Gün içerisinde Nell ile burada buluşup yakalama sihrinin hazır olup olmadığını ve çalışıp çalışmadığını öğreniriz.

Moira: Bana göre yarın sabah olacak bu. O zaman görüşürüz, canım.

Çıkış sihri de var mı?

Sophie: Hayır, sadece üst sağ köşedeki x işaretine tıkla yeter. İyi uykular, Moira Teyze.

BÖLÜM 2

“Anne, Aervyn beni yine başka bir yere gönderdi. Durdur onu!”

“Söyle ona, seni geri göndersin.”

“Ama anne!” Ginia’nın, küçük kardeşinin onu ıslama alıştırmaları için kullanmaya kalkışmasına bu kadar sinirlenmesi normal değildi. Nell buzdolabından hafifçe geri çekilip ortanca üçüzüne şöyle bir baktı. Sonra hemen kafasını buzdolabına geri soktu ve tam anlamıyla başarılı olamasa da kahkahasını bastırmaya çalıştı.

“Anne. Hiç komik değil!”

“Özür dilerim, tatlım.” Nell olması gerektiği gibi anlayışlı görünmeye çalıştı. Normalde yumuşak başlı olan kızı o an sadece küplere binmemiş, sırsıklam olmuş ve bütün o sabun köpükleri sayılmazsa çırılçıplak kalmıştı. “Dur tahmin edeyim. Duş mu alıyordun?”

“Evet! Aervyn beni arka bahçeye gönderdi. Üstümde hiçbir şey yoktu ve Nathan’la Jake de oradaydı. Erkekler beni çırılçıplak gördü, anne. Onu durdurmak zorundasın.”

Nell iç çekti. Nasıl bu kadar hızlı değişiyorlardı? Daha geçen yaz Ginia arka bahçedeki fiskiye’nin altında mutlu mesut koşuyordu. “Aervyn kendini geliştiriyor, Ginia. Artık en azından insanları aldığı yerlere geri gönderebiliyor. Hemen tekrar duşa girip durulan. Ben Aervyn’le konuşacağım.”

“Konuşamazsın, kendini de Jamie Dayı’nın evine gönderdi.”

Ginia ancak sekiz yaşında çıldırmış bir çocuğun yürüyebileceği kadar hışımla yürüdü. Omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış fırlattı. “Ayrıca bana dil çıkardı.”

Nell, dört yaşında bir cadıciğı satmaya kalksa eBay’de ne kadar edeceğini düşündü. Güzel kıvrıkcık saçlar, hayran olunası yeşil gözler ve ara ara kötüye kullanılan sihir becerileri... İndirimli fiyata satılık.

Yetenekleri olan bir çocuk Nell’in ailesinde yeni rastlanan bir şey değildi. Soyağacının iki tarafında da cadılık kanı derin ve güçlü bir şekilde kuşaktan kuşağa geçiyordu. En büyük oğlu Nathan artık on üç yaşında yetenekli ve güçlü bir cadıydı. Gururlu teyzeler, dayılar, büyükanne ve büyükbabalardan oluşan bir kalabalığın layığıyla hocalık ettiği Nathan, yeteneklerinin bilincindeydi.

Büyüleyici üçüzleri ise henüz hiçbir sihir belirtisi göstermemişlerdi. Gerçi daha erkendi, cadılığın ortaya çıkışına dair işaretleri yakından tanıyan ailelerde bile birçok cadı çalkantılı ergenlik yıllarına kadar kendilerinde o yeteneği göremiyordu.

Aevryn’e gelince, onun muazzam güçlere sahip bir cadı olacağına şüphe yoktu, Nell’in ailesinde gelmiş geçmiş en güçlü cadı olacaktı. Nell o daha karnındayken anlamıştı bunu. İlk tekmelerinden çok önce güç akımlarını oyun oynar gibi çekiştirdiğini hissetmişti.

İnsan, üçüzlerden sonra tek bir çocuk doğurmanın çok kolay bir iş olduğunu düşünebilir ama Aevryn adeta bir kasırğa gibi gelmişti. Doğumda bulunan grubu ayakta tutmak ve bebeğin güvenle dünyaya gelmesini sağlamak için ailedeki bütün cadılar seferber olmuştu. Odadaki dehşet hissedilebiliyordu.

Nell o zamandan beri Aevryn’in hayatını mümkün olduğunca normal kılmak için çok çalışmıştı. Güçleri olan bir cadıcık her ne olursa olsun daha küçük bir çocuktu ve güçleriyle birlikte gelecek olan sorumlulukları sırtlanmadan önce *küçük bir çocuk olmaya* sonuna kadar hakkı vardı.

O ay, Aevryn dışında ailede ışınlama yeteneğine sahip tek

kişi olan Jamie Dayı'yı çağırıp sokak köpeklerini, çocukları ve Mercedes'i gerçek sahiplerine sessizce iade etme vaktiydi. Nell, hiçbir tuhaflığın uzun süre göze batmadığı Berkeley'de yaşadıkları için şükrediyordu.

Nell Ginia'nın duşta şarkı söylediğini işitti. Mevcut kriz atlatılmıştı. Bir bardak alkolsüz bira ve bir adet fıstık ezmeli simidi zar zor eline alıp ailenin "Nell'in Santrali" dediği yere yöneldi.

Masanın üzerini, birinde oyun kodu, diğerinde yarısı tamamlanmış *online* market siparişi açık olan iki monitör kaplıyordu. Kod satırlarından birindeki bir yazım hatasını düzeltti, iki tür rendelenmiş peynir seçti ve bir süreliğine Aervyn'e göz kulak olması için Jamie'ye mesaj attı.

Sonra Sophie'nin Moira'yı sohbet odasına sokmayı becerip beceremediğini anlamak için Modern Cadı'ya girdi. Boş ekranla karşılaştığında çalışmaların devam ettiğini anladı. Sohbet odasında tek başına oturmaktan daha üzücü bir şey olmadığını düşündü ve simidinden bir ısırık alarak market siparişlerini tamamlamak üzere bir önceki sayfaya döndü.

Spirit Yoga'daki salonunun kapısını açtığında içeriden gelen sıcak hava Lauren'ı adeta kavurdu. Neredeyse kırk derecelik sıcak yoga sınıfları her zaman şok etkisi yaratmıştı onda. Nat uzun ve karanlık karakış aylarında daha fazla sıcak yoga dersi yapmayı öneriyordu, yeniden bahar gelmeden vücudu eskimiş toksik enerjilerden kurtarmakla alakalı bir şeydi bu. Aslında, kışınızdan terler damlayana kadar çalışacaksınız, demenin kibar yoluydu.

Lauren rulo halindeki minderini salonun arka tarafına serek eşyalarını yere koydu. Derin bir nefes alıp sessizce minderine oturdu ve içine dolmaya başlayan dinginliği hissetti.

Nat o gün, hafif vanilya ve mango kokuları, yanan mumlar

ve hafif bir Karayip müziği eşliğinde derse tropik bir hava vermişti. Jamaika'da bir kumsal değildi belki ama yine de güzeldi. Lauren yavaşça derin bir nefes aldı ve göğüs kafesindeki küçük kasların genişlediğini hissetti. Bir dakika boyunca nefesini tut ve bırak. Gözler kapalı. Bir kez daha nefes al. Kendi ritmine alışmaya çalışan Lauren, önce Nat'ın özgüvenli varlığının salona dolduğunu, sonra hoş geldin anlamında omzuna hafifçe değen eli hissetti.

Nat salonun ön tarafına doğru yürürken, Lauren içine bir ferahlık dolduğunu hissediyordu. Nat'ın olduğu yerde başka bir şey hissetmek zordu. Nat, Lauren üniversitedeki yurt odasına girip onu iki yatak arasındaki dar bir yolluğun üzerinde amuda kalkmış vaziyette bulduğu andan beri, karşı koyulamaz bir tür doğruluk hissi yayıyordu.

Eğer ilk baştaki o tepetaklak giriş olmasaydı, Lauren da Nat hakkında ilk etapta tamamen kötü izlenimleri olan kalabalığa katılabilirdi. Natalia Elizabeth Eggerton Smythe, varlıklı, mevki sahibi ve kusursuz bir soydan geliyordu. Onun sanatçı ruhunu, dansçılığının gerektirdiği kıvraklığı ve dipsiz bir kuyu gibi olan cömertliğini görmek zaman alıyordu.

Lauren üniversitedeki ilk haftasının sonunda, Nat olduğu sürece daha iyi bir hayatı olacağını anlamıştı. Bu kadar güçlü bir emlakçının hayatı bayağı çıldırtıcı olabiliyordu, ama o –bunun yolu kıçından terler damlaması olsa da– her zaman Nat'a ayıracak vakit bulabiliyordu.

Nat intikam almak için bütün o toksik enerjinin peşine düşmeden önce, Lauren açılış mantrasının onu tepeden tırnağa sarıp sarmalamasına izin verdi.

Nell, *online* market sepetine dört düzine yumurta, dört buçuk litrelik karıştırılmış çikolatalı dondurma ve bir kutu gofret ekleyip, sipa-

rişi tamamlama seçeneğine tıkladı. 343.82\$. Oha, bu aldıkları yavrularını olsa olsa bir hafta idare ederdi. Bütün çocuklar kıtlık kapıdaymış gibi yerken, küçük cadıçıklar yemekleri silip süpürüyordu. Aervyn, Jamie ile yaptığı son eğitim seansından sonra sahanda pişmiş altı yumurtayı yemiş, iki saat sonra da akşam yemeğine oturmuştu.

Simidinin son lokmasını ısırarak Nell beklediği ileti sesini duyunca arkasındaki monitöre döndü. Ah, şükürler olsun ki Sophie ve Moira sonunda sohbeta gelmişlerdi.

Sophie: Orada mısın, Nell?

Nell: Günlerdir buradayım, şekerim.

Sophie: Kusura bakma, Moira Teyze'ye giriş sihrini çalıştırmayı öğretmek biraz zaman aldı da.

Moira: Siz daha hayatta yokken ben sihir yapmıyor muydum, Sophie? Sorun sihir değil, bütün sorun teknoloji. Nell, bu tuhaf bir sohbet etme yöntemi ama seninle sohbet etme şansını yakaladığım için gerçekten çok mutluyum.

Nell: Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu, Moira. Bir dahaki yaza çocuklarla seni ziyaret etmeye geleceğim. Belki sen Aervyn'i herkesi ışınlamanın doğru olmadığına ikna edebilirsin.

Moira: Aman, insanları oradan oraya gönderiyor, değil mi?

Nell: Evet. İnsanları bir yerlere gönderme sihrinden bahsetmişken, şu yakalama sihrini başlatmaya hazır mısın, Sophie?

Sophie: Çalışıyor mu artık?

Nell: Evet. Bugün Jamie'yle birlikte sorunu düzelttik. İnce bir ayarla sihri bir kerede sadece bir kişiyi kısa süreliğine sohbeta çekecek şekilde düzenledim. Aervyn'in ışınlama yaramazlıklarını düşününce bir kerede bir sürü cadıyı yakalamanın ne kadar büyük bir sorun olabileceğini fark ettim.

Sophie: Böyle ayrıntıları en iyi bir anne düşünebilirdi. Kulağa iyi geliyor. Ayrıca sağladığın bütün katkılar için teşekkür ederim.

Haydi, başlat sihri.

Moira: Beklerken, seninkilerden de bahsetsene bize, Nell. Benim tatlı kızlarım ne yapıyor?

Ha siktir, diye düşündü Lauren, tam takır kuru bakır buzdolabını kurcalarken. Yoga derslerinden sonra hep kurt gibi aç olurdu. Yeni yılda çok fazla yemeyip onun yerine parayı şöyle güzel bir tatile çıkmak için kullanmaya karar verene kadar bu çok da sorun olmamıştı. Porto Riko kumsalları ve ormanları onu çağırıyordu.

İç çekerek mutfak dolabından bir kutu deniztarağı çorbası çıkardı. Deniztarağı çorbasından nefret ediyordu. Evde kalan tek yenilebilir şeyin deniztarağı olmasının sebebi de buydu.

Lauren çorbayı bir tencereye boşalttı, demliğe çay için su koydu ve dizüstü bilgisayarını çıkardı. İş arkadaşı Chloe bir *on-line* market sitesini çok övüyordu. Lauren da görünüşe bakılırsa gerçek bir markete çok sık gitmediği için, işini belki de sanal bir marketle halletmesi gerekiyordu.

Chloe'nin gönderdiği e-postadaki bağlantıya tıkladı ve bir göz gezdirdi. Bu, aptallar için yapılmış bir market alışverişi sitesiydi. İlk ziyaretinizde temel market listenizi oluşturuyordunuz. Sonrasında yeniden sipariş vermek için listedeki maddeleri tek tek seçebiliyordunuz ve yirmi dört saat sonra yiyecekler kapınızda oluyordu. Güzel!

Anlamaya çalışırken, önce temel kelimeleri eklemenin mantıklı olacağını düşünen Lauren, "Süt Ürünleri" bağlantısına tıklayıp dondurmayı seçti. Ben & Jerry's marka dondurmaların altmış üç çeşidi de mevcuttu. Lauren buna âşık olmuştu. Phish Food, Karamel Sutra ve Mud Pie ürünlerini seçip "temel market listeme ekle" seçeneğine tıkladı.

Nell: Sonra Ginia, onu duştayken başka bir yere ışınıladığı için Aervyn'in en sevdiği pijamalarını sakladı ve şimdi de nereye koyduğunu hatırlamıyor. Aaa, ışık yanıp sönüyor, yakalama sihri birini getiriyor. Adı... Lauren.

Sophie: Merhaba Lauren, moderncadı.com adresindeki Cadı Sohbetleri'ne hoş geldin. Bize katılmana çok sevindik!

Lauren: Ben mi katıldım? Ben neredeyim? Temel market listem nereye gitti benim?

Nell: Seni bir dakika içerisinde market alışverişine geri gönderebiliriz. O siteler bir harika bu arada, market siparişlerimi vermek için ben de onları kullanıyorum. Arabama yirmi tane poşet doldurmaktan iyidir.

Lauren: İlk kez deniyordum. şimdi neredeyim? Cadılar Sohbeti de ne demek oluyor?

Sophie: Bu, cadıların bir araya gelip konuşması için tasarlanmış online bir sohbet odası. Umarım birbirimize destek olur ve birbirimizden bir şeyler öğrenebiliriz. Nell, Moira ve ben, kurucularız. Yakalama sihrimizin bulduğu ilk yeni cadı da sensin. O halde, tebrikler ve hoş geldin diyoruz sana!

Lauren: Siz cadı mısınız? Yakalama sihri de nedir?

Nell: Gücü tespit edip cadıları buraya çekecek küçük bir online tanımlayıcı yerleştirdik. Cadı olduğunu sanan herkesi davet etmek istemedik, aksi takdirde işler karışabilirdi.

Lauren: Tanımlayıcınız işini iyi yapamadı herhalde, ben cadı değilim. Umarım online market sahipleri de sitelerini çökerttiğiniz için size kızmaz.

Nell: Çökertmek istesem haberleri bile olmaz. Sihir o siteye has bir şey değil, şöyle ki ben bu sabah market alışverişimi yapmıştım, sen de bıraktığım sihir izlerinin üzerinden geçmiş olmalısın.

Lauren, bunun, kablosuz internet bağlantısını kapatıp virüs ta-

raması yapmak için uygun bir zaman olup olmadığını düşündü. Ancak bu olanlar, halihazırda kaçmaya çalıştığı metrekare hesaplamaları kadar eğlenceli geliyordu kulağa. Apple dükkânındaki satış görevlisi ona Macbook bilgisayarların hemen hemen hiç çöktüremediğini söylemişti.

Demliğin düdüğü düşünceler zincirini parçaladı. Çay zamanıydı ama Lauren biraz papatya çayının, geçirdiği bu çok tuhaf akşamı yoluna sokacağından emin olamıyordu. Biraz tuhafliğin sakıncası yoktu onun için ama cadılar da neydi? Bu yüzyılda hâlâ ciddi ciddi cadı olduğunu düşünen kadınlar mı vardı?

Lauren düşündü ve çorbayı istemediğine karar verdi. Ertesi gün ofiste simit günüydü, o zamana kadar idare edebilirdi.

En sevdiği mavi kupasına su doldurdu ve içine çay yaprakları koyduğu delikli yuvarlak topu demlenmesi için suya bıraktı. Bir yana doğru eğik bu garip kupaya sevgiyle bakarken gecesinin birden değişmesini komik buldu. Cadılar 2.0. Çılgınca ama muhtemelen zararsız ve kesinlikle eğlenceliydi. Yakalama sihri iyi bir konuydu. Hiç değilse ertesi gün öğle yemeğinde Nat'a anlatacak harika bir hikâyesi olurdu.

Kupasını alıp kanepeye doğru ilerleyen Lauren yerine yerleşip eğlenmeye hazırlandı. Hep biraz çatlak olmuştu.

Lauren: Affedersiniz, çayımı hazırlamam gerekiyordu.

Moira: Ha, iyi o zaman. Biz de seni kaybettiğimizi sanmıştık, evladım. Bende de bir fincan çay var, tabii bu benim sabah çayım.

Lauren: Sabah mı?

Nell: Kendisi İrlanda'da, tatilde. Orada saat daha sabah 5.

Lauren: Ha. Ben sabah 5'e kadar uyanık kalamam. Asla.

Nell: Ben de. Ama ben Kaliforniya'dayım, Sophie de Colorado'da. Bu yüzden bu saat hepimiz için zamandan fedakârlık konusunda en iyi

seçenek gibi göründü. Bize kendinden bahsetsene. Belki de hiçbir zaman cadılık olarak görmediğin küçük yeteneklerin vardır.

Lauren: Emlak satışlarında oldukça iyiyimdir ve çok fena makarna sosu yaparım. Sanırım yeteneklerimin varabileceği en özel nokta bu.

Moira: Lauren, sen bir cadı olmalısın canım. Nell sihir yaparken genelde hata yapmaz.

Nell: Ah, teşekkürler, Moira. Bence sihir gayet iyi. Çocuklarım üzerinde test ettim, Nathan ve Aervyn yakalandılar, Ginia'yla ilgili beni meraka düşüren birkaç tuhaf şey olsa da üçüzlerim yakalanmadılar. Belki de Ginia gücüne kavuşmak üzeredir.

Lauren: Senin üçüzlerin mi var? Dur bir saniye, takip edemiyorum.

Moira, ben kesinlikle cadı değilim. Etrafta kazan, süpürge ya da sivri uçlu şapkalarım yok.

Sophie: Moira Teyze'nin bir yerlerde bir kazanı olabilir, otlar konusunda yeteneklidir ama artık sivri uçlu şapkaları olan modern cadılara çok da rastlayamazsın, hem artık çok az cadı uçabiliyor. Süpürge hikâyesi de aslında daha ziyade bir efsaneden ibaret. Harry Potter da bize o konuda pek yardımcı olmadı.

Lauren: Bu çok kötü, Harry'yi hoş buluyordum. Eğer uçamıyorsanız, ne yapıyorsunuz?

Sophie: Benim bitkiler, biraz da iyileştirme konusunda yeteneğim var. Nell karmaşık sihirlerde harikadır. Moira'da ise her şeyden az biraz vardır. Beni o eğitti. Bahçen var mı senin?

Lauren: Yukarıya merdivenlerle çıkılan bir apartmanın dördüncü katında oturuyorum. Bana en yakın marul yaprağı muhtemelen kilometrelerce uzağımdadır. Onu bırak, Chicago'da şubat ayında hiçbir şey yetişmez. Bu cevapla 'Ben cadı mıyım?' testinde başarısız mı oluyorum?

Sophie: Yo, hayır. Birçok cadı aynı temel şeylerin birkaçını yapabilir. Ama daha kuvvetli olan yeteneklerimiz birbirinden biraz farklılık gösterir. Bazıları bitki yetiştirmede ya da

insanları iyileştirmede iyidir, bazıları düşünce okuyabilir ya da başkalarının hissettiklerini hissedebilir. Nell'in oğlu Aervyn gibiler ise daha bilinmedik yeteneklere sahiptir, çocuğun gönderme yeteneği var. Moira'nın erkek kuzeni, başta hava ve su olmak üzere çok güçlü bir element cadısı. Görebileceğin en büyük fırtınaları çıkarabiliyor.

Lauren: Hepinizin ailesinde cadılar var mı? İnanın bana benim ailemde hiç cadı yok.

Nell: Bazılarımızın ailesinde haddinden fazla var. Benim soyağacımdaki insanların hemen hemen yarısının en azından küçük miktarlarda gücü vardır. Gücün ailesinin bütün bireylerine yoğun bir şekilde dağıtıldığını düşünmemekle birlikte Moira'nın ailesi için de aynı hikâyenin geçerli olduğunu söyleyebilirim. Bizim gibi, gücün nesilden nesile geçtiği cadılara kalıtsal cadılar denir.

Sophie: Ben de diğer tür cadılardan oluyorum, gücün belli bir aile bağlantısı olmadan ortaya çıktığı cadılardan. Bildiğim kadarıyla yakın akrabalarımın hiçbiri cadı değil. Bazen anlamak da zordur, herkes cadı olduğunu kabul etmiyor, dolayısıyla birçok insan yeteneklerini gizliyor.

Moira: Güç gücü çeker, Sophie. Ailende güç sahibi birileri olsa şimdiye haberin olurdu bence. Lauren, o zaman sen de kalıtsal olmayan bir cadısın galiba. Zamanında gençler olarak senin gibi nicelerinin izini sürerdik ama şimdi kolay değil.

Lauren: Kalıtsal ama cadı olmayan biri olduğumdan oldukça eminim. Makarna sosum beni pek de cadı yapmıyor anlaşılan.

Nell: Emlak satışında iyi olduğunu söyledin. Satış nasıl gerçekleşiyor?

Lauren: Müşterilerle tanışıp onları uygun satılık mülklere yönlendiriyorum. Rekabetten uzak kalmak için iyi bir araştırma yapıyor, iyi bağlantılar kuruyorum. İşin içinde sihir falan yok.

Nell: Bu işte iyi misin?

Lauren: Hem de nasıl.

Nell: Hımm. Emlak sözleşmelerini tamamlarken pazarlık yapılır.

Belki de düşünce okuma konusunda bazı yeteneklerin vardır?

Lauren: Bu, etik olmasa da harika iş görürdü ama yok maalesef.

Bugüne kadar başkasının aklındaki bir konuşmayı duyduğum hiç olmadı.

Nell: Hisleri yakaladığın oluyor mu? Bütün bu sorular için kusura bakma. İnsanlar bazen farkına varmadan gücü kullanırlar.

Sadece tahmin yürütmeye çalışıyorum.

Moira: Keşke seni yüz yüze tarayabilsek, canım. Anlamak çok daha kolay olmaz mıydı...

Lauren: Taramak mı?

Sophie: Moira gibi, cadıları eğitme tecrübesi olan insanlar temel güç seviyelerini okumak için basit bir tarama yapabilirler.

Kişinin yeteneklerinin nerede olduğunu görmek için bazı basit testler de uygulayabilirler.

Nell: Moira, fena fikir değil. Şimdi İrlanda'da olmasaydın da Chicago senin için uzun bir yolculuk olurdu. Ama belki Jamie gidebilir.

Lauren, Jamie benim küçük erkek kardeşim. Yetenekli bir cadı ve deneyimli bir eğitmen, bütün cadıcıklar da dahil olmak üzere ailemedekilerin çoğu öyledir. Eğer kendisi seyahat edebilecek durumdaysa onunla buluşmak ister misin?

Lauren: Yakışıklı mı?

Nell: O benim erkek kardeşim, bunu bana sorma.

Sophie: Çok yakışıklı.

Lauren: Bugüne kadarki en tuhaf ilk randevu olacak gibi geliyor bu bana.

Moira: O çok yetenekli bir cadıdır, Lauren. Güçlerini test etmesi konusunda ona güvensen iyi edersin.

Lauren: Erkekler de cadı olabiliyor mu yani? Affedersiniz, benim aklım hâlâ sivri uçlu şapkalar ve süpürgelerde sanırım.

Moira: Gelmiş geçmiş en yetenekli cadılar erkektir. Dünya en çok,

güçlü bir kadından korkar, dolayısıyla da en göze çarpan ve avlananlar da kadınlar olur.

Nell: Aha. Moira'nın ağzını açtırmamak lazım. Cadılığın tarihçesini başka bir güne bırakalım.

Sophie: Lauren, seni yine görmeyi umuyoruz. Her çarşamba akşamı sohbet etmeyi planlıyoruz.

Moira: Bilinçli bir şekilde gücünü harekete geçiremiyorsa giriş sihrini nasıl yapacak?

Nell: Şimdilik, eğer bize katılmak istiyorsan, önümüzdeki çarşamba günü yine o market sitesine gir, Lauren. Sihri seni orada yakalamak üzere ayarlayacağım. Aklın Jamie'de olsun, seni birkaç gün içinde bulacaktır.

Lauren temel market listesine geri döndü, Phish Food, Karamel Sutra ve Mud Pie dondurmalarının hepsini ekledi. Kafasını iki yana salladı. Bu sanki görselleri olmayan bir *online* rol üstlenme oyununun içine düşmek gibi bir şeydi.

Üç enteresan ama tamamen kafayı yemiş kadın ona uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir yabancı göndereceklerdi. Gizli cadılık güçlerini test etmek üzere. Evet, bu gerçekten olacaktı.

Yine de iyi bir sanal gerçeklik oyununda olması gereken niteliklere sahipti. Kadınlar tuhaf bir şekilde eğleneliydiler. Cadı olmanın eğleneli bir şey olduğunu düşünenler de çıkabilirdi.

İşte bu yüzden akşam yemeğini atlamamalıydın, şekerim. Yemeksizlik insanı gerçeklikten ciddi ciddi uzaklaştırıyor. Lauren gözlerini kısıp bilgisayarına baktı ve yeniden yaramazlık yapmaması için gözdağı verdi.

Mutfak dolaplarının boşluğu sebebiyle tamamlaması gereken bir market siparişi vardı. Sonra, kendi koyduğu dışarıda yememe kurallarını esnetip bir tür hayatta kalma amaçlı yiyecek alışverişi için köşedeki bakkala koşacaktı.

BÖLÜM 3

Sophie: Günaydın, Nell. Sana da tünaydın, Moira Teyze. Biliyorum, bugün sohbet etmek için sözleşmemiştik ama dün akşam biraz sürpriz oldu ve ben de sizinle kafa kafaya vermek istedim. Ne düşünüyorsunuz?

Nell: Asıl sürpriz, gücü olan ama bunun farkında olmayan birini yakalamak oldu. Biraz plan dışı gelişti.

Sophie: Hakikaten öyle. Sihrin bunu nasıl becerdiğini düşünüyorsun? İşe yaraması için, aktif bir şekilde yönlendirilen gücü tanımlaması gerektiğini öngörmüştüm. Lauren'ın gücü daha ziyade gizli güç, öyle değil mi?

Nell: Bilmem. Bazen sihirlerin öngörülemeyen değişiklikler gösterdiği olur. Sihrin gizli gücü tanımlaması mümkün ama Lauren'ın en azından kanalize edip yönlendirebileceği bazı güçlerinin olması ve bundan habersiz yaşaması da söz konusu olabilir. Ne düşünüyorsun, Moira?

Moira: Pekâlâ, iyi bir eğitmen çoğu kez gizli yetenekleri ya da ortaya çıkmak üzere olan yetenekleri sezebilir. Fakat, bu ortaya çıkış daha ziyade kız çocuğu büyümeden çok önce gerçekleşir. Ben, Lauren'ın gücünün aktif olduğunu düşünüyorum, en azından birtakım ufak tefek şekillerde. Ayrıca, eğitilmemiş bir cadı tehlikeli bir cadıdır.

Sophie: Bunu kafamıza iyice soktun, Moira Teyze.

Nell: Gerçekten ya. Galiba ben bazı geceler uykumda bile bunu sayıklıyorum.

Moira: Önemli şeylerin tekrarlanması gerekir. Tarih, aniden gücünün farkına varıp kendisine ve başkalarına korkunç zararlar veren cadıların hikâyeleriyle doludur.

Sophie: Neyse ki Lauren bir yetişkin. Etrafı alevler içinde bırakmayacaktır herhalde.

Moira: Sanmam, tatlım. Şöyle söyleyeyim, onda daha ziyade bir parça toprak sihri ya da biraz empati yeteneği vardır ve bunların ciddi hasarlara yol açması mümkün değil.

Sophie: Gözden kaçan küçük güçler, işte bu mantıklı geliyor.

Moira: Ancak tek ihtimal de bu değil. Daha büyük güçlerinin ya da güç potansiyelinin olduğuna dair en ufak bir ihtimal dahi varsa bunu ortaya çıkarmamız lazım. Eğitilmemiş bir cadı bulmayı planlamıyorduk ama bulduk. Sanırım bu konuda kendimize ve ona karşı yerine getirmemiz gereken sorumluluklarımız var.

Nell: Moira, sen bizim vicdanımızın sesisin. Sana katılıyorum ayrıca. Jamie'yi ona göndermeyi bu yüzden önerdim. Ben sanal bir cadılık topluluğunu sonuna kadar destekliyorum ama bazı şeyler de sadece internetten halledilemiyor. Jamie, Lauren'ın gerçekten güçleri olup olmadığını teyit edip en azından temel bir yetenek taraması yapabilir. Bu da ona nasıl yardım edeceğimizi anlamamız açısından bizi daha iyi bir yere taşıyacaktı.

Sophie: Tabii yardım istiyorsa. Herkes cadı olmak istemez. Dün gece bütün bunları kafaya aldı gibime geldi ama bunun gerçek olduğunu ve bizim eğlenceli üç çatlak kadından ibaret olmadığımızı anladığında daha farklı düşünebilir.

Moira: Yolculuğa çıkmanın tek yolu ayaklarını yerinden oynatmaktır. Gidebilirse, Jamie'yi göndermek iyi bir fikir. Yöntemleri biraz alışılmışın dışında ama o yine de iyi bir eğitmendir.

Nell: Ben onunla konuştum bile. Büyücü Krallığı'yla ilgili önemli bir güncellemeyi daha yeni bitirdik, yani önünde biraz boş zamanı var ve kendi tabiriyle "ilk görüşmeyi yapmaktan" büyük mutluluk duyuyor. Lauren'ın resminin işe yaraymış olabileceğini düşünüyorum, yüzüne bakılır cinsten biri. Jamie yarın Chicago'ya gidebilir.

Sophie: Lauren'a haber verecek misin? Onunla irtibat kurabileceğin bir iletişim bilgisi var mı?

Nell: Tabii ki var ama sapık olduğumuzu düşündürmeyecek türden değil. O bir emlakçı. Jamie'nin onu kalabalık bir yerde bulup bu şekilde temel değerlendirme yapabileceğini düşünüyorum. Eğer güçleri varsa, Jamie bunu o şekilde de anlayabilir.

Moir: Nell'ciğim, onu bu şekilde şaşırtmak bana biraz gizli kapaklı bir iş gibi geldi.

Nell: Bir şey saklamaya çalıştığımızı sanmıyorum. Bu işi halletmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum. Biliyorum ki eğer ben tuhaf bir adamın beni görmeye geleceğini bildiren bir e-posta alsam, kafayı yemekten beter olurdu. Jamie'nin onunla şahsen tanışması daha çok işe yarayacaktır.

Sophie: Aynı fikirdeyim. Dün gece bizi çok da ciddiye almadığı hissi-ine kapıldım ama yine de bizimle sohbet etti. Daha tanışmadan onu korkutmak istemem.

Moir: Jamie iyi bir delikanlı. Doğru olanı yapacağından şüphem yok.

Sophie: Ben de öyle düşünüyorum. Ona giriş büyüsünü ver, Nell. Bu sayede giriş yapıp bizi sık sık bilgilendirebilir. Konuyu bir süreliğine tamamen değiştiriyorum ama, Büyücü Krallığı güncel-lemesini ne zaman göreceğiz? Ben bağımlısı oldum da.

Nell: Birkaç hafta içinde güncellemeyi yükleyeceğiz. Birkaç yeni seviye daha ekledik. Yeni engellere ihtiyaç duyacak kadar güç toplayan birçok online oyuncumuz var şu an. Jamie gerçekten şeytanca denebilecek birkaç engel buldu.

Sophie: Bir cadı ailesinin, diğ er insanların cadı gibi davranmasına izin veren bir oyun dünyası yaratarak geçimini sağlamasını hep komik bulmuşumdur. Öyle ki bizim gibi gerçek cadıları bile eğlendirebiliyor.

Nell: Bildiğimiz işi yapıyoruz. Ben hemen gitsem iyi olur, bodrumdan tangırtılar geliyor. Jamie Chicago'ya gidince ikinize de haber veririm. Sana da  rlanda dönüşü iyi yolculuklar diliyorum, Moira!

Sophie, ocaktaki çorba tenceresini karıştırmak için bilgisayarın başından kalktı. Cadı olup da bunu bilmemek nasıl bir duyguydu acaba? Tamam, aptalca bir soruydu bu, bilmediğin bir şey hakkında ne hissedebiliirdin ki zaten? Güce dokunmak ama onun ne olduğunu bilmemek, neler yapabileceğinden bihaber olmak ya da tam anlamıyla farkına varmamış olmak çok tuhaf bir duygu olmalıydı.

Çorbadan bir yudum aldı ve biraz daha tat katmak için pencere pervazındaki taze ot saksılarının yanına gitti. Biraz kekik ve belki de birazcık dereotu. Anneannesinin kız kardeşi olan Phoebe'yi ziyaret etmek için anne babasıyla birlikte Nova Scotia'ya gittiği o yazı çok net bir şekilde hatırlıyordu.

Sekiz buçuk yaşında, Phoebe Teyze'nin o harika bahçelerinde oynuyordu. Küçük bir çocukken bile bitkiler ve çiçekler onu hep çekmişti. Yumuşak  i ek ve bitki yapraklarına dokunup onların isimlerini ve ne işe yaradıklarını aklına kazımaya çalışarak bahçede saatlerce kalırdı. Phoebe Teyze'nin onun için  d n   aldığı *Bitkilerin Hikmeti ve şifa özellikleri* adlı kitapta bitkiler hakkında yazılanları da okumuştu.

Bir gün, Phoebe Teyze'ye bu kitabı  d n   veren arkadaşı çıkageldi. Adı Moira'ydı. Sophie ile birlikte bahçeleri gezdi. Kitapta adı geçmeyen bazı çiçeklerden bahsetti ona, çiçeklerin açıp büyümesine yardımcı olacak birkaç küçük şiir öğretti.

Sophie çorbayı bir kâseye boşaltırken gülümsüyordu, kalbi anılar ve sevgiyle doluydu. Küçük bir kızken elindeki bir çiçeğin açılmasını izlemiş ve büyülenmişti. Moira onun ortaya çıkan gücünü fark etmiş ve bir sonraki yaz gizlice bitkiler hakkında eğitim görmesi için daha uzun bir süreliğine ziyarete gelmesini sağlamıştı.

Sophie cadı olduğunu tam olarak ne zaman fark ettiğini hatırlamıyordu. Onun için, sihir ve bitkiler hep bir arada olmuştu. Bitkiler, çiçekler ve faydaları hakkında daha fazla öğrenmek için her yaz tekrar tekrar gitmişti. Daha fazla küçük şiir öğrenmişti, bazıları yetiştirmek, bazıları verimliliği artırmak ve nihayet bazıları da şifa içindi.

Sanki Moira'nın cadı olduğunu en başından beri biliyordu. Bu sekiz yaşındayken inanması zor bir şey değildi. İçinde sihir gücü olduğuna inanmak da, bir o kadar kolaydı. Şiirler çok eğlenceliydi. Onların tam olarak ne zaman sihre dönüştüğünü, bitkilerin ne zaman gücünü kanalize etmenin bir yolu haline geldiğini hatırlamıyordu.

Belki de insanın otlar ve şifa gibi sessiz sakin yeteneklerinin olması daha kolaydı. Sophie, Moira Teyze'nin ailesiyle bütün sihir yeteneklerinin zararsız olmadığını anlayabilecek kadar vakit geçirmişti.

Güçlü element sihirleri olan ve uykusunda yangın çıkaran Mary Margaret geldi aklına. Gücüne alışmaya çalışırken, sihir yetenekleri olan biri, bir aydan fazla bir süre boyunca, o uyurken yatağının kenarında bir kova suyla beklemişti.

Niall mesela, düşünce okuyabiliyordu ve kafasındaki sesleri susturamadığı için ahırda saklanmak zorunda kalmıştı. Kasılmaktan mosmor kesilmeden aile yemeklerini idare edebilecek bariyerler kurabilmesi neredeyse iki senesini almıştı.

Lauren'in güçlerinin bu kadar yoğun olmasının imkânı yoktu, insanın, kafasındaki sesleri ya da odasındaki yangınları fark etmemesi

biraz zordu. Onun muhtemelen daha az belirgin güçleri vardı, hani öyle insanın alnında büyük ve süslü harflerle “CADI” yazmayan türden. Bu iyi bir şeydi. Cadılara çok da inanmayan modern bir dünyada, daha belirgin yetenek türleri, sahiplerine zor anlar yaşatabilirdi.

Çok yakında Jamie, Lauren’ı testten geçirecek ve anlayacaklardı. Bu arada Sophie çorbasını içip işine geri döndü. Birçok losyon ve krem azalmıştı, otlar odası ise kış dönümü hasadı yüzünden dolup taşmıştı. An itibariyle her şey güzelce tüketilmişti, internet sitesini daha fazla ürünle doldurmanın tam vaktiydi.

Moir Teyze’ye göndermek için de biraz daha papatya losyonu yapacaktı. Hayatının bazı alanlarında tamamen modern olan Sophie, cadılık geleneğinin gerektirdiği biçimde, onu eğiten elleri onurlandırmayı asla unutmazdı.

Lauren, boğuk boğuk çalan kapı zilini işitti ve kapı görevlisinin Greenley’leri yukarı çıkmak üzere binaya aldığını anladı. Eve beraber gelmenin nasıl bir duygu olabileceğini anlamaları için onların çift olarak beraber yukarıya çıkmalarına müsaade etmek istemişti. Hava da işbirliği yapmış, soğuk ve güneşli sabah, göl manzarası ve büyük camlar için harika bir iş çıkarmıştı.

“Kate, Mitch, tekrar hoş geldiniz.” Lauren müşterilerine kapıyı açtı. “Umarım bugün daha iyisindir, Kate. Mitch kahvaltını yatağına getirdi mi?”

“Onu mutfaka soktuğumu mu sanıyorsun?” Kate gülüyordu, gülücükleriyle şen şakrak bir enerji yayıyordu. “Ben de mutfak dâhisi değilim ama Mitch tehlikeli. Yine de çok fena simit alır. Biz gezmeye hazırız.”

“Kaldığımız yerden devam edelim o halde. Ebeveyn odasına geçelim. Seveceğini düşündüğüm, manzaralı bir küveti var, Kate.”

Lauren onları basit ama şaşırtıcı bir şekilde sıcak olan odaya

yönlendirdi. Bambu yer döşemeleri ve dinlendirici yeşil duvarları vardı, dolap ve banyo girişleri de *Shoji* kapılarla kaplıydı. “Biraz Zen havası var sanırım, ama yine de ana alanın modern görünüşüne uyuyor. Ancak daha sıcak.”

Kate odanın ortasına oturuverdi. Lauren hiç şaşırmadı. Müşterisinin bir yeri kafasında “deneme” şeklinin bu olduğunu çok önce anlamıştı. Beklemediği şey ise Mitch’in de karısına katılması, sırtını ona yaslayarak bağdaş kurup bilgisayarını kucağına almasıydı. “Lauren bize bir dakika verirsin, değil mi?”

“Tabii ki. Bana ihtiyacınız olursa, yemek masasında olacağım.” Daha küçük bir emlakçı bu durumda bocalayabilirdi ama Lauren müşterinin karar moduna geçtiğinin işaretlerini görmüştü. Harika. Şehir merkezinde bulunan, *Greenley*’lerin fiyat aralığındaki satılık lüks dairelerin çoğunu gezmişlerdi ve Lauren onlara bir ev bulmayı çok istiyordu. Alacağı büyük komisyon da güzeldi ama o, daha ziyade insanları ve mekânları eşleştirme zorluğunu başarmayı seviyordu.

Masaya oturup *Macbook*’unu çıkardı ve biriken e-postalarına bakmaya başladı. İyi bir emlakçı olmak tamamen zamanlamayla ilgiliydi. O da gerektiğinde beklemeyi, gerektiğinde hafifçe itelemeyi biliyordu.

Mitch ve Kate’in Lauren’in yanına dönmesi uzun sürmedi. Lauren bilgisayarını kapattı. “Konuşma fırsatı da bulduğunuza göre, eee ne düşünüyorsunuz?”

Mitch parmaklarını masada tıngırdattı ve karısına baktı. “Karar vermek üzereyiz. Burayı ve salı günü gösterdiğin evi çok beğendik. Bana sürekli hatırlattığın gibi, karşımıza istek listemizdeki her maddeye uyan bir ev çıkmayacak ama galiba elimizde gerçekten iki harika seçenek var. Emlak piyasası şu an bir hayli durgun, bu sebeple biz karar vermek için bir iki gün daha beklemek istiyoruz.”

Lauren şaşırmıştı. Gerçeği söylemek gerekirse onların ebeveyn odasından bir karar vererek çıkacağını düşünmüştü. Onlar-

dan o “dönüm noktası” hissini almıştı ve içgüdülerinde yanıldığı çok fazla görülmemişti. En iyi olduğu alanlardan biri, müşterinin satın almaya tamamen hazır olduğu anı bilebilmesiydi.

İkisine de dikkatlice baktı. İkisinden biri frene mi basıyordu acaba? Böyle bir şey hissetmiyordu ama bu her zaman mümkündü. “Gerçekten sizi mutlu edebilecek iki seçeneğiniz olduğunu mu düşünüyorsunuz yoksa başka yerlere de bakmamız gerekiyor mu?”

“İkisi de sağlam ihtimaller gibi duruyor,” dedi Kate, sonra da kendi sözlerini komik buldu. “Mitch’in söyleyeceği türden bir söz gibi geldi kulağıma. Bu büyük bir karar. Belki de birkaç gün daha denemeye devam etmemiz gerekiyordur. Bu, bir tasarımın hayat bulmasına izin vermem gereken zamanlarda duyduğum hisle aynı. Genelde sonunda iyi bir şey çıkar, bu yüzden ‘neredeyse evet ama tam da değil’ duygusuna kapıldığımda zorlamamayı öğrendim.”

Müşterilerini rahatlatmak için bütün doğru emlakçı konuşmalarını yapan Lauren, bir içgüdü kontrolü yaptı. Kate gibi o da içgüdülerine güveniyordu. Müşteri evi almaya hazırdı. Müşteriler bu noktaya geldiklerinde genellikle oranın doğru yer olduğuna dair bir his doğardı içlerine. “Sağlam ihtimaller” ise böyle bir his değildi.

Greenley’ler ne istedikleri konusunda çok açık olmuşlardı ve Lauren da onların karşısına iyi seçeneklerle gelmişti. İki ev de onları mutlu edebilirdi ama iki ev için de “budur,” diyemiyorlardı.

İçgüdülerine güvenmek, Lauren’ı Chicago’nun en parlak genç emlakçılarından biri yapmıştı. İnsanları doğru evle eşleştirme konusunda ünlenmişti. Bu bazen müşterinin istek listesi hakkında dikkatli bir çalışma yapmak, bazen de müşterinin istek listesini göz ardı etmek anlamına geliyordu. İçinden bir ses, Greenley’lere farklı bir şey gösterme vaktinin geldiğini söylüyordu.

“Siz düşünüp bir karara varmadan önce, göstermek istediğim bir ev daha var.”

Kate’in gözleri açıldı birden. “Her yeri gördük sanıyordum.”

“Chicago’nun merkezindeki lüks daireleri gördünüz. Akıldaki yer, bu kategoriye girmiyor. Bazen müşterilerimi biraz farklı yerlere götürürüm. Aradaki fark, istek listenizi biraz daha farklı bir açıdan değerlendirmenize ya da halihazırda görmüş olduğunuz evlerden biri hakkındaki kararınızı şekillendirmenize yardımcı olabilir.”

Kate başıyla onayladı. “Ben de bunu bazen tasarımlarımda uygularam. Müşterilere istediklerinin dışında kalan birkaç seçenek göstermek. İstek listemizin oldukça sabit olduğunu düşünüyorum ama benim açımdan bir yere daha bakmanın hiç sakıncası yok.”

“Ev boş, dolayısıyla hemen gidebiliriz ya da önümüzdeki bir iki gün içinde herhangi bir zamanda tekrar buluşabiliriz.”

“Benim bir saat sonra bir doktor randevum var. Mitch ısrar ediyor, çalışmayı abarttığımı düşünüyor da.” Kate sevgiyle gülümsedi kocasına. “Ancak ikindi saatlerinde gelebilirim. Sana uyar mı, aşkım?”

Mitch başıyla onayladı.

“Harika, o zaman öğleden sonra üçte buluşalım,” dedi Lauren. “Adres burada yazıyor. Güney Loop’ta, Van Buren El İstasyonu’ndan yürüyerek kolayca gidilebilir.”

Nat, Lauren’le Santana’s’da geç bir öğle yemeği yemek için caddeden aşağı doğru sallandı. Şubat soğukunda bile acele etmeye çalışıyordu. Çocukluğu, programlar, zaman çizelgeleri ve sürekli biraz daha hızlı hareket etme hissiyle geçmişti. Yetişkinliğin küçük eğlencelerinden biri de kendi hızında hareket edebilmektir.

O semttaki en sevdikleri lokantanın kapısını çekerek açan Nat, bir an durup mekânın modaya uygun dekorunu takdirle inceledi. Resepsiyon masasının üzerindeki göz alıcı cam çiniler,

duvarlardaki siyah beyaz seksi fotoğraflar, süet ve ahşap kullanılarak yapılmış samimi oturma kabinleri... Mekân sahibine el sallayıp Lauren'in onu beklediği, her zaman oturdukları köşedeki masaya doğru yürüdü.

"Hey, Nat!" Lauren koca bir dilim ekmeği Nat'a uzattı. "Ye şundan biraz, hâlâ sıcak."

"Bunların müptelasıyım."

"Dışarısı bu kadar soğukken kimsenin sıcak ekmeği geri çevirmeye hakkı olduğunu düşünmüyorum."

Nat, ekmeğini hazırda bekleyen zeytinyağı, balzamik sirke ve tuz tabağına bandırdı. Kokuların ve bu kokuları paylaşacak bir arkadaşın yanında olmanın verdiği mutluluğun, sessizce tadını çıkardı. "Mutlu görünüyorsun. İşle ilgili iyi gelişmeler mi var?"

"Galiba var." Lauren, mekânın kendi şaraplarından birer bardak getiren garsona gülümsedi ve *fettuccini alfredo* söyledi. "Şehir merkezinde bir çatı katı isteyen müşterilerime, Güney Loop'taki kahverengi kumtaşından yapılmış, şu bitişik nizam, harika evi satıyorum galiba."

"Orayı gerçekten beğendiler mi?"

"Daha görmediler ki. Sadece içimde öyle bir his var."

Nat zahmet edip de sormadı bile. Lauren'in "hisleri" efsaneydi, özellikle de emlakçılık söz konusu olduğunda. "Sende düşünce büyüsü var bir parça. Umarım işe yarar."

Lauren güldü. "Dün akşamki cadılar gibi konuşuyorsun."

Nat, kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordu. "Evi cadılara mı satıyorsun?"

"Hayır, evi birkaç aydır görüştüğüm yeni evlilere satacağım. Dün akşam, *online* market siparişi vermek için oturdum..."

"Yine mi yemeksiz kaldın?"

"Evet. Elimde kalan tek şey bir kutu deniztarağı çorbasıydı."

Nat, anlayışla gözlerini devirdi. Lauren'in aslında deniztarağı

 orbasına alerjisi vardı. O kutu, üniversiteden sonra birlikte oturdukları daireden kalan bir kutu bile olabilirdi.

“Neyse, bu sitede bir temel alışveriş listesi oluşturman gerekiyor. Ben de dondurma eklemeye çalışıyordum.” Fettucini lokmaları arasında Nat’a, Karamel Sutra’dan, cadı olduklarını iddia eden üç kadınla yaptığı sohbete nasıl tuhaf bir şekilde geçtiğini anlatıverdi.

“Bakalım doğru anlamış mıyım.” Nat, *minestrone*  orbasının sonunu kaşıkladı. “Bu üç kadın senin cadı olduğunu d   nd  kleri için, bir yakalama sihriyle seni sanal dondurma reyonundan çekip aldılar? Ve seni test etmesi için yakışıklı bir adam göndermek istiyorlar?”

“Gelmiş geçmiş en tuhaf ilk randevu gibi, değil mi? Televizyondaki *reality* programlarından herifin tekinin mikrofonuyla fırlayıp yanıma gelmesini bekliyorum sürekli.”

Gizemli bir adamın aniden hayatına girmesinden daha kötü şeyler de olabilir, diye d   nd   Nat ama o, Lauren’a kıyasla biraz daha kolay üstesinden geliyordu bu tür olayların. “Bu akşam ben de o siteye girip dondurma almalıyım. Tek başına eğlenmen hiç de adil değil.”

“Sana bir bağlantı göndereceğim. Eğer seni de çekerlerse iki adam göndermelerini iste.”

“İsterim.” Nat masadan biraz uzaklaştı. “Dersim var. Uzun ve esmer bir cadı  ıkagelirse bunu bilen ilk ben olacağımı umuyorum. Biraz çalkantı, hayatıma iyi gelebilir.” Tıpkı Lauren’ın hayatına iyi geleceği gibi.

Lauren masadan son bir dilim ekmek daha aldı. “Eğer bir cadıyla tanışırsam tatlım, tamamen senindir.”

Nat, Santana’s’ın kapısından çıktı ve merakla d   nd  . Lauren’ın en son beklediği şey, gerçekten yakışıklı bir cadının ortaya çıkmasıydı. Nat, bunun olmayacağından o kadar da emin değildi. Hayat bazen çok çapraşık yollardan geçerdi.

Lauren, Greenley'lerin caddeden aşağıya, onları önünde beklediği kahverengi eve doğru yürüdüklerini gördü. Mitch her zamanki Mitch gibiydi ama Kate'te bir haller vardı, şaşkınlığın yanı sıra kafası karışmış gibiydi ve şen şakrak bir mutluluk havasındaydı. Bir şeyler oluyordu ama Mitch bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

“İkinize de selam. Evi görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim. Söylediğim gibi, bu ev şimdiye kadar gördüklerinizden bir hayli farklı. Buyurun içeri girelim ve bir göz atalım.”

“Semtte yürümek güzel oldu,” dedi Mitch. “Yaz aylarında ağaçların burayı nasıl güzelleştirebileceğini tahmin edebiliyorum.”

“Bu semt ağaçlarıyla bilinir. Birçok park ve yeşil alanı olmasının yanı sıra, şehir merkezine ve ikinizin iş yerine de çok yakın. Burası onarımları tamamlanmış, iki katlı, kahverengi kumtaşından yapılmış bir bina. Dört kısımdan oluşuyor. Ben size, giriş kattakini göstereceğim.”

Lauren tam kapıyı açmıştı ki bebek arabalı, fıkır fıkır bir kadın binanın merdivenlerinden yukarı doğru çıkıverdi. “Hey, kapıyı bir dakika tutabilir misiniz? Edward'ın evine mi bakmıştınız? Koridorun tam karşısında kalan daire onun. Burası harika bir bina – üst katta oturan insanlar da çok dost canlısı. Benim adım Jenn, bu tatlı oğlan da Nolan. Şimdi aklıktan yaygarayı basar, iyisi mi biz içeri geçelim. Umarım daireyi beğenirsiniz!”

Kimsenin tek laf etmesine müsaade etmeden Nolan'ı ve bebek arabasını döndürüp kapıdan içeri girdi ve yüzünde aydınlık bir gülümsemeyle bir anda kayboluverdi.

Mitch gülüyordu. “Komşularımızla tanışmak çok da zor olmayacak galiba. Oğlan da pek tatlıydı.”

Lauren boş evin kapısını açtı. “Kadın buraya daire dedi ama yüz seksen beş metrekareden fazla buranın alanı. Her yerin düzenlenmesi daha yeni yapıldı, tabii binaya uyan bir tarih anlayışıyla. Buyurun, etrafa bir göz gezdirip fikir edinin.”

Kate, Lauren’in yanından geçip oturma odasının ortasına gitti, iki tur dönerek etrafa baktı ve yürümeye devam etti. Bu onun her zamanki gezme biçimiydi ama hızlandırılmış haliyle. Lauren müşterinin evden etkilenmediğini söyleyip vazgeçecekti ama hâlâ Kate’ten gelen duygu dalgalarını hissedebiliyordu.

Mitch, karısının hızından bir parça afallamış görünüyordu ama o da etrafı gezmeye devam etti. Lauren onun tabloları olmadan boşlukta kalmış gibi hissettiğini anlayabiliyordu. “İlk izlenimin nedir, Mitch?”

“Burası gördüklerimizden kesinlikle farklı. Yine de sevdim. Eski ahşap yer döşemeleri ve yüksek tavanlar gerçekten hoş. Şuradaki şömine de harika. Manzarasını da beğendim. Camınızın önünde bir ağaç olması, kesinlikle lüks dairelerde sahip olabileceğiniz bir şey değil.”

Güzel bir başlangıç, diye düşündü Lauren. Mitch açık fikirli davranıyordu.

Kate birden odaya girince ikisi de dönüp baktılar. Lauren, ona bakar bakmaz durumu anladı. “Budur”. Büyük B ile yazılmış, kocaman, koskocaman bir BUDUR. Gel de işin içinden çık. Bu evin hiçbir şeyinin normalde onlara uymaması gerekiyordu ama görünen o ki uymuştu.

Lauren bu kadar kuvvetli bir “budur” hissinin müşterilerden birine doğduğu anlarda ne yapması gerektiğini biliyordu. Kenara çekildi.

“Mitch.” Kate kocasının elini tuttu. “Ebeveyn odasında vitrayla süslenmiş camlar ve bir tane de şömine var. Diğer iki oda da

sıcak ve sevimli. Biri kesinlikle ofis yapılabilir. Mutfakta kahvaltı köşesi ve harika bir cam oda var, hatta bir de küçük bahçesi var.”

Mitch şaşkın şaşkın ona bakıyordu. “Vitrayla süslenmiş camlar ve bir bahçe mi istiyorsun?”

“Bunları görene kadar istemiyordum. Lauren sen bir dâhisin. Burası bizim evimiz. Bizim olmalı. Banyoda cam bloklarla örülmüş bir duş kabini ve büyük bir küvet var.”

“Pekâlâ, en azından bunlar listemizde vardı,” dedi Mitch alaycı bir şekilde.

Lauren, Kate’i dikkatle izliyordu ve ondaki o duygu kargaşası ve patlama hazırlığını görebiliyordu.

“Bize yeni bir liste lazım, Mitch. Bir bebeğimiz olacak.” Kate kıpırdamadan durdu ve kocasına baktı. Adamın yüzünde önce bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra hemen o ifadenin yerini açık ve büyüleyici bir neşe aldı.

Lauren odadan sıvıştı, gözleri dolmuştu. Bütün eve yayılan mutluluğu hissedebiliyordu, yeni bir can için şimdiden yer açan bir sevgi deryasıydı bu.

Şimdi taşlar yerine oturmuştu. Bebekler her şeyi, özellikle de emlak istek listelerini değiştiriyordu. Bahçeler, iyi okullar, güzel muhitler, istikrar. Bu evde hepsi vardı.

Sözleşme imzalanana kadar emlak işi asla tamamlanmış sayılmazdı ama Lauren, Greenley’leri evlerine kavuşturduğundan sonuna kadar emindi o an.

Bölüm 4

Şubat ayında hangi akıllı Chicago'ya giderdi ki? Hele hele güneşli Kaliforniya'da yaşıyorsa. Jamie bir taksi bulmak için havaalanından dışarı çıkarken, *keşke yanıma deri ceketten çok daha sıcak tutacak bir şey alsaydım*, diye düşündü.

Nell'i seviyordu ama Nell bu son projesi için onu otuz derece daha sıcak bir yere gönderse gerçekten güzel olurdu. Böyle bir yerde ne gibi manyaklar yaşıyordu acaba? Soğuk acıydı ve rüzgâr da tam anlamıyla acımasızdı.

Ellerini cebine sokan Jamie, bir şeyler mırıldanıp birkaç küçük ateş topu yaktı. Bu toplar, donmuş olabileceğini düşündüğü yüzünün ısınmasına yardımcı olmadı ama belki parmakları birkaç nadide küfür içeren mesaj atmaya yetecek kadar hayatta kalabilirdi.

Nell bu sefer ona çok borçlanmıştı. Sadece onun ablası, cadı-ları avlamak için bir internet büyüsü tasarlayıp, sonra da muhtemelen cadı falan olmayan zavallı, masum bir ruhu gasp etmeyi başarabilirdi.

Jamie, Büyücü Krallığı'nın oyun kodlarını birlikte yazdıklarından, Nell'in karmaşık kodlar ve dolambaçlı sihirler konusundaki yeteneklerine büyük saygı duyuyordu. Ancak ikisi de ara ara kontrolden çıkabiliyorlardı. Aklına, üç beta deneyicisinin gerçek

kurbağalara dönüştüğü o son talihsiz olay geldi. Sırf bu yanlış düzeltmek için ikisi de sabaha kadar uğraşmışlardı.

Yani Jamie, Lauren gizli ya da başka türlü bir cadılık yeteneğinin kırıntısını dahi barındırmayan iyi bir kız çıktığı takdirde, Moira ve Sophie'nin aksine şaşırmayacaktı. Kalıtsal olmayan cadılar çok yaygın değildi. Büyük olasılıkla kızcağız yanlış zamanda, yanlış yerde bulunmuş ve Nell'in sihrine yakalanmıştı. Hoşgörüsü sebebiyle kıza saygı duyuyordu. *Online* sohbete çekilip cadı olduğu söylenen herkes bu kadar anlayışlı davranmazdı.

Normalde Nell'in yaratıcılığına hayran olurdu ama o an kendi yaratıcılığının donduğundan bayağı emindi. Lanet olası bu şehirde bütün taksiler nereye kaybolmuştu? Acıkmıştı, asabiydi, üşüyordu ve izini sürmesi gereken potansiyel bir cadı vardı. Lauren güç bakımından muhtemelen fiyasko çıkacaktı ama maalesef Nell haklıydı. Emin olmak zorundaydılar.

Küçük erkek bebeğin, Suşi Station adlı restorandaki yiyeceklerin taşıma bandına tırmanmaya çalışması an meselesiydi. Lauren, yandaki oturma kabininde oturan bebeği izliyordu. Hamlesini yapmasını bekledi. Önce gözlerinde gördü bunu yapacağını, sonra bebeğin küçük bedeni şaşırtıcı bir hızla hareket etti.

Babası onu, kafasını bile kaldırıp bakmadan, yarı yolda yakaladı. Lauren kafasını iki yana salladı, eğleniyordu. Ebeveynler gizlice özel tim eğitimi alıyor olmalıydılar. Küçük oğlan, ağzı kulaklarına varacak şekilde Lauren'a doğru gülümsedi ve en azından geçici bir süreliğine yeşil soya fasulyelerini yemek için oturdu.

Lauren, yiyecek bandından bir *tempura roll* seçti ve biraz da yeşil soya fasulyesi almadan edemedi.

"Eğer bütün yediğin bu kadarsa, seninle çıkmak ucuza gelir," diye seslendi omzunun arkasından neşeli bir erkek sesi. Lauren

dönüp oturma kabininde karşı koltuğa yerleşen adama dikkatlice baktı. “Adım Jamie. Karnım zil çalıyor, bu yüzden kendimi tanıtırken bir yandan da yemek almamın bir sakıncası yoktur umarım.” Birkaç tabak aldı ve ağzına bir suşi atıverdi.

Lauren, ağzı açık bir şekilde bakakalmıştı. Bu, tanıştığınızda mutlaka hatırlayacağınız türden bir adamdı. O öğleden sonra bir müşteriyle görüşmesi gerekiyordu ama... *Kahretsin*. Emlakçılığın verdiği isim hafızası yeteneği devreye girdi. *Geçen akşamki cadı*. Kardeşinin adı Jamie idi. *Aman Tanrım*. Ona gerçekten de bir adam göndermişlerdi.

Jamie kafasını kaldırıp baktı, Lauren’ın yüzündeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı. Ağzındakileri yuttu, gülümsedi ve elini uzattı. “Affedersin, bir kez daha deneyeyim. Benim adım Jamie, Nell’in erkek kardeşiyim. Sen de Lauren’sın, değil mi? Sofra adabım için özür dilerim. Yedi kardeşin en küçüğü olunca yemeği hızlıca kapmayı öğreniyorsun. Bu yemek, uçakta verdikleri bayat çubuk krakerlerden çok daha iyi.”

“Kusura bakma,” dedi Lauren. “Onların ciddi olduğunu sanmıyordum. Yani seni göndermek konusunda. Ve diğer bütün konularda.” Bu biraz tuhafın da ötesinde bir durumdu.

Jamie ellerini havaya kaldırdı. “Beni dinlemeden ateş etme, tamam mı? Geçen akşam sohbet ettiğin kadınların hepsi de harika insanlar ama cadı olduğundan haberi olmayan birini bulacaklarını onlar da bilmiyordu.”

İşler daha da tuhaflaşıyordu. “Ben cadı değilim. Beni nasıl buldun bu arada?”

“Tırsacak bir şey yok. Nell senin adını biliyordu, Google’ladı. İş yerindeki Chloe de seni burada bulabileceğimi söyledi. Benimle birkaç dakika konuşmak istersin diye umuyorum.”

Chloe böyle şeyler yapardı. Lauren arkasına yaslandı. Beyni bir anlığına durmuş olabilirdi ama onun gibi işinin ehli bir em-

lakçı bu halde uzun süre kalmazdı. Jamie kesinlikle birinci kalite malzemeden yaratılmış bir adamdı. Gülen yeşil gözleri ve gür kıvrıkcık saçları vardı, keskin yüz hatlarına bol miktarda mimik eşlik ediyordu.

İlk izlenimine güvenmekten yanaydı ve Jamie'ye dair ilk hissettiği şey, kötü çocuk bakışlarıyla dolu, aşırı dozda bir çekicilikti. Harika denebilecek kadar güzel bir öğle yemeğini yemeden gitmeyi gerektiren ürkütücü ya da tehlikeli bir şey sezmemişti. Hadi be. Cadılar 2.0., bölüm iki. Bir önceki hafta zorla çıktığı şu randevu olayından daha kötü olamazdı herhalde. Ayrıca karnı da çok açtı.

Makul surette normal bir konuşma konusu arıyordu. “Yedi çocuk? Annen tam cennetlikmiş.”

“Dört çocukları varmış, bir tane daha yapalım demişler, bu sefer de üçüzleri olmuş.”

“En küçük nasıl sen oluyorsun o zaman?”

“Ben, ilk ikisi karaya iniş yaptıktan yedi dakika sonra doğmuşum. En küçük ben oluyorum yani.”

Lauren gülümsedi. Kesinlikle kötü çocuk çekiciliği vardı bu adamda. “Sen de bunun kaymağını sonuna kadar yedin. Nell’in de üçüzleri var, değil mi? Düşünemiyorum bile. Gerçi çoklu doğumların soydan geldiğini duymuştum.”

“Kalıtsal cadılığın olduğu ailelerde bu çok yaygındır.”

Normal, ‘yakışıklı adamla tanışma’ faslının sonu, diye düşündü Lauren. Programın “cadı olduğunu düşünen yakışıklı adamla tanışma” kısmına geçiyorlardı. İç çekti. “O halde Nell ciddi-di, siz hepiniz cadı olduğunuza inanıyorsunuz?”

“Ben bir cadıyım.”

Lauren gülsün mü kalıp gitsin mi bilemedi. “Ama yine de çok normal görünüyorsun.”

“Ben oldukça normal bir adamım. Yemek yemeyi, beyzbol oynamayı, bilgisayarda takılmayı, motosiklet kullanmayı severim.”

“Normal adamlar cadı olduklarını düşünmezler.”

Jamie, durup Lauren’ı izledi. “Fasulyelerin soğumuş.”

Lauren kafasını önüne eğip yeşil soya fasulyelerine baktı ve tabağın yüzeyinde dans eden küçük alev parçalarını görünce az kalsın çılgılığı basıyordu. Alevler birkaç saniye içinde kayboldu.

“Buyur, dene. Artık sıcaklar.”

Lauren parmağıyla dokundu. Emin olmuştu. Kahretsin. “El numarası.”

“Zor seyirci.” Jamie omuz silkti ve taşıma bandını işaret etti. Bu kez Lauren’in duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu.

*“Oturduğun yerden kalk ve havada uç,
Öylece dur ve asılı kal.
Dilerim öyle olsun.”*

Taşıma bandındaki bütün tabaklar yavaşça havalandı. Lauren inanmıyormuş gibi gözlerini restoranın içerisinde gezdirdi. İki yüz tabağın havada uçtuğunu gören tek kişi o muydu gerçekten de?

“İnsanlar genelde görmeyi bekledikleri şeyleri görürler,” dedi Jamie. Tabakları keyifle seyreden küçük oğlana döndü ve gülümsedi. “Bazen küçük çocuklar istisnadır.”

Keyiften dört köşe olan bebeğe doğru uçan bir tabak yeşil soya fasulyesi hariç, bütün tabaklar oldukları yere indiler.

Lauren, on dakikadan kısa bir süre içinde ikinci defa, beyninin tamamen durduğunu hissediyordu. Bu kez yeniden çalışmaya başlayacağından da tam olarak emin değildi. Adam tabakları havalandırmıştı. “Bela, bela, çifte bela”ya çok benzeyen bir sözle, yüzlerce tabak...

Lauren taşıma bandından bir tabak pasta aldı. İnsan, şüpheye düştüğünde çikolataya sarılmalıydı. Kendini oldukça mantıklı bir

insan olarak görürdü ama tabaklar kesinlikle havalanmıştı. “Bu telekinezi gibi bir şey mi? Nasıl yaptın bunu?”

“Bu bir telekinetik türü. Gücün bir sürü çeşidi var. Bilim insanları sonuca odaklanma eğilimindeler, dolayısıyla eğer düşünce gücüyle bir şeyi yerinden oynatıyorsan, o şeye süslü bir isim veriyorlar ve telekinezi diyorlar. Cadılık dünyasında biz daha çok ‘nasıl’ sorusuyla çalışıyoruz. Ben havayı güç kanalı olarak kullandım. Bu ortamda güzel bir esinti yaratmak ya da bütün mumları söndürmek için de kolaylıkla havayı kullanabilirdim ama çok dikkat çekmemeye çalıştım.”

Tabakları havalandırmak ustaca bir sihir miydi? Lauren muazzam bir çabayla, imkânsız anlamaya çalışıyordu. “Söylediğin sözler... Bir tür sihir miydi?”

“Evet. Bazı cadılar kelimeler ya da şiirler olmadan da sihir yapabilir ama çoğumuz için bu durum sihrin içindeki enerjiyi artırır. Yüksek sesle söylenmesi gerekmez, ben sadece senin dikkatini çekmek için sesli söyledim.”

“Ama sen bunları tam olarak nasıl öğrendin?”

Jamie gülümsedi. “Okulda.”

Gözünün önünde süpürgeye binmiş bir dizi çocuk canlanan Lauren güldü. Ön sıradaki çocuk, kaynayan bir kazan taşıyor ve Jamie’ye benziyordu.

“Nell artık kazanla çalışmadığınızı söylemişti.” Lauren donakaldı, birden tamamen tadı kaçtı. “Bir saniye, ben bunu düşünmüyordum. Sen de söylemedin. Ben bunu nasıl görüyorum peki? Defol git kafamın içinden!”

Jamie ellerini kaldırdı. “Ateş etme. Ben senin kafanın içinde değilim. Düşüncelerimi yansıtmak için biraz güç kullandım. Sen düşüncelerimi okuyorsun. Okunabilirliğini artırdım ama yine de herkes bunu yapamaz.”

“Şimdi sen, düşüncelerini okuduğumu mu söylüyorsun?”

“Onun gibi bir şey. Benim dışarıya verdiğim bir düşünceyi okudun, bu biraz farklıdır. Başka şeyler de almak istersen, gel al.”

Lauren, eğlenirken hiç bu kadar kafayı yiyecek gibi olmamıştı. Kıs kıs gülmesine engel olamıyordu. “Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur.”

Jamie kafası karışmış gibi baktı, sonra güldü. “Öyle demek istemedim ama bunu hatırlayacağım, güzel laf.”

Lauren, Jamie’yi mayolu modellerle gördü. Öfkesi, espri anlayışına yenik düşüyordu. “Hey. Kes şunu.”

“Affedersin, biraz aşırıya kaçmış olabilirim.” Jamie, Lauren’ın ellerine baktı. Lauren yemek çubuklarını silah gibi tuttuğunu fark etti. Playboy tavşanlarının görüntülerini gönderen bir cadıya karşı, evet, bu iş görürdü. *Aferin, Lauren.*

Jamie, bir tabak daha kremalı pasta kaptı ve Lauren’a verdi. Görünüşe bakılırsa Lauren ilkini mahvetmişti. İyi, Jamie en azından bunu havadan göndermemişti. Sonra oturdu ve kadını izledi.

“Ne var?”

Jamie omuz silkti. “Ne kadar delirdiğini görmek için bekliyorum.”

Ohoo, kafayı yemişti. “Her gün, tabak havalandıran adamlarla tanışmıyorum.”

“O da var. Ama ben senin bizzat cadı olabileceğinden bahsediyorum. Bana inanmak için haklı nedenlerin olmadığını biliyorum ama bir parça düşünce sihrinin olduğu açık.”

Gece güzel bir uyku çektikten ve bir sürü dondurma yedikten sonra Jamie’nin gerçek bir cadı olduğuna inanabilirdi. Ama kendisinin hiçbir zaman tabakları havalandırmadığından emindi ve yemeklerini de lanet olası bir mikrodalga fırında ısıtıyordu.

“Düşünce sihrinin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama kafama düşünceler sokabilen ilk insan sensin. Cadı sensen, o zaman sihir bende değil sende gibi görünüyor.”

Jamie ateş hattında durmayı göze almıştı. Cesur adamdı. “Bilinçli bir şekilde bu düşünceleri okumanı kolaylaştırıyorum ama eğitim sayesinde bunu yardım almadan da yapabilirsin. Düşünce sihirleri ustalık gerektirebilir. Onları çok sağlam sezgilerle ya da ona benzeyen şekillerde de gerçekleştirebilirsin.”

Lauren kafasını iki yana salladı. *Üzgünüm, Jamie ben bunu yemem.* “Sezgiler sihir değildir.”

“Evet, her zaman değildir. Ancak tuhaf bir şekilde iyi sezgileri olan bir kişinin, bazı düşünce güçleri de olabilir. Sen bir emlakçısın, yaptığın işte iyi misin? Hiç müşterin bir şey yapmadan ne yapacağını sezdiğin oldu mu?”

Lauren’ın otomatik bir şekilde gelen inkârı, yarı yolda yok olup gitti. Yirmi dört saat önce Nat ile öğle yemeği yemişti ve Greenley’lerin hiç görmedikleri kahverengi evi satın alacaklarını tahmin etmişti.

Hadi be, bunlar sadece iyi bir emlakçının içgüdüleri idi. Değil miydi yoksa?

Lauren kafasını iki yana salladı. “Tabakların havada uçması, belki bu sihirdir. İyi içgüdülere gelince... Benimkilerin sadece iyi içgüdüler olduğunu söyleyebilirim.”

Jamie uzun bir an boyunca Lauren’a baktı ve sonra tabaklarını istiflemeye başladı. “Bu konuşmanın seni ikna ettiğini sanmıyorum. Yeteneklerinin nerede yattığını görmek için daha fazlasını yapabiliriz ama burası pek de uygun bir yer değil. Hemen yakın çevrede biraz daha az insanın olduğu bir park falan var mı?”

Lauren bütün bunlardan sonra hâlâ gülebiliyordu. “Kışın ortasındayız. Parklar bomboş. Sen istersen git, parklardan birinde yürüyüş yap. Ben eve gidiyorum. Üzgünüm, benim için biraz fazla tuhaflaşmaya başladı olaylar.”

Suşi Station’dan çıkarken Jamie’nin onu izlediğini biliyordu.

Neden adamın tabakları havalandırdığı türden randevuları oluyor-
du ki? Cidden, nasıl bir tesadüftü bu böyle?

Moira: Merhaba, kızlar.

Sophie: Merhaba, Moira Teyze. Nell, Jamie'den haber aldın mı hiç?

Nell: Hayır ama uçağı gecikecekti, bu yüzden Chicago'ya ineli çok
olmamıştır. Üniversiteden arkadaşı Nash'de kalacak. Nash'in
evine varınca sohbete gireceğine söz verdi. Ah, durun, bana
mesaj atıyor şu anda. Ona bize katılmasını söyleyeceğim.

Jamie: Ben Jamie, emredildiğı üzere 'ilk görüşme' ile ilgili rapor
vermeye hazırım.

Nell: Akıllı piç... Nasılsın? Lauren'ı buldun mu?

Jamie: Evet.

Sophie: Ve...?

Jamie: Güzel bacakları var.

Nell: Eminim uçak yolculuğı yaptığına değmiştir ama biz
yetişkinler, kıza asılmadan önce onu değerlendirme şansını
yakalayıp yakalayamadığını öğrenmek istiyoruz.

Jamie: Yakaladım gibi.

Nell: Offfff!

Jamie: Özür dilerim, özür dilerim. Pizza yiyorum ve tek elimle
yazıyorum. Uzun cevaplar pizza tüketimime engel oluyor.

Moira: Havalandırma sihirleri bunun içindir, canım. Hatırladığım
kadarıyla sen yetenekli bir havalandırıcıydın. Pizzayı havaya
kaldırabilirsin gayet, o zaman yazmak için iki elin de müsait
olur. Şimdi, kaldırıyor musun o pizzayı?

Sophie: Moira Teyze, sen bir çılgınsın. Jamie, onu duydun. Birçok
iş aynı anda yapabilen bir cadı ol. Lauren'la karşılaşınca neler
oldu?

Jamie: İyi, pizzayı bırakıyorum. Umarım yaptığım şu fedakârlıkları

takdir ediyorsunuzdur. Öncelikle, Nell, ben acemi cadılara asılmam. Öyle şeyler yapmam. Aramızda öyle bir kıvılcım olmadı. Ha, olsaydı bile onu eğitmesi için başka birine teslim edene kadar beklerdim.

Moira: Oh. Lauren'ın güçleri var öyleyse.

Jamie: Var. İlk tokalaştığımızda basit bir inceleme yaptım. Voltmetrede oldukça yüksek bir değer görüldü.

Nell: Ha hay. Sihirlerim o kadar da hatalı değildir.

Jamie: Öyle mi? Birkaç hafta önce beta deneyicilerimizin küçük, sevimli, zıp zıp zıplayan kurbağalara dönüştüğünü anımsar gibi oldum şimdi.

Nell: Peki o kodu düzeltmeyi kim 'unuttu'?

Moira: Çocuklar, sonra dalaşırsınız. Jamie, sen diyorsun ki Lauren'ın güçleri var. Değerlendirmeni özele indirgeyip daha fazlasını öğrenebildin mi?

Jamie: Çok bir şey öğrenemedim, üzgünüm. Güçleri ne kadar sağlam ya da hangi alanlarda gücü var, emin değilim. Mesajımızdan pek memnun değil. Cadı olmadığından aşırı derecede emin. Benim cadı olduğuma da inanmıyordu. Restoranın kalabalık olması da ona cadı olduğumu gösterme seçeneklerimi kısıtladı.

Nell: Hay aksi. Ne yaptın?

Jamie: Sakin ol, büyük bir şey değil. Birkaç saniyeliğine birkaç tabağı havalandırdım. Lauren dışında bunu fark eden tek kişi, yan oturma kabinindeki bebek oldu, o da daha konuşamıyor bile.

Moira: İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyleri görürler.

Jamie: Ben de Lauren'a onu dedim.

Sophie: Tabaklar havada uçtuğunda, güzel numara bu arada, Lauren ikna oldu mu?

Jamie: Cadı olduğuma ya da en azından bazı telekinetik güçlerimin olduğuna... Sanırım evet. Yani böyle olmasını deli gibi umut

ediyorum. Bütün gün boyunca tek yediğim şeyin birkaç çubuk kraker olduğu düşünülürse havalandırma sihri yapabilmek için biraz çaba sarf etmem gerekti.

Nell: Takımımız için kendini feda etmiş, kardeşim benim.

Jamie: Bu beleşti. Geri kalanı için bana borçlusunuz. Sanırım Chicago’da ‘elçiye zeval olmaz’ lafının bir geçerliliği yok.

Nell: Ha siktir. Geri kalanı derken?

Jamie: Şöyle ki, konuşurken çok basit birkaç test uyguladım.

Havalandırma sihriden önce güç toplarken hiçbir şey anlamadı ve ben bilerek sihri oldukça yüksek sesle yaptım. Yani Lauren’ın element yetenekleri en iyi ihtimalle zayıf gibi duruyor ama gösterilen düşünce görüntülerini okuyabiliyor ve güç seviyesinin de çok yüksek olması gerekmiyor.

Moira: Düşünce cadısı o zaman.

Jamie: Galiba öyle ama düşünce cadılarının güçlerinin kalabalıkta değerlendirilmesinin ne kadar ustalık istediğini benim kadar siz de bilirsiniz.

Moira: Kesinlikle bilirim. Bu yeteneğin gözden kaçmasının daha kolay olduğunu da bilirim. Düşünce cadıları eşyaları ateşe vermezler ama Lauren farkında olmadan etrafındakilerin düşüncelerini gayet güzel manipüle ediyor olabilir.

Jamie: Risklerin ben de gayet farkındayım. Lauren’ı ikna etmek zor olacak.

Sophie: Düşünce yayınına nasıl tepki gösterdi? Senin gönderdiklerini okuduğunu varsayıyorum, yani o zaman bunun her zaman olmadığı farkındadır?

Jamie: Tuhaf bir adam çıkıp gelse, birkaç sihir numarası yapsa ve sonra sen de onun düşüncelerinden birkaç görüntü görsen, ne düşünürdün?

Nell: Siktir. Bunu senin yaptığını düşünüyor.

Jamie: Tam üstüne bastın. Benim cadı olduğuma inanabilir ama onu cadı olduğuna inandırmak içinden çıkılması çok daha zor bir iş olacak. Benimle az da olsa işbirliği yapmazsa bunu başaramam.

Nell: Kahretsin. Bunun onda biraz da olsa etkili olacağını umuyordum. Acemilerimizin çoğunda tuhaf yeteneklerinin olduğuna dair en azından biraz his olur.

Jamie: Sana hiçbir yeteneği olmadığını düşündüğünü söylediğinde, samimi olduğundan eminim. Empati benim kuvvetli yeteneklerimden biri değil ama lafı dolandırdığına dair en ufak bir şey hissetmedim. Tam konuşmamızın sonunda sezgilerden bahsederek biraz gelişme kaydetmiş olabilirim. İş yerindeki en iyi emlakçı o.

Nell: Ben de bunu merak ediyordum. Düşünce gücü bir emlakçının epeyce işine yarayabilir.

Jamie: Umut ediyorum ki kuşku düşürebilmişimdir içine ama bana daha ziyade, tabakları havalandırabilen tuhaf bir adamdan kaçıyor gibi geldi.

Sophie: Pekâlâ, ilk görüşme biraz zorlu geçmiş olabilir ama Cadı Sohbetleri'ni açmamızın sebeplerinden biri de bu. Böyle çabucak, eğitilmemiş bir cadı bulmak değildi niyetimiz ama bulduk.

Moira: Evet, bu noktada bir sorumluluğumuz var. Eğitilmemiş bir cadı, tehlikeli bir cadıdır.

Sophie: Sana inanmadığımdan değil, Moira Teyze, ama muhtemel tehlikeler ne olabilir bu noktada?

Jamie: En büyüğünden Moira zaten bahsetti. Lauren farkına varmadan etrafındakilerin düşüncelerini manipüle ediyor olabilir. İnsanları aslında istemedikleri evleri almaya zorlamak, pazarlıkları manipüle etmek, bunun gibi şeyler.

Sophie: Bu hiç iyi değil.

Moira: Öte yandan, diğer yetenekler gibi düşünce gücü de duygusal

yoğunluk ya da stres anlarında artabilir. Büyükanneimin genç kızlığında, bir kadın varmış. Doğum yapana kadar kimse onun bir düşünce cadısı olduğunu bilmiyormuş. Çok zor bir doğum olmuş. Bebek de dahil olmak üzere, doğum anında odada bulunanların aklı bir daha yerine gelmemiş.

Sophie: Korkunç bir olay. Ne kadar trajik.

Jamie: Şimdi beni neden ona sürpriz yapmak üzere gönderdiğinizi anlıyorum. Teşekkürler, millet.

Nell: Cesur ol, kardeşim benim. Acemilerin sana bugüne kadar yaptığı şeylerden farklı bir şey yapacak gibi durmuyor.

Jamie: Bu çok da rahatlatıcı olmadı.

Moirra: İlla öyle olacak diye bir kaide yok. Eğitilmemiş cadılarla her zaman dikkatle ilgilenilmelidir. Jamie onunla tekrar konuşman gerekiyor.

Jamie: Şu an onun en sevdiği insan olduğumu hiç sanmıyorum. Chicago'ya gelmek isteyen var mı? Hava çok güzel.

Moirra: Belki de düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardır. Bunlar onda bir parça şok etkisi yaratmış olmalı.

Jamie: Biraz sakinleşse bile durum bir hayli kötü. Düşünce gücünü adam akıllı değerlendirmem için onunla gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var. Diğer insanlar, düşünce yayararak çok fazla müdahale ediyorlar.

Nell: Parka gitmeyi falan dene.

Jamie: Burası Kuzey Kutbu kadar soğuk!

Nell: Deli. Pekâlâ, istersen bu akşam Nash ile takıl, yarın sabah da Lauren'ı görmeye gidersin. Belki de iyi bir uyku onun da bakış açısını biraz değiştirir.

Jamie: Kapısında belirivermek biraz tuhaf olacak. Muhtemelen onu sapık gibi takip ettiğimi düşünecek.

Moirra: Başka şansın yok, Jamie. Onun düşünce güçlerini kalabalık

bir restoranın ortasında zor test edersin. Umarım seni eve alacak kadar güven vermişsindir ona bugün. Almazsa da denemeye devam edeceğiz.

Moira bilgisayarın karşısından kalktı ve bir fincan çay almaya gitti.

Eğitilmemiş bir cadı, hassas bir işti. Kimse Lauren'in özelini işgal etmek istemiyordu ama eğer o bir cadıysa, evindeki bir yabancı, ondan bekleyecekleri yakınlığın çeşitli aşamalarından sadece ilki olurdu.

Bir yandan da bu ani gelişmelerin sebepsiz olmadığı hissinden kurtulamıyordu. Kader, bazen çok alengirli olabiliyordu.

Bu, iki kutuluk bir gece olabilir, diye düşündü Lauren, neredeyse hepsini yediği dondurmanın kabını görünce. Cadının tekiyle yenilen bir öğle yemeği, olması gerektiği şekilde geçmişti.

Pek sevgili kanepesine büzülerek yerleşti. Şehir merkezindeki çatı katı dairesinin bütün iç tasarımını bu kanepeye göre yapmıştı ve buna değmişti. O, Lauren'in yuvasıydı. İçine gömülebildiği bir kanep, toprak renkleri, süngerimsi yastık yığını ve ilginç kumaşlar...

Nat'ın ev hediyesi olarak getirdiği el örgüsü şalı ayaklarına saran Lauren, kafasını bir yastığa yasladı ve derin bir oh çekti. Cidden tuhaf bir gün geçirdiğinde, bütün dünyadan saklanmak için bundan daha iyi bir yer yoktu.

Birkaç yüz tane havada uçan tabak olmasa, Jamie'yi daha ziyade sıra dışı olan tanıdıklar kategorisine kaydırabilirdi. Fakat tabakları göz ardı etmek çok zordu. Bunun, Jamie'nin ikna numarası olduğunu düşündü. Birini gerçekten cadı olduğuna inandırmaya çalışıyorsanız, süslü oyunlar bir hayli işe yarardı.

Ancak asıl sorun bu değildi. Lauren iç çekti. Yarım litre

Ben&Jerry's'e karşı bile dürüst olamıyorsanız, başınız cidden belada demekti.

Tuhaf tipleri severdi. Kahretsin, bu tipleri çekiyordu resmen. Telekinezi birçoğundan biraz daha tuhaftı ama eğer hepsi bundan ibaretse Jamie'yi ilginç insanlardan oluşan koleksiyonuna ekleyiverecekti. Başka hangi etkileyici numaraları yapabildiğine bakacaktı.

Ama Tanrı aşkına, Jamie neden Lauren'ın da cadı olduğunu düşünüyordu ki? Bu, rahat ama tuhaf bir arkadaşlık yönünde yapılan anlaşmayı bozan bir şeydi.

Tekrar iç çekti. Unutmak da zordu. Adam tabakları havada uçurmuştu. Belki de cadılık güçleri diğer cadılık güçlerini sezebiliyordu. Nell'in yakalama sihri bir cadı yakaladığını sanmıştı. Ve onu tanıyan hemen hemen herkes, onun esrarengiz içgüdülerine kefil olabilirdi.

Tanrı aşkına, oturmuş, ciddi ciddi vücudunun bir yerlerinde saklanmış birtakım gizli güçlerinin olup olmadığını mı düşünüyordu? Lauren oturduğu yerde bacaklarını düzeltti ve kanepeden zar zor kalktı. Kesinlikle ikinci bir yarım kiloluk dondurmanın vakti gelmişti.

BÖLÜM 5

Jamie, Lauren'in oturduğu apartmanın dış kapısının kilidini sihir yoluyla açtı. Yukarıya çıktığını Lauren'a haber vermenin bir anlamı yoktu. Kahve ve simitlerin, sokak kapısını bu şekilde açıp girmesini telafi edeceğini umuyordu. Bu havada kahveyi herkes takdirle karşılardı.

Bir önceki gece Nash ile takılmıştı ve erkeklere has şeyler yapmışlardı: Pizza, bira ve spor kanallarını gezerken havadan sudan sohbet... Eğer gerçekten şanslıysa, Lauren şüpheli kadınların geceleri yaptığı şeyleri yapmış olur ve o sabah daha anlayışlı bir havada uyanırdı.

Üç ablası olan bir adamın, kadınların ruh hallerini idare etmeyi bilmesi gerekirdi. Kahretsin. Üç ablası olan bu adam, ne zaman işin içinden sıyrılacağını da iyi bilirdi.

Nell'in ona gerçekten borcu olacaktı. Aervyn'in ısınladığı şeyleri haftalarca dur durak bilmeden geri götürmek zor olmuştu ama Nell onu güzelce beslemişti ve Kaliforniya'da hava sıcaktı. Sihir güçlerinin, bir daha dönmek üzere donup donmayacağını merak ediyordu.

Bu kadın asansörü olmayan bir binanın dördüncü katında oturmak zorunda mıydı? Homurdana homurdana son birkaç basamağı da çıktı ve Lauren'in kapısını çaldı.

Zamanlaması muhteşemdi. Lauren hâlâ yarı uykulu görünüyordu. Tam uyanık bir Lauren'la hiçbir yere varamayacağından oldukça emindi.

Lauren'ın kapıyı Jamie'nin suratına kapatmayı ciddi ciddi düşündüğü açıkça anlaşılıyordu. Jamie mümkün olduğunca kendi halinde ve cadı değilmiş gibi görünmeye çalıştı, ufak sakinleştirici dalgalar yayma dürtüsüne de karşı koydu. Kararın tamamen Lauren'a ait olması gerekiyordu.

“Önce kahve. Sonra sohbet.” Lauren, kahve bardaklarından birini aldı ve gerisingeri dairesine girdi. Jamie derin bir nefes aldı ve onu takip etti. Lauren kahveyi kafasından aşağı boşaltmamıştı. Yani henüz...

Lauren'ın da kahve bağımlısı biri olduğunu fark eden Jamie, hiçbir şey söylemedi. Sandviç usulü, arasına yumurta konmuş bir simidi paketinden çıkardı ve yarısını Lauren'a uzattı. Birkaç dakika boyunca, nispeten samimi denebilecek bir sessizlikle, mutfak tezgâhında simit yiyip kahve içtiler.

“Kahve ve kahvaltı için teşekkür ederim. Bir cumartesi sabahı saat dokuzda neden kapıma dayandığını sormalı mıyım acaba? Nerede oturduğumu nasıl öğrendiğini sormayacağım bile.” Lauren eline yeşil renkli bir kap alıp bitkilerini sulamaya başladı.

“Tuhaf bir durum yok. Google'ın gücü.” Jamie, Lauren dönüp ona bakana kadar duraksadı. “Dün seni rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Beni şimdi de rahatsız ediyorsun.”

Jamie şaka yapmayı denedi. Önceki gün restoranda bu şekilde vartayı atlatmıştı. “Genelde kadınlardan bunu duymak hoşuma gider ama sanırım seni geren, benim çekiciliğim ve güzel bakışlarım değil.”

Lauren kıs kıs güldü. “Teşekkür mü edeyim, yoksa kızayım mı, bilemiyorum. Ama aramızda o türden bir elektrik olduğunu sanmıyorum.”

“Teşekkür et, bence. Bu durumda böyle olması iyi yani. Cinsel duygular iyi bir değerlendirmenin önüne geçebilir. Senin güçlerin olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor, Lauren. Güçlerin varsa eğitilmen lazım.”

Lauren kıpırdamadan ona doğru baktı. Jamie ona hakkını vermeliydi, kolay kolay sarsılmıyordu. “Şansını zorluyorsun. Seni içeri almanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyorum hâlâ. Kahve büyük bir rüşvet ama burada daha fazla kalmanı sağlayacağını sanmıyorum.”

Bitkilerini sulamayı bitirdi. Jamie bitkilerin o zamana kadar suda boğulduğundan emindi. “Dün,” dedi Lauren, “benim güçlerim olduğuna bayağı inanıyor gibiydin. Bugün niye değişti hikâyen?”

Hay aksi. Jamie, önceki gün sefil bir şekilde başarısızlıkla sonuçlanan yaklaşımındansa, değerlendirmeden bahsetmenin onun rahatsızlığını gidereceğini ummuştu. Belli ki Lauren onu bu zor durumdan kurtarmayacaktı.

“Bir süreliğine bunu bir kenara bırakabilir miyiz? Değerlendirmenin temel aşamalarından bazılarını gerçekleştirirsek, ikimiz de çok kısa bir sürede cevabımızı alacağız. Bana bir saat ver. Bir saatin sonunda hâlâ cadı olmadığını düşünürsen, sen haklı olacaksın ve ben seni rahat bırakacağım.”

Lauren’ın gözlerinde yine kuşku belirdi. “Değerlendirme tam olarak ne oluyor? Kafamın içine girmeni istemiyorum.”

“Anlaşıldı. Sanırım Nell sana benim –bazen de onunla beraber– genç cadıların eğitmenliğini yaptığımdan bahsetmiş. Eğitimin ilk aşaması, kişinin güçlerinin nerede yattığını ortaya çıkarmak için bazı basit testler uygulamaktır.

Cadılık yeteneğinin yedi temel kategorisi vardır. Bazı cadıların sadece tek tür yeteneğinin olduğu görülür, sadece birkaçında yedisi birden bulunur. Çoğumuzun bir ya da iki tane güçlü ve birkaç tane

de küçük yeteneği vardır. Mümkün olduğunca istenmeyen müdahaleleri içermeyen, basit testler uyguluyoruz. Biz bu testleri çocuklarda düzenli olarak yapıyoruz. Korkulacak bir tarafı yok.”

“Söylemesi kolay.”

Jamie riskli bir şey deniyordu. “Beni içeri aldın. Çünkü sanırım en azından küçücük bir parçan, benim haklı olup olmadığımı merak ediyor.”

Lauren oturdu ve bir dakika boyunca Jamie’ye baktı. İçinde bir savaş verdiği görülüyordu.

Jamie, Lauren’in düşüncelerinin üst katmanından yararlanma dürtüsüne karşı koydu. Öncelikle bu kesinlikle etik değildi. Hem sonra, Lauren önceki gün düşünce gücü olduğuna dair birtakım belirtiler göstermişti. Jamie bunun sonunun iyi olmayacağını düşündü.

Daha Lauren söylemeden, kabul ettiğini anladı. Kahve ve simitlerin gücü hafife alınmamalıydı.

“Tamam,” dedi Lauren. “Şimdilik buna katlanacağım. Beni, iyi içgüdülerden daha fazlasına sahip olduğuma inandırmak için bir saatin var.” İç çekti. “Açık görüşlü olmak adına da elimden geleni yapacağım.”

Oh be, diye düşündü Jamie. Şimdi sadece, test esnasında ihtiyatlı davranması gerekiyordu. En son test ettiği kişi, öndeki üç dişi dökülmüş, yedi yaşında, sevimli bir kız çocuğuydu. Jamie başının üzerinde gökkuşaklarını dans ettirince küçük kız büyülenmişti. Lauren’in ise alnında biraz daha huysuz olduğu yazıyordu.

Jamie Lauren’ı, girişteki salonda bulunan kanepeye doğru yönlendirdi ve yanına gitti. Kanepenin aşırı derecede rahat görünüyordu ve onun evde takıldığı yerin burası olduğu çok açık bir şekilde ortadaydı. Lauren kendini ne kadar rahat hissederse, test de o kadar iyi tamamlanırdı. Lauren kanepenin bir ucuna oturdu, Jamie de diğer tarafına çöktü. Araya bilerek yastıklar yığı. Fiziksel olarak net bir şekilde ayrı olmak en iyisiydi, en azından o an için.

“Ne yapacağıma ve ne aradığımıza dair bir parça giriş bilgisi verirsem senin için daha kolay olur herhalde?” Lauren başıyla onaylayınca Jamie konuşmaya devam etti.

“Eskiden, cadılık yetenekleri sonuçlara göre sınıflandırılırdı: Hava cadıları, mutfak cadıları, düşünce okuyan cadılar, büyü ve iksirler konusunda iyi olan cadılar vardı. Son dönemde, büyüün nasıl yapıldığını anlamak için çok gayret sarf edildi ve artık biraz daha farklı bir sınıflandırma yapmaktan yanayız.”

“‘Bela bela, çifte bela’ için oldukça bilimsel geliyor kulağa.”

Jamie gülümsedi. “Shakespeare’in bize Harry Potter’dan daha fazla yardımcı olduğu söylenemez. Affedersin, istersen ayrıntıları geçebilirim.”

“Hayır, iyi böyle. Bilgi almayı severim. O halde modern cadılar nasıl sınıflandırıyorsunuz?”

“İlk sorduğumuz soru, ne tür güçlere erişebiliyorsun? Beş farklı güç kaynağı vardır. Sihir yapma şeklin ve yapabildiğin bütün sihir türleri, hangi tür güce erişimin olduğuna bağlıdır.”

“Toprak, hava, ateş, su gibi mi yani?”

“Bunların hepsi, bir güç kaynağı türü olan element enerjileri. Birçok cadı sadece bir ya da iki elementle çalışır. Sophie gibi toprak gücü olanlar, bitkiler ve otlar konusunda çok iyidirler. Hava ve su ile çalışan cadılar, hava durumunu ciddi şekilde etkileyebilirler. Geçimini fırtına kovalayıcılığı yaparak sağlayan bir kuzenim var. Ateş cadıları eski zamanlarda savaş büyücüsü olurlarmış. Muhtemelen savaş cadıları genlerini diğer kuşaklara geçirecek kadar yaşayamadıkları için bugün öyle çok da yaygın bir yetenek değildir.”

“Yani sihir genetik mi?” Lauren, bu durum merakını cezbetmiş gibi bakıyordu. Bu iyiye işaretti.

“Her zaman değil,” dedi Jamie. “Cadıların soybilimiyle ilgilenen bir kuzenim var. Bazı ailelerde kalıtım yapıları çok açık bir şekilde görülüyor. Bazen de bu yapılar hiçbir şey ifade etmiyor.

O zamanlarda da karşına Sophie gibi, cadılarla kan bağı olmayan ama güçlü yetenekleri olan insanlar çıkıyor.”

Lauren simidini bitirdi. “Tamam. Şu ana kadar söylediklerini anladım. Diğer dört güç kaynağı nedir?”

“Düşünce güçleri bunlardan biri.”

“Telepatlar gibi mi?”

“Evet, empatlar da var. Bunlar, başkalarının sözlerini ya da hislerini okuyabilmeni sağlayan algısal yetenekler. Birçok düşünce cadısı aynı zamanda başkalarının düşüncelerine gönderim yapabilir.”

Lauren’ın bir kaşı havaya kalktı. “Bu çok da dostça gelmiyor kulağa.”

“Birçok cadılık gücü gibi, bu da kötüye ya da iyiye kullanılabilir. Moira’nın kızlarından biri, bir hastanede ameliyata girmek üzere olan çocuklarla çalışıyor. Onlara rahatlatıcı sözler ve hisler gönderiyor. Zorlu bir operasyonla karşı karşıya olan bir çocuğu sakinleştirebilmek çok güzel bir şey.”

Lauren başıyla yavaşça onayladı. “Bademciklerimin alındığı zamanı hatırladım. Korkunçtu.”

Jamie kendiyle savaştı ve açılışı yaptı. “Hastaneler bir sürü korkmuş, incinmiş insanla dolu. Birçok çocuğa kıyasla, bundan daha fazlasını sezmiş olabilirsin.”

Lauren’ın diğer kaşı da kalktı. “İlginç bir teori. Bilime geri dönelim. Element güçleri, düşünce güçleri. Başka?”

“Yaşam gücü enerjisi. Şifacılar genellikle bu sınıfta yer alır. Şifacıların çoğu, güvenli bir şekilde kullanabildikleri kendi yaşam güçlerinin miktarıyla sınırlıdır. Sophie gibi bazıları ise şifacılıklarını elementlerle ilişkilendirip kendilerinden çok fazla kullanmazlar.”

“Bu, şifacı için tehlikeli midir?”

“Olabilir,” dedi Jamie. “Cadılık olgusunun bütünü tehlikeli olabilir. Eğitim bu yüzden önemli, riskleri azaltıyor.”

“Yaşasın. Bana anlatacak başka nelerin var?”

Jamie bu şeyleri duymak isteyen öğrencilere alışık değildi. “Son iki güç kaynağı, daha az yaygındır. Bazı cadılar, eskiden hayvan sihri –hayvanlarla konuşma hatta şekil değiştirme– olarak adlandırılan sihirlerde iyidir. Birçok şamanda bu tür güçler bulunur. Öğrenmeye ve test etmeye devam ediyoruz; ancak gücün kaynağı, bizim kendi DNA’mız ile evrim ve tarih öncesine uzanan bir ortak geçmiş gibi duruyor.”

Lauren’ın kaşları daha yükseklerle doğru havalanmaya devam etti. Jamie bunun iyi bir şey olduğunu umuyordu. Şekil değiştirmeden bahsedince düşünce güçleri çok normal görünmeye başlamış olabilirdi. “Bazı cadıların, astral dünya ya da öbür dünyadaki güçlere erişimleri vardır. Medyumlar, zaman yolcuları, falcılar, kâhinler bu kategoridedir. Bunlara çok nadiren rastlanır.”

Lauren güldü. “O kadar da değil. Televizyonu açıp bu alanda dakikası iki dolara çalışan, istediğin kadar insan bulabilirim sana.”

Jamie yüzünü ekşitti. “Onlar bize iyilik etmiyorlar. Bir sürü sahte cadı var.”

“Diyelim ki ben deliyim, hava durumu cadısını ya da düşünce okuyan birini bir yere kadar anlayabilirim. Zaman yolculuğu, şekil değiştirme... Kusura bakma. İlk günüm olduğu düşünülürse fazla uçtun.”

Jamie gülümsedi. “Bir de bana sor. Benim dedemin erkek kardeşi şekil değiştirebiliyordu. Bu başlı başına ürkütücü bir hikâye. Onun şekil değiştirdiğini ilk gördüğümde, dört yaşında falandım ve bir hafta boyunca kâbuslar görmüştüm.”

“Peki bunu neden bir çocuğun görebileceği bir yerde yaptı ki?”

Lauren’a ailesindeki çılgın yaramazlıkların bazılarını anlatmanın kötü bir fikir olmadığını düşündü. “Kasten yapmadı. Erkek kardeşlerimle yılan savaşı oynuyorduk. Küçük plastik yılanlara sihir yapıyor ve havada birbirlerine doğru uçurup çarpıstırıyorduk.

Amcam yanlışı zamanda geliverdi ve plastik yılan bombardımanı

altında kaldı. Yaşlıydı, olan biteni iyice göremedi ve anlaşılan o ki yılanlardan da çok korkuyordu. Kendini korumak için şekil değiştirip bir atmaca oldu. Üçümüzün de ödü bokuna karışmıştı.”

Lauren kafasını iki yana salladı. “Siz bunu hak etmişsiniz gibi geldi bana. Erkek kardeşlerin de mi cadı? Annen baban nasıl baş ettiler sizinle?”

“Annem bir cadıdır, iyi bir cadı. Önsezi medyumluğu var onda biraz, bazen gelecekte kesitler yakalar. Yaptıklarımız hiç gizli kalmazdı. Yine de bunun ne kadarının sihir, ne kadarının anne içgüdüğü olduğunu hâlâ bilmiyorum.”

“Yedi kardeşin yedisi de cadı mı?”

“Hayır. Biz üçüzler doğana kadar Nell tek küçük cadıydı. Babam cadı değildir. O, eski kafa bir video oyunu programcısı, annem de illüstratör. Üniversitede tanışmışlar ve Büyücü Krallığı’nın ilk sürümünü yazmışlar. Büyücü Krallığı, şu an Nell ile birlikte yöneticiliğini yaptığımız bir *online* oyun dünyası.”

“Baban bir cadıyla evlendi yani? Biliyor muydu bunu peki?”

Jamie güldü. “Biz Berkeley’de yaşıyoruz. Babam her zaman, annemin, çıktığı kızlar içinde en normallerinden biri olduğunu söyler. Gerçi annemin babamla tanıştıktan sonra onu sihir yoluyla etkilemek için çok zaman beklediğini de hiç sanmıyorum.”

“Baban haklı. Burada, Chicago’da da çok tuhaf herifler var. Onların bazılarının kapımdan içeri girmesine kesinlikle müsaade etmezdim.”

“Teşekkürler o halde.”

Lauren omuz silkti. “Şu ana kadar oldukça eğlenceli gitti. Peki, o zaman, bütün cadılar sihir yapabilir mi?”

“Annem birkaç temel şey yapabiliyor ama daha karmaşık sihirlerde iyi olan cadılar da var. Annem sihir yapıcıdır, Nell ve ben de öyleyiz. Yine de hiçbirimizin Aervyn’in eline su dökebileceğini sanmıyorum. Nell’in oğlu, dört yaşında ve son derece iyi bir cadı.”

“Dört yaşında sihir yapan çocuklar da mı var?”

Onu durdurmanın pek bir yolu yok, diye düşündü Jamie. “Gücün eğitilmesi gerekir. Onun güçleri, kuvvetli ve erken çıktı, bu yüzden onunla birlikte çalışıyoruz. Güçleriyle uğraşmadığı zamanlarda gayet normal bir çocuk.”

Lauren, Jamie’yi inceledi. “Onu önemsiyorsun.”

“Tabii ki. O benim yeğenim, aynı zamanda da çırağım. Ona karşı koymak zor, çoğu insan ona bayılır.”

“Neden bu kadar güçlü?”

Jamie omuz silkti. “Kimse bilmiyor. Sihir yapmak, ailemizde kuşaktan kuşağa geçen bir şey, dolayısıyla belki de onda fazla dozda gen falan vardır. Onun için kanal açma işini üstlenecek birine ihtiyacımız var sadece.”

“Kanal açmak?”

“Kusura bakma, muhtemelen beklediğinin de ötesinde bir ders halini aldı bu görüşme. Beş güç türünden bahsediyorduk, hatırlıyor musun? Son iki cadılık yeteneği, güçle neler yaptığınla ilgili.

Birçok insanın, şahsen kullanabildiği ya da bir çemberle paylaştığı sınırlı miktarda güç erişimi vardır. Birkaç cadı kanal açıcı olarak iş görebilir, gücü sezebilir ve bir kanal görevi görür. Bireysel kullanım çok yoktur ama kanal açıcı bir cadı, çemberi büyük ölçüde daha güçlü hale getirebilir.

“Sihir yapıcılar gücü düzenleyip yararlı bir şeye dönüştürmede iyidir. Çemberlere öncülük eder, gücü sihre dönüştürürler. Nell harika bir sihir yapıcıdır, tıpkı annem gibi, beş altı güç akışını birlikte dokuyup çok çetrefilli sihirler yapabilir. Aervyn’in onun izinden gittiğini düşünüyoruz.”

Lauren’in kaşları yine harekete geçmişti. “Küçük bir çocuğun eline bu kadar fazla güç teslim etmek biraz çılgınlık olmuyor mu? Güce kendiliğinden erişebiliyor mu yoksa sadece sihir yapıcı mı?”

“Ha, onun bir sürü element gücü de var. Güçlü bir düşün-

ce cadısı aynı zamanda.” *Akıllı bıdık işte*, diye düşündü Jamie. Hiçbirine inanmasa da Lauren cadılık kategorileriyle ilgili bir testi geçebilirdi.

Jamie kadının en azından, söylediklerinin bir kısmının doğru olma ihtimalini dikkate almasını umuyordu. Bu diğer aşamaları kolaylaştırırdı.

“Yani bir cadıyı değerlendirirken bütün yaptığımız, çeşitli güç kaynaklarına olan yakınlığını ortaya çıkarmak. Hepsine değil. Şimdilik senin zaman yolculuğu ya da kartallarla uçma yeteneklerinin bulunmadığını varsayacağız.”

“Bu hafta değil,” diye sesli düşündü Lauren, Jamie’nin kulak misafiri olmasına yetecek kadar yüksek ve soğuk bir sesle.

Eğlenmesi, korkmasından iyiydi. “Yeteneklerini artıracak birkaç sihir yapacağım, bu sayede yeteneklerini doğru düzgün değerlendirebileceğiz. Halihazırda orada olmayan bir şeyi yaratmam mümkün değil. Seni, eğitimler sayesinde olabileceğinden daha güçlü de kılamam. Bu sadece, senin eğitilmemiş yeteneklerini biraz daha görünür hale getirme ve benim de bunu gözlemlememi kolaylaştırmak için uygulayacağım bir yöntem.

“Senin rızan olmadan bunu yapamam. Test sürecinin herhangi bir anında sihirleri sona erdirmek için tek yapman gereken şey, rızanı geri çekmek. Bu konuda bana güveniyor musun?” Jamie Lauren’in sonuna kadar ona güvenmesini umuyordu. Çünkü kabul etmezse kimsenin bir B planı yoktu.

Lauren dikkatlice ve uzun uzun Jamie’nin gözlerinin içine baktı. Sonra omuz silkip başıyla onayladı.

Jamie uzanıp Lauren’in kahve bardağını aldı ve kenardaki sehpanın üzerine bıraktı. *Ders 1: Acemi cadıların elinde sıcak bir cisim olmamalıdır.*

“Dün değindiğimiz bir şeyle başlayalım. Kafamın içinde bazı

görüntüler yaratacağım. Onları sana değişen güçlerde göndereceğim, ses kontrolü gibi düşün bunu.

Önce neler hayal ettiğimi net bir şekilde anlayacaksın. Cadı olsun ya da olmasın, insanların duymasına yetecek seslilikte bir görüntüyü dışarıya gönderecek kadar gücüm var. Sonra sesi kısacağım ve okuyamadığın yerlere bakacağız. Tek yapman gereken rahatlamak ve sana ulaşan resimlerin neler olduğunu bana söylemek.”

Jamie koruşurken her şeyden önce Lauren’ın mobilyalarını korumak amacıyla zihinsel olarak basit bir eğitim çemberi çizmişti. Kadının element güçleri hakkında yanılıyorsa, bu sayede çemberin dışında kalanları yanmaktan kurtarmış olacaktı.

Lauren başını bir yastığa koydu ve kafasını boşaltmaya çalıştı. “Arkadaşım Nat, her zaman mutlu bir yer hayal etmemi söyler. Plajda ya da motosikletle sahil yolunda olabilirim. Dur...” Gözleri birden açıldı. “O sen miydin? Eğimli bir yol, masmavi bir gökyüzü, motosiklet?”

Jamie evet anlamında kafa salladı. “Carmel’in dışında. Motosiklet sürmek için en sevdiğim yerlerden biri. Bir gün Kaliforniya’ya gel de seni gezdireyim.”

“Çok güzeldi. Yolculuk yapmaya değebilir. O zaman bu telepati mi oluyor?”

“Tam olarak değil. Gerçek telepati için senin, benim bilinçli olarak yansıtmadığım şeyleri okuyarak aktif bir şekilde güç kullanman gerekir. Şimdi, sadece algılarının aşağı yukarı ne kadar hassas olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Tekrar deneyelim. Gözlerini kapalı tut ve bana ne gördüğünü söyle. Ben resim göndermeye devam edeceğim, sen anlatmaya devam et.”

Jamie yeniden Carmel yolundaki sahneyi seçti ve birkaç dakika boyunca yoldan aşağı doğru sallanırkenki görüntülerden göndererek hem kendini hem Lauren’ı mutlu etti. İlginç. Lauren,

rüzgârı, sıcaklığı, motosikletin titreşimlerini hissedebiliyordu. İnsanların çoğu sadece görüntüleri alırdı.

Jamie bir parça his ekledi. İşte bu. Lauren o özgürlük ve canlılık hissini hemen kapıverdi. Kesinlikle birtakım empati yetenekleri vardı.

Jamie, gönderdiği zihinsel hikâyenin çeşitli kısımlarında sesi yavaş yavaş kıstı. Büyüleyici. Lauren o an görüntüleri kaybediyor ve sadece hissi şeyleri alıyordu. Jamie'nin elinde, hem çok nadir hem de son derece duyarlı bir düşünce cadısı vardı.

Lauren'ı gözlemlemek için dikkatlice ikinci bir kanal açtı. Temkinli olmak her zaman iyiydi. Lauren'ı ilk testten yavaşça çekip çıkardı.

Lauren'ın gözleri açılıverdi. "Tamam, eğlenceliydi. Daha önce hiç motosiklete binmemiştim. Artık binmeden duramam."

"Rüzgâr burada, Chicago'da biraz daha sert," dedi Jamie. "İlginçti. Görsel olmayan parçaları çok iyi bir şekilde alabildin. Bu yaygın olmayan bir şeydir."

Lauren gözlerini devirdi. "Alnıma 'cadı' damgasını yedim mi yani? Eğer motosiklet binme hayalleri, yeteneklerimin tamamını oluşturuyorsa o zaman gayet zararsız yeteneklerim var gibi görünüyor."

Jamie ona ne kadar yanıldığını hemen söyleyecek kadar aptal değildi. "Şimdilik, oldukça kısıp sesteteki düşünce yansıtımlarına karşı tuhaf bir duyarlılığının olduğunu söyleyebiliriz."

Lauren sırtıyordu. "Bu laf tam ineklere göre bir laf oldu. Kartvizitime yazacağım bunu."

Jamie ona doğru bir tane yastık fırlattı. Neden öğrencilerin hepsi olgunluk sorunları olan insanlar oluyordu acaba? "Tekrar gözlerini kapat. Dün restoranda yaptığım gibi birkaç element gücünü harekete geçireceğim; tek fark, görsel efektler

olmayacak. Bir şey sezersen ya da hissedersen bana söylemeni istiyorum.”

Jamie güce erişti ve temel bir element ağı oluşturdu. Önce yavaşça başlayıp güç parçacıklarını hafifçe Lauren’ın oturduğu tarafa yönlendirdi. Eğitilmiş ya da duyarlı bir cadı bu hafif dokunuşları bile hissedirdi.

Lauren tepki vermeyince biraz daha güçlü bir şekilde ittirdi. Sonra her bir elementi teker teker ayrıştırdı ve onları, Lauren’ın kafasından aşağı bir kova su boşaltır gibi döküverdi. Birkaç dakika sonra Lauren’ın element sihirleri konusunda sağır, dilsiz ve kör olduğundan tam anlamıyla emin olmuştu.

“Kesinlikle bir element cadısı olmadığını duyunca çok sevineceksin.”

Lauren tek gözünü açtı. “Fırtına çıkaramayacağım anlamına mı geliyor bu?”

“Hemen hemen evet. Bu, en yaygın yetenektir ama birçok cadıda zayıftır. Maalesef, bizim gibi cadıları test eden ve eğitenlerin birkaçında bu yetenek aşırı derecede kuvvetli görülür ve insanlar bu gücü kontrol etmekte genellikle berbattır. Bu noktada, beni ateşe vermeyeceğinden ya da Michigan Gölü’nde kasırga çıkarmayacağından hemen hemen emin olduğumu söyleyebilirim.”

“İşte şimdi güzel haberler vermeye başladın.”

Jamie, onun inanç eksikliğine ince bir ayar çekmek için şöyle güzel bir ateş yakma dürtüsüne karşı koydu. Kanepe gerçekten çok rahattı ve yanık izlerini hak edecek bir şey yapmamıştı.

“Bir sonraki test için, senden sadece bazı temel komutları yerine getirmeni istiyorum. Tekrar gözlerini kapat.”

Lauren bir kez daha yastıklara doğru yaslandı. “Bu, neredeyse şekerleme yapmaktan bile güzel.”

“Kolay yerden başlıyoruz. Ayak parmaklarını göster bakayım.

Kızlar her zaman ayak tırnaklarını boyar mı yahu? Bu bir kural mı? Boş ver, buna cevap vermene gerek yok. En sevdiğin renk hangisi?”

Jamie birden susuverdi ve sadece düşünceleriyle kelimeler yansıtmaya başladı. *Lauren, gözlerini aç. Eğer en sevdiğin renk maviyse, ayak tırnakların neden kırmızı?*

“Oje, ruh haliyle alakalıdır.”

Jamie, Lauren’ın renge göre küçük sıralar halinde düzenlenmiş oje çekmecesinin görselini yakaladı. Zihinsel olarak Lauren’a dirsek attı. *Vay be, bir kadının ne kadar ojeye ihtiyacı var? Kıyafetlerini de renge göre mi düzenliyorsun yoksa sadece ojelerin konusunda mı takıntılısın?*

Jamie, Lauren’ın sesli bir şekilde konuşan tek kişi olduğunu anladığı anı yakaladı. Maalesef, öfkeli düşünce cadıları memnuniyetsizliklerini çok açık bir şekilde yansıtabiliyorlardı. Lauren’inkisi telaşa dönen bir öfkeydi.

Burası programın çok dikkatli bir şekilde halledilmesi gereken kısmıydı. Asabi cadılar çok hassas olabiliyorlardı.

“Sana düşüncelerimden uzak durmanı söylemiştim. Çık.”

Jamie geri çekildi. “Bağırmana gerek yok. İnan bana, düşüncelerin çok gürültü yapıyor. Ben senin kafanın içinde değildim. Hatta dışarıda kalmak için çok dikkatli önlemler aldım.”

“O zaman renge göre sınıflandırılmış oje çekmecem olduğunu nereden biliyorsun, lan?”

“Benimle orta yolda buluştun, Lauren. Bu eğitilmemiş halinle bile, görüntüleri gayet güzel ittiriyorsun ki ben alabileyim. Kesinlikle duyguları da iletebiliyorsun. İstedığın zaman öfkenin derecesini düşürebilirsin, kafamı acıtıyor da. Düşünce cadısı güçlerinin sende tam paket halinde bulunduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.”

Lauren hâlâ öfkeden kuduruyordu. “Belki de lanet olası hassas algılara sahiptir.”

Jamie kendini tutamayıp güldü. “Hayır. Benim düşünce yeteneklerim çok zayıftır. Senin element yeteneklerin kadar işe yaramaz değiller ama beni suçladığın şeyi senden çekip almama yetecek kadar hassas oldukları da söylenemez. Sen göndermediğin sürece bir halt okuyamam.”

Jamie, Lauren’ın söylemediklerini duydu ve onun korkusuna seslendi. *Lauren. Hatırla, güçlerini artırmıştım. Sen sokakta yürürken kimse senin düşüncelerini duymuyor. Bu, daha fazla eğitimle neler yapabileceğini görmenin bir yolu, tabii o zaman daha fazla kontrolün de olur.*

Lauren, Jamie’ye dik dik baktı.

Geri bas, koca adam. Kadının zamana ve mesafeye ihtiyacı var, bu da senin hızlı bir çıkış planına ihtiyacın olduğu anlamına geliyor. “Bütün bunları daha sonra da konuşabiliriz. Şimdi mola zamanı.”

Lauren’ın kocaman açılmış gözlerine baktı. *Ha siktir*, bu işi güzelce halledemiyordu. Teste tabi tuttuğu insanların çoğu, cadı olmak istemişti. “Biliyorum, baş edilecek çok şey var. Adım adım, tamam mı? Şimdi, ben öğle yemeğinde bir arkadaşla buluşacağım. Sen de benimle gel.”

Lauren gülümsemeye çalışıyordu. “Sanırım biraz yalnız kalmam gerek, yine de teşekkürler.”

Jamie onu birazcık rahatlatılabilmeyi çok isterdi. “Sorun değil. Bugün öğleden sonra yine gelirim seni içeri alacak mısın? Sana en temel düşünce cadısı eğitim alıştırımlarından bazılarını gösterebilirim.”

Bu sefer bir gülücük görebildi en azından. “Bunu düşüneceğim.”

Şimdiden duruma alıştıyordu. Bu iyi bir şeydi. Eğer Lauren, cadılıkta Jamie’nin sandığının yarısı kadar bile iyiye, onları birtakım ilginç anlar bekliyor olacaktı.

Jamie bir kez daha risk aldı ve farkında olmadan Lauren'ın kafasından aldığı bir bilgiyi kullanmayı denedi. Lauren, Nat adında birinin o an orada olmasını dilemişti. "Bizimle oynamak isteyen birinin olması gerçekten işimize yarayabilir. Biraz düşünce okuma denemesi yapmak isteyebilecek, açık görüşlü bir arkadaşın var mı? Motosikletle yaptığımız türden bir şey olacak, öyle ürkütücü ya da müdahalede bulunacağım türden değil."

Lauren yavaşça kafa salladı. "Takviye kuvvet almak iyi olabilir. Arkadaşım Nat akşam yemeğine gelecek. Soğukkanlıdır ve havada uçan tabakların gerçekten havalı olduğunu düşünecek az sayıda arkadaşımдан biridir."

"Senin bir şeyleri uçurabileceğini sanmıyorum ama güvendiğin birinin burada olması harika olur. Bazı ön hazırlık çalışmalarını yapabilmemiz için bir saat erken geleceğim. Çin yemeği yer misiniz? Akşam yemeklerini ben getireceğim."

"Olur. Ben lahanalı erişte severim, o marul sarması sever. Dondurma da sana bonus puan kazandırır."

Jamie Lauren'ı kanepenin bir köşesinde, yastıklardan birine sarılmış bir vaziyette bıraktı. Telefonunu çıkardı ve daha apartmandan çıkmadan bir kablosuz internet bağlantısı sinyali yakalamaya çalıştı. Takviye kuvvete ihtiyacı olan tek kişi Lauren değildi.

Bölüm 6

Jamie: Nell, bu çok hassas bir giriş sihri. İki kez şifreyi yanlış girdiğimi söyledi bana.

Nell: Sorun çıkaran tipleri uzak tutması için öyle yapıldı, kardeşim.
:)

Jamie: Bana iyi davran, ablacık. En azından kısmen iyi sayılabilecek haberlerim var sana.

Sophie: Bu, Lauren'ın seni içeri aldığı anlamına geliyor olmalı.

Jamie: Kahve ve simit götürdüm. Ayrıca onu sabah pusuya düşürdüm. Tam olarak ayılmamış olursa daha ileri gidebilirim diye düşündüm.

Moir: Buna hiç gerek yoktu, Jamie? Bu davranışlara.

Jamie: Bu oyunu başka türlü nasıl oynayacağımı bilmiyordum, Moira. Bu durumda iyi davranışlar işi halletmemi sağlayacak gibi görünmüyordu. Beni içeri aldığına göre, bunun pek de kötü bir tercih olmadığını düşünüyorum.

Sophie: Onu test edebildin mi?

Jamie: Evet, bu sefer sağlam bir test yaptım. Elementler konusunda tam bir fiyasko ama bütün düşünce sihri türlerinde en azından orta derecede güçlü. Onunla bazı bariyer çalışmaları yapmak için bu akşam yine gideceğim.

Nell: Hiç element gücü yok... Tuhaf. Testte nasıldı?

Jamie: Ben çıkarken epey ambale olmuştu. Test ettiğimiz insanların çoğu cadı olmak ister ya da en azından farklı olduklarını bilirler. Hoş karşılanmayan haberler taşımaya alışkın değilim.

Moira: Hoş karşılamıyor mu, Jamie? Yoksa sadece biraz zamana mı ihtiyacı var?

Jamie: Bilmiyorum. Duyguları korkunç bir güçle yansıtabiliyor ve bu sefer kesinlikle çok gerildi. Dürüst olmam gerekirse onu suçlayamıyorum. Genelde düşünce cadılığı eğitimiyle başlamayız, çünkü bu eğitim çok daha fazla müdahale gerektirir.

Nell: O var, bir de cadıcıkların başını belaya sokan genelde element güçleridir.

Jamie: Tabii o da var. Ancak düşünce okuma alıştırımları, mum alevleri ya da açan çiçeklerle çalışmaktan çok daha fazla yakınlık gerektiriyor.

Sophie: İlk yaptığım sihir, bir çiçeğin açılmasına yardım etmekti. Haklısın, o an Moira Teyze'nin bana yardım ettiğini fark etmemiştim bile.

Moira: Hatırladım, sevgili Sophie. Çok heyecanlanmıştın.

Jamie: Lauren, algı testinde oldukça rahattı. Onu yansıtmalarla test ettiğim zaman güçlü tepkiler verdi. Aklını işgal etmişim gibi hissediyor.

Moira: Bundan daha iyi yöntemlerinin olduğundan eminim.

Jamie: Denedim ama onun buna inanması için ortada bir sebep yok.

Sophie: Şimdi ne olacak?

Jamie: Bu akşam yakın bir arkadaşı yemeğe gelecek. İkiisiyle birlikte bazı temel uygulamalar yapmaya çalışacağım. Lauren bir parça bariyer kontrolü sağladı mı kendi başına bazı şeyleri deneyebilir.

Nell: Bütün bunları yapanın sen olabileceğini düşünüyor hâlâ.

Jamie: Cadılara inanmıyorsan, en mantıklı açıklama bu.

Nell: Senin düşünce cadısı yeteneklerinin çok zayıf olduğunu söylemene ona.

Jamie: Aslında söyledim ama onu bu noktada ikna edecek şey, kelimeler değil. Kendi güçleriyle, başka türlü açıklanamayacak şeyler yapması lazım.

Moira: Akıllıca. Yanında bir arkadaşının olması da ona güven verecektir.

Nell: Yine de bu iş biraz zor olacak gibi. Fakat dürüst olmak gerekirse bunun umduğumuz kadar iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyorum. Bir insana böyle bir haber vermenin daha kolay bir yolu olduğunu sanmıyorum.

Jamie: Bir şey daha. Sizler, eğer Lauren ortalamadan daha güçlü çıkarsa, ileriki aşamaların neler olacağını düşünmek isteyebilirsiniz.

Moira: Düşünce güçlerinin ölçümü başlangıçta zor olabilir.

Jamie: Biliyorum ama çok hafif yayınları alabildi, buna duygusal ve duygusal gizli algılar da dahil, hem de eğitim almadan.

Moira: Aman Tanrım. Bu onun kesinlikle daha güçlü olduğunu gösterir.

Nell: Pekâlâ, sen ona en azından temel eğitimi verebilirsin.

Jamie: Verebilirim. Fakat oldukça hassas bir düşünce cadısını sadece basit bariyer eğitimleri verip tek başına bırakmak da, dünyanın en iyi fikri gibi gelmiyor bana.

Moira: İş o raddeye gelirse, biz de onu yalnız bırakmayacağız. Adım adım, delikanlı. Onu daha iyi tanımaya çalış, sonrasında biz de bir plan yaparız.

Jamie: Teşekkürler. Aslına bakılırsa bu türde bir güçle karşılaşmak biraz şaşırtıcı oldu. İnsan, bunun daha önce birilerinin dikkatini çekmiş olabileceğini düşünüyor.

Sophie: Bir cadı merkezinde yaşamıyor, Jamie. Birçok empat, eğitim almadan düşünce bariyerlerini kabaca birleştirebilir.

Onun da güçlerinin farkına varmamasının sebebi bu olabilir. Hiçbir element gücü yoksa ki bunlar en çok ergenleri etkileyen güçlerdir, gerçekten farkına varmadan kademe kademe güce ulaşmış olabilir.

Jamie: Seni anlıyorum ama yine de... O güçlü, Soph. Henüz bunu söyleyebilecek gerçek veriler yok elimde ama hislerim böyle söylüyor. Gözden kaçmayı becerenler genelde daha zayıf yetenekler olur.

Sophie: Hiç şifa yeteneği var mı?

Jamie: Onu daha test etmedim. Fırsat bulabilirsem bu akşam edeceğim ama bence yoktur. Şifacılıkla birleşen empati duyarlılıkları, onu başkalarının acıları karşısında, şu anki gibi normal bir hayat sürdüremeyecek kadar hassaslaştırırdı diye tahmin ediyorum.

Sophie: Böyle bir birleşimin sonucunda genelde en güçlü şifacılar ortaya çıkar.

Jamie: Öyle, ama yetişkinliğine kadar fark edilmemiş şifacı bir empat düşünabiliyor musun?

Moira: Hayır. Bizim burada da bir sürü şifacı empat var. Birtakım bariyerler kurana kadar çocuk gibi, aşırı hassas oluyorlar. Cadı gibi yaşamayan empatlar da gördüm aslında. Bütün sahip olduğu buysa, bu, saklaması ya da görmezden gelmesi kolay bir yetenek.

Nell: O bir sihir yapıcı da olabilir. Güzel bir karışım olurdu. Bir sihrin nereye yöneldiğinin zihinsel haritasını herkese gönderirken çemberi koordine etmesi daha kolay olur.

Jamie: Şimdilik bunu bilmenin bir yolu yok. Biz bu değerlendirmeyi yapmadan önce Lauren'ın elbette ki daha fazla eğitim alması gerekecek. Aynı şeyi söyleyip durduğum için kusura bakmayın ama eğitim işini ne yapıyoruz?

Nell: Seni rahatsız eden nedir?

Jamie: Şimdilik bu sadece bir içgüdü. Tekrar ona gidip, bariyerleri indirmek ve bariyer kurmak üzerine bazı basit çalışmalar yapmaya başlayacağım ama benim ona birkaç dersten başka verebileceğim bir şey yok. Eğer sandığım kadar güçlüyse bu kanalları biraz açar açmaz acilen daha fazla eğitime ihtiyacı olacak.

Moira: Bu konuda haklısın. Eğer epey hassassa, basit bariyerler yeterli olmayacaktır.

Jamie: Chicago'nun merkezinde yaşıyor, her yer insan dolu.

Duyarlılığı yüksek seviyedeysen ve bariyerleri sağlam değilse, bu geride bırakıp çekip gidebileceğimiz bir şey değil.

Moira: Doğru. Hem onun hem de başkalarının güvenliği için.

Jamie: Aynen öyle. Onu işlevsiz bir halde bırakmak istemiyorum ama onu dengesiz ve başkaları için tehlikeli olacak bir halde de bırakmak istemiyorum tabii ki.

Nell: İş o raddeye gelirse, biz bir yolunu buluruz. Sen sadece öncü kuvvetsin.

Jamie: İyi bir noktaya değindin. Ben biraz müsaade isteyeyim, sonra da zaten yemek için tekrar ona gideceğim. Çin yemeği ve dondurmanın bizi nerelere götüreceğini göreceğiz. İlk görüşme raporu tamamlanmıştır, tamam.

Nell sohbetten çıktı ve faresini ekranda amaçsızca gezdirdi. Jamie, geçerli bir sebebi olmasa bu kadar endişelenmezdi. Birçok acemi cadıyla çalışmıştı. Aervyn'in ilk öğretmeni idi o, daha ne olsun. Güç, hatta bol miktarda güç, Jamie'yi heyecanlandırmaya yetmezdi.

Belki de Lauren'ın bacakları dikkatini çok fazla dağıtıyordu. Jamie'yi bilirdi, asıl sorun bu olmalıydı.

Dünyanın en güzel kanepesinde yapılan, bir cumartesi öğleden sonrası şekerlemesinden daha muhteşem bir şey daha yoktu. Lauren halinden memnun bir şekilde gerindi ve ikinci bir doz rehavet almak için yeniden kıvrılıp yatmayı düşündü.

Sabahki çalışmalarının bir karşılığıydı bu uyku. İnsanın kafasının içinde konuşabilen, kahve getiren ve oje koleksiyonuna uzak mesafeden burnunu sokan cadılar, çok çalışmak anlamına geliyordu.

Bütün bunları yapanın Jamie olma ihtimali hâlâ geçerliydi. Onun düşünce sihirleri, onun açıkça gerçek olduğu görülen güçleri... Lauren kesinlikle bu teoriyi tercih ediyordu.

Eğer doğruysa, bu maalesef, Kaliforniya'dan üç kadın ve bir adamın, bir sohbet odasında toplanıp akıl sağlığı yerinde bir kadını cadı olduğuna inandırmak için deli saçması bir komplo kurduğu anlamına gelecekti. Egosu, çok tuhaf bir cadı avının seçilmiş hedefi olduğunu düşünecek kadar büyük değildi.

Neydi şu Sherlock Holmes repliği? İmkânsız ele, geriye kalan ne kadar tuhaf olursa olsun doğrudur. Öyle bir şeydi işte.

O halde belki de biraz telepati yeteneği vardı. Bu durum onu Jamie'nin dünyasında cadı yapıyordu. Kendi dünyasında ise sadece iyi bir emlakçı. Kuvvetli içgüdüleri vardı. Aslında, içgüdülerinizin bir şeyleri sezebildiğine inanmakla, beyninizin sezebildiğine inanmak arasında ne kadar büyük bir fark vardı ki?

Lauren büzüldü ve ne olursa olsun, şekerlemenin ikinci kısmını tamamlamaya karar verdi.

Nat, Lauren'in oturduğu sokakta kuğu gibi süzülerek ilerledi. O gün üç yoga dersi vermişti, üçü de tıklım tıklım doluydu. Spirit Yoga üne kavuşmuştu. Nat'ın, bir grup insanı alıp gel-

diklerinden daha esnek ve dengeli bir şekilde evlerine yollamaktan daha çok hoşuna giden bir şey yoktu.

Yetişme çağındayken bu kadar mutlu bir hayatının olacağını asla tahmin edemezdi. Ya da –kendi kendine güldü– bir Smythe’den beklenenin tam tersi bir insan olacağını. Yoga öğretmenliği yapmak bazı ailelerde kaşların kalkmasına sebep olmaya bilirdi ama bu onun ailesinde, bir tarikata katılmak ya da karaoke gecesinde yerel bir barı sallamakla aynı kategoride sayılırdı.

Neyse, yoga bir yana dursun, görünüşe bakılırsa bir cadıyla yemek yemek üzereydi. Bu muhtemelen, büyük ölçüde uygunsuz davranışlar kategorisinde yeni bir Smythe rekoru olarak kayda geçecekti. Yüzeyseldi belki ama Nat, aile karmasını yeniden dengeleme hususunda oynadığı küçük rolden memnundu.

Yemeğe gelmek için daha fazla nedene ihtiyacı yoktu. Lauren rica etmişti ve bu da yeterliydi.

Lauren’ın cadısını çok merak ediyordu. Sihirli düşünce güçleri ve havada uçan tabaklar. Biraz da düşünce okuma uygulaması. Bu muhteşem bir yemek olacaktı.

“Daha iyi. Yine de rahatlamam ve kanallarını biraz daha açmam gerekiyor ama bu daha iyiydi.” Jamie omurgasındaki kıvrımları rahatlatmak için birazcık esnedi. Lauren’le birlikte bir saattir yerde oturmuşlar, en temel düşünce sihri alıştırmaları üzerine çalışıyorlardı, zihinsel kanalları açma ve kapama.

“Bariyerlerin hâlâ çok katı. Onları bir duvar gibi düşünme, daha ziyade yumuşak ve esnek bir baloncuk gibiler. Birçok şeyi bloke etmek ve başkalarının duygu ve düşüncelerini uzakta tutmak istediğinde, bu balonu şişiriyorsun. Daha hassas olmak için, balonu söndürüyorsun ve daha sıkı bir şekilde tutuyorsun. Böyle-

ce dışarıdakileri daha açık bir şekilde okuyabiliyorsun. Baloncunun tamamen kaybolmasını çok nadiren istersin, çünkü bu seni bütünüyle savunmasız bırakır.”

“Yirmi sekiz yıl boyunca hayatta kalmam bir mucize,” dedi Lauren alaycı bir dille.

“Yo, senin şu anki bariyerlerin yeterince etkili. Muhtemelen duymak istemediklerini duymuyorsun. Ancak düşünce sihirlerini doğru kullanmak için, bariyerlerini ne zaman açacağına ve ne zaman gönderimde bulunman gerektiğine karar verebilmen lazım. Şu an sende bulunan kullanışsız duvarlarla bunu yapamazsın. Daha işlenmiş araçlara ihtiyacın var.”

“Tuğlalar, baloncuklar, pembe tüyler. Sanırım ben gerçekten bunların ne demek olduğunu anlamıyorum.”

“Arkadaşın Nat geldiğinde bunlar daha anlamlı gelmeye başlayacak. Sen ona basit gönderimler yapar ve ondan bazı şeyler alırken, ben de senin bariyer kontrolünü destekleyeceğim. O zaman duvarlar ve baloncuklar arasındaki farkı anlayacaksın, güven bana. Hadi baloncucu bir kez daha deneyelim.”

Jamie sabırla Lauren’ı sakın düşüncelerin derinliğine doğru yürüttü, zihinsel bariyerlerine bir nefes gönderdi ve Lauren’ın baloncucu bir nefes dalgası üzerinde yüzmeye başladı. Sakin bir zihinsel dokunuşla, onu yavaşça balonu söndürmeye teşvik etti. *Güzel*, bu sefer daha iyi gidiyordu.

Farklı öğrenciler için farklı görselleştirmeler gerekirdi. Bazıları için tuğlalar gayet işe yarardı. Baloncuklar Jamie’nin en sevdiği değildi –o, onların patladığını hayal ederdi hep– ama baloncuklar Lauren’da işe yaramış gibi görünüyordu.

Derin bir konsantrasyon yakaladıklarından, ikisi de Nat’ın evin kapısından girdiğini duymadı. Onu önce Jamie sezdi, kurduğu eğitim çemberinin bir ucunda yeni biri belirmişti.

Bu kadar kaptırmışken Lauren'ı sarsmamak için. Nat'a durması yönünde hafif bir düşünce sinyali gönderdi. Kadının, kafasındaki seslerden hiç etkilenmediğini görmek Jamie'yi çok memnun etti. Belki de چراğı, arkadaşından biraz ipucu almalıydı. Enerjilerini bölüp Lauren'le bağıını sabit tutarken, bir yandan da Nat'ı içine alması için eğitim çemberini açıyordu.

Sonra Lauren yavaşça gözlerini açtı ve Nat'ı gördü ilk kez.

O an kafasının patladığını hissetti. Duygu tsunamileri, beyninin kıyılarına vuruyordu. Şok. Arzu. Korku. Kabullenme. Aşk.

Jamie, Lauren'ın yere düştüğünü duyduğunda, kafasındaki bağlantının koptuğunu da hissetti. Lauren bayılmıştı. Kahretsin.

Nat bir anda Lauren'ın yanına koştu. Arkadaşını tuttu ve iri iri gözlerle Jamie'ye baktı. "Yardım et ona. Ne oldu?"

Jamie, Nat'a baktı. Kontrolü daha da sıkışmıştı, yani deprem dalgası o kadar da büyük değildi. Ama biliyordu, kesinlikle biliyordu ki Nat onun hayatının geri kalanıydı. Tepkisinin yankılarının, Lauren'ı ardına kadar açık olan kanallarından aşağı doğru yuvarlandığından da oldukça emindi.

Otuz yıllık bir eğitimin verdiği tecrübeyle, bariyerlerini sıkıca kapattı. Lauren'ı gözlemlemek için hemen bir parça güç gönderdi ve derin bir oh çekti. "Basit bir fazla yükleme. Çok ciddi bir şey değil ama biraz uyuması gerekiyor. Yatağı nerede?"

Jamie, Lauren'ı kucaklayıp kaldırdı ve koridor boyunca Nat'ı takip etti. Lauren'ı yavaşça yatağına bırakıp yanına oturdu. Kendisinin de ayakları tutmuyordu adeta ve bunun acemi bir cadı olmasından kaynaklandığını da söyleyemezdi.

Odaklanmak için nefes alırken gözlerini kapattı ve hafifçe Lauren'ın düşüncelerine uzandı. Jamie bir şifacı değildi ama bütün cadı eğitimleri fazla güç yüklemesinin semptomlarını tedavi

edecek temel sihirleri bilirdi. Yavaşlayıp Lauren'ın kanallarını kapattı ve onu daha da derin bir uykuya yönlendirdi.

Gözlerini açtığında, Lauren'ın yatağının diğer tarafında, yalnızca uzun süredir yapılan çalışmalarla öğrenilebilecek rahat *lotus* duruşuna uygun olarak bağdaş kurmuş oturan Nat'ı gördü.

“O iyi, sadece dinlenmesi gerekiyor.”

Bir an için Lauren'ın huzur içinde nefes alışını dinlediler oturdukları yerden.

Nat'ın oldukça dinlenmiş ve çok açık bir zihni vardı. Jamie, onun her bir düşüncesini apaçık görebiliyordu. Her hayatın bazı çok büyük dönüm noktaları olurdu ve hayattaki en yakın arkadaşı da böyle bir dönüm noktasına bodoslama girmişti.

Her şeyin özeti bu işte, diye düşündü. Ayrıca bu sadece Lauren'ın başına gelmiyor.

Usluca Nat'a seslendi. “Onun yanında oturabilirsin, bu onu sakinleştirecektir. Uyandığında çok aç olacak. Bir saat kadar uymasına müsaade edelim, sonra yemek yemesi gerekecek. Ben gidip Çin yemeği söyleyeyim.”

Jamie mutfığa gitti, cep telefonunu çıkardı ve bir sandalyeye çöktü. O çok zayıf ve tamamen tahmin edilemez olan prekognisyon yani önsezi yeteneği, ortaya çıkmak için lanet olası bir zaman seçmişti.

Nat'a bir kez bakmış ve beraber yaşayacakları bir geleceğe dair görsel kesitlerle ambale olmuştu. Potansiyel, ortak bir gelecek. Prekognisyon, ihtimalleri gösterirdi, kesinlikleri değil.

Siktir et. Jamie çok net bir şekilde hissetmişti bunları.

Berkeley şehir merkezindeki Shattuck'ta dans ederken Nat'ın yüzü gülücüklerle dolu ve davetkâr. Jamie'nin ailesiyle Noel sa-

bahı. Güneş doğarken birlikte yapılan yoga ve Jamie'nin aslında yogayı sevdiğine dair aşırı beklenmedik bir his.

Nat'ın, ilk bebekleriyle tostoparlak olan karnı.

Şaşırtıcı derecede Aervyn'e benzeyen oğluyla ön bahçede kardan adam yapışı. Her şeyi siktir et de, Berkeley'de kar yağmazdı ki. Kar Chicago'da, yani Nat ve en azından çok tatlı bir çocuk ve bir kardan adamla birlikte yaşayacağı yerde yağırdı.

Nat ve küçük çocuğunu şaşırtıcı bir tutkuyla seveceği yerde.

Başka birinin düşünce kanallarını elinde tutarken başına gelmişti bütün bunlar. İnanılmaz kötü bir zamanlama.

Eğitim kazaları konusunda genelde rahat bir insandı. Bunun da bir eğitim kazası olduğunu varsayabilirdi ama aslında Lauren masum bir seyirciden ibaretti bu durumda. Bir mil uzaklıktaki herhangi bir düşünce cadısı, bu denli güçlü bir prekognisyon hadisesinin şok dalgalarını hissedirdi. Lauren daha ziyade sıfır noktasında ve bariyersiz bir şekilde yakalanmıştı.

Fakat bu durum önemli bir soruyu da cevaplamış oluyordu. Yalnızca büyük bir gücü olan bir düşünce cadısı, bu tür bir deprem dalgasını, nispeten daha orta karar bir fazla yükleme vakasıyla sindirebilirdi. Lauren, çok güçlü bir cadı olacaktı.

Ve Jamie, onun kanallarını ardına kadar açmıştı.

BÖLÜM 7

Lauren, yanı başında duran Nat'la birlikte mutfağa girdi. "Chicago'nun yarısını yiyebilirim. Beynime otobüs çarpmış gibi hissediyorum. Ne oldu lan bana?"

Acemi cadıların ihtiyaçları konusunda gayet tecrübeli olan Jamie, mukavva kutudaki yemeği Lauren'in eline tutuşturdu. "Ye. Başına iyi gelecek. Sonra konuşacağız."

Nat dolaptan bir tabak çıkardı, ama sonra Lauren'in lahana-lı erişteyi mukavva kutudan vakum gibi emişini dikildiği yerden şaşkınlıkla izlemeye koyuldu. Jamie ise Nat'ın tepkisini izlerken eğleniyordu. Belli ki Lauren genelde, açlıktan ölmek üzere olan bir ergen gibi yemek yemiyordu.

Nat'a da bir kutu uzattı. "Gömül. Güven bana, ondan önce bitirmek isteyeceksin."

Jamie âşık olacağı yabancıya ve eğitmeye başladığı cadıya baktı. Şimdi ne bok yiyecekti?

İkisiyle de yapması gereken çok zorlu konuşmalar olacaktı ve bu konuşmaların üstesinden gelebilecek donanımının olup olmadığından emin değildi. Çin böreğinden bir ısırık alırken Nell'in, ona ne kadar borcu olduğu hakkında en ufak bir fikrinin olmadığını düşündü.

Bunu karmaşık bir sihir gibi ele alalım, diye geçirdi içinden. Adım adım gitmeye ve çok kritik şeyler yapmamaya çalışarak.

“Başın daha iyi mi, Lauren?”

“Evet.” Lauren ikinci lahanalı erişte kutusuna geçmiş, ağzını tıka basa doldurmuş bir şekilde konuşuyordu. “Yemek iyi geldi. On kişilik yemek söyleyen dâhi sen misin?”

“Evet. Acemi cadılar her zaman aç olurlar.”

“Akıllı adam. Şu Çin böreklerini paylaşacak mısın bakalım?”

Jamie, Lauren üzerinde hızlı bir tarama yapıyordu ki Lauren’ın Nat’ın düşüncelerini okuduğunu tam zamanında duyabildi. *Adam ona cadı dedi ve o kılını dahi kıpırdatmadı.*

“Uzun hikâye, Nat.”

Nat kaşlarını çatı. “Ben sesli mi söyledim onu?”

“Ha siktir. Ben senin düşüncelerini duyabiliyorum.” Lauren yüzündeki artan telaşla Jamie’ye döndü. “Onun düşüncelerini duyabiliyorum. Ne oldu bana?”

Jamie gönderebildiği kadar sakinlik hissi gönderdi dışarıya. “Kanalların aşırı yükleme yaptı. Çok fazla girdi aldın. Bu durumlarda, insanlar birkaç gün boyunca aşırı duyarlı olurlar. Zihinsel bariyerlerini gevşetmek zor olduğu gibi, onları yeniden oluşturmak için de biraz çalışmak gerekecek. Bunu yapana kadar, etrafındaki insanların düşüncelerinin en azından dış katmanını okuyabileceksin.”

“Tamam.” Lauren yavaşça başını salladı ama hâlâ şüpheli bakıyordu. “Neden seni duyamıyorum?”

“Benim bariyerlerim yerinde. Sen aşırı yükleme yaptığında bunun üzerinde çalışıyorduk.” Nat’a döndü. “Müsaade edersen, senin bariyerlerini güçlendirmene de yardım edebilirim. Lauren’ın çok fazla boşboş düşünceyle baş etmesi bu noktada zor olacaktır.”

Nat’ın başıyla onaylaması üzerine, Jamie onun düşünceleriyle usulca teması geçti. Bir an kadının büyüleyici bir şekilde dingin olan enerjisini hissetti ve sonra bariyerlerini güçlendirdi.

“Bu, birkaç saat işe yarar. Tam bir blokaj değil, sadece içinden

geçenleri yumuşatacak. Lauren, yemeğimizi bitirir bitirmez bariyerlerini tekrardan biraz kapatmak üzerine çalışacağız.”

Lauren yemek çubuklarını bir silah gibi salladı. “İ-ih. İlk seferinde ne halt ettiğini öğrenene kadar seninle bu oyunu bir daha oynamamın imkânı yok. Başımın patladığını hissettim.”

Jamie iç çekti. “O benim hatamdı ve sana büyük bir özür borçluyum. Enerji akımlarının idare edilebilir şekilde kalmasını sağlamak eğitiminin işidir ve ben tamamen yüzüme gözüme bulaştırdım.”

“Yalnız bu biraz idare edememenin de ötesindeydi.”

Jamie, Lauren’ın alnının hâlâ çizgi çizgi buruştuğunu görebiliyordu. “Başın hâlâ kötü, değil mi. İbuprofen falan var mı? İyi gelir.”

Lauren elinde üçüncü bir lahanalı erişte kutusuyla odadan çıkıp gitti.

Üç kutu lahanalı erişte ve dört adet Çin böreğinden sonra rıihayet doyan Lauren, kanepede Nat’ın yanına uzandı ve Jamie’ye baktı. “Şimdi, asıl soruya geri dönelim. Ne oldu lan bana?”

“Bu konuda birkaç fikrim var,” dedi Jamie, “ama önce biraz daha bilgi toplamak istiyorum. Öncesini düşünmeye çalışıp tam olarak neler hatırladığını ne hissettiğini bana anlatman lazım.”

“Baloncuğumu söndürmeye çalışıyor, odaklanıyordum.” Nat’a baktı. “Bu işte sen benden daha iyi olurdun. Senin yaptığın nefes alma ve meditasyon şeylerine benziyor.”

Nat’ın, kafası karışmıştı: “Baloncuk?”

Jamie ona durumu açıkladı. “Bu, düşünce cadılarının ilk dersidir. Amaç Lauren’ın aklına giren ve aklından çıkanları kontrol edebileceği esnek bariyerler yaratmaktır.”

“Lauren bir düşünce cadısı mı?”

Yürü be Nat, diye düşüncü Lauren. Düşünce cadısı mıdır,

gücsüz bir telepatı mıdır, nedir. Eğer bu şey onun bayılıp yere düşmesine sebep olabiliyorsa, onda bir şey olmalıydı ama o kesinlikle bundan memnun değildi.

Jamie başıyla onayladı ve doğrudan Nat'a baktı. "Sanırım öyle. Emin olmak için bu akşam birkaç test daha yapacaktık ama cadı olmayanlar aşırı yükleme yapamaz ki zaten."

Nat, Lauren'a bakıp sırttı. "İlginç bir hayatın var, şekerim."

Lauren, Jamie'nin bariz bir şekilde rahatladığını görebiliyordu. İlginçti. Ya da belki de değildi. Belki de birçok arkadaşlık, 'Hey, senin bu arkadaşın bir cadı,' sözleriyle sarsılırdı. Lauren Nat'ı dirseğiyle dürttü. "Sanırım Jamie senin gemiyi terk etmenden korktu."

Jamie şok içinde baktı. "Duydun mu onu?"

Düşüncelerini okuduğumu sanıyor. Salak cadı. Lauren yastıklardan birine sarıldı. "Öyle süslü düşünce sihirlerine gerek yok. Sen kesin pokerde çok kötüsündür. Bütün bu cadılık meselesiyle uğraşırken endişelenmen gereken Nat değil, benim."

Jamie suratını ekşitti. "Tamam, anladım. O halde neler olduğu konusuna geri dönelim. Baloncuğunu söndürmeye çalışıyordun..."

"Önceki seferlerden daha iyi gittiğimi hissettim. Senin orada, bir şeyleri sabit tutmaya çalıştığını hissedebildim ama ilk seferde senden alabildiğimin hepsi buydu..." Lauren, zihninde daha sonra yaşananlara geçerken yavaşladı.

Jamie'ye baktı. "Dur bir dakika. Aşırı yükleme yaptığımı, bir şeylerin kontrolünü kaybettiğimi düşünmüştüm. Ama o senden geldi. O iri dalga senden geldi. Yahu neler oldu orada?"

Jamie kımıldamadan ona baktı. "Haklısın. Sen bir şey yapmadın. Ben bir an için kontrolümü kaybettim ve birbirimize o kadar sıkı sıkıya bağlanmışız ki maalesef gücümün bir kısmı sana doğru itildi. Daha önce de söylediğim gibi böyle olmaması gerekirdi, bu yüzden senden özür dilerim."

"Nell'in seni, bu alanda iyi olduğun için gönderdiğini sanmış-

tım.” Lauren, kafasının içine girenin yarı yetkin bir cadı olduğunu düşünüp büyük bir korkuya kapıldı. Kendi rızasıyla sokmuştu onu kafasına hem de.

Jamie iç çekti. “Ben çok iyiyimdir. Sorun bu değildi. Sana farklı tür güçlerden bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Benim yeteneklerim öncelikle element enerjileriyle ilgili, ancak diğerlerinin çoğundan da biraz almışım. Beni iyi bir eğitici yapan şeylerden biri de bu, her şeyden biraz yapabilirim. Maalesef sahip olduğum yeteneklerden biri de zayıf olmakla birlikte çok nadiren başıma gelen prekognisyon.”

“Prekognisyon?”

Nat kanepede oturduğu yerden öne doğru çıktı. “Geleceği mi görüyorsun?”

Eğer ikisinden biri cadı olmak zorundaysa, bu Nat olmalıydı, diye düşündü Lauren. O çok daha iyi hazırlanmış olurdu.

Jamie omuz silkti. “Prekognisyon çok da net bir şey değil, bu da onu gerçekten sinir bozucu bir yetenek haline getiriyor. Muhtemel geleceği görüyorsunuz ama bu en muhtemeli gördüğünüz anlamına gelmiyor. Ben genellikle küçük anlar, kısa görüntüler görüyorum. Bu seferki normalde olduğundan daha uzun ve daha güçlüydü. Yılda yalnızca bir ya da iki kere olur. Bu seferkinin zamanlamasıysa gerçekten berbattı.”

Geleceği görebiliyor mu? Bu, çok ürkütücü. “Benim beynim tamamen tesadüfi bir hadiseyle mi tokatlandı yani?”

Jamie iç çekti. “Hayır, tesadüfi değildi. Prekognisyon hadiselerinin, genellikle bir tetikleyicisi olur.”

Lauren uzun süren bir sessizlik boyunca bekledi. Jamie şüphesiz ki rahatsız görünüyordu. “Ha, beni bilgilendireceksin herhalde? Tetikleyici neydi?”

Nat sessizliği bozarak konuştu. “Sanırım bendim.”

Lauren kafasını iki yana salladı. Nat’ın olanlardan sorumlu olma-

sının imkânı yoktu. “Bu hiç mantıklı gelmiyor. Senin orada olduğunu bile bilmiyorduk biz. Sen kendi kendine içeri girmiş olmalısın.”

“Ben biliyordum,” dedi Jamie. “İşimin bir parçası da, eğitim çemberinin bozulmadığından emin olmak için çevresini gözetlemektir.”

Nat korkmuş görünüyordu. “Çemberi ben mi bozdum? Lauren’a aşırı yükleme yapan bu muydu?”

Jamie Nat’ın eline uzandı. “Tabii ki değildi. Bu kesinlikle senin suçun değildi. Çembere seni ben aldım, çünkü Lauren sana güveniyor ve gerçekten dingin bir zihinsel duruşun var. Bir sonraki eğitim egzersizine seni de dahil edecektik.”

Jamie ayağa kalktı, mutfığa gitti ve iki tane çikolatalı dondurma kutusuyla geri döndü. *Of ya*, diye düşündü Lauren. Bilindiği üzere, erkekler kadınları çikolatalı dondurmayla yumuşatmaya çalıştığında durum kötüdür. Ancak işe yarayabilir de. Lauren’ın yeniden karnı acıkmıştı.

Jamie tekrar yere oturdu ve Nat’a baktı. “Sen Lauren’a hiçbir şey yapmadın. Olanların sebebi bana yaptığın şeydi. Prekognisyonumun tetiği sendin.”

Lauren gülmeye başladı. “Siz cadılar tetik manyağsınız herhalde. Önce ben yakalama sihrini tetikledim, sonra da Nat senin prekognisyonunu tetikledi.”

Kafasında beliren çılgın bir fikirle birden kendine geldi. “Dur bir dakika, bu Nat’ın da bir cadı olduğu anlamına mı geliyor?”

Jamie Nat’a yakından baktı ve eline uzandı. “Güzel bir soru. İlk önce Lauren’a yaptığım temel taramanın aynısından yapacağım.”

“Bu küçük mahremiyet ihlali tam olarak ne zaman gerçekleşti acaba?” diye sordu Lauren.

“Onu rahat bırak, Lauren,” dedi Nat. “Eğer bunu yapmadan önce senden izin isteseydi, senin üzerinde tarama yapmasına müsaade eder miydin?”

Nat'ın Lauren'le bu tonda konuştuğu nadir görülen bir şeydi. "Hayır."

Nat onu çok ciddi bir bakışla kendine sabitledi. "Bu eğer senin bir parçansa canım, öğrenmek daha iyi olur. Bu Tanrı vergisi bir yetenek ve yeteneklerimize ulaşip onları terbiye etmek bizim sorumluluğumuz. Eğer Jamie sana bu konuda yardımcı olabilecekse ona biraz müsamaha göster. Öyle arada bir, yerde üzerime yığılıp kalmanı istemiyorum. İçindekinin ne olduğunu öğrenmen lazım."

Bu da, Natalia Smythe'nin ona, büyümesini ve adamlarla işbirliği yapmasını süslü bir dille söyleme biçimi, diye düşündü Lauren.

Jamie çok etkilenmiş görünüyordu. "Senden harika bir anne olur."

Nat kızardı. "Özür dilerim. Çok sık böyle konuşmalar yapmam."

"Konuşmalarını daha etkileyici kılan bu zaten," dedi Lauren.

Nat Jamie'ye baktı. "Kendi tavsiyeme kulak vermeme gerek var mı? Sanmıyorum. Ben cadı değilim, değil mi?"

"Hayır. Senin esnek ve berrak bir zihnin var. Gücü iyi bir şekilde idare edebilirsin ama sen bir cadı değilsin."

"Nasıl bu kadar çabuk emin olabiliyorsun?" diye sordu Lauren. "Bana uyguladığın bütün o testleri ona da yapman gerekmiyor mu?"

Jamie kafasını iki yana salladı. "Hayır. Gücün varlığını ya da yokluğunu çok hızlı bir şekilde araştırabilirim. Güç kaynaklarına girdiğinde, bilinçsizce ya da eğitilmemiş yöntemlerle bile, bir iz, akis gibi bir şey bırakırsın arkanda. Bu hiçbir şeyle karıştırılmaz. Ve Nat'ta o yok."

"Bu sadece tuhaf bir karma. Nat'tan, benden daha iyi cadı olur."

Jamie gülümsedi. "Ondan, harika bir eğitmen asistanı olur. Dengeli bir zihni ve duyguları var. Bunlar çok işe yarayacak."

Lauren gözlerini devirdi. “Onun beni hizaya sokmasını umuyorsun.”

“O da var. Ancak bugün uzun bir gün oldu. Biraz dinlenin, yarın yeniden başlayacağız.” Jamie Nat’a baktı. “Yarın yine gelebilir misin?”

Nat başını öne doğru salladı. “Ben de seninle çıkayım.”

Nat, Lauren’ın oturduğu apartmanın giriş kapısından çıkınca durdu. “Yoga stüdyom hemen birkaç sokak ötede. Konuşmamız lazım. Yol üzerinde bir yerden kahve almak ister misin?”

Jamie eğilip ona doğru baktı. *A-ha. Zorlu konuşmayı yapma zamanı, bölüm iki.* Lauren’la yaptığı kısa konuşmadan sonra Nat’ın kolay lokma olmadığı çok net bir şekilde anlaşılmıştı. Jamie onun, geleceğe dair görüntülerle nasıl baş edeceğini merak ediyordu.

“Stüdyondaki çaylardan içsek de olur.”

Nat ona uzun uzun baktı. “Pekâlâ. O halde hayatımla ilgili başka neler bildiğini bana anlatabilirsin.”

“Hiç kaçırma zaten, değil mi? Seni bilgilendireceğim ama önce şu soğuktan bir kurtulalım.” Cadde boyunca sessizce yürüdüler. Jamie nefesiyle havada halkalar çizerken bir yandan da ona ne kadarından bahsetmesi gerektiğini düşünüyordu.

Sessizlik Nat onu stüdyoya alırken ve çay yapmaya giderken de devam etti. Jamie stüdyonun ana salonunda dolanarak etrafı inceledi. Burası Nat’a benziyordu.

Nat birkaç dakika sonra elinde iki fincanla dönüp ve onun karşısına oturdu.

Büyüleyici bir şekilde sakın, diye düşündü Jamie onun hakkında. “Yani Lauren gerçekten şanslı. Her arkadaş senin kadar sorunsuz bir şekilde bugünün üstesinden gelemezdi. Lauren düşünce güçlerinin sıradan olmadığını daha yeni yeni anlamaya başlıyor.”

“Onun bir cadı olduğunu kastediyorsun.”

“Evet. Bugün her şeyi onun için çok daha zor ve rahatsız edici bir hale getirebilirdin. Kuralların bu şekilde değiştiği zamanlarda bile, insanı olduğu gibi kabul eden arkadaşlar, pırlanta gibidir. İkiz de bunun bilincindesiniz gibi görünüyor.”

Nat gülümsedi. “Üniversitenin ilk günü tanıştık biz. Yurtta aynı odaya düştük ve birbirimize ömürlük bir bağ ile bağlanmamız sanırım beş dakikamızı aldı. Mezun olduğumuzda ben bir yoga stüdyosu açmak istiyordum. Ailem tamamen karşı çıktı. Bu onların kafasındaki, bir Smythe kızının zamanını nasıl geçirmesi gerektiğine dair imaja pek uymuyor da.”

“Gerçekten mi?” Prekognisyon görüntülerinde Nat’ın ailesine dair hiçbir şey yoktu. Belki de bu bir tesadüf değildi. “Onlar senin ne yapman gerektiğini düşünüyorlar peki?”

“Uzun hikâye. Neyse, mezun olduktan iki ay sonra, yirmi bir yaşımı doldurduğumda ufak bir miras aldım. Burayı sözleşmeyle kiraladım ve tadilat için bir müteahhitte anlaştım. Anlaşılan o ki babam gerekli izinlerin yolunu tıkamaya çalışmış.

Muhtemelen bunda başarılı da olurdu ama Lauren yeni iş yerindeki bir arkadaşından bunun haberini almış. Babamı ciddiye pek de dostça olmayan birtakım reklamlarla tehdit etmiş, o da geri çekilmiş. İki yıl öncesine kadar bundan haberim yoktu, bütün bunları da daha sonra Lauren’dan öğrenmedim.”

Nat konuşurken, Jamie onu izliyor, tanımladığı zavallı küçük zengin kızla, gördüğü hayallerde kardan adam yapan ve sabahın erken saatlerinde kahkahalar atan kadını bağdaştırmaya çalışıyordu.

Jamie’nin ailesi kalabalık, gürültücü ve kavgacıydı. İçlerinden birinin, hayallerini ciddi ciddi yıkmaya kalkma ihtimalini düşünmek bile çok kötüydü.

Nat tekrar konuşmaya başladı. “Benim için üzülme. Ben hayatımdan memnunum. Her zaman böyle değildi elbette ama önceliklerim beni buraya sürükledi.”

“Şimdi de biraz uçuk bir dönüm noktasındasın. Bu senin için bir sorun değil mi?”

“Lauren’ın hiçbir zaman sıkıcı bir hayatı olmadı ki zaten.” Nat çayını yudumladı ve bir an düşündükten sonra ona daha ciddi bir cevap verdi. “Bazen bütün ömrünü kiminle geçireceğini bilirsin. Bir eş, bir çocuk, bir arkadaş... Hayat bazı sürprizler getirecektir, getirmek zorundadır. Lauren bir cadıysa eğer, o zaman ben de bir cadının arkadaşı olurum.”

Nat onu şaşkına çevirmişti. Jamie ebeveyn diye birtakım gerzeklerle büyümüş bir kadının böyle sevmeyi nereden öğrendiğini merak ediyordu. Bir kişilik daha yerinin olup olmadığını sorma vaktiydi.

“Cadı olan iki arkadaşla baş edebilir misin?” Lauren’ı kabul etmenin daha kolay olacağını söylemek üzere ağzını açtı ama sonra çenesini kapadı. O an, Nat ve Jamie hakkında konuşma vaktiydi. Sadece Nat ve Jamie.

Nat hafifçe gülümsedi. “Arkadaşım olacaksan, bana neler gördüğünü anlatman gerek. Geleceğim hakkında benden daha fazla şey biliyor olman pek adil gelmiyor bana.”

Pekâlâ, doğrudan o hassas ve zorlu kısma geçmişlerdi. Jamie, ne kadarını anlatmak istediğinden hâlâ emin değildi. “Prekognisyonun ciddi anlamda bel bağlanamaz bir şey olduğunu bilmelisin. Bazen geleceği gösterir, bazen de sadece ihtimalleri. Yoruma da sonuna kadar açıktır, görüntüler her zaman doğru değildir.”

Nat, yüzünü buruşturdu. “Prekognisyon yeteneğinin olması hoşuna gitmiyor, değil mi?”

“Berbat bir şey. Geleceği görmek kulağa hoş geliyor, ta ki iki

saniyelik görüntüler görüp, o görüntülerin ne anlama geldiğine ya da gerçekten olup olmayacağına dair hiçbir fikrin olmayınca kadar.”

“O halde benim geleceğimden sadece birkaç saniye gördün?”

“Hayır. Bu seninle ilgili sıradan bir prekognisyon hadisesi değildi.” Jamie sustu. Nat’ın bilmeye hakkı vardı ve belki de görüntüleri göstermek daha kolay olurdu. Tanrı biliyordu ya, Nat’a bunları anlatmaya çalışırken neredeyse utancından yerin dibine girecekti.

“Gördüklerimi seninle paylaşabilirim. Prekognisyon kuvvetli bir iz bırakır, yani bende o görüntülerin sana gösterebileceğim, kaydedilmiş bir bandı var diye düşünebilirsin. Senden bana karşı açık olmanı istiyorum yine de. Benim düşünce güçlerim oldukça zayıftır, bu yüzden sana bunca ayrıntıyı, ancak bana yardım edersen gösterebilirim.”

Nat çayını yudumladı. “Yanlış anlama ama Lauren’in kafasına isabet eden darbe bu değil miydi?”

Kesinlikle kolay lokma değildi. “Gibi. İki büyük fark var yine de. Prekognisyon fena sarsar ve bu seferki birçoğundan daha yoğundu. Yeniden oynatma durumunda bağlantıda olmak, orijinalindeki gibi bir darbe indirmeyecektir. İkincisi, sen bir düşünce cadısı değilsin. Lauren’in bu şekilde bir aşırı yükleme yapması, bana onun çok duyarlı olduğunu gösteriyor. Bir gün gerçekten güçlü olacak. Fakat şimdilik, bu onu oldukça savunmasız kıldı.”

“O halde, onun yerinde oturan ben olsaydım o kadar etkilenmeyecek miydim?”

“Aynen öyle. Bu sefer benim için bir sürpriz olmayacak yani bu sefer tepkilerimi açık etmemeyi başarabilmem gerekiyor.” Böyle umuyordu Jamie.

Prekognisyon görüntülerinin başrolündeki kadınla bu görüntüleri paylaşmak konusunda çok da istekli değildi. Görüntüleri paylaşıp

bir yandan da duygusal tepkilerini kendine saklamak ciddi bir ustalık gerektirecekti. Düşünce güçleri işe yaramaz bir hale gelmişti.

“Yoga yapıyorsun, doğru mu? O halde meditasyon yapıp düşüncelerini temizleyebilir misin?” Tabii ki yapabiliirdi. Hiçbir zihin kazara bu kadar dingin olamazdı.

Nat gidip birkaç tane rahat minder getirdi ve birini ona verdi. İnce hareketlerle oturdu ve bacaklarını *lotus* pozisyonuna uygun olarak birbirine geçirdi. Jamie onun yaptığığın aynısını yapacak kadar aptal değildi. “Senin için de uygunsa bunu yapmak fiziksel bağlantıyla daha kolay olacak.”

“Olur. Lauren’la böyle yapmadın ama.”

“Yapmadım. Bu bir nevi destek, dolayısıyla eğitimin başlarında bunu yapmaktan kaçınırız. Lauren sadece zihinsel bir bağlantı kullanarak çalışabildiğinde, duyarlılığı artırmak için fiziksel teması da geçebilir. Şu anda yaptığımız bir eğitim olmadığı için, kolay yolu seçebilirim.” Jamie, Nat’ın önüne, dizleri birbirine değecek şekilde oturdu ve ellerini tuttu.

“Gözlerini kapat ve normalde düşüncelerini temizlemek için ne yapıyorsan onu yap. Ben birkaç dakika içinde bir görüntülenme yakalayacağım.” Jamie fiziksel temasın işi kolaylaştırdığını düşünürken birden heyecanlandı ve düşüncelerini temizlemek için kararlılıkla çaba sarf etmesi gerekti.

Nat’ın nefesinin yavaşladığını duydu ve zihninin yumuşadığını hissetti. Mükemmel yetenekleri vardı, Jamie’nin ona karşı hissettiğine, “bir parça imrenme” demek az kalırdı. Nat, Jamie’nin öğrencisi olan cadıcıklara bir iki şey öğretebilirdi.

Jamie önce kelimeleri kullanarak sonra sadece zihinsel dokunuşlarla ikisi arasında bir kanal açtı. Bu onun acemi cadılarla her zaman yaptığı bir şeydi.

Bunun hiçbir tarafı eğitim egzersizine benzemiyordu.

Jamie prekognisyon izini yavaşça yerinden oynattı. Anıları bir film şeridi gibi şekillendirdi ve ağır çekimde oynatmaya başladı.

Yüzünde tamamen davetkâr bir ifadeyle kulüpte dans eden Nat. Jamie görüntü karlı olsa da Nat'ın dans ettiği müziği de hissedebiliyordu.

Nat Noel sabahı Jamie'nin ailesiyle birlikte. Bu kez Nat'ın tepkisini sezebiliyordu Jamie. Kafa karışıklığı. İmrenme. Arzu. Ait olma sancısı ve küçük bir kızın üzüntüsü. Jamie, büyük ölçüde onu rahatlatma ihtiyacı hissetti. *Onlar benim ailem*, diye hafifçe gönderimde bulundu. *Seni onlarla tanıştırmaya götüreceğim*.

Çimenlerde yapılan yoga, Nat'ın yüzünü ışıldatan sabahın ilk ışıkları. Jamie onun, küçük üzgün kızı gizleyip rahatladığını hissedebiliyordu. Yoga onu dinginleştirmişti. Sonra Nat, yalnız olmadığını fark ettiğinde şaşırdı. Jamie, Nat'ın onu göremediğini fark etti. Bu Jamie'nin gördükleriydi, onun geleceğe yönelik hafızasıydı. Nat onu sadece hissedebiliyordu.

Taşıdığı bebekle karnı tostoparlak olan Nat. Jamie, onun gü-lümsediğini ve doğacak çocuğunu içtenlikle karşıladığını hissetti.

Bir kardan adam, küçük bir çocuk. Jamie, Nat'ın çocuğa uzandığını hissetti. Sonra bağlantı koptu. Jamie'nin gözleri açılı-verdi. Nat'ın yüzü bembeyazdı, gözleri açıkta, yanaklarından yol yol yaşlar süzülüyordu.

“Oğlan sana benziyor. Çocuk, sana benziyor.”

Jamie, Nat'ın ellerini sıkıca tuttu. Tek titreyen Nat değildi. “O bizim. Bu kadar güçlü olmasının sebebi buydu. Gördüğüm gelecek, benim kendi geleceğimdi.”

“Çocuk çok güzel.” Nat'ın gözünden yine yaşlar süzülüyordu. “Adı ne?”

“Bilmiyorum.” Jamie'nin yüreği burkuldu. Oldukça sessiz bir

konusuyordu. “Nat, prekognisyon kesin değildir. Bu çocuğun olup olmayacağından bile emin değilim.”

Nat'ın yüzü daha da soldu. “Gerçek gibiydi. Onu sevdim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Jamie onu kaldırıp kucağına doğru çekti ve durdu. “Ben de bilmiyorum.”

Sarsılan dünyası yavaş yavaş kendine geldi. Nat üşüyordu. Bir güç hattı yakalayıp odaya biraz sıcaklık pompaladı. Çok büyük ustalık değildi bu belki ama işe yarıyordu. Nat'ı sihir numaralarıyla başka bir zaman etkileyebilirdi.

Nat ısındığında, Jamie kıvrıkcık saçlı küçük çocuklar ve kardan adamlara dair düşüncelerini kapattı. Bütün geleceği söz konusuyken, bununla baş etmenin tek bir yolunu biliyordu.

“Aç mısın? Güzel bir suşi restoranı biliyorum.”

Elinde çay ve bir kâse çubuk kraker taşıyan Lauren, çok sevdiği kanepesine geri döndü. Ne gündü ama. Kafasının içinin hâlâ belli belirsiz bir şekilde boş olduğunu hissediyordu, tıpkı midesi gibi. Bu şekilde yemeye devam ederse, bir sonraki market siparişlerini ciddi anlamda artırması gerekecekti.

Cadıydı yani. Her nasılsa bazı düşünce güçleri vardı. Zihnindeki hayal birikintilerinden kesitler gördü. Bir kulüpte dans ederken. Noel sabahı etrafı bir sürü insanla dolu olan Nat. Bu Nat'ın ailesi olamazdı, onlar çok daha gergin tiplerdi. Kocaman karnıyla, hamile Nat. Jamie'ye benzeyen bir çocukla birlikte kardan adam yapan Nat.

Lauren çubuk krakerleri devirecek kadar hızla ayağa kalktı. *Nat ve Jamie?* Görüntüyü netleştirmek için tekrar gözlerini kapadı. Olamaz. Nat, Jamie ve Jamie'ye çok benzeyen kü-

çük bir çocuk. Onlar bir aileydi. Jamie'nin onlara olan sevgisi, Lauren'ın başını ağrıtıyordu.

Bunlar hayal değildi, bunlar Jamie'nin kafasından geliyordu. Gördüğü prekognisyon, Jamie ve Nat'la ilgiliydi. Kendisini çok fena çarpan şey de buydu: Jamie'nin hisleri. Tanrı aşkına, en yakın arkadaşı bir cadıdan çocuk mu yapacaktı?

Lauren çayını aldı. Artık tamamen ayılmıştı, düşünecek çok şey vardı. Az önce gördüğü geleceği hayal etmeye çalıştı. Tuhaf cadılık güçleri olmasını o istememiş olabilirdi ama hayatında keskin bir dönüm noktasına gelen tek kişi de o değildi.

Birden aklına gelen bir düşünce, kucağındaki dağınıklığa neredeyse sıcak çayın da eklenmesine sebep oluyordu. Jamie'nin prekognisyonunda, atlanan bir nokta vardı.

Nat'ın annesi deliye dönecekti. Sırf bunun için bile, Jamie bir cadı olsa da, onun tarafını tutabilirdi.

BÖLÜM 8

“Anne, o güzel kadın kim?”

Nell bilgisayardan kafasını kaldırıp baktı. En küçük oğlu bir elmayı kütür kütür yiyor ve merakla onu izliyordu. “Ne kadını, Aervyn?”

“Jamie Dayıyla oynayan.”

“Jamie Dayı Chicago’da, tatlım.”

“Biliyorum. Anne, orada kar var.” Kar, Kaliforniya’da yaşayan bir çocuk için fena halde etkileyici bir şeydi. “Dayım, güzel bir bayan ve bana benzeyen küçük bir oğlan çocuğuyla kardan adam yapıyor.”

Aha, diye geçirdi içinden Nell. Aervyn’in sihirleri kuvvetliydi ama aralarında yarım kıta mesafe varken Jamie ile düşünce paylaşımı da yapmıyordu herhalde.

“Şu güzel kadın nasıl biri, aşkım?”

“Altın sarısı saçları ve gülünce tamamen kısılan gözleri var. Çok gülüyor. Jamie Dayı onu gerçekten seviyor. Tıpkı beni sevdiği gibi, bu da bazen onun kalbinin kırılmasına neden oluyor.”

Chicago’da ne haltlar dönüyordu yahu? Lauren’ın saçları kestane rengiydi, Nell internetteki emlak sitesinde bir resmini görmüştü onun. Jamie hızlı çalışıyordu ama peki iki günden kısa

bir sürede bir yabancıya derinden âşık olmak? Onun kardeşi... Mutlu, bekâr adam? I-ıh. Aervyn'in çok büyük güçleri vardı ama daha dört yaşındaydı. İnsan dört yaşındayken dünyayı çok da iyi anlayamazdı.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum, tatlım. Bir dahaki konuşmamızda Jamie Dayı'na soracağım. Kitap okumak ister misin?"

"Hadi sihir oynayalım." Aervyn, elmasını soğukkanlı bir şekilde parlak, gümüş bir topa çevirdi ve annesiyle arasında, havada asılı bıraktı. Bu onun en sevdiği oyundu. Amaç, karşıdaki kişi topu senin ellerine doğru itmeye çalışırken, aynı şekilde topu onun ellerine doğru itmektir. Acemi cadılara element enerjilerini kontrol etmeyi ve onları karşılayabilmeyi öğretmek için oynanan basit bir oyundu bu.

Nell hile yapmaya hazırlandı ve Aervyn'in karnına sihirli bir gıdıklama gönderdi. Kazanabilmesinin tek yolu buydu.

Gıdıklama yerine ulaşana kadar, kendi kaburgalarına doğru yönlendirildiğini fark etmemişti. Küçük, sinsici! Bir element sihrini bu şekilde gizlemeyi de nereden öğrenmişti? En muhtemel zanlı, Jamie idi. Nell, anne olarak yapılacaklar listesine, Jamie ile uzun bir konuşma yapmayı da ekledi.

Tembellikle geçirilen pazar sabahları hazine niteliğindedir. Lauren, karnının artık tembellikle doymadığını hissedene kadar yorganın altında pinekleyip durdu. Bir koşu gidip simit alma vaktiydi. Sonra belki tamamen ev kızı olur ve güzelce yiyecek depoladığı mutfağında bir sürü spagetti sosu pişirirdi. Online market alışverişi harika bir şeydi. Jamie ve Nat çıkıp gelirlerse, onlarla da paylaşabilirdi pişirdiklerini. Belki de paylaşmazdı, cidden çok açtı.

Kalın yün çoraplar ve kapüşonlu bir hırka giyip, botlarını ayağına geçiriveren Lauren, palto giymediğini fark ettiğinde dört katın merdivenlerinin yarısına gelmişti. Bir an düşündü ve yukarı çıkamayacak kadar üşengeç olduğuna karar verdi. Koşturuverecekti. Simitçi bir sonraki sokağa gelmeden, yol üzerindeydi.

Lauren kapıdan çıktı ve o an bu kararından çok pişman oldu. Chicago'nun kışında paltosuz gezmek, deliliğin tanımı oluyordu. Simitçinin kapısını çat diye açtı ve şükürler olsun ki kendini içeri atabildi.

Birden sersemleştii. Çok fazla ses, çok fazla duygu, çok fazla... Lauren midesinin bulandığını hissetti ve kapının kulpundan destek aldı. Oraya odaklandı. Bu çıkış kapısıydı. Onu dışarı çıkaran üç adet basamak, bir maratondur adeta. Kapı kapandığında dizlerinin üstüne çöktü.

“Lauren!” Nat arkadaşının yanına koştu, Jamie hemen arkasındaydı. Lauren, Jamie'nin, kafasının etrafını bariyerlerle çevirdiğini hissetti. Sessizlik muhteşem bir nimetti. Lauren iki eliyle kafasını tutarak yavaşça ayağa kalktı.

“Sen insan içinde ne halt ediyorsun, Lauren? Senin henüz bariyerin yok!”

“Ona daha sonra da bağırabilirsin.” Nat, Lauren'ın kolunu tuttu. “Ben, şubat ayında paltosuz dışarıya çıktığı için bağırıktan sonra. Ama önce onu eve götürelim.”

Kafayı hareket ettirmeden yürümek mümkün müydü? Attığı her adım, Lauren'ın beynini zangırdatıyordu. Akşamdan kalma gibiydi ama öncesinde eğlenmemiştir de. Nat'ın tutmadığı diğer eliyle kafasını tutmaya devam etti. Belki bu sayede kafası kopup gitmezdi.

Lauren'ın apartmanına girdiler ve dört kat merdiveni çıktılar. Lauren her bir basamağa küfrediyordu. Sessizce. Sesli düşünceler bile kafasını acıtırdu.

Nat onu kapıdan içeri sürükleyip kanepeye yerleştirdi. “Salak,” dedi üzerine sıcak tutacak bir battaniye sererken. “Ben gidip çay yapayım.”

Jamie oturdu. Lauren kafasının içinde bir itme gücü hissediyordu. Ah.

“Rahatla. Beni içeri almazsan sana yardım edemem.”

Tabii ya. Tam da ihtiyacı olan buydu, ezilmiş beyninden geriye kalan ne varsa, üzerine basıp geçecek birisi. Daha kötüsünün olamayacağını düşünen Lauren, rahatlamaya çalıştı.

Azar azar gelen sıcaklık emsalsizdi. Yayılıyor ve dalgalar halinde rahatlık hissi vererek kadının işkenceye uğramış beynini sarmalıyordu. Lauren gözlerini açtı.

“Teşekkür ederim, şimdi çok daha iyiyim.”

Nat elinde çayla içeri girdi. “Ne oldu, Lauren?”

“Bilemiyorum. Simit almaya gittim. Simitçinin kapısını açtığımda, sanki dünkü gibi oldu.” Jamie’ye baktı. “Yine mi aşırı yükleme yaptım?”

“Bu sefer değil ama tabii biz yakınlarda olmasaydık yapabilirdin. Çok yüksek sesle, tehlikedeki cadıların gönderdiği bir yarasa sinyali gönderdin, böylece biz de oraya oldukça hızlı bir şekilde ulaştık.”

Lauren kıs kıs gülmeyi bıraktı. Simit almak yarasa sinyalleri yaymamalıydı. “Bu neden şimdi oluyor? Ben oraya her hafta giderim. Bir şeyler değişmiş olmalı.”

“Evet. Düşünce kanalların dün bayağı bir açıldı ve sen hâlâ bariyerlerini hızlıca kuracak yeteneğe sahip değilsin. Bir daha kısa süreliğine dahi olsa insan içine çıkarken bariyerlerini kurman gerekecek. Aksi takdirde, simitçide olanlar tekrarlanacak, yakınındakilerin düşündüklerini ya da hissettiklerini bloke edemeyeceksin.”

“Şimdi siz bana anlatın,” dedi Lauren soğuk soğuk, Nat’tan bir fincan çayı alırken.

Jamie’nin yüzü buruştu. “Kusura bakma. Dün biraz man-yak bir gündü. Sana acemi cadı işletim talimatlarını vermeyi unuttum.”

“Dahası da mı var?”

“Evet. Onlara bugün göz atacağız.”

Lauren çayını yudumladı. Jamie ortaya çıktığından beri kafasında meydana gelen değişiklikler, hiç mi hiç hoşuna gitmemişti. Akşamdan kalma olmanın daha eğlenceli yolları vardı.

Çayını içip bitirdi. Çay ve Jamie’nin küçük tamir çalışması sayesinde kafası nispeten daha normal bir haldeydi artık. Güzel zamanlama, ikisinin o anda çıkagelmesi. İkisinden bahsetmişken...

Jamie’nin prekognisyon hadisesinden topladığı birkaç ufak parçayı anımsadı. Lauren’in, daha iyi bir beyin baloncuğu üzerinde çalışmaktan daha fazlası vardı o gün gündeminde. Öncelikle Nat’ın bilmesi, Jamie’nin de ona anlatması gerekiyordu.

Lauren kafasını kaldırdı ve çok gerilerde kaldığını fark etti. Jamie ve Nat arasındaki enerjiyi görebiliyordu o an. Sanki kutup ışıkları onun odasında süzölmeye gelmişlerdi. Kafası karışarak ışıkların dansını seyretti bir süre.

Jamie onun dikkatinin dağıldığını fark etti. “Lauren, ne görüyorsun?”

“İkinizin arasında dans eden kahrolası bir gökkuşağı var.” Bakışlarını Jamie’ye doğrulttu. “Sen. Konuş.”

Jamie kıvranıyordu. “Dün sana, benim gördüğüm prekognisyonun yansımaları çarptı ama sen muhtemelen içeriğin çoğunu alamadın.”

Lauren dayanamadı. Aklında dikkatlice bir resim oluşturdu:

Jamie, Nat ve çimenlerde yapılan gündeğümü yogası. Resim, Lauren onu Jamie'ye doğru iterken biraz dingildemişti ama Jamie'nin tepkisi paha biçilemezdi. Yetişkin bir erkeğın kıpkırmızı olduğunu görmek çok hoştu.

Lauren ona göndermek üzere başka bir resim daha oluşturmaya başladı: küçük çocuk ve kardan adam. Ve Jamie'nin geleceğindeki Nat'a duyduğı hislerin derinliğı Lauren'ı bir kez daha carptı. Muhtemel geleceğı. Prekognisyon hiçbir şeyin garantisi değildi ya da Jamie öyle söylemişti.

Lauren, resim yerine bir düşünce oluşturdu ve onu gönderdi. *Nat konusunda ayağıını denk al.*

Jamie biraz bozulmuş görünüyordu. "Sandığımdan çok daha fazlasını yakalamışsın. İyi göndermeydi. Kahvaltıdan sonra kontrolün üzerinde çalışacağız."

"Duydun. Bayağı iyi becerdim gibi görünüyor."

"Duydum." Jamie mutfağıa doğru yürüdü ve sonra dönüp omzunun üzerinden gülümsedi. Başıyla Nat'ı gösterdi. "O da duydu."

"Ben öyle çıtkırıldım biri değılimdir, Lauren. Bunu bilirsin."

"Beni duyabildin mi?"

Nat gülümsedi. "Sesli ve net bir şekilde. İyi numaraydı." Sonra yeniden ciddileşti. "Bütün bunlarla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Ben bir cadıyım' kısmıyla mı, yoksa 'en iyi arkadaşım bir cadıdan sevimli bebekler yapacak' kısmıyla mı ilgili?"

"Bu sadece olabilecek bir şey, Lauren. Bazı kısımları olabilir ya da hiçbiri olmaz."

Lauren düşündü. On yıldır Nat'ın en yakın arkadaşydı. Jamie'nin gördükleri ona bir aile sunuyordu, asla gerçek anlamda bir ailesi olmamış bir kadına. Nat'ın eline uzandı ve incitmeden sıktı. "Sen ne istiyorsun, Nat?"

Nat'ın gözleri yaşla doldu. Başını öne eğip birleşen ellerine

baktı ve fısıldadı. “Bunun gerçek olmasını istiyorum.” Sonra derin bir nefes aldı ve kafasını kaldırdı. “Ama bu benim, her zaman, bütün ömrüm boyunca istediğim bir şey. Bütün bunlar belki de o şeye erişme ihtimalimin olduğu anlamına geliyordur. Taahhüt değil, ihtimal sadece. Bu bir armağan, Lauren.”

Lauren kafasını iki yana salladı. Şaşırmamalıydı. Nat’ın direnci ve umut duygusu her daim kaya gibi sağlam olmuştu. “Bu bir cadıyla çıkacağın anlamına mı geliyor?”

Nat’ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Onun gibi bir şey.”

“Tuhaf bir şubat ayı geçiriyoruz.”

Jamie içinde domuz pastırması ve yumurta olan üç tane tabağı dengeli bir şekilde taşımaya çalışarak içeri girdi. “Hakkımda konuşmayı bırakabilirsiniz artık.”

Pekâlâ, Lauren bundan etkilenmişti. “Sen mi yaptın?”

“Ben yaptım. Açlıktan ölmek üzere olduğunu farz ediyorum.”

“Öyleyim. Sen bizi mi dinliyordun?” Lauren’a, Jamie böyle bir şeyi yapabilirmiş gibi geliyordu gayet.

“Hayır. Annemin de dediği gibi ‘cadıların yapabilmesi demek, illa da yapmaları gerektiği anlamına gelmez.’”

Nat kafasını dikti. “Dinleyebilirdin yani.”

“Dinlemedim ama evet, bu oldukça basit bir sihir. Lauren bunu çok kısa süre içerisinde yapabiliyor olacak. Telepati kısa mesafelerde oldukça iyi işler. Benim açımdan, bir element sihiriyle çalışmak daha kolay. Havayı, ses dalgalarını duyabileceğim kadar uzağa itmesi için harekete geçiririm falan. Böyle bir şeyi hiç yapmamışımdır tabii ki,” diye ekledi sırtarak.

Lauren güldü. “Yalancı.” Tabakların ikisini Jamie’den aldı ve küçük yemek masasına doğru yürüdü.

“Her cadıcık bunu en az bir kere dener. Bazılarımız daha geç

yakalanır ama bir cadılar ailesinde yeni şeyler bulmak zordur. An-nem günlerce devam edecek şekilde kulaklarımı kıpkırmızı yapan bir karşıt sihir geliştirmişti. Cadı ajanlık kariyerimin sonu.”

Lauren’ın cadı ailelerine olan ilgisi birden daha şahsi bir hal aldı. “Cadıların çoğunun, gücü olan çocukları mı olur?”

“Değişir. Cadılık yetenekleri tabii ki kuşaktan kuşağa geçer. Benim ailemde ortalama iki çocuktan birinin cadı olduğunu söyleyebilirim. Birkaç tanesinin de çok az yeteneği var. Birkaç yansıma dışında bir şey yapmaya yaramayacak kadar az. Ancak onlar da cadıcıklar doğurma eğilimi gösterirler. Hani öyle kendilerinde gösterecek gerçek bir güç bulunmasa da, cadılık yeteneklerinin taşıyıcısı olurlar.”

Lauren kendi ailesini düşündü. “O halde, benim ebeveynlerimden biri taşıyıcı falan olabilir mi? Ben nasıl oldu da cadı oldum?”

Jamie kafasını iki yana salladı. “Bu, cadı genbilimcilerini deli eden sorulardan biri. Kimse bilmiyor. Belki ailede fark edilme-yen ya da gizli kalmış yetenekler vardı. Fakat cadıların yüzde yir-mi beşinin aile geçmişinde bu tür izlere rastlanmaz. İhtimaller, senin bu gruba girdiğini söylüyor.”

Nat çok sessiz duruyordu. Lauren kendini zihinsel olarak dürt-tü. Cadılar ve ailelerine dair şahsi alakası olması gereken tek kişi o değildi. Bir cadıyla çıkmak, büyük bir meseleydi. O cadıdan bebekler yapmak ise üzerinde düşünülmesi gereken kocaman, başka bir yığın sorun demek oluyordu.

Masanın altından Nat’ın elini sıktı. “O halde, Cadı Eğitimi 101’de sırada ne var?”

“Seni, sokakta aşırı yükleme yapmadan yürüyebileceğin bir yere götürmemiz lazım. Sonunda, bariyerlerini kontrol edebile-cek ve ne kadarını içeri almak istediğine karar verebileceksin. Ancak şimdilik tuğlaları kullanmamız gerekiyor.”

“Baloncuklara ne oldu?”

“Bu iyi bir fikirdi, ta ki ben kanallarını tamamen açana kadar. Yarın işe gitmek istiyorsan, tuğladan duvarlarla alıştırmamız yapmalıyız. Bunda ustalık kazandığın zaman baloncuklara geri döneceğiz. Nat’ı ölçüm çubuğu olarak kullanacağız. Senden, ondan hiçbir şey sezememeni sağlayacak kadar sıkı bir bariyer kurmanı istiyorum. Eğer bir kişiyi tamamıyla bloke edebilirsen, kalabalığa girdiğinde ihtiyaç duyacağın şey için bu bir başlangıç olacak.”

“Onu artık duyamıyorum.”

Jamie keyifli bir şekilde Lauren’in elini okşadı. “Çünkü şu an kafanın etrafına güzel bir beton duvar yerleştirmiş bulunmaktayım, simitçinin önünde yerleştirdiğim hani. Hadi oturma odasına geçelim, indireceğim o duvarı.”

Nell, Jamie’den haber almayı beklerken ciddi ciddi huzursuzlanmaya başlamıştı. Jamie’nin başını birkaç saat içerisinde ne kadar büyük belalara sokabileceğini biliyordu. Ona bu belalardan kurtulması için bir el uzatmak da ablasının göreviydi.

Ya da onu güzel kadınlar ve kardan adamlar konusunda soru sorarak bıktırmak. Ablalık görev tanımı çok çeşitli ve esnekti. Nell telefonunu aldı ve Jamie’ye mesaj attı. *Sohbet. Hemen.* Sophie ve Moria’ya attığı mesajlara ise “lütfen” ifadesini ekledi.

Nell: Hele şükür, kardeşim.

Sophie: Jamie! Yeni bir haber duymak için ölüyoruz. Lauren’la işler nasıl gidiyor?

Jamie: Yanından yeni ayrıldım. An itibarıyla benden nefret ettiğinden bayağı eminim. Tam üç saat boyunca bariyerler üzerinde çalıştık.

Moira: Biraz fazla olmuş sanki, Jamie. Biraz acele etmiyor musun?

Jamie: Başka şansım yok. Dün aşırı yükleme yaptı.

Sophie: Tüh. Ne oldu?

Jamie: Benim hatam. Bariyerlerle ilgili birtakım çok basit çalışmalar yapıyorduk. Nihayet biraz gelişme kaydetmişti ki benim başıma bir prekognisyon hadisesi geldi. Geçen seneden beri sadece iki kere oldu ve bunlardan biri de acemi bir cadıyla düşünce yoluyla bağlantıdayken başıma geldi işte.

Nell: Kontrolünü kaybettiğine göre lanet olası bir prekognisyon hadisesi olsa gerek, Jamie.

Jamie: Evet, öyleydi. Lauren olayın yankılarına yakalandı ve bu da onun kanallarına aşırı yükleme yaptı. Aşırı derecede duyarlı olmasaydı muhtemelen bu yaşanmazdı. Ondan çok fena bir düşünce cadısı olacak.

Moira: Bundan emin misin?

Jamie: Bu sabah simit almaya gitmiş ve fırındaki bütün zihinlerin saldırısına uğramış. İki sokak öteden tehlike çağrısını duydum.

Moira: Bu eğitilmemiş bir cadı için inanılmaz bir menzil.

Jamie: Aynen öyle. Ben o kadar uzağa gönderemem ve kanımca bu menzil, Jennie Teyze'nin ulaşabileceği üst sınırlara eşit.

Moira: Eğer duyarlılığı da gönderimleri gibiyse elinde biraz zorlu bir vaka var demektir.

Jamie: İşte bu yüzden üç saatlik bariyer çalışması yaptık. Biz bariyer kontrolünün ince ayrıntıları üzerinde çalışırken en azından işlev görebilmesi için şu an bazı güzel, kalın duvarlara ihtiyacı var.

Moira: Bu onu düşünce körü yapacaktır, Jamie. Bundan haberi yokken bile en azından bir parça düşünce okumaya alıştı.

Jamie: Biliyorum ama bu tamamen açık olmasından iyidir. Şu an sağlam bir duvar örmesi birkaç saniyesini alıyor. Ça-

buk öğreniyor. Ona, kendini insanlardan epey kopmuş hissedeceğini açıklamaya çalıştım. Daha önce gücünü ne kadar kullanabildiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Bu sebeple, yarın yaşayacakları onun için sürpriz olacak.

Sophie: Biz nasıl yardımcı olabiliriz, Jamie? Duyarlılığını bir parça bloke etmesine yardımcı olacak bazı taşlar ve losyonlar gönderebilirim.

Jamie: Harika olur. Şu an alabileceği bütün yardımlara ihtiyacı var. Daha da önemlisi, eğitim alması gerekiyor ve buna yakın zamanda ihtiyacı olacak. Ben onunla bir süre çalışabilirim ama benim öğretebileceklerimi hızlı bir şekilde öğrenip geride bırakacaktır.

Moira: Burada birkaç tane güçlü empatımız var ama güçlü telepatlar yok.

Nell: Onu buraya getir, Jamie. Jennie Teyze, tek net seçenek. Hem empat hem telepat, aynı zamanda da iyi bir sihir yapıcı. Lauren kanallere edecek mi ya da sihir yapacak mı, bilmiyoruz ama eğer yaparsa Jennie Teyze bununla ilgilenebilir.

Jamie: Ben de öyle düşünüyordum.

Nell: Lauren'ın ne zaman gelebileceğini öğren. Ben Jennie Teyze ile konuşurum.

Moira: Bence bu akıllıca olur. Eğer bu tür güçleri varsa Lauren yarı eğitilmiş bir şekilde bırakılamaz. Bizi durumdan haberdar ettiğin için teşekkürler, Jamie. Benim artık yatağa doğru yollanmam gerekiyor. İrlanda'dan uçakla dönmek, bu yaşlı kemiklere fazla geldi.

Sophie: İyi geceler, Moira Teyze. Ben de gideyim, ilaç hazırlıyorum.

Nell: Jamie, sen biraz kalabilir misin? Seninle başka bir şey konuşacağım.

Jamie: Tabii ki, ne vardı?

Nell: Sarışın piliç de kim?

Jamie: ???

Nell: Aervyn, seni sarı saçlı bir kadınla kardan adam yaparken gördü.

Jamie: Ha siktir. Gördüğüm aptal prekognisyonlardan parçalar yakalamış olmalı. O iyi mi?

Nell: Onun iyi olmadığı oldu mu hiç? Çocuk sihirden kasırga yaratıyor, sonra da gelip atıştırmalık bir şeyler istiyor. O kadının kim olduğunu öğrenmek istiyor sadece. Ayrıntıları alayım, kardeşim. Neler oluyor?

Jamie: Uzun hikâye, uzun.

Nell: Hızlı hızlı yaz.

Jamie: İnsaf et. Birkaç gün içinde döneceğim ve seni bilgilendireceğim. O zamana kadar bekleyebilir.

Nell: Aervyn senin o kadını sevdiğini söylüyor. Bir de tıpkı Aervyn'e benzeyen küçük bir çocuğun olduğunu.

Jamie: Tanrı aşkına, bu utanç hiç bitmeyecek. Geleceğimi gördüm, Nell. Ya da en azından Lauren'ın sarışın arkadaşı ve Aervyn'in küçük klonunun olduğu muhtemel geleceğimi.

Nell: Vay be. İyi misin?

Jamie: Açıkçası... henüz emin değilim.

Nell: Eve dön de seninle yüz yüze dalga geçeyim.

Jamie: Ben de seni seviyorum, Nell.

Nell: Aervyn seni özledi.

Jamie: Nerdeyse beş bin kilometreden görüntülerimi yakaladığına göre belli ki özlemiş. Bu çok korkutucu, Nell. Böyle bir menzilin yakalanabileceğini hiç düşünmezdim.

Nell: İnan bana, ben de çok sevinmedim. Bunun kısmen ikinizin birbirinize sıkı sıkıya bağlı olmanızla alakalı olduğunu düşünüyorum. Bunun ötesinde bir sebebinin olabileceğini

düşünmeyi gerçekten istemiyorum.

Jamie: Biliyorsun, bizim evde Jennie Teyze dışında gerçekten güçlü düşünce yetenekleri olan tek kişi o. Lauren'le biraz eğitim yapmak onun da hoşuna gidecektir. Belki biraz sihir yöntemi de öğrenir.

Nell: Evet, sana iyi şanslar. Lauren gerçekten çok mu güçlü?

Jamie: Sanırım öyle.

Nell: Onu buraya getir o zaman.

Jamie: Çalışacağım. Aervyn'e onu sevdiğimi ve aklımdan uzak durmasını söyle. Seni de seviyorum.

BÖLÜM 9

Lauren çok iyi bir gün olacağını bildiği pazartesi gününün sabahı ofisine girdi. Kahverengi kumtaşından yapılan evin sözleşmesi ile ilgili en son evrakları imzalamak için Greenley'ler geliyordu ve birtakım havalı tuğla duvarlar sayesinde kafası güzel ve sakindi.

Simit dükkânındaki felaketin yeniden yaşanmaması için Jamie, Lauren ve Nat'ı bir gün önce Düşünce Sihri 101 dersine öyle boğmuştu ki, sonunda Jamie'ye merhamet göstermesi için yalvarmışlardı. Şef belki Jamie'ydi ama o sabah evden çıkmadan önce tuğladan bir koruma duvarı hayal edip onu çabuk ve tatmin edici bir tangırtyla yerine oturtan da Lauren olmuştu. Lauren gelişme kaydediyordu, her ne kadar Jamie onun kapasitesine biraz ekstra güçlendirme sihri eklemiş olsa da... Tamamen önlem amaçlı.

Birkaç iş arkadaşına neşeyle el sallayan Lauren, konferans odasına giriverdi ve Greenley'ler ile selamlaştı. "İkinize de merhaba. Satıcı emlakçıya uğradım az önce ve kabul edilen teklifi aldım. İkinizden de birkaç imza alacağım, sonra tamamız. Birkaç hafta içinde yeni evinizde olacaksınız."

Kate, Mitch'e doğru yaslanıp gülümsedi. "Biz çok heyecanlıyız. Bizim için mükemmel bir ev, sana ne kadar teşekkür etsek azdır."

Lauren'in en sevdiği kısım da buydu: başarılı bir eşleştirme. Uzanıp Kate'in elini tuttu. "Bebeğe hazırlık partisine beni de çağırın. Müşterilerimi evlerinde görmeyi çok isterim."

Hissedemiyordu. Belli ki Kate mutlulukla dolup taşıyordu, odanın bu mutluluk karşısında zangırdaması gerekirdi. Ancak tuğlalarla örülü bir kafayla, Kate onun için yalnızca bir yabancı olabilirdi.

Lauren onları evraklara doğru yönlendirirken dengesini korumaya çalıştı. Ağlamak istiyordu. Emlakçı olmak ciddi bir işti ve işin büyük bir kısmı hayal kırıklığı ve angaryaydı. Ödülüyse, onun "üç A" olarak tanımladığı şeyle geliyordu: "budur" anı, anlaşma ve anahtar teslimi.

Müşterinin mülk için "budur" dediği an kesinlikle en iyisiydi, hiçbir şey onu geçemezdi. Ancak anlaşma yapma ve anahtar teslimi de önemliydi. Uğrunda çalıştığı anlar bunlardı ve Lauren bu anların tam göbeğindeyken güzel şeyleri kaçıırıyordu. Greenley'lerin mutlu olduğunu biliyordu ama kahretsin, onların mutluluğunu hissetmek de istiyordu.

Jamie'ye küfretmemek zordu. O ortaya çıkmadan önce bunların hiçbirisi mesele olmamıştı. Lauren cadı olmak istememişti. Çılgın bir sihir kazası, gergin düşünce güçlerini uyandırmadan da gayet güzeldi hayatı.

Lauren bu kadar mızızlanmanın haddinden fazla olduğunu düşündü. Olan olmuştu, o da bununla baş edecekti. Kendi haline üzülmeyi bırakma vakti gelmişti. Tuğlalarını kontrol etti.

Jamie'nin talimatlarını aklına getirerek ve tuğla duvarın içinde şeker pembesi bir zihinsel baloncuk oluşturdu. Sonra birkaç tuğlaya hızlı ve tatmin edici bir tekme attı ve ortada bir deliğin açılmasını izledi.

Düşünce ve hisler, bir baraj çatlağından akar gibi deliğin içinden süzöldüler. Yeşil bir oda, duvarda asılı harika sanat eserleri,

beşikte uyuyan bebek... Yapılacaklar listesindeki önemli bir maddeyi gerçekleştirip işaretlemenin verdiği tatmin ve geleceğe dair biraz gurur biraz da endişe. Yayılan sıcaklık hissi ve ritmik bir davul sesi, dum dum, dum dum. Çok huzurlu.

Dikkat! “Lauren.” Mitch’in bir eli Lauren’in omzundaydı.

“Pardon?” Lauren tuhaf bir şekilde kafasının karıştığını hissediyordu. Arka fonda tuhaf bir davul sesi vardı ve Mitch ile Kate endişe yayıyorlardı.

Fazla derin. Çok fazla. Tuğlalar, deliği kapatın. Lauren, panik yapmamaya çalışarak geri çekildi ve tuğla duvarının sağlam, dayanıklı ve kınılmamış olduğunu hayal etti. Tamam, delik kapanıyordu.

“Çok özür dilerim. Biraz çılgın bir hafta sonu geçirdim de.”

Kate gülümsedi. “Umarım yakışıklıdır.”

Keşke o kadar basit olsaydı. Lauren evraklara son bir kez göz gezdirdi ve anahtar teslim günüyle ilgili gerekli düzenlemeleri yaptı. Greenley’ler kapıdan çıkar çıkmaz da bir sandalyeye çöktüverdi.

Cuma günü Greenley’lere kahverengi kumtaşından yapılan evi bulduğunda, kusursuz içgüdüleri olan bir emlakçıydı. Şimdiyse günlerden pazartesiye ve o artık, aşırı hassas bir kafası ve kontrol edemediği koca bir yığın tuğlayla baloncukları olan bir cadıydı.

Neler olmuştu? Belli ki tuğla duvarı tekmeleyip delikler açmak sadece ayak parmaklarına zarar vermemişti. Bir kerede bu kadar fazla gelmişti. Zihinsel yapılacaklar listesi Mitch’in olmalıydı. Harika duvar resimleri olan yeşil oda da Kate’in bebek odası hayali... Beşikteki bebek, Mitch’in minyatürü gibiydi.

Sonra bir de davul sesi duymuştu. Lauren bunun tam olarak ne olduğunu anladığı anda çok yavaş bir şekilde doğruldu. Ilık, karanlık sular ve davul sesi. Lauren bebekle zihinsel bağlantıya geçmişti.

Ona ulaşan hisleri hatırladıkça gözleri yaşla doldu. Nasıl bir huzur ve güven hissiydi o. Orada kalmak istemişti. Bebek çok şanslıydı.

Lauren evraklarına uzandı ve ayağa kalktı. Acemi bir cadı olabilirdi ama hâlâ çalışması gereken bir işi vardı ve işini tamamen duvarlarla örülmüş bir kafayla yapacak olması da lanet bir durumdu. Derin bir nefes aldı ve tuğlalarına odaklandı. *Duvarlar biraz daha incelsin, sıvasında bir iki çatlak olsun, tuğlaların arasına doğru büyüyen yosunlar da olabilir biraz. Hah, daha iyi.*

Gözlerini açtı ve yeniden modellediği ve biraz daha delikli hale gelen tuğla duvarından memnun bir şekilde gülümsedi. Ofisine doğru yürürken, normal pazartesi sabahı gevezeliklerine yakalandı. Maxine mutluydu, anlaşmasını tamamlamış olmalıydı. Jenna Mae sıkılmıştı ve kimseye çaktırmadan internetteki gelinlik sitelerine göz atmaya çalışıyordu.

Eyvahlar olsun! Lauren, aslında Jenna Mae'yi ya da bilgisayarını göremediğini fark etti. Belki de değişikliğe uğrattığı duvarlar biraz fazla şeyin içeriye girmesine müsaade ediyordu ama Lauren hâlâ çalışabiliyordu. Bu günlük yeterince iyiydi.

Sophie ardiyede gezindi, aslında burası evin üçüncü odasıydı ama gömme raflar ve kargo mallarıyla dolu masa yüzünden oturacak yer kalmamıştı. Bu küçük, yüzyıl ortası tarzındaki çiftlik evini tamir etmek bayağı bir zor olmuştu ama buraya o ve Modern Cadı işlerinin yürütüldüğü karargâh gayet güzel sığmıştı.

Büyük yatak odası ve banyo onun köşesiydi, zihnini ve toprak sihri güçlerini sakinleştirip dinlendiren, rahatlatıcı yeşilliklerle bezenmişti. İkinci oda ise, internet sitesinde sattığı losyon ve mer-

hemlerin malzemelerini hazırladığı otların bulunduğu odaydı. Bu oda diğer her şeyi bünyesinde barındırıyordu; taşlar, kitaplar ve depoladığı temel cadılık malzemeleri.

Olması gereken yerde olmayan birkaç eşyayı yerleştire yerleştirile taşlarını depoladığı rafa doğru ilerledi. Sohbet odasını kurup çalıştırmak bayağı bir vaktini almıştı. Ardiyesinin biraz ilgiye ihtiyacı vardı, ivedilikle.

Deposunu gözden geçirip bazı taşları ayırmaya başladı. Yaratıcı zihinsel çalışmaları desteklemek için akik. Güçle çalışmak için sitrin kuvarısı. Fiziksel düşünce iyileştirmelerine yardımcı olması için zümrüt – Lauren, eğitimi bitmeden önce, muhtemelen yine fazla yükleme yapacaktı. Denge için beyaz ay taşı. Ve en önemlisi, duruluk ve kalpler arası bağlantı için lapis.

Sophie, gümüş telden yapılmış bir paketin içine büyük, mavi renk ağırlıklı bir lapis taşı koydu. Bu el yapımı süslerin, taşlara kattığı sanatsal hava çok hoşuna gidiyordu. Araçlar, güzelce süslendiğinde daha iyi iş görüyordu. Paketlediği lapis gümüş bir zincire geçirdi. Bu, bir düşünce cadısına verilebilecek en doğru hediyeydi.

Her taşın kullanım talimatlarıyla birlikte o paketi o gece Lauren'a gönderecekti. Belki biraz lavanta losyonu da koymalıydı, rahatlama ve iletişim kanallarını temizlemeye birebirdi.

Lapisi elinde tutan Sophie, kendi boynunda asılı olan yosun akiğe uzandı ve güçlerini topladı.

“İçimde akan,

Toprağın güçlerinden,

Bu hediyeyi güçlendirmelerini

Ve yardım etmesine izin vermelerini istiyorum.

Lauren kim olduğunu,

Neden meydana geldiğini anlasın.

Dilerim ki öyle olsun.”

Lauren evin kapısından kelimenin tam anlamıyla paldır küldür girdiğinde, Jamie ve Nat kafalarını kaldırıp ona baktılar. Masasındaki duran yemeği gören Lauren’ın yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi.

“Kendinizi evinizde gibi hissedin yahu. Yemeğin lezzetli olduğu kokusundan anlaşılıyor.”

Nat ona bir fincan çay uzattı. “Jamie pişirdi. Ben çeşnici oldum, harikulade bir yemek. Gel otur.”

Lauren sandalyelerden birine çöktüverdi, çaydan bir yudum aldı ve yüzünü ekşitti. “Tanrı aşkına, Nat – yoksa sen önüme bir fincan şeker mi koydun?”

“Güçlenmen lazım. Kan şekerin düşmüş.” Jamie masaya iki fincan daha çay getirdi ve oturdu. Lauren’ın bariyerlerini güçlendiren sihrin hâlâ yerinde olup olmadığını görmek için ufak bir araştırma yaptı. *Ha siktir, sihir yerinde değildi.*

Daha kuvvetli bir araştırma yaptı. Sadece güçlendirme sihri devre dışı kalmamış, Lauren’ın tuğla duvarı da bariz bir şekilde değişmişti. Yosun güzel hareketli ama bu da duvarı zayıflatırdı. Kızlar, hep bir şeyleri daha süslü hale getirmeye çalışıyorlardı. Lauren’ın yorgun olmasına şaşırmamak gerekirdi.

Lauren çayını son damlasına kadar içti. “İğrenç ama haklısın, işe yarıyor. Bunu gerçekten sen mi yaptın, Jamie?”

Nat başıyla onayladı. “O yaptı. Balkabaklı ve avokadolu yeşil köri yemeği. Harika oldu. Tatlı olarak da çikolatalı pasta var.”

Lauren bir kere aldı yemekten ve açıkça görülen bir saadetle gözlerini kapattı. “Benimle evlenir misin?”

Sonra gözleri açıldı. “Tamam, siz ikiniz. Aranızda neler olduğunu bilmiyorum ve şimdi soracak enerjim de yok. Fakat ben ‘evlilik’ kelimesini söylediğimde ikiniz de illa çıldıraraksanız, lütfen bunu en azından benim kafamın dışında bir yerde yapabilir misiniz?”

Alnını ovuşturdu. “Jamie, bunu sormak hiç hoşuma gitmiyor ama bariyerlerim yıkılıp yok olmak üzere. Dün yaptığın gibi yine biraz bariyer kurabilir misin benim için?”

Jamie, özellikle Lauren konuşmanın içinde öyle rasgele “E” ile başlayan büyük laflar edecekse, bu işi kısa sürede halletmemek için zihinsel olarak kendini dürttü. Bu durumun rahatsızlık verdiği tek kişinin kendisi olmaması da ilginçti. Bir kadın da aslında bundan rahatsız oluyordu ama o an elinde destek olması gereken acemi bir cadı vardı.

Lauren için birkaç bariyer kurdu ve onun görünür bir şekilde rahatlayıp gevşemesini izledi. “Bugün zor bir gündü herhalde?”

“Evet. Kulaklarımdan kanlar fışkırmak üzereymiş gibi hissediyorum.”

“Belki de bu, yeniden dekore ettiğin bariyerlerinle alakalıdır?” Lauren’in yüzü kızarmıştı. Evet, Jamie bunların bir kazadan ibaret olduğunu düşünmüyordu.

Nat’ın kafası karışmış gibi görünüyordu, bu yüzden Jamie ona durumu açıkladı. “Dün alıştırmasını yaptığımız bariyerler, bütün düşünce cadılarına ilk etapta öğrettiğimiz birinci derece tuğla duvarlardı. Hantal ama kullanışlıdır, her şeyi dışarıda tutarlar. Sonra yavaş yavaş, daha iyi bir kontrol sağlaması için bu duvarları yumuşak ve daha geçirgen hale getirmeye çalışırız. Lauren’in bariyerlerinin haline bakılırsa, kendisi daha bugünden bazı değişiklikler yapmayı denemiş.”

Lauren şaşırmıştı. “Bunu görebiliyor musun?”

“Benim işim bu. Neden yaptın ki bunu? Bariyerleri rahat bıraksaydın bugün çok daha rahat geçecekti.”

“Kafam daha rahat olacaktı belki ama tuğlalar işimi yapmamı zorlaştırıyordu. Bu sabah Greenley’ler geldi.” Nat’a baktı. “Sen onları biliyorsun, şehir merkezinde lüks bir daire arayan ama benim onun yerine kendilerine kahverengi kumtaşından yapılmış evi sattığım çift.”

Bu ilginç bir haber, diye düşündü Jamie. Acemi cadısının güçlerini günlük hayatta nasıl kullandığına dair biraz daha fazla bilgi edinme vaktiydi. “Onları, istemedikleri bir şeyi satın almaya nasıl ikna ettin?”

“Onları ikna etmek zorunda kalmadım. Şehir merkezinde her yeri gezmişlerdi neredeyse ve hiçbir yer için tam olarak ‘budur’ diyemediklerinin farkındaydım. İyi bir emlakçı bunun hemen farkına varır, e ben de çok iyiyimdir. İçgüdülerime güvendim ve onları şehir merkezinin hemen dışında kalan o harika evi görmeye götürdüm. Bir bebekleri olacak ve bu ev onlar için mükemmel bir yer oldu.”

Bu kadın, cadı olmadığını düşünüyordu. Jamie, bu ironik durum karşısında kafasını iki yana salladı ve konuşmak için öne doğru çıktı. Ancak Nat’ın masanın altından dokunmasıyla sustu.

Nat köri yemeğinden biraz daha yerken, öylesine soruyormuş gibi konuştu. “Lauren, kahverengi kumtaşından yapılan o evi görme işini, onların bir bebeği olacağını öğrenmeden önce mi, yoksa öğrendikten sonra mı ayarladın?”

“Önce. O sabah onları lüks bir daireye götürmüştüm ve Kate kahverengi evi görmeye geldiğinde onda bir şeyler olduğunu fark ettim. Bu gelişme sebebiyle resmen neşe saçıyordu. Tam da doktordan çıkıp oraya gelmiş.”

Jamie, Nat'a takdir dolu bir şekilde gülümsedi. O akıllı ve numaracı bir kadındı. "Yani bazı hallerde düşünce sihirlerinin en azından bir kısmını açık bir şekilde kullanmışsın," dedi Jamie.

Lauren tamamen donakalmıştı. "Bunu da nereden çıkarttın?"

Jamie parmaklarıyla saymaya başladı. "Bir müşterinin mülk için 'budur' diye düşünüp düşünmediğini her zaman anlayabiliyorsun, bu bir. İçgüdülerine, oldukça mantıksız yerlere doğru gitseler de takip edecek kadar güveniyorsun, bu da içgüdülerinin sana sık sık ve gayet güzel bir şekilde hizmet ettiğinin göstergesidir; bu iki. Müşterinin hamile olduğunu kendisi öğrenmeden önce sen biliyordun; bu da üç."

"Bilmiyordum."

Jamie, Lauren'a dik dik baktı. "Gerçekten mi?"

Lauren konuşmaya başladı, sonra sustu. Jamie ona, kafasındaki verilere bir göz gezdirmesi için zaman tanıdı. "Belki de biliyordum. Kelimelere dökmemiştım belki ama önceki gün lüks daireleri gezerken, kadın kendini hasta hissediyordu. Bir şeyler olduğunu biliyordum. Satın almaya hazırıldılar ama 'budur' dedikleri bir yer çıkmamıştı henüz. Çıkması gerekirdi, bir süre sonra bunları gayet güzel fark edebilir hale geliyorsunuz."

Jamie başıyla onayladı. "Bence sen, hayatın boyunca insanların düşüncelerini az da olsa okumuşsun. Sihir yeteneğinin farkında olmadığın için de bunu iyi içgüdüler olarak görmüşsün. Eminim sen çok iyi bir emlakçısındır."

"Öyleyim ama..." Lauren'ın sesi yavaşça alçaldı.

Yumuşak bir dille Nat konuştu. "Buna numara yapmak denmez, Lauren. Sen insanların ev bulmasına yardımcı oluyorsun. İyi yönde kullanıyorsun gücünü."

Jamie, Lauren'ın gözlerinin yaşla dolduğunu gördü. Bu nereden geliyordu? Cadı olmayan biri olarak Nat'ta, insanların düşün-

celerini okuma yönünde esrarengiz bir yetenek vardı. Bunu bir yana bırakırsak, onun algıları Jamie'nin tanıdığı birçok cadının algısından çok daha kuvvetliydi. Buna açık bir şekilde Jamie de dahildi.

“Sihri, özellikle de düşünce güçlerini kullanmanın bazı etik kuralları vardır. Senin okuduğun parçalar kısa ve yüzeysel şeyler. Normal bir şekilde iyi içgüdüleri olan bir emlakçıdan çok da farklı değilsin aslında.”

Lauren yavaşça başını salladı. “Ama şu an daha farklıyım, değil mi? Greenley’ler bu sabah nihai teklif evraklarını imzalamaya geldiler. Ben çok üzüldüm, çünkü bu genellikle çok mutlu bir andır ve ben, tuğlalarla örülü kafam yüzünden hiçbir şey hissedemedim.”

Mesele şimdi anlaşıldı, diye düşündü Jamie. “O halde tuğlalarda biraz değişiklik yaptın?”

Lauren’ın yüzü kızardı. “Tuğlalara tekme atıp bir delik açtım. Önce içlerine doğru bir baloncuk şişirdim ama onun yeterince sağlam olduğunu sanmıyorum.”

Jamie güldü. Öfkeli cadılar, ister sekiz isterse yirmi sekiz yaşında olsunlar, her durumda tahmin edilemez oluyorlardı. “Delik açtığımda benim güçlendirme sihrime kısa devre yaptırdın. Sırf bu bile bariyerlerinin ayakta durmasını çok daha zorlaştırmıştır. Ne oldu peki?”

“Parmağımı suyolunun önünden çekmek gibiydi. Kate ve Mitch’in düşüncelerini okuyabiliyordum.” Durdu. “Bebeğin de.”

Nat’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kate’in karnındaki bebeğin mi? Lauren, kadın daha yeni hamile.”

“Biliyorum ama bunun yaşandığından çok eminim. Nat, bebeği hissetmek çok harika bir duyguydu, çok huzur vericiydi. Kate’in kalp atışlarını duyabiliyordum. Bir yanımda orada kalmak istedi.”

İşte şimdi yandık. Jamie büyük bir eğitim hatası daha yaptığı

için kendini yiyip bitiriyordu. Bu ziyarette bir sürü hata yapmıştı. Haddini aşmıştı artık.

“Lauren.” İki kadın da ona doğru bakana kadar bekledi. “Benimle Kaliforniya’ya gelmen lazım, derhal. Benim sana verebileceğimden daha fazla eğitime ihtiyacın var senin. Jennie Teyzem güçlü bir düşünce cadısıdır, seninle o çalışacak.”

Lauren karşı çıkar gibi kafasını iki yana salladı. “Gelemem, Jamie. İşim burada benim. Belki yazın, emlak piyasası biraz durgunlaştığında.”

Jamie kafasını salladı. “Eğitimci olarak bunu veto ediyorum. Beklemek güvenli değil. Düşünce cadısı olmanın riskleri vardır. Bunlardan bir tanesi de, başka birinin zihnine çok fazla bağlanıp kendi yolunu kaybetmek ve oradan çıkamamaktır. Bugün bebek hadisesiyle o noktaya çok yaklaşmışsın.”

Nat’ın yüzü bembeyaz kesilmişti. “Neden onu uyarmadın?”

Çünkü Jamie onun ödünün bokuna karışmasını önlemeye çalışıyordu. “Başka birinin zihnine bu kadar derinlemesine inemediğine göre, sen hem çok güçlü bir empat, hem de iyi bir kanal açıcısın. Lauren’in henüz bunları yapamıyor olması gerekirdi. Eğitilmiş cadılar bu kadar derinden bağlandıklarında, ihtiyaç hasıl olması halinde oradan çıkabilmelerini sağlayacak bir monitör kullanırlar.”

Lauren kafasını iki yana sallamaya başladı yine. Jamie ona sert sert baktı. “Hiçbir şeyi riske atacak zaman değil. Sen güçlü bir cadısın, Lauren. Jennie Teyze’nin seni bütünlemesine test etmesi ve eğitmesine ihtiyacımız var, en azından kendini ya da başkalarını tehlikeye atmanı önleyecek hale getirilmen lazım. Cadılığın ilk kuralı budur: zarar vermemek.”

Lauren’in yüzü de Nat gibi bembeyaz olmuştu. “Ben bebeğe zarar verebilir miydim?”

Tebrikler Jamie, şimdi herkesin ödünü bokuna karıştırdın.
“Hayır, sanmıyorum ama kendine zarar verebilirdin. Baloncuğu, eğitmenin olarak şimdiye kadar iki kez şişirdim ama bunu bir daha yapmayacağım. Yarın için biletleri ayırtayım.” Lauren’ın bariyerlerini, Jamie’nin ciddiyetini ve Nat’ın endişelerini hissedip sarsılmasına yetecek kadar indirdi. Adaletsizdi belki ama Jamie’nin onu Kaliforniya’ya götürmesi gerekiyordu. Jamie’nin, yardım almaya ihtiyacı vardı.

Lauren gıkını çıkarmadan kafa salladı.

Nat, arkadaşının eline uzandı ve Jamie ile göz göze geldi. “Üç bilet ayırt.”

BÖLÜM 10

“Lauren, uyan.” Nat onun odasında ne yapıyordu? Lauren tek gözü açık bir şekilde baktı.

“Git buradan. Yorgunum.”

“Uçağa yetişmek için birkaç saatimiz var. Valiz hazırlamana yardım etmek için geldim. Kalk, otur. Sana kahve getirdim.”

Lauren yorganın altından yavaşça çıkıp plastik kahve bardağını aldı. “Ha yaşa. Şimdi, ne diyordun?”

Nat gülümsedi ve en baştan aldı. “Öğlen Kaliforniya’ya uçuyoruz. Jamie biletleri ayırttı, bir iki saate bizi almaya gelecek. Valiz hazırlaman ve işten bir hafta izin alman lazım.”

Lauren homurdandı. “Sorun değil. Sihirli değneğimi sallayırırım. Dur bir dakika yahu, sen bir haftalığına oraya nasıl gideceksin ki? Stüdyo ne olacak?”

“Todd ve Carissa’yla konuştum bu sabah. Ben dönene kadar benim derslerimi aralarında paylaşacaklar.”

“Sanırım bu, benim de gitmek zorunda olduğum anlamına geliyor.”

Nat kafasını yana doğru eğdi. “Yok, suçu bana atamazsın. Her ne kadar sana çok etkin bir baskı uygulamış olsa da, Jamie’ye de atamazsın.”

Lauren iç çekti. Gerçekler bazen sinir bozucu oluyordu. “Açık

söylüyorum, ben bunların hiçbirini istemiyorum. Tabakları havada uçurabilsem biraz havalı olurdu gerçi. Kafamın dış dünyaya karşı aşırı hassas olması ise büyük bir sorumluluk.”

“Şimdilik.”

“Sokakta yürümek bile mesele oldu artık. Bu işin iyi tarafını görmek zor.”

Nat omuz silkti. “Bu belki de başlangıç yogası gibidir. Sadece bir süreliğine canının yanması lazım.”

Lauren yüzünü buruşturdu. Nat’ın onu nasıl güldüreceğini bildiğinden şüphesi yoktu. “Tam da buna, canımı acıtacak daha fazla şeye ihtiyacım vardı benim de. Bu konuda sen tek başına iyi iş çıkarıyorsun.”

Nat’ın eline uzandı. “Yeri gelmişken, benimle gelmeye gönüllü olman çok hoş. Bunu yapmak zorunda değilsin yine de. Dün hepimiz biraz sersemleştik ama Kaliforniya’da dört yanım cadılarla çevrilmiş olacak. Beni beladan uzak tutabilmeleri lazım.”

Nat güldü. “Evet, sen de beladan çok uzak durursun ya. Ben senin için geliyorum, çünkü sen benim en yakın arkadaşısın. Zorlu bir yola girdin ve bence arka koltukta seninle birlikte bağırarak ya da sen kustuğunda kafanı tutacak birine ihtiyacın var.”

Birden akli başına geldi. “Kendim için de gidiyorum.”

Lauren yavaşça kafa salladı ve kahvesini yudumladı. “Jamie.”

“Evet. Ondan hoşlanıyorum.” Nat omuz silkti. “En azından ilk adımlara bir şans vermeden onun gördüklerine sırt çeviremeyecek kadar kadere inanıyorum.”

“O bir cadı, Nat. Bu ilk adımlar göz açıp kapayıncaya kadar zıvanadan çıkabilir.”

“En yakın arkadaşım bir cadı. İşler zıvanadan çıkmış zaten. Sadece bir hafta, hepsi bu.”

Lauren başını salladı. “Bizim senle ömür boyu sürecektir bir arkadaşlığa adım atmamız bundan daha kısa bir sürede olmuştu. Sonra uyarmadı deme.”

Nat yataktan kalktı. “Uyarını aldım say. Şimdi kalk çabuk, senin valiz hazırlaman ne kadar uzun sürer, bilirim. Ah dur bir dakika.” Odadan çıktı ve elinde bir FedEx kutusuyla hemen geri döndü. “Kapının dışındaydı. Dağıtıma geldiklerinde uyuyordun herhalde.”

“Herkes şafak sökerken yoga yapmaya kalkmıyor. Kimdenmiş?”

Nat paketin üzerindeki etiketi okudu. “Modern Cadı’dan Sophie Delaney. Ah, sohbet odasındaki cadılardan biri mi bu?”

“Evet. Losyon, taş vesaire sattığı bir internet sitesi var.”

Nat şaşırılmış görünüyordu. “Sen losyon ve taş siparişi mi verdin?”

Dünyada olmaz, diye düşündü Lauren. Sonra aklına, bu dünyanın son birkaç günde hiç tahmin edilemez bir hal aldığı geldi. Kutuyu açtı ve içindekilere şöyle bir göz gezdirdi. Bir sürü taş vardı içinde; gümüş bir zincire geçirilmiş büyük, görkemli bir taş, bir şişe losyon, tadının güzelliği kokusundan anlaşılan birtakım çay yaprakları ve elle yazılmış bir mektup. Lauren mektubu alıp okumaya başladı.

Sevgili Lauren,

Sana elimi dostça uzatmak isterken uzaklarda olmak zor. Son birkaç günün senin için bazı tuhaf değişikliklere sahne olduğunu ancak tahmin edebilirim. Jamie aşırı yükleme konusunda bazı sıkıntılar yaşadığından bahsetti. Düşünce yetenekleri olanlar için bu rastlanmadık bir durum değil ya da ben öyle duydum. Benim güçlerim biraz daha farklı bir mecrada. Otlar konusunda ufak tefek yeteneklere ve taşlar hakkında biraz bilgiye sahibim. Bu yüzden sana, yardımcı olabileceğini umduğum birkaç şey gönderiyorum.

Losyon; lavanta ve kendi hazırladığım başka birkaç şeyin bir karışımından oluşuyor. Kanallarını rahatlatması için küçük bir sihir de ekledim içine. Geceleri, yatmadan önce kullanman iyi olur. Çay ise, açık iletişimi ve düşünce kanallarını destekleyen bir bahçe nanesi karışımıdır, ne zaman kendini biraz dağılmış hissetsen, bu çayı iç. Buna hiç sihir eklemedim, sadece otlar yetişirken etkilerini güçlendirmek için küçük bir sihir katmıştım.

Taşlar, odaklanmana ve enerjini yönlendirmene yardımcı olacak araçlardır. Kırmızı olan akik, sarı olansa sitrin kuvarsıdır. Umarım Kaliforniya'ya gitmeye karar vermişsindir. Gidersen, Jennie sana, düşünce sihirlerini desteklemek için bu iki taşı ne zaman kullanman gerektiğini öğretecek. Yeşil zümrüt ve beyaz ay taşına gelince, onları da şimdilik cebine ya da çantana sokuştur ve yanında taşı. Denge sağlamana yardımcı olacak, aşırı yüklemeyi önleyeceklerdir.

Lapis kolye ucunun, çalışma odağın olarak işe yaramasını umuyorum. Birçok düşünce cadısı, lapis, duruluk ve kalpler arası bağlantı için harika bir şekilde yararlı bulur. Taktığında, bunun senin taşın olup olmadığını anlayacaksın. Eğer senin taşın olduğunu hissedersen, lütfen bunu yeni bir arkadaştan küçük bir hediye olarak kabul et.

Selamlar, Sophie

Lauren mektubu Nat'a uzattı ve dolaptan kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Taşlar ve iksirler. Bunlarla ne halt edecekti ki? Cadı olmak zorunda olduğu fikriyle neredeyse barışmıştı. Düşünce ye-

tenekleri aşırı derecede özel bir içgüdü gibi bir şeydi. Sihirler ve büyük mavi taşlar çok daha şey görünüyordu... cadı işi. Sivri uçlu şapkalar ve kazan hikâyelerine çok daha yakındılar.

Yatağının üzerindeki kıyafet yığınınına baktı. "Sence üç çiftten fazla ayakkabıya ihtiyacım olur mu?"

"Kaliforniya'da bir hafta için, hayır. Cadı eğitimi için, hiçbir fikrim yok." Nat, Lauren'ın sert bakışları altında gülümsedi ve lapis kolye ucunu uzattı. "Al."

"Güzel aslında ama bana göre değil," dedi Lauren. "Kahretsin, daha çok sana göre. Taksana."

Nat, yavaşça onun koluna dokundu. "Bu bana gelmedi. Tak şunu, Lauren."

"Bu taş meselesine inanıyor musun?"

Nat iç çekti. "Sanırım bu benim için daha kolay bir geçiş, evet. Zihnimi temizleme aracı olarak mumlar, müzik ve yoga dizilerinden yararlanıyorum. Taşlar ve losyonların da yararlı araçlar olabileceğini düşünmek çok da büyük bir değişiklik olmaz herhalde." Kolye ucunu yeniden uzattı.

Nat'ı gören, bu kadar inatçı olabileceğini asla tahmin edemez, diye düşündü Lauren. Prekognisyon olsun ya da olmasın, Jamie'yi de bekleyen bazı sürprizler vardı. Nat kolye ucunu alıp Lauren'ın boynuna geçirdi.

"Hiç, hiçbir şey hissetmiyorum."

"Muhtemelen bu iyi bir şey. Ah, dur bir dakika." Nat elini cebine sokup bir iPod çıkardı ve ekranına birkaç kez dokundu. "Şimdi nasıl?"

"Bu o şey miydi? Bekle. Şu anda senin düşüncelerini duyabiliyorum. Hayır, daha hafif bir valiz yapmayı düşünmüyorum. Seni neden daha önce duyamıyordum? Beni sen uyandırdın, bu yüzden duvar örecektim vaktim olmadı."

Nat, iPod'u Lauren'a verdi. "Bu cihaz Jamie'nin. Şey için

programladı... Gerçi hiç anlamıyorum bu işten ama güç kal-
kanı gibi bir şey. Buraya geldiğimde bu şeyi etrafımda bulun-
durarak zihnimin kontrol altında tutulmasını sağladım. Jamie,
senin bunu uçağa bindiğimizde kullanabileceğini söyledi. Bu
sayede hiçbir şey sana ulaşamayacak. Jamie, aksi takdirde ha-
vaalanının muhtemelen sana kafayı yedireceğini düşünüyor.
Bu yüzden bu şeyi programlamak için gecenin kaçına kadar
uyumadı.”

“Hadi ya, gerçekten mi?” Lauren, *Uzay Yolu* işi cihazdan ka-
fasını kaldırıp Nat’a baktı. “Peki, sen bunu nereden biliyorsun?”

Nat kafasını iki yana salladı ve güldü. “Düşündüğün gibi değil.
Bu sabah erkenden bana geldi, ben de onun beta deneyicisi ol-
dum ve cihazın çalışıp çalışmadığını test ettik.”

Lauren cihazı inceledi ve parmağıyla, boynundaki kolyeye do-
kundu. Modern bir cadının aletleri bunlar mıydı yani?

Nell: Günaydın, hanımlar.

Sophie: Jamie’den haber aldın mı?

Nell: Evet, dün gece geç saatlerde. Sizi uyandırmak istemedik. Bu
yüzden ona, ikinizle bu sabah sohbette konuşacağımı söyledim.
Lauren’ı buraya, Kaliforniya’ya getiriyor. Birazdan Chicago’dan
yola çıkacaklar.

Moira: Ah, bu güzel haber. O halde Lauren eğitim almaya razı oldu?

Nell: Jamie’nin ısrar ettiğini düşünüyorum. Moira, Jamie sana bir
şey sormamı istedi. Lauren, tuğla duvardan bariyerler kurd-
uktan sonra, dün işe gitmiş. Jamie diyor ki Lauren bariyerleri
iyi kontrol edebiliyormuş, Jamie de zaten sihir yoluyla onları
güçlendirmiş.

Moira: Akıllı bir yaklaşım.

Nell: Görünüşe bakılırsa Lauren bunların çok fazla blokaj yaptığını

düşünmüş -işine engel oluyorlarmış- bu yüzden de bazı değişiklikler yapmayı uygun görmüş.

Moira: Bu kadar az eğitim almış bir cadı için büyük bir başarı.

Nell: Lauren maalesef ufak tefek şeyler yapmamış. Jamie'nin anlattığına göre, yanında müşterileri varken tuğla duvarına tekme atıp duvarda bir delik açmış.

Sophie: Aha. Yine aşırı yükleme mi yapmış? Bu konuda yardımcı olması için birkaç şey göndermiştim ona ama bugünden önce eline ulaşmamıştır herhalde.

Nell: Yok, yapmamış ama Jamie'yi korkutan kısım şu ki Lauren, ev satın alan ve bebek bekleyen bir çiftle berabermiş o anda.

Moira: Yolda bir ufaklığın olması ev almak için güzel bir sebep.

Nell: Sana sormamı istediği kısma gelince, Lauren karı kocanın düşüncelerini okumuş ama bununla birlikte bebeğin zihnindeki düşüncelere de erişmiş. Söz konusu çift, bir bebeklerinin olacağını daha yeni öğrenmiş yani bebek daha küçücük bir fasulye tanesi kadar. Lauren oradan çıkarken bir hayli zorlandığını hissetmiş.

Moira: Aman Tanrım. Nell, bu çok tehlikeli olabilir.

Nell: Jamie'nin tepkisi de böyleydi, dolayısıyla bu sabah uçağa binme konusunda Lauren'a çok fazla seçme hakkı tanıdığını sanmıyorum.

Moira: Normalde seçme hakkı verilmesinden yana olmakla birlikte, bu durumda minicik bir parça baskının sakıncası olmadığı kanaatindeyim. Bu denli küçük ve gelişmemiş bir zihinle bağlantıya geçebildiğine göre Lauren'ın aşırı derecede duyarlı olması lazım, özellikle de bunu yapmak için çaba sarf etmemişse. Jennie'ye onu bir kanal açıcı olarak da test etmesini söyle, eğer kanal açma yeteneği varsa, bu yetenek düşünce gücünü artırmış olabilir. Jamie endişelenmekte haklı. Lauren'ın eğitime ihtiyacı var, hem de hemen.

Nell: Jamie senin böyle düşündüğünü duyunca sevinecek.

Moira: Bizim Jamie biraz tez canlıdır belki ama akıllı bir cadıdır.

Doğru olanı yapmış.

Sophie: Eğer Lauren bu kadar duyarlıysa Kaliforniya'ya nasıl gelinecek? Saatlerce bir sürü insanla aynı uçakta olacak. Ona lapis bir kolye ucu göndermişim, zümrüt ve ay taşı da gönderdim. Bunlar yardımcı olacaktır ama...

Moira: Bunlar harika seçimler, Sophie. Lapisi, Lauren'ı seçebilmesi için aktive ettin mi?

Sophie: Ettim, Moira Teyze. Ben iyi eğitilmiş bir cadıyım.

Nell: Jamie'nin de gizli bir planı var. Büyücü Krallığı'nın mobil versiyonu üzerinde çalışıyoruz. Jamie de, Lauren için birtakım elektronik bariyerler yaratmak için kodumuzda ufak tefek düzenlemeler yaptı.

Sophie: Lauren'ın kendi güç kalkanı mı? Bu tam Uzay Yolu olmuş.

Nell: Ben de öyle söyledim. Bu oldukça deneysel bir şey. Daha dün akşam kurdu sistemi ama işi göreceğini umuyorum.

Moira: Cadıların güç kalkanları. Bunu anlayabildiğimden emin değilim, Nell.

Nell: Şöyle ki eğer işe yaramazsa, Jamie bunu eski usulle halletmek ve Lauren'ın bariyerlerini kendisi kurmak zorunda kalacak.

Sophie: Bu sanki biraz yorucu olur gibi geliyor bana. Jamie bunu dört beş saat boyunca yapabilir mi?

Nell: Umalım da öyle olmasın. Havaalanına üçünü almaya giderken yanımda Aervyn'i de götüreceğim. İhtiyaç duyulduğunda Lauren'ın bariyerlerini olması gerektiği gibi tutabilecek kadar eğitimi var Aervyn'in, yani Lauren'ı burada sağlama aldık. Jennie Teyze, San Diego'ya yeni doğan torunlarını görmeye gitti ama bu gece dönecek.

Sophie: Üçünü mü?

Nell: Evet, Lucia'nın üçüzleri oldu. Çok tatlılar.

Sophie: Hayırlı olsun, bu başlı başına harika bir olay. Fakat ben, uçakla geldiğini söylediğin üç kişiyi kastetmiştim: Lauren, Jamie, öbürü kim?

Nell: Nat da geliyor.

Moira: O da kim, canım?

Nell: Kusura bakmayın, geçen sefer Jamie'yi sıkıştırdığımda senin ve Sophie'nin sohbetten çıktığınızı unutmuşum. Nat, Lauren'ın yakın bir arkadaşı. Görünüşe bakılırsa kendisi, Jamie'nin prekognisyon hadisesinin başkahramanı oluyor.

Sophie: Vaaaaaayyyyyyy!

Nell: Aynen. Jamie'den çok fazla ayrıntı koparmayı beceremedim ama ciddi bir mesele gibi geldi bana. Gelecekte yapılacak bir evlilik ve bebekler, bayağı ciddi işler gibi.

Sophie: VAAAAAYYYYYY!

Moira: İkiniz de prekognisyona çok da güvenilemeyeceğini biliyorsunuzdur. Jamie'nin gördüğü geleceğin gerçekleşmemesi de oldukça muhtemel.

Nell: Moira, bunu ben de biliyorum, Jamie de. Benim ilgimi çeken, Jamie'nin gerisin geri kaçmıyor olması. Bu Nat'la tanışmayı çok istiyorum.

Sophie: Bu fırsatı yakalamak üzeresin gibi duruyor. Sık sık rapor bekliyoruz.

Moira: Lauren'a hoş geldin dediğimi ve selamlarımı ilet.

“Aervyn Edric Walker, kes şunu!” Nell, oğlunun yaptığı sihri hedefe varmadan başka bir yere yönlendirdi. Aksi gibi, bu saç büyütme sihrini, peruk takan iri bir kel adama gönderince, peruk adamın kafasının tepesinden yedi sekiz santim yukarı kalktı.

Bu oğlan hazırlıksız sihirler yapmakta giderek daha iyi oluyordu. Nell güç akışlarını çözdü ve adamın peruğunu yerine geri koy-

du. Hızlıca yaptığı bir incelemenin ardından, havaalanının gelen yolcu kapısında bekleyenlerden hiçbirinin dikelmış saçları olmadığını gördü. Belki pembe saçlı ergeninkiler dikleşmiş sayılabilirdi ama onlar da bilerek öyle yapılmış gibiydi.

“Aervyn, sıkıldığının farkındayım tatlım ama bu şekilde sihir yapamazsın. İnsanlar senin oynadığının değil. Jamie Dayı’nın uçağı biraz gecikti ama birazdan burada olacaktır.”

“O uçağın daha hızlı gitmesini sağlayabilirim, anne.”

Nell, bütün kalbiyle bunun doğru olmamasını umuyordu. Güç, tıpkı çocukların büyümesi gibi, insanı şaşırtan anlık patlamalarla büyüyen bir şeydi. Aervyn’in son zamanlardaki iştahına bakılırsa, onlar da bu tür bir büyüme patlamasının eşiğindeydiler. Nell bunun fiziksel bir büyüme olmasını umuyordu. Küçük bir oğlanın aniden kazandığı yeni sihir yetenekleriyle kırabileceği onca şeydense, pantolonları yenilemek daha kolay olurdu.

Nell çömeldi ve Aervyn’i kendine doğru çekti. “Unutma, büyük sihirler yaptığında, geriye kalan bütün o enerjiyle neler olacağını bilmek zorundasın. Uçağı itmek büyük bir sihirdir, yani bunlar yardım olarak, dikkatlice, enine boyuna düşünmen gereken türden sihirler.”

“Rüzgârı kullanabilirim. Küçük fırtınalar çıkarmakta giderek daha iyi oluyorum. Jamie Dayı’nın uçağından birazcık daha büyük bir fırtına çıkarabilirim.”

“Bu, dayın için oldukça sallantılı bir uçuş olur.”

Aervyn’in yüz ifadesi, somurtkandan düşünceliye doğru bir geçiş yaşadı. “Jamie Dayı’nın muhtemelen hoşuna gider bu hareket ama yanındaki güzel bayanın gitmeyebilir. Yeni cadı hanımın da. Onların midesini bulandırmak istemiyorum, Jamie Dayı’nın üzerine kusabilirler.”

Nell, oğlunun kusmayı kötü bir şey olarak görmesinden sadece memnuniyet duyabilirdi. Dört yaşındaki bir cadıçığın sihir etiği, en azından gelişmekte olan bir çalışma olarak değerlendirildi-

rilebilirdi. Nell, Nathan'ın aynı bu yaşlardayken kız kardeşlerinin üzerinde uyguladığı osurma sihrini daha dün gibi hatırlıyordu.

Aervyn bir an için puslu gözlerle baktı. "Dayım şu an havaalanını görebiliyor, anne. Yeni cadı hanım uyuyor ama dayım onu uyandıracak."

"Dayın onun kafasına girdiğini biliyor mu, oğluşum?"

Aervyn, kız kardeşlerinden göz devirme dersi alıyor olmalıydı. "Evet, anne. Kibarca kapısını çaldım, o da benim için bir bağlantı açtı. Sana, cihazının işe yaradığını ve Lauren'in uçakta rahat ettiğini söylememi istiyor. Anne, cihaz ne?"

"Jamie Dayın, Lauren için bazı bariyerler yaratmak amacıyla iPod'unda küçük bir sihir kodu yazdı. Sana, Lauren'in bir düşünce cadısı olduğunu söylemiştim, hatırlıyorsun değil mi? Aynı senin gibi."

"Kendi bariyerlerini neden kendi kurmuyor?"

"O daha yeni bir cadı, bu yüzden bunu nasıl yapacağını öğreniyor henüz. Yeni başladığında, havaalanı ya da uçak gibi kalabalık yerlerde bunu yapmak zordur, bu sebeple ona Jamie Dayın yardım ediyor."

"Nasıl yeni cadı oluyor ki? O büyümüş bir insan, onu gördüm."

"Herkes doğduğunda cadı olduğunu bilemez, tatlım. Lauren daha birkaç gün önce öğrendi cadı olduğunu."

Aervyn kaşlarını çatı. "Neden diğer cadılardan biri ona gerçeği söylemedi?"

"Belki de asla bir cadıyla tanışmamıştır. Onun ailesi bizim ailemizden farklı. Lauren'in tanıdığı çok fazla cadı yok."

"Artık bir sürü cadı tanıyacak. Bu yüzden mi buraya geliyor? Bizimle tanışmak için mi?" Aervyn başka bir şey sorup gelen yolcu kapısına doğru döndü. "Geliyorlar, anne. Ama Jamie Dayı'nın öncelikle güzel kadını öpmesi lazım."

Canım kardeşim benim, madem dört yaşında bir çocuğun

kafana girmesine izin veriyorsun, içeriği genel izleyici kitlesine göre ayarla bari. Nell, Aervyn'den onu Jamie'nin düşüncelerine sokmasını şiddetle isteme taraftarıydı ama merak, casusluk için yeterince iyi bir neden sayılmazdı, hele ki iyi cadı davranışları konusunda örnek teşkil etmeye çalışıyorsanız. Artık Jamie'yi daha sonra sıkıştıracaktı. Bazen kız kardeşlerin ısrarı, sihirden daha fazla işe yarardı.

Nell, çıkış kapısına doğru akın akın ilerleyen yolcuların arasında Jamie'nin kara kafasını gördü ve Aervyn'in elini tuttu. "Bekle, canım. Birakalım onlar bize doğru gelsin."

Aralarında birkaç metre kalmıştı ki Aervyn fırlayıverdi. "Anne, bırak gideyim. Yardıma ihtiyacı var." Nell'in empati yeteneği çok zayıftı ama o bile Lauren'in bariz bir şekilde huzursuz olduğunu hissedebiliyordu. Aniden onların olduğu tarafa doğru dönen kafalara bakılırsa, havaalanındaki insanların yarısı da bunun farkındaydı.

Aervyn, Lauren'in önünde kayarak durdu ve parmaklarını havaya doğru kaldırıp salladı. Nell, bunun hızlıca, büyük bir sihir toplama anlamına geldiğini biliyordu, Aervyn'in normalde fiziksel ipuçlarına ihtiyacı olmazdı aslında.

Lauren'in huzursuzluğu kayboldu ve bütün vücudu rahatladı. Jamie elini kurtarıp silkti, belli ki Lauren sihri, ölümüne bir sıklıkla kavramıştı, ve şaşkın bakışlarla Aervyn'e baktı. Sonra Lauren'in çantasından Nell'in cihaz olduğunu tahmin ettiği şeyi çıkardı.

Jamie, iğrenir gibi silkindi ve grubu Nell'e doğru yönlendirdi. "Yanında hiç iPod bataryası var mı? Geri zekâlı şarjı bitmiş de bunun." Lauren'a baktı. "Gerçekten özür dilerim, canın çok yanmıştır."

Lauren, Aervyn'in elini tutuyordu. "Büyük başarı. Benim yerime duvar ördüğün için teşekkürler."

Jamie kafasını iki yana salladı. “Ben değildim o. Etrafta bu kadar insan varken bunu yapabilir miydim bilemiyorum zaten. Aervyn yaptı. Sanırım hâlâ senin için duvarları ayakta tutuyor.” Teyit etmek için yeğenine baktı. “Onları eve gidene kadar tutabilir misin?”

“Tutabilirim, Jamie Dayı. Iceman gibiydi. Kafasının içinde büyük bir buz duvarı ördüm. Nasıl ama, ha?”

Serseri çocuk, diye geçirdi içinden Nell. Sonra Aervyn’in sihirlerinin bazen birtakım şaşırtıcı mantık hataları barındırdığı geldi aklına ve Lauren’a daha yakından baktı. Zavallı kızın dişleri takırdıyordu.

“Aşkım, bu çok harika bir sihirdi. Yine de düşünüyorum da, belki de buz duvarı eve gidene kadar Lauren’a fazla soğuk gelebilir. Şimdi onu başka bir şeye dönüştürebilir misin, tuğlalara mesela?” Nell, Jamie’ye baktı. *Yardıma ihtiyacı olursa hazır ol.*

Aervyn sinirlendi. “Yardıma ihtiyacım yok, anne.”

Hay aksi, Nell onun Jamie’yle bağlantıda olduğunu unutmuştu. Oğluna baktı. *Tuğlalar. Hemen.* Bazen emir verirken insanın tek ihtiyacı olan gerekçe, anne olmaktır.

“Tuğlalar çok bayıcı,” dedi Aervyn. Bir an için gözlerini kapattı, bu sefer parmağını havada sallamıyordu. “Oldu işte, artık üşümecek. Özür dilerim Lauren, beynini dondurmak istememiştim.”

Lauren, minik şövalyesine baktı. “Iceman’i ben de severim. Bu çok havalı bir sihirdi, ufaklık. Büyüyünce ben de senin gibi bir cadı olmak istiyorum.”

Aervyn kıkırdadı. “Sen zaten büyümüşsün. Matchbox arabalarını sever misin?”

“Bayılırım. Jamie bana yalnızca bayıcı tuğla duvarlar yapmayı öğretti. Galiba bundan sonra duvarlarımı hep Matchbox arabalarla öreceğim. Ortadaki büyük itfaiye arabası en güzeli.”

“Benim evde bir tane var. Oynayabilirsin. Hadi gidelim.” Aervyn, Lauren’ın eline yapıştı. Sonra da diğer eliyle Nat’ın elini tuttu.

Nell, Iceman vakasıyla birlikte Nat’ı tamamen unutmuştu. Jamie’nin güzeli buydu demek. Gerçekten de güzeldi ve görünüşe bakılırsa dört yaşındaki bir adet serseri cadıcık tarafından esir alınmıştı.

Aervyn yürürlerken kafasını kaldırıp Nat’a baktı. “Onunla oynayabilir miyim?”

Nat anlamamış gibi duruyordu. “Kiminle oynayabilir misin, tatlım?”

“Bana benzeyen küçük oğlanla. Jamie Dayı ve senin bebeğiniz olduğunda onunla oynayabilir miyim? İtfaiye arabamı da alabilir. Annem diyor ki paylaşma konusunda ilerleme kat ediyormuşum.”

Nell daha önce bir kameraya hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı. Jamie’nin başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi görünüyordu. Harika! Aervyn, otuz senelik küçük erkek kardeş yaramazlıklarının öcünü böylece alivermişti.

Lauren açık bir şekilde gülmemek için kendini zor tutuyordu. Nell’in suratına bakınca gülme isteği iki katına çıktı, bu sefer tuhaf boğulma sesleri çıkarmaya başladı.

Nat ise Aervyn’den gözlerini ayırmadı. “Bu bebeğin kesin olarak doğup doğmayacağını daha bilmiyorum. Ama eğer doğacaksa senin onun arkadaşı olmandan başka bir şey istemem.”

Nat, bu küçük baş belasını ciddiye almış ve ona geçiştirmek için öylesine bir cevap vermemişti. Nell bundan etkilenmişti. Bu güzel kadın herkesle anlaşabiliyordu. Güzel. Bir cadılar ailesine girmeye aday olan herkesin buna ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 11

Nell, Jennie Teyze'yi, kardeşinin oturma odasına doğru yönlendirdi. Jamie ve Nat kanepede oturuyor, Aervyn Jamie'nin eski Matchbox arabalarıyla oynuyordu. Jamie'nin yeri müsait olduğu ve ayakaltında gezinen cadııkları olmadığı için Lauren'ı Jamie'nin evine getirmeyi tercih etmişlerdi.

“Lauren havaalanından geldiğimizden beri uyuyor,” dedi Nell.

Jennie başını anlayışla salladı ve fotoğraf makinesi çantasını yere koydu. “Uzun bir süre boyunca böylesine bir kalabalığın içinde bulunmanın onun açısından zor olduğuna eminim.” Jamie'ye doğru döndü. “Nell bana senin şu Lauren'ından biraz bahsetti. Bana kendisinin güçleri ile ilgili olarak neler söyleyebilirsin?”

Jamie omuz silkti. “Dürüst olmak gerekirse, bunu ben de tam olarak anlayabilmiş değilim. Bugün havaalanında benim şu bariyer zımbırtımın şarjı bitince bir sürü kafa bize doğru döndü. Yani diyorum ki oldukça ciddi seviyede huzursuzluk yayabiliyor kendisi. Halbuki gönderim yapma konusunda çok fazla çalışmamıştık.

Alım konusuna gelince, onu ilk test ettiğimde, büyük ölçüde duyarlı olduğu apaçık ortadaydı. Lauren, Aervyn de dahil, bugüne kadar birlikte çalıştığım herkesten daha fazla duyumsal ayrıntı yakalayabiliyor. Dün daha ana rahmine yeni düşmüş bir bebek-

ten bazı şeyler yakaladı. Ödüm bokuma karıştı, ben de aldım onu buraya getirdim.”

“Ben süs bitkisi değilim,” dedi kapıda dikilen Lauren.

“Hah, güzel... Uyanmışsın.” Nell, Jamie’nin o çok çirkin, hantal koltuğundan kalktı. “Lauren, bu bizim Jennie Teyzemiz. Kendisi harika bir eğitici ve ailemizdeki en güçlü düşüncü cadısıdır. Size konuşmanız için fırsat vermek istiyorum, bu yüzden Nat, Jamie, Aervyn, dışarı. Ya gelin bana mutfakta yardım edin ya da kaybolun.”

Bu numarayı öğrenmem lazım, diye düşündü Lauren, oda saniiyeler içinde boşalırken. Koltuk kadar çirkin başka bir kanepenin bir ucunda oturan kadına baktı. Demek onu eğitmesi beklenen cadı buydu. İyi ve hızlı biri olmasını umuyordu. İnsanın, dört yaşındaki bir çocuğun imdadına koşmasına muhtaç olması utanç vericiydi.

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Gel otur, Lauren. Sana yeni doğan torunlarımı anlatacağım, çünkü anlatmadan edemiyorum. Sonra da sen bana bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü söyleyebilirsin.” Jennie kanepeye doğru bir işaret yaptı, sonra iç çekti ve yan tarafındaki sehpanın üzerinde bir fincan çay beliriverdi. “Sağ ol, Nell. Oturursan, sanırım birazdan senin için de bir fincan gelecek.”

Lauren gözlerini kırıştırdı. *Cadılar merkezine hoş geldiniz.* “Işınlama da mı yapabiliyorsun?”

“Ha, yok, keşke yapabilsem. Ömrüm boyunca çok işime yarardı herhalde. Ben fotoğrafçıyım ve bütün bu ağır ekipmanı, oradan oraya sürüklemek zor oluyor. Halbuki ihtiyacım olduğunda sihirli değneğimi sallayıp eşyalarımı birden yanımda bulsam ne hoş olurdu.”

Lauren bir kez daha gözlerini kırıştırdı. “Sihirli değnek mi kullanıyorsun?”

Jennie güldü ve çayını aldı. “Genelde kullanmam. Birkaç taş

kullanırım, onlar da değnek kadar havalı değiller zaten. Düşünce sihirlisinde, havalı araçlar genelde çok işe yaramaz.”

Lauren’ın yanında beliren çayı işaret etti. “Öte yandan ısınma, birtakım süslü ayrıntılardan sıkça yararlanır. Büyük miktarda dış güç gerektirir ve bu enerjileri toplayıp odaklanmak için değnek kullanmak işe yarayabilir.”

Lauren kaşlarını çatı. Mahmur kafayla doğru düzgün düşünmek zordu. “Kusura bakma, daha yeni uyandım. Eğer ısınmıyorsan, nasıl getiriyorsun ki çayı buraya?”

“An itibariyle, Kaliforniya’daki, çay fincanı büyüklüğündeki bir cismi hiçbir hazırlık olmaksızın ısınlatabilen iki cadı olduğu düşünüldüğünde, bunu yapanın Jamie ya da Aervyn olduğunu tahmin ediyorum. Muhtemelen Aervyn’dir, Jamie kızlara kendini gösterme gereksinimini nihayet bir kenara bırakmaya başladı.”

“Dört yaşındaki çocuk çay fincanlarını mı ısınlıyor? Bu normal mi? Nell’in evi tımarhane gibi olmalı.”

Jennie gözlerini devirdi. “Tahmin bile edemezsin. Beş çocuk, ikisi cadıcık ve bunlardan biri de yüzyılın, belki de daha uzun bir dönemin en güçlü cadısı. Aervyn’in yeteneklerinin normallikle uzaktan yakından alakası yok. Dört yaşındaki haliyle, güçlerinin zirvesindeki birçok cadıdan çok daha fazla şey yapabiliyor.”

“Yani havaalanında benim için yaptığı şeyi birçok çocuk cadı yapamaz mı?”

“Son derece duyarlı bir zihni, kalabalığın ortasında tamamen kapatmak mı? Canımın içi, ben bunu gençken bir iki dakikalığına anca yapabiliirdim. Jamie ise bunu kesinlikle yapamayacağından oldukça emin. Biz ikimiz anca bunun etkisini senin için bir parça azaltabilirdik ama Aervyn’in yaptığını yapamazdık. Hazırlığı ya da onu destekleyen bir çemberi de yoktu. O, sana tamamen

kalkan olabilecek ve bunu bu kadar uzun süre sürdürebilecek, tanıdığım, yaşayan tek cadı.”

“Aervyn orada olduğu için şükrediyorum ama bu Nell’e büyük bir sorumluluk yüklüyor olmalı.” *Ayrıca galiba imdadıma bir çocuk yetişti diye utanmak zorunda da değilim*, diye düşündü Lauren çayını yudumlarken. Zihinsel olarak gözlerini devirdi ve çayın bahçe nanesi olduğunu fark etti. Belli ki beynini birtakım çay yapraklarıyla düzeltmeye çalışan tek cadı Sophie değildi.

Jennie gülümsedi. “Çay sandığından daha fazla işe yarar. Ayrıca hayır, çocuğum, kafanın içinde değilim. Neredeyse iki kilometre uzaklıktaki herhangi bir düşünce cadısının duyabileceği kadar yüksek sesle düşünüyorsun.”

Lanet olsun. Mutfakta Nell’le birlikte bir çift cadı daha vardı. “Bunu tam olarak nasıl durdurabilirim?”

Jennie onun elini okşadı. “Bugünlük bunu dert etme. Yarın gerçek çalışmalar yapacağız ve sana ses seviyen üzerinde nasıl kontrol sağlayacağını göstereceğim. Şimdilik, Jamie ve Aervyn, onlara ulaşan düşüncelerini bloke edecekler, bu, düşünce duyarlılarının temel görgü kuralıdır. Birlikte çalışırken ben, senden gelenlere daha açık olacağım ama sadece o zamanlarda. Hem inan bana, zaten duymadığım çok fazla şey de kalmadı.”

“Diğer herkes benim sesli düşüncelerimi duyabiliyor mu?”

“Hayır. Jamie’yi bu konuyu halletmek üzere görevlendirdim. Kanallarını o şekilde açmasının bedeli olarak, senin için yapabileceklerinin yanında bu ne ki? Normalde eğitim aldıkça daha duyarlı olacaktın, yani kontrol kazandıkça güç de kazanacaktın. Jamie bunu senin için kısa devre yaptırdı.”

Lauren karşı çıktı. “Bunun sorumluluğu Jamie’ye yüklenmeli. Bildiğim kadarıyla, gördüğü prekognisyon, gerçekten talih-siz bir zamanlamayla gerçekleşmişti.”

“Onu suçlayan yok. Ancak niyetlenilmemiş sonuçların bile sorumlulukla doğduğunu ilk söyleyen Jamie olacaktır. Sen onunsun, şimdi aynı zamanda benimsin de. Ve ben bundan memnunum.”

Lauren biraz ambale olmuştu. Chicago gibi büyük bir şehirde, kendi başınıza batar ya da çıkardınız. Şimdiyse yüzmesi için ona yardım etmeye çalışan birçok insan vardı. Bütün bunlar, internette buldukları bir yabancı içindi.

“Bunu karşılık beklemeden yapıyoruz, çocuğum.” Jennie gülmüyordu. “Bugünlük sadece seni biraz daha yakından tanımak istiyorum. Önce bütün bunların nasıl gittiğini mi anlatmak istersin, yoksa torunlarımı görmek mi?”

Jennie karşı konulmaz bir tipti. Onda, enerjik nine ve muhabbetçi komşu bir arada bulunuyordu. “Torunlarını göster. Fotoğrafçı olduğunu söylemiştin, fotoğrafları var mı yanında?”

“Tabii ki var.” Jennie fotoğraf makinesi çantasına uzandı ve Lauren’inkiyle aynı olan bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Birkaç yere tıkladı ve ekranda slayt gösterisi belirirken bilgisayarı Lauren’a uzattı.

Pardon, enerjik nine ve bilgisayar kurdu olmalıymış doğrusu. Lauren fotoğraflara önce kibarlıktan kaynaklanan bir ilgiyle, sonra ise bebeklere duyduğu hayranlıkla göz attı. Üçüzlere kim karşı koyabilirdi ki? Bebekler kelimenin tam anlamıyla tapılası güzellikteydiler. Fotoğraflar şahaneydi.

Lauren kafasını kaldırıp baktı. “Büyüleyici fotoğraflar çekmişsin. Torunların bir harika, ama yetenek de sende. Bu işi meslek edinmelisin.”

Jennie, başıyla sehpanın üzerindeki kitabı gösterdi. “Yaptım. Şu an neredeyse emekli sayılırım. Genellikle kullandığım objeler sevimli torunlar olmasa da, daha ziyade portreler çekerdim.”

Sehpadaki kitabın kapağında bulunan portre gözden kaçmıyordu. Lauren bu portreyi iyi biliyordu. Chicago Müzesi Sanat

Enstitüsü'ndeki bir serginin afişinde gördüğü bu portre, onu ağlatmıştı. Yine ağlatmak üzereydi.

Fotoğraf, kefenlenip gömülmeye hazırlanan bir ölünün üzerine kıvrılıp yatan genç bir kıza aitti. Çocuğun orada, annesine son bir kez sarılmak için yattığı apaçık görülüyordu.

Lauren kafasını kaldırıp yaşlı gözlerle baktı ve o artistik deha ile karşısında oturan kadını bağdaştırmaya çalıştı. “J.W. Adams sen misin? Sanat enstitüsünün yaşayan insanlara ait çalışmaları sergilediğini bilmiyordum. Fotoğrafların, insanın hayatını değiştiriyor. Her biri insana bir şeyler hissettiriyor.”

Jennie'nin yüzünde memnuniyetten güller açmıştı. “Ne hoş bir iltifat. Teşekkür ederim. Evet, ben Jenvieve Whitney Adams'ım ama herkes bana Jennie der.”

“Bir cadısın ama yine de hayatını bu göz alıcı fotoğrafları çekmeye adadın.”

“Bu fotoğrafları çekebilmemin sebebi, cadı olmamdır,” dedi Jennie. “İyi bir portre fotoğrafçısı insanın dışını gösterir, çok iyi bir portre fotoğrafçısı ise içini. Düşünce cadısı olmak içeriği görmeyi, fotoğrafın neyi göstermesi gerektiğini bilmeyi kolaylaştırıyor.”

Lauren etik kurallarla savaşıyordu. “Fotoğrafı çekmeden önce o insanların düşüncelerini mi okuyorsun?”

Jennie gülümsedi. “Bu, bir insanın zihnine girip çıkmak kadar kolay değil, arada kalan birçok ihtimal var. Tamamen dışarıda kalırsan, kimseyle bağlantı kurmazsın. Birtakım etik kurallar var ama en nihayetinde bütün düşünce cadılarının kendi sınırlarını, kendi dengelerini bulmaya ihtiyacı var. Ben kendiminkini, insanların hikâyelerini, anlatılması gerektiği şekilde anlatmama imkân sağlayan bir mecrada buldum.”

Durdu ve sonra sehpadaki kitabın kapağına doğru bir işa-

ret yaptı. Lauren, kızın gözyaşlarının pırıltısını görebiliyordu. “Küçük kızın adı Minah’dı. İçim acıdı onu görünce. Onun kaderini ve sevgisini onurlandırmak için bulabildiğim tek yol, bu fotoğrafı çekmek ve o anı tam anlamıyla doğru bir şekilde yakalayabilmektir.”

Nell ocağın başında duruyor ve mucizevi kokular yayan bir şeyi karıştırıyordu. Jamie’nin bütün ailesi mi yemek yapabiliyordu yoksa o ana kadar sadece şansı mı yaver gitmişti diye merak ediyordu Nat.

“Kardeşim korkağın teki,” dedi Nell, Nat’ın oturduğu masaya doğru bakarak. “Sizi mercek altına almak istediğimi bildiği halde gemiyi terk etti.”

Nat güldü. Nell’in sesinden şaka yaptığı anlaşılıyordu. Yani daha ziyade öyle anlaşılıyordu. “Belki ben de gidip Aervyn’le kum havuzunda oynamalıyım.”

“Dişe diş bir kapışma oluyor ama bu eğer işleri benim lehime döndürecekse, çikolatam var.”

“Siyah çikolataysa eğer, istediğin yerden sorabilirsin.”

Nell gülümsedi. “Portakallı siyah çikolata mı olsun, naneli siyah çikolata mı? Gerçekten bana yardımcı olacağına söz verirken, ikisini birden alabilirsin.”

“Kafamın içine mi girmek istersin, yoksa yirmi soru oyununu oynamak mı?”

Nell kahkahalarla güldü. “Benim düşünce yeteneklerim çok kötüdür. O yüzden bu işi eski usulle halletmek zorunda kalacağız. O halde söyle bakalım, bir cadının birlikte yaşayacağınız bir gelecekte kesitler görmesi nasıl bir duygu?”

Smythe ailesinde, bu sorunun bahsini açmak bile saatler sürerdi, diye düşündü Nat. Haha. Hatta sonsuza kadar sürer-

di. Ailesi, cadılar gibi uygunsuz konularda yapılacak konuşmalara müsaade etmezdi.

Nell'e baktı ve düşündü. "Jamie sana gördüğü prekognisyon-
dan ne kadar bahsetti?"

"Senin anlatacağını umduğum kadardan daha az." Nell tence-
renin içindekini son bir kez daha karıştırdı ve gelip masaya otur-
du. "Böyle hemen lafa girdiğim için üzgünüm. Aslında değilim.
Eskiden olsa, yani beş çocuk doğurmadan önce olsa, biraz daha
üstü kapalı konuşabilirdim."

Nat tek kaşını kaldırdı. "Ya da her an çıkıp gelebilen baş belası
bir erkek kardeşin olmadan önce?"

Nell kızardı. "Evet, o da var. O halde, anlatacak mısın, anlat-
mayacak mısın?"

Sevdim bu kadını, diye düşündü Nat. Üstü kapalı konuşamı-
yordu ama belli ki Jamie'yi çok seviyordu ve Lauren'a da harika
davranıyordu. Vefa ve cömertlik, en sevdiği iki şeydi. Arkadaş
edinmenin vakti gelmişti.

"Jamie, onun gördüklerini görebilmem için benimle bağlantı
kurup beni içeri aldı. Aslına bakılırsa en sonuna kadar bunun
ikimizle ilgili olduğunu anlamadım. O aslında görüntüde yoktu,
öyle söyleyeyim."

Nell kaşlarını çatı. "Onu görmedin, sadece kendini mi gördün?"

"Evet, gördüklerim, onun gözünden izlediğim anılar gibiydi
sanki. İlk birkaç görüntü, ilk çıktığımız zamanlara ait gibiydi."
Nat, kendisi de birazcık meraklılık gösterme isteğine karşı koya-
madı. "Jamie yoga yapmayı sever mi?"

Nell bir an öylece bakakaldı ve sonra katıla katıla gülmeye baş-
ladı. "Jamie mi? Yoga mı? Jamie'nin yoga yapması için kırmızı
karların yağması lazım."

Nat gülümsedi. Geleceğinizi gören bir cadının olması, çok da
kötü bir şey değildi. "Ben yoga öğretmeniyim. Bir aylık çikola-

ta stokuna bahse girerim ki Jamie, Noel'e kadar güneşe selam yogası yapıyor olacak." Prekognisyon görüntülerinin kronolojik sırayla görünmüş olmasını umuyordu.

"Ben de kardeşimin sonunda akıllı bir kadın bulduğunu düşünüyordum. Kabul." Nell ellerini birbirine vurdu ve hafifçe gülümsedi. Sonra birden gerçekle yüzleşti. "Bir saniye... Bunu Jamie gördü, değil mi? Gelecekte yoga yapıyor yani? Feci halde sarsılmasına şaşmamak lazım."

Nat eğleniyordu. "Çikolatam siyah olsun, fındıksız."

Jamie ve Aervyn, kuma bulanmış bir şekilde arka kapıdan girdiler.

"Çıkın mutfağımdan! Kumlar dışarıda kalsın." Nell, eliyle çıkmalarını işaret etti.

"Aslına bakarsan burası benim mutfağım oluyor, abla. Biraz kum beni bozmaz. Erkek adam kirlenir."

Nell cevap vermeye tenezzül etmedi. Sadece ona doğru baktı. Sonra Nat'a göz kırptı ve ses çıkarmadan ağızyla "izle" diye işaret etti.

Nat, Jamie ve Aervyn'in odaklanmalarını izledi. Önlerindeki havanın hareket etmeye başlayıp kum tanelerini topladığını gördü. Hava yukarı doğru hızla yükseldi ve helezon şeklini aldı. Aervyn'in başını öne doğru sallamasıyla, yarattıkları minik hortum toparlandı ve ikisinin etrafında dönüp, vakumla çeker gibi kumları topladı.

Takım sihri etkileyiciydi ama Nat'ı asıl etkileyen ikisinin arasındaki sorunsuz iletişimdi, birlikte geçirilen mutlu anlardan oluşan uzun bir geçmişin göstergesi olabilecek bir bağ idi bu. Jamie'nin Aervyn'e attığı yaramazlık dolu bakışı yakaladı. Kumlu hortum, Nell'e doğru hareket etti ve bunun sonucunda gelen kıkırdamalara bakılırsa, kadının çıplak ayak parmaklarını bir güzel gıcıkladı. Sonrasında kapıdan dışarı çıktı; muhtemelen kum havuzuna geri dönüyordu.

“Tertemiz olduk, anne. Ben acıktım.”

Nell, Aervyn’in kafasını okşadı. “Sihir derslerinden sonra hep acıkıyorsun, serseri çocuk. Jamie, Lauren bizim ordunun istilasıyla baş edebilir mi? Evi arayıp Daniel’a herkesi buraya getirmesini söyleyecektim ama Lauren’a fazla yükleme yapmak da istemiyorum.”

“Ben ona yardım edebilirim, anne, aynı havaalanında yaptığım gibi.” Aervyn’in gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

Jamie onu kucakladı. “Teşekkürler, ufaklık ama buna gerek yok, iPod’a yeni bir batarya taktım, yani Lauren kendi güç kalcanını yeniden kullanabilir. Eğer alet bir havaalanında çalıştıysa, muhtemelen Walker kabilesiyle de baş edebilir.”

Lauren, Jamie’nin yemek masasında toplanan kalabalığa baktı. Artık kesinlikle Chicago’da değildi. Bir uçta Nell’in kocası Daniel, diğerinde Jennie oturuyordu. O, Nat, Jamie ve Nell, bir sürü çocukla birlikte masanın iki tarafındaki uzun koltuklara oturmuşlardı. Lauren, beş çocuk olduğunu düşünmüştü ama hiçbirisi oturduğu yerde uzun süre durmuyordu. Aervyn’in kız kardeşlerini oradan oraya yolladığından da oldukça emindi. Tek yumurta üçüzlerini ayırt etmek zordu.

Lauren harika ebeveynlerin elinde büyümüştü ama tek çocuk olduğundan, ilk kez üniversite yıllarında kalabalık yemeklerde bulunmuştu. Yedi adet Walker, Jamie ve Jennie, gerek gürültü seviyesi, gerekse yemek tüketimi açısından üniversitedeki yemekhanelerle rahatlıkla yarışabilirdi.

“Jennie Teyze, Lauren’a nasıl düşünce cadısı olacağını öğretecek misin?” Aervyn, spagetti dolu ağzıyla konuşuyordu. “Bir sürü alıştırma yapması lazım.”

“Aervyn.” Nell, cadıcığına baktı.

Lauren güldü. “Haklı. Jamie’nin zimbirtısını sonsuza kadar cebimde taşıyamam ya. Değil mi, Aervyn?”

Aervyn başını salladı. “Evet. Bazen bataryası bitiyor, o zamanlarda ne yapman gerektiğini öğrenmen lazım.”

Jennie Teyze yüksek sesle lafa girdi. “Yarın sabah derslere başlıyoruz. Aervyn, bize yardım etmen senin açıdan iyi olabilir. Bir sürü alıştırmayı da denemiş olursun.” Uzanıp oğlanın karnını gıdıkladı. “Daha ziyade cadılık kurallarıyla ilgili alıştırmalar.”

“Onu yarın öğleden sonra getirebilirim,” dedi Nell. “Sabah Dr. Celia’ya görünmesi ve işitme cihazını değiştirtmesi gerekiyor. Bu aralar kulakları bile çok hızlı büyüyor.”

Lauren çok şaşırmıştı, Aervyn’in işitme cihazı taktığını hiç fark etmemişti. Daha dikkatli bakınca, cihaz bir an için göründü ve sonra yeniden kayboldu. İyi numaraydı.

Aervyn onu yakından takip ediyordu. *Güçlü küçük cadıcıkların bile birtakım güvensizlikleri olmalı*, diye düşündü Lauren. Aervyn’e doğru bakıp kaşlarını aşağı yukarı oynattı. “Bunu yapmayı öğretir misin bana? 1.80 boyunda ve Kedi Kadın gibi kulaklara sahip olmak istiyorum.”

Aervyn ona gülümsedi. “Bunu yapmasan da olur. Jamie Dayım diyor ki senle zaten çok işi varmış.”

Lauren bacağına yediği tekmenin aslında Aervyn’i hedef aldığını düşündü. Uzanıp Aervyn’in kulağına bir şeyler fısıldadı. Oğlan kafasını öne doğru salladı, o da birkaç şey fısıldadı ve masanın altından Lauren’in elini tuttu. Kedi Kadın, Jamie’nin oturduğu yerde birden belirmeden önce, Lauren’in sızıntı yapan beyninin vınlama seslerini duymaya neredeyse vakti olmamıştı. Yanılsama sadece birkaç saniye sürdü, sonra Aervyn kahkahalar içinde kız kardeşlerinden biriyle koltuktan düşüverdi. Orada bulunanların çoğu da oturdukları yerden düştü düşecek haldeydiler.

Neşeli havaya kapılmayan tek kişi Jennie idi. Dikkatli bir şekilde ve azımsanamayacak bir şaşkınlıkla Lauren'a baktı.

Lauren birden, kendi muzipliğini dört yaşında bir cadıya yaptırmanın, birtakım aile içi kuralları ve cadılık etiğini ihlal etmek anlamına gelebileceğini düşündü.

"Rahat ol, şekerim, aşırı derecede komik bir şeydi bu." Gü-lümsüyordu Jennie. "Belki bir gün Jamie de bazı düşüncelerini biraz olsun gizli tutmayı öğrenir."

Jamie son derece sahte bir itirazla celalleniverdi. "Kötü adam nasıl oluyor da ben oluyorum?"

Nell güldü. "Dört yaşındaki bir çocuk ve çiçeği burnunda bir cadı tarafından kafalandın. Yaşlanıyorsun, kardeşim."

Jennie Teyze, elini kaldırdı. "Bu küçük gösteri esnasında Jamie'nin sevimli görüntüsünden başka bir şey görmeyen tek kişi ben miyim?"

Lauren, yüzünün, masadaki diğer herkes gibi afallamış bir ifade taşıdığını fark etti.

Jennie, Aervyn'e baktı. "Tatlım, Jamie Dayı'na tek başına mı sihir yaptın?"

Aervyn kesinlikle aptal değildi, hemen suç ortağını açık etti. "Hayır. Lauren bana yardım etti."

Lauren'ın kafası hâlâ karışıkta ama odadaki diğer bütün cadılar büyük bir gizemi çözmüş gibiydi. "N'aptım ben?"

"Kedi Kadın yaptın. Ben sadece arkandan biraz ittim." Harika; Aervyn, Lauren'ı ortada bırakıveriyordu. Lauren ona masanın altından bir tekme attı. Aervyn ise sadece kıkırdadı.

Jennie başını öne doğru salladı. "Sanırım Lauren bir kanal açıcı." Lauren'a döndü. "Jamie sana farklı sihir yeteneği türlerini açıkladı mı?"

"Ben çiçeği burnunda bir eğitici değilim, Jennie Teyze," dedi Jamie gözlerini devirerek.

Ama Lauren çiçeği burnunda bir cadı olabilir, diye geçirdi içinden Lauren. Ancak daha birkaç gün öncesine kadar temel konuşma kurallarında gayet iyiydi. “Açıkladı. Beş güç türü ve iki de kullanım şekli var. Kanal açıcılar ve sihir yapıcılar, doğru mu? Bunun Kedi Kadın’la ne alakası var?”

“Güzel, dikkatle dinlemişsin. Bunlar işine yarayacak. Aervyn, dört yaşındaki bir çocuğa göre oldukça iyi bir sihir yapıcı. Ya da hâlâ bir şekilde dört yaş mantığının esiri olan çok iyi bir sihir yapıcı. Sihirlerin karmaşık bir mantığı vardır ve insan sadece doğru bir şekilde yapılandırabildiği sihirleri yapabilir.”

Jamie açıklamayı devraldı. “Bir sihir yapıcının karmaşık bir sihri harekete geçirebilmek için bir güç kaynağına ihtiyacı vardır. Normalde element güçlerini kullanırsın ya da bir çemberle birlikte çalışırsın. Aervyn bir element cadısı, bu yüzden onun, Kedi Kadın’ı yapmak için bu enerjilerini kullandığını sandım önce.”

“Hayır, Lauren’ı kullandım,” dedi Aervyn neşeli bir şekilde.

“Anlamıyorum,” dedi Lauren. “Jamie, sen benim hiç element gücüm olmadığını söylemedin mi?”

“Element güçlerin ölüden farksız,” diye onayladı Jamie. “Fakat düşünce güçlerin var. Bunlar genelde bir sihri uzun süre destekleyecek kadar güçlü değildirler ve kaynağı tüketirler. Aervyn bu sihir için benim düşünce güçlerimden yararlınsaydı, şüursuz bir şekilde yere yığılmış olurdum.”

Lauren kaşlarını çatı. “Ben kendimi iyi hissediyorum.”

“Ben Lauren’a zarar vermedim!” diye ayaklandı Aervyn.

Jennie Teyze onun elini sıktı. “Hayır, tatlım, zarar vermedin. Sen tam da bir sihir yapıcının yapması gerekeni yaptın. En yakınındaki güç kaynağını zarar vermeden kullandın. Yine de senin, gücü kendi başına aldığını sanmıyorum. Gücü senin için Lauren kanalize etti, değil mi?”

Aervyn başıyla onayladı. “Onun beynine bir şekilde ne yapması gerektiğini göstermem gerekiyordu.”

“Tabii ki de gerekiyordu. O daha önce hiç kanal açıcı olmamıştı.”

Jennie Teyze, Lauren’a baktı. “Çok açık konuşmuyoruz, değil mi? Aervyn, Kedi Kadın yanılısamasının sihrini yaptı ama anladığım kadarıyla sen ona düşündüğünden daha fazla yardım ettin. Az önce sihir yapımcıların bir çemberle birlikte çalışabileceğini söylüyordum. Bir kişi, yani kanal açıcı, enerjiyi toplayıp sihir yapıcıya yönlendirerek grubun odağı olarak işlev görür. Sen kendi zihninden güç alıp bunu Aervyn’e doğru kanallize ettin ve o da bunu Kedi Kadın sihrini yaparken kullandı.”

Lauren kafasının çorbaya dönmesinden gerçekten sıkılmaya başlamıştı. “Kusura bakmayın, genelde olan biteni geç anlayan biri değilimdir. Aervyn’e Kedi Kadın’ın kafamda neye benzediğini göstermek dışında hiçbir şey yapmadım.”

Jamie kafasını iki yana salladı. “Bu senin için çok kolay oldu ve bir gün bunun bizi ne kadar kıskandırdığını anlayacaksın. Lauren, Jennie Teyze’nin söylemeye çalıştığı şey şu ki senin muhtemelen kanal açma yeteneğin var ve zehir gibi bir düşünce cadısı olacaksın. Bu alandaki yeteneklerin, Aervyn’le aynı kulvarda bile olabilir.”

Bu pek rahatlatıcı bir açıklama olmadı, diye düşündü Lauren.

Son sözü Aervyn söyledi. “Hayır, o benden daha güçlü olacak. Ama yine de çok çalışması lazım.”

BÖLÜM 12

“Hay aksi, bu sinir bozucu bir şey.” Lauren dudak büktü. “Chicago’dayken daha iyi bariyer kuruyordum. Şimdi niye daha fazla sorun yaşıyorum?”

Acemi cadıların hepsi aynı, diye düşündü Jennie. İster dört, ister yirmi sekiz yaşında olsun, hepsi bu işin kolay olması gerektiğini düşünürdü.

“Normalde seyahatten sonra bir ya da iki gün izin verirdik. Beynin, kalabalıklardan ve dün akşam Aervyn’le birlikte yaptığınız Kedi Kadın numarasından sonra yoruldu.”

Lauren gülümsedi. “Reşit olmayan birini yolsuzluğa sürüklemekten başım belaya mı girdi?”

“Haha. O birisi, daha anasından doğarken suç ortağı arıyordu kendine. Dört büyük kardeşi var, sen ona çok zarar veremezsin.”

“Benim küçük kardeşim yok, eğlenceli bir şey olmalı.”

“Of, bazen yorucu oluyorlar. Benim üç kardeşim var ve çocukken ışınlama yapamıyor olmam muhtemelen iyi bir şeydi.” Jennie gülümsüyordu. “Kim bilir nerelerde bulurlardı kendilerini. Jamie’nin Nell ile birlikte, Çin Mahallesi’ne ışınlanma hikâyesini duydun mu sen?”

Lauren kafasını iki yana salladı.

Cadıcıkların soytarlıklarını şimdiden öğrenmeye başlasa

iyi olur, diye düşündü Jennie. Bu cadının güç türüne bakılırsa, çocuklarının sihir yeteneğinin olması hiç de şaşırtıcı olmazdı. Onda ki kanal açma yeteneklerine sahip olan küçük bir çocuk, her türlü yaramazlığı yapabiliirdi.

En sevdiği hikâyelerden biri olan bu hikâyeyi anlatmaya başladı. “Nell üç küçük erkek kardeşine göz kulak oluyormuş, Jamie o üçüzlerden biri. Arka bahçede koca bir çukur kazıyorlarmış. Nell o zaman on dört, oğlanlar da beş altı yaşındalar. Neyse, Nell bunlara gülmüş ve Çin’e tünel mi kazıyorsunuz diye sormuş.

Jamie, Nell’in kafasındaki görüntüyü yakalamış olsa gerek ki ikisini de oraya göndermiş. O zamanlar ışınlama yetenekleri üzerinde çokça kontrol sağlayamıyordu. Neyse ki Aervyn bu yeteneklerinin kontrolünü Jamie’den daha erken bir yaşta ele aldı.”

Lauren hayal etmeye çalıştı. “Jamie onları Çin’e mi ışınlamış? Gerçekten mi?”

Jennie güldü. “Tanrı’ya şükür ki hayır. Nell hiç Çin’e gitmemişti, o yüzden kafasındaki görüntü San Francisco’daki Çin Mahallesi’ne aitmiş. Nell’in gerçek yeteneğinin sihir yapıcılık olduğunu işte o zaman anladık. Sihri tersine döndürüp Jamie’nin yeteneklerini, onları eve geri götürecek şekilde kullanmayı başardı. Gerçi üç saat sürdü bunu yapması. Jamie’nin kardeşleri, onun Nell ile birlikte Çin’e gittiğini söylediğinde bayağı bir paniğe kapılmıştık.”

Jennie, aklına gelen bu anılarla gülümsüyordu. Kızlarının hiçbirisi güç belirtisi göstermemiş, o da bu yüzden kız kardeşinin çocuklarının soytarılıklarıyla eğlenmişti ve hep kardeşini birazcık kıskanmıştı.

“Sadece tahmin edebilirim,” dedi Lauren. “Annemlere, nasıl kolay çocuk büyüttüklerini söyleyeceğim kesinlikle. Ben de sormak istiyordum aslında. Birçok cadılık yeteneği çocukken ortaya çıkıyor gibi. Benimkiler niye ortaya çıkmadı?”

“Hı, muhtemelen çıkmıştır. Büyük ihtimalle sürekli başkalarının zihninden görüntüler ve hisler yakalamışsındır. Ne kadar duyarlı olduğun göz önünde bulundurulursa çok küçük yaştan itibaren bu alışları bloke etmeyi de öğrenmişsin. Cadılar ailesinde olsan, biz sendeki işaretleri görür ve seni daha önce test ederdik. Bir cadı olduğunu bilerek büyüydün.”

“Yani annemlerin baktıklarını göremediğini mi söylüyorsun?”

Jennie omuz silkti. “Belki de görececek çok fazla bir şey olmamıştır. Düşünce yetenekleri genellikle gizli kapaklıdır. Element güçleri olan çocukların gözden kaçması daha zordur. Bir ara Nell’e, Aervyn’in ilk haftalarını sor da anlatsın. Aervyn demişken, bugün öğleden sonra seninle birlikte alıştırma yapmak için buraya gelecek ama bizim daha önce yapacak işlerimiz var. İşimize bakalım o halde. Bana, bariyer kurmaya çalıştığında neler olduğunu anlat.”

Lauren iç çekti. “Benimle bağlantı kurduğunu, bu sayede de neler olduğunu görebildiği sanmıştım.”

“Bağlantıdayım ve görebiliyorum da. Sende nasıl duygular uyandırdığını duymak istiyorum sadece.” *Bu duvarların yolunu bir şeyler kesiyor*, diye düşündü Jennie. Bakalım kız bu sorunu çözecek kadar kendinin farkında mı?

“Aynı Jamie ile yaptığımız alıştırmada olduğu gibi, tuğlalar getiriyorum gözümün önüne. Bu kısım gayet güzel geçiyor. Onları yerlerine oturtmaya çalıştığımda ise bayağı bir sürtüşme oluyor sanki. Chicago’dayken hepsi sorunsuz bir şekilde yerleşiyordu yerine.” Lauren durdu. “Sanki bir yanımları istemiyor ve onlara karşı direniyor.”

İşte şimdi aşama kaydediyorlardı. “Hı. Peki, sen ne istiyorsun?”

Lauren kıvranıyordu. “Ben Kedi Kadın’ı istiyorum. Yanlışama kısmını değil ama Aervyn ve ben birleştiğimizde bu çok

farklı bir his uyandırdı bende. Güçlü ve esnek... İstedğim her şeyi görebiliyormuşum gibi. Nankör gibi algılanmak istemiyorum ama tuğlalar hapsedilme hissi yaratıyor bende. Jamie'nin cihazı da."

"Güzel." Jennie memnundu. Her ne kadar yeni keşfedilen düşünce güçlerinden çok memnun olmasa da, Lauren hızlı ve iradeliydi. "Jamie'nin gördüğü prekognisyon senin kanallarını ardına kadar açtığı zaman, tuğlalar seni korumak için gerekiyordu. Biz bunu genelde daha hafif bir şekilde yapmayı deneriz."

"Bu Jamie'nin suçu değildi."

Tek çocuk olmasına rağmen Lauren'da etkileyici bir kardeş vefası vardı. "Yeni bir cadıyı eğitirken nasıl kolay sürprizler yaşanabildiğini iyi biliyorum, inan bana. O seni buraya getirmekle çok iyi etti. Onun yeteneği, düşünce sihirleri değil. O küçük cihazı da çok yaratıcıydı, aşırı derecede kreatif bir cadıdır kendisi."

"Öyle. Keşke ben de o kadar yaratıcı olsam. Bir dakikalığına farklı bir şey deneyebilir miyim? Aervyn'le birlikte yaptığımız şeye benzer bir şeyler denemek istiyorum. Belki sen bana, bunun bariyer kurmaktan neden farklı olduğunu söyleyebilirsin." Lauren odaklanarak gözlerini kıstı.

Jennie, Lauren'ın kafasındaki, uçan suşi tabaklarına doğru değnek sallayan, Kedi Kadın kıyafeti giymiş Jamie görüntüsünü vakaladı. Eğlenmiş ve etkilenmişti. Lauren'ın henüz bu tür bir kontrolle görüntü, özellikle de hareket eden kısımları olan bir görüntü gönderememesi gerekiyordu. Biraz bulanıktı ama görüntü yerindeydi. Aralarındaki gözetleme bağlantısına gizliden, hızlıca bir göz atan Jennie, Lauren'ın gücünü nasıl kontrol ettiğini anlamaya çalıştı.

Sıcak, yeşil bir gölgeye girip çıkan, uçuşan, küçük ışık yaratıkları vardı. Yavaş yavaş içeri doğru bakınca, bu yaratıkların küçük

ateşböcekleri olduğunu fark etti. Işık saçtıklarında, dışarıya, küçük düşünce ya da duygu parçaları sızıyordu. Jennie, kendi dış zihninden de birkaç görüntü olduğunu fark etti. Himm, çok güzel. Kız, müsaade edilenden çok daha fazlasını okuyordu.

Jennie sıcak yeşil merkeze yaklaştı ve birden, vızıldayan kızgın ateşböceklerinden oluşan bir bulutla karşılaştı. Onları nefeslik bir güç ile devirebilirdi. Fakat Lauren'ın bu aşamada savunmaya geçebilmesi, tam anlamıyla olağanüstüydü.

Jennie, ateşböceklerinden birine odaklandı ve gönderimde bulundu. *Bırak göreyim. Lütfen.* Bulut dağıldı ve o tek ateşböceği ona yol gösterdi. Jennie, her iki tarafta yanıp sönen ışıkları görebiliyordu, bir nevi eskort gibiydiler. Güzel, kız kolay lokma değildi.

Jennie, sıcak yeşillığe varınca gülümsedi. Burası Lauren'ın sezgisel olarak gücünü topladığı merkezdi ve burada kesinlikle tuğla duvarlar yoktu. Tuhaftı ama bu konuda çalışabilirlerdi. Jennie yavaşça geri çekildi ve çıkıp basit bir gözetleme bağlantısına geçti.

Gözlerini açtığında Lauren öylece onu izliyordu. “Memnuniyet verici bir zihnin var, Lauren. Sağlam ve yaratıcı. Bakmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Şimdi bana kanependen bahset.”

Lauren gözlerini kırptırdı. “Kanepem mi?”

“Bütün düşünce cadılarının bir merkezde, güven ve güç barındıran bir yerde çalışmaya ihtiyacı vardır. Bariyerler, en çok, bu merkezde yapıldıkları takdirde işe yararlar. Benimkisi, fotoğraf makinesi.”

Lauren'ın kafası bütünüyle karışmış gibi görünüyordu. “Bariyerlerini fotoğraf makinesinden mi kuruyorsun?”

Jennie başıyla onayladı. “Fotoğraf makinesinin arkasında kendimi güvende ve güçlü hissediyorum ve kontrol edebildiğim birçok şey var. Lens değiştirebiliyorum, zum yapabiliyorum ya da ışığı yumuşatmak veyahut da neredeyse tamamen devre dışı bırakmak

için filtre koyabiliyorum. Lensler benim bariyerim ve gönderim-alış kanalım olarak işlev görüyorlar.”

Lauren’ın yüzündeki ifadeden, durumu idrak ettiği anlaşılıyor. “Yaptığın şeyi kontrol eden, senin görselleştirmen oluyor. Tıpkı Aervyn’in Matchbox arabalarını kullanması gibi.”

“Aynen öyle. Jamie’nin düşünce cadısı olarak hiç gücü yok, bu yüzden onun bariyerleri iptidai nitelikte. Tuğlalar ve baloncuklar... Bu onun öğrencilerinin çoğu için yetiyor da artıyor bile ve herkes için de iyi bir ilk ders oluyor.

Daha yetenekli düşünce cadıları, daha fazla netlik ve daha çok seçenek ile daha süslü araçlara ihtiyaç duyarlar. Aervyn sonunda Matchbox arabalarından vazgeçebilir, gerçi en son denetlediğimde onları kanatlar ve lazer ışınlarıyla donatmıştı, yani belki de vazgeçmez.”

“Lazer ışınları mı?”

“Korunma, bütün iyi bariyer sistemlerinin önemli bir parçasıdır.”

Lauren güldü. “İçeri giren kötü adamları vuruyor mu yani?”

“Onun gibi bir şey. Gerçek anlamıyla değil, en azından genellikle değil yani. Örneğin, zihninde olmasını istemediği yabancı düşünceleri vurabilir. Bu güçlü bir şey, çünkü onun merkezinin, kendini güvende ve kontrolde hissettiği yerin bir uzantısı. Küçük bir oğlan çocuğu için bu, onun en sevdiği oyuncakları şeklinde görselleşir. Senin içinse, kanepen olarak görselleşir.”

Lauren’ın yüzü kızarmıştı. “Kanepem benim merkezim mi? Bu biraz utanç verici bir durum. Kanepe, yalnız takıldığım ve dondurma yediğim bir yer.”

“O senin kendini güvende ve korunmuş hissettiğin yer ve böyle bir yerinin olması harika bir şey. Şimdi bu yer kanepede olduğuna göre, ben diyorum ki orası aynı zamanda hayatın ve kendin için kurduğun yuvanın da merkezi. Çocuklarını besleme, arkadaşlık kurma, kendini yenileme merkezi... Nasıl gidiyorum?”

“Düşünce cadısı olan sensin, sen söyle.”

Jennie güldü. “Her boyutta ukala cadıcığa rastlamak mümkün. Bazı düşünce cadıları sadece güç kanallarını yönetirler, ama çoğumuz görselleştirmeleri çok yararlı buluruz ve sanırım senin işine yarayacak görselleştirmeyi de bulduk. Sen onu zaten yeteneklerinin bazılarını harekete geçirmekte kullanıyorsun. Jamie’nin tabakları uçuruşunu yayınladığında ne yaptığını izledim. Daha önce hiç tecrübe etmediğin bir sihri gerçekleştirme konusunda gayet iyiydin ve bunun için gerekli olan gücü zihnindeki kanepeden topladın.”

Lauren tek kaşını kaldırdı. “Madem bunu yapıyorum, peki niye benim haberim yok bundan? Sadece yüksek sesle düşündüğümü sanıyordum.”

“Jamie haklıymış,” dedi Jennie çaresizce. “Eğer bunu yapmak senin için bu kadar kolaysa, sen hepimizi kışkandıracaksın. O görüntüyü oldukça sorunsuz bir şekilde bana doğru gönderdin. Bariyer kontrolün hâlâ o kadar zayıf ki bu beni şaşırttı. Yine de şimdi anlıyorum, bariyerlerini merkezinden dışarı doğru itmiyorsun. Bunu yaptığın takdirde bariyerlerin çok daha etkili hale gelecek.”

“İyi olur. Yine kafam örölmüş gibi mi hissedeceğim?”

Jennie gülümsedi. *Sabırsız cadı*. “Dün sen ve Aervyn bağlantıya geçtiğinizde, güçlü ve esnek bir his oluşmuştu ya hani? Yakalamaya çalıştığımız işte o his. Dene şimdi. Senden kanepeden oluşan yuvanı merkezin olarak görselleştirmeni ve ondan bariyerler kurmanı istiyorum.”

Jennie çırağının çalışmalarını izlemek için gözetleme bağlantısını kullandı. Lauren bir an için yalpaladı ama sonra hızlıca kanepenin yuvasına oturdu. Harika. Saniyeler sonra kanepeden pembe renkte iğrenç bir yapışkan madde belirdi. Öğg, o da neydi öyle? *Sakız. Aptal kız*. Jennie, Lauren’ın dikkatini çekmek için sakızı patlattı ve zihinsel bağlantıdan çıkarak beklemeye koyuldu.

“Sakızımı patlatmak zorunda mıydın? O şeyi artık asla çıkarmayacağım kanepemden.”

Jennie dudak büktü. “O zaman sen de bir daha bariyerlerini sakızdan yapma, çocuğum. Bariyer görüntünün, merkezinin bir parçası. Merkezinden çıkmış bir şey olması lazım.”

Lauren, kafası karışmış gibi baktı, sonra kafasını öne doğru salladı. “Tıpkı fotoğraf makinesinin lenslerinin, makinenin bir parçası olması gibi.”

Akıllı kız. Jennie başıyla onayladı.

“Tamam, şimdi anlaşıldı ama bir kanepeden nasıl bariyer çıkarabilirim ki? Ne yapayım, üzerinde canavar resmi olan yastıklar mı ekleyeyim?”

“Fena fikir değil aslında. Görselleştirmelerin tamamen gerçekçi olması gerekmez. Yumuşak yastıkları bariyer olarak kullanabilirsin, onlardan harika tampon olur gibime geliyor. Tabii ki bunun senin görüntün olması lazım. Doğal bir şekilde kanepeden çıkan, üzerinde oldukça kolay bir şekilde oynamalar yapabileceğin bir şey düşün.”

Lauren bir an düşünüp gözlerini yumdu. Jennie, izlemek için zihinsel bağlantıya geçti. Kız bu sefer bir acemiye göre ışık hızıyla merkezini bulmuştu.

Bir an için hiçbir şey olmadı ama sonra kubbe gibi görkemli bir gökkuşağı yukarı doğru yükselip Lauren’ı ve kanepeyi sardı. Devasa bir battaniye gibi sıcak, yumuşak ve hoş görünüyordu. Jennie izlerken gökkuşağının dokusu değişti. Artık daha ziyade ipek gibiydi ve bir şekilde içi görünüyordu.

Jennie, o tarafa doğru yürüdü ve gökkuşağını, denemek için usulca dürttü. *Bravo, kızım, çok güzel yapmışsın. Bakalım şimdi elinde neler var.*

Birkaç adım geri çekildi, elinde bir ışık topu olduğunu hayal etti ve onu fırlattı. Top, Lauren’in gökkuşağı kubbesinden sekince, gülümsedi ve başka bir top daha ortaya çıkardı. Bu sefer

'Beysbol Gençler Ligi'ndeki yılın fırlatıcısı' yeteneklerine başvurdu ve en hızlı atışı yaptı. Top sekip ayaklarının dibine geri sıçrayınca az kalsın küfürü basıverecekti. Kahretsin, bu topun gelişini görmeliydi. Yaşlanıyordu artık.

Jennie kafasını kaldırıp baktı ve Lauren'ın gökkuşağı kubbesinin sallandığını gördü. Hadi be, en hızlı atış gerçekten biraz zarar verebilmiş miydi? Jennie, daha derin bir kanal yoluyla iletişime geçti.

Kız ona gülüyordu. Eğitici gururu, hasar gören egosuna galip geldi birden. Lauren harika kalkanlar dikmekle kalmamıştı, belli ki boynuz kulağı geçmişti. Çok güzel bir sabah çalışması yapmışlardı.

Nell: Herkese günaydın. Jamie'nin de birazdan burada olması gerekiyor.

Sophie: O halde, Lauren'la tanıştın, Nell.

Nell: Tanıştım.

Moir: Onun hakkında, yani şu bizim Lauren hakkında neler düşünüyorsun?

Nell: O buraya gelene kadar, son birkaç günde nasıl da zorlu bir yola girdiğini tam olarak anlayamamışım. Sevdim onu, her şeye şaşırtıcı bir kolaylıkla katlanıyor. Bu sabah Jennie Teyze'yle ilk dersini yapıyor. Tabii benim dünden anlatacak bir sürü dedikodum var.

Sophie: Ah, anlat!

Nell: Anlatmaz mıyım? Bırakın da önce en küçük cadıcığım la övüneyim. Jamie, uçakta Lauren'a kalkan olması için bir iPod ayarlamıştı ama uçak indiğinde alet çalışmadı. Aervyn, San Francisco Havaalanı'nın göbeğinde Lauren için sihir yoluyla bariyerler kurdu.

Sophie: Vay. Etkileşime giren bir sürü insan olmuştur.

Nell: Aynen öyle.

Moira: Sen bu işi yaparken, yani Aervyn'i yetiştirirken harika bir iş çıkarıyorsun, Nell. O, bir cadıciğın görebileceği en fazla desteği görerek büyüyor. Şanslı oğlan.

Jamie: Tabii seni Kedi Kadın'a dönüştürmedi.

Sophie: Selam, Jamie. Aervyn seni, tüylü kulakları olan seksi bir kadına mı çevirdi? Ne olur, birilerinin bunun fotoğrafını çektiğini söyleyin bana.

Nell: Bu sadece bir yanılsama sihriydi. Aervyn bu sihri dün akşam yemeğinde yaptı, çok komikti. Ancak sizi en çok ilgilendirecek olan kısma gelince Aervyn bunu Lauren'la birlikte başardı.

Moira: Lauren'ın sihir yapma yeteneği mi var? Varsa da bu konuda bu kadar erken çalışmalara başlaması onun için kesintikle çok tehlikeli.

Nell: Planlanmış bir şey değildi. İkisi tezgâhı kurdular ve daha kimse ne olduğunu anlamadan yapıverdiler. Aervyn sihri yaptı ve Jamie, onun bunu yaparken Lauren'ı kullandığını söylüyor.

Moira: Lauren'ın bir yanılsama sihrine destek olacak kadar düşünce gücü mü var? İyi mi o? Bu büyüklükte bir şey, onu harap etmiş olmalı.

Jamie: Hiçbir şeyi yok. Neredeyse hiçbir şey hissetmedi.

Moira: Aman Tanrım.

Sophie: Bu çılgınca bir şey. Kimse düşünce gücünü sihirleri harekete geçirmek için kullanmaz, zira yeterince güç yoktur.

Jamie: Jennie'yle birlikte onların yaptığığın aynısını yapmaya çalıştık. Kedi Kadın'ın bıyıklarını bile yapamadık.

Moira: Jennie bundan emin o halde? Bu da bizim Lauren'ı bu jenerasyonun en güçlü düşünce cadılarından biri yapıyor.

Jamie: Öncelikle çok fazla eğitime ve alıştırma yapmaya ihtiyacı var ama evet, sanırım Jennie Teyze'nin görüşü de bu yönde. Bunun sonucu ne olursa olsun, Aervyn de aynı fikirde.

Nell: Ah, az kalsın çok önemli bir noktayı atlıyordum. Aervyn öyle kendiliğinden Lauren'ın gücünden faydalanmadı. Lauren gücü ona doğru kanalize etti, bu konuda tamamen haklıydın, Moira. Lauren yaptıklarının farkına bile varmadı ama benim cadıciğim durumun farkındaydı.

Sophie: Gücü Aervyn'e Lauren mı kanalize etti?

Moira: Ah, Nell. Aman Tanrım.

Nell: Evet. Bebeğim için sonunda bir kanal açıcı bulmuş olabiliriz.

Jamie: Kendisi sadece bir haftalık bir eğitim için buralarda kalacak olan acemi bir cadı.

Nell: Rahat ol, Jamie. Şimdilik sadece eğitim için burada.

Geleceğin neler getireceğini bilemeyiz.

Jamie: Özür dilerim. Aslında ben Lauren'ı çok sevdim ama Aervyn'i bir başkasına, hele ki bütün bunların ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri olmayan birine emanet etmek benim için zor bir durum.

Moira: Kanal açıcı ve sihir yapıcı arasındaki bağ önemlidir ama eğitim de önemlidir. Aervyn bir gün büyük miktarda güçle çalışacak. Bu, Lauren'ın omuzlarına yüklenen koca bir sorumluluk olur.

Nell: Herkes derin bir nefes alsın. Aervyn için potansiyel bir ortak olsa bile, kimsenin Lauren'ı yakın zamanda büyük bir grubun içine atacağı falan yok. Onu sevdim, o da benim ufaklığı sevdi ve ikisi de muhteşem bir eğiticinin ellerinde. Şimdilik bu kadarı yeter.

Moira: Anlıyorum. Benim çocuğum söz konusu olsa ben de eğitici olarak Jennie'yi isterdim.

Nell: Aervyn'in geleceği, kiminle çalışırsa çalışsın, zaten olaylı ve korkutucu olacak. Şimdilik Lauren'la çok eğleniyor ve Lauren da onunla iyi geçiniyor. Aervyn ona işitme cihazını gösterdi.

Jamie: Gerçekten mi? Ben bunu tamamen kaçırmışım.

Nell: Kedi Kadın'dan hemen önceydi. Aralarında bir bağ var.

Moira: Başlangıç için iyi bir yer.

Sophie: Hu hu, konuyu değiştirebilir miyim artık? Birazdan çıkmam gerekiyor, pekâlâ Jamie, anlat.

Jamie: Neyi anlatayım?

Sophie: Kuşlar söyledi, Kaliforniya'ya gelen tek kişi Lauren değilmiş. Güzel hanımla aranızda neler oluyor?

Jamie: Özel diye bir şey kalmadı mı artık?

Moira: Tabii ki kalmadı, a benim safım. Bize, hayallerinde gördüğün şu Lauren'ın arkadaşından bahset.

Nell: Bu hayale dayalı bir prekognisyon değildi. Jamie bilgi vermeyi reddediyor.

Jamie: Cidden, özel diye bir şey kalmadı mı?

Nell: Bu soruya çoktan cevap verdik. Dün Nat ile kısa, hoş bir sohbet geçti aramızda. Jamie'nin gördükleri hayal değil, geleceğe dair anılardı.

Sophie: Anlamadım.

Jamie: Anlamazsın tabii, cadı tarihi derslerinde hep uyuyakalırdın.

Moira: Dalga geçme onunla, Jamie. Yoksa seni otlar bilgisinden sözlüye kaldırırm, o zaman görürüz başka kim uyuyormuş.

Jamie: Dalga bitmiştir.

Moira: Sophie, birçok prekognisyon hadisesinde gelecekte görüntüler yer alır, olayları beyaz perdede izlemek gibi bir şey işte. Prekognisyon anıları çok daha samimidir ve Jamie'nin durumunda bu görüntülerin çok daha kuvvetli duygusal katmanları olmuştur.

Jamie: Yok canım.

Nell: Normal prekognisyon görüntülerinin aksine, prekognisyon anılarına çok daha fazla güvenilebilir. Gerçekleşmeleri, çok

daha muhtemeldir. Gerçi Nat'ın bu durumdan pek haberi yok gibi görünüyor.

Jamie: Sence de onun üzerinde şu an yeterince baskı yok mu?

Nell: Olabilir. Ancak bu, senin için durumu kolaylaştıran bir şey değil, kardeşim.

Sophie: Muhtemelen evlenip, çocuk sahibi olacağın kadınla ilgili geleceğe dair anılar gördün, onun kendini baskı altında hissetmesini istemiyorsun ve bu kadın şu an Kaliforniya'da? Vay canına, Jamie, hiç de sıkıcı bir hayatın yok.

Jamie: Son birkaç gün ilginç geçti.

Sophie: İyi misin sen? Anlaşılan Richter ölçeğiyle oldukça büyük şiddette bir prekognisyon görmüşsün.

Jamie: Şu kadarını söyleyeyim, eve döndüğüm için çok mutluyum. Bir süreliğine erkeklere özel inziva mekânıma çekilmeye ihtiyacım var.

Moira: Orada çok fazla kalma, genç adam. Âşık olmak için öyle çok da fırsat yok aslında.

Jamie: Biliyorum, Moira. Bu düşünce karşısında şöyle hafiften panikleyecek kadar da erkeğim. Bunun da üstesinden geleceğim. Sanırım.

Sevimli oğlanlarım benim, diye düşündü Moira derinden. İkisinin de hayatlarında mühim zamanlar yaşanacaktı. Jamie yüreğinin dengini bulmuştu ve bu bir erkek için çok önemliydi. Akli, prekognisyonun güvenilirmez bir yetenek olduğunu; İrlandalı kalbi ise, yakın zamanda yaşlı kemiklerini sürüye sürüye tekrar uçağa bineceğini söylüyordu. Bu sefer Jamie'nin düğünü için binecekti o uçağa.

Ve sevgili Lauren, Aervyn için bir kanal açıcı olabilirdi. Bu en-dişe duyulan bir mesele olmuştu. Kanal açma yeteneğine giderek

daha nadiren rastlanıyordu ve genç yaştaki kanal açıcıların çoğu, bütün bir çemberi idare edemiyorlardı. Aervyn'in, potansiyeline erişmek için en güçlü ve en iyilerden oluşan bütün bir çembere ve onun için güç toplayabilecek bir kanal açıcıya ihtiyacı vardı.

Lauren'in bu beklentileri karşılayıp karşılayamayacağını görmek için önlerinde daha uzun bir yol vardı ama karşılayabilme ihtimali bile cadılar topluluğuna umut aşıliyordu.

Lauren, Aervyn'e yüklenmeye başladı. Onu bu kez alt edecekti. Dört yaşındaki bir çocuğa sinsice saldırmayı planlamak artık tuhaf görünmüyordu. Aervyn'in gücüyle ilgili hikâyelere inanmadığından değil, ama Jennie'nin o zamana kadar onlara verdiği bütün ödevlerde küçük bir oğlandan şaplağı yemek de ağırına gidiyordu.

Lauren o sabahki kubbe kreasyonu ile gurur duyuyordu. Onu, evdeki kanepesinin üzerinde duran, Nat'ın el yapımı gökkuşağı battaniyesinden esinlenerek yapmıştı. Jennie de bundan etkilenmiş gibiydi ama sonra hemen bu şeyin sırrını çözmeye kalkışmıştı.

O an, Jennie'nin küçük gözdesi Aervyn'di. Masumane adı "Düşünce Yakalama" olan ama aslında Bayrak Kapmaca'nın düşünce cadısı versiyonu sayılabilecek bir oyun oynuyorlardı. Jennie ikisine de bariyerlerinin arkasına saklayacakları gizli bir düşünce vermişti. Amaç basitti, karşındakinin düşüncesini, o sendeki düşünceyi almadan ele geçirebilmek.

Saldırıya geçme sırası Aervyn'deydi. Lauren onun, zihninin merkezine doğru yürüdüğünü görebiliyordu ve görüşü, bir saat önce oynamaya başladıkları zamana göre daha netti. Aervyn, Lauren'in gökkuşağı kubbesine rasgele birkaç ışık fırlattı ki bunlar

o aşamada daha ziyade 'oyun başladı' anlamına geliyordu. Lauren onun daha ciddi girişimlerini bekliyordu.

Uçan Matchbox arabalar sevimliydiler ama onun süper kubbesinin dengi değillerdi. Lauren kubbenin dokulu yüzeyinden tüylü asma filizleri oluşturdu ve Aervyn'in, havada onun merkezine doğru uçan arabalarına doladı bu filizleri. Her geçen dakika daha da hızlanıyordu. *Yakaladım seni, küçük sıpa.*

Aervyn'in arabalarının lazer ışınları olduğunu tam zamanında hatırladı ve asma filizlerini, arabaları ters yöne döndürecek şekilde astı. Aervyn, aniden ona doğru gelmeye başlayan lazer ışınlarını kafasını eğerek savuştururken kıkırdıyordu.

Lanet olsun! Lauren, Aervyn'in kenardan sessizce gönderdiği fark edilemeyen itfaiye aracından yukarı doğru uzanan merdiveni, kanepenin kenarındaki yastıkla iterek bloke etti. Aervyn çok yaklaşmıştı. Onun kıkırdamaları yüzünden Lauren'in dikkati dağılıyordu. Sinsice saldırmanın vakti gelmişti.

Lauren gökkuşağı kubbesini incelterek ipeksi dokusuna döndürdü ve mümkün olan en güçlü şekilde sürprizini yansıttı. *Bak, Aervyn, Kedi Kadın!* Aervyn bunu görmek için arkasına doğru dönünce de bir avuç asma filizini karnını gıdıklamaları için ateşleyiverdi.

Lauren'in el koyduğu Matchbox araba, hemen Aervyn'in bariyerlerinin dışında bekliyordu ve bariyerler sallanmaya başladığı anda araba Lauren'in ayaklarını yerden kesiverdi. Lauren yarış arabası görünümlü, kırmızı bir araba seçmişti. Bu işe böylesi layıktı. Jennie'nin yerleştirdiği düşünceyi yakalamak için açık camdan dışarı doğru uzanarak gaza bastı.

Gözlerini açtığında, Aervyn ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Sinsi seni! Bu gerçekten iyi bir numaraydı."

Jennie uzanıp Aervyn'in ayaklarını gıdıkladı. "Sinsilere karşı

gözünü dört açmak zorundasın. Bu arada itfaiye aracı güzel dene-
meydi. Neredeyse Lauren'ın dikkatinden kaçıyordu.”

Lauren'a baktı ve başını bir kere öne doğru salladı. Lauren,
ömürlük bir Ben&Jerry's stoku kazanmış gibi hissediyordu kendini.

Nat, Shattuck Lounge adlı salondan çıktı ve geceden derin bir
nefes çekti içine. Son derece kalabalık olan dans pistinde saatler
geçirdikten sonra, havanın serinliği iyi gelmişti.

Jamie'ye baktı. “Eğlenceliydi ve birazcık da tuhaf.”

Jamie gülümsedi. “Halihazırda prekognisyon anısını gördü-
ğüm bir şeyi yapmak mı? Evet. Yine de, ilk gördüğümde daha
eğlenceliydi. Sen cidden seksi bir dansçısın.”

Tamamen üstüne titreyen bir adamla dans etmek olabildiğin-
ce güzeldi. Nat söyleyecek söz bulamıyordu, o da kalbinin ılık
saçmasına izin verdi.

Jamie kolunu Nat'ın omzuna uzattı. “Söyle bakalım, nasıl olu-
yor da bütün bu olanlar karşısında bu denli sakin kalabiliyorsun?”

Çok pratik yaptım, diye düşündü Nat. Sakinlik her daim onun
sığınağı olmuştu. “Hepimizin bir geleceği olduğunu düşünüyö-
rum. Ben de kendi geleceğimin nasıl olabileceğine dair gözucuyla
birkaç şey gördüm, o kadar.” Jamie'ye gülümsedi ve yumuşak bir
sesle konuştu. “Birtakım oldukça güzel ihtimaller var.”

Jamie onu kendine doğru döndürüp kollarına sardı. “Gözlerini
kapat ve sıkı tutun.”

Nat asansördeymiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı ve gözlerini bir
kumsalda açtı. Son derece ıssız bir kumsalda. Ayakkabılarını çı-
karıp fırlattı. “Neredeyiz biz?”

Jamie gülümsedi. “Halihazırda bilmediğimiz bir şeyi hak et-
tiğimizi düşündüm. Burası Point Reyes Ulusal Sahili, pazartesi

gecesi bütün bir çemberi toplamak için yukarıdaki kayalıklarda olacağız. Burası benim en sevdiğim yerlerden biridir.”

Nat ona çarpan dalgalar ve geceye ait görkemli gökyüzü eşliğinde yavaş yavaş gezindi. Bu yerin gücünü bile hissedebiliyordu. Jamie’nin onu buraya getirmesi tesadüf değildi. Jamie her ne kadar sıradan görünse de, önemli şeylere gereken önemi veriyordu.

Nat onun durduğu tarafa doğru baktı. Yerinden hiç kımıldamadan bekliyordu. Nat geceyi bu adamla dans ederek geçirmişti. Artık cadiyla olma vakti gelmişti.

Başını öne doğru salladı, sadece bir kere. Jamie gücün verdiği enerjiyle gökyüzüne doğru uzandı ve başlarından aşağıya yıldız ışıltıları boşalmaya başladı.

Sonra da Nat’ı öptü ve Nat’ın kalbindeki ışık, yıldızlarla birlikte dans etmeye başladı.

BÖLÜM 13

Nat, Jamie'nin arka bahçesindeki çimenlerin üzerine oturdu ve sabırla sınıfının toplanmasını bekledi.

Jennie Teyze halihazırda sessizce oturuyordu, rahatça *lotus* pozisyonunda bağdaş kurabilmesi ise uzun süredir bunun pratiğini yaptığını gösteriyordu. Düşünce cadılarının sabah yogası yapması fikri de ondan çıkmıştı.

Lauren, Aervyn'le birlikte bahçeye çıktı. İkisinin arasındaki kuvvetlenen bağ çok sevimliydi. Jennie başıyla, Lauren'a bir tarafına, Aervyn'e ise diğer tarafına oturmasını işaret etti. Nat de bunu kafa sallayarak onayladı. Baş belalarını ayrı tutmak her daim faydalı olurdu.

Lauren'la konuşacak çok fazla vakti olmamıştı ama arkadaşının güçlü tabiatı nihayet kendini göstermeye başlamıştı. Neyse ki yeni güçlerinin birtakım olumlu yanlarının olduğunu fark etmişti. Aervyn'le eğitim yapmak eğlenceli olmalıydı.

En son gelen Jamie oldu, yetişkin bir erkeğe göre oldukça huy-suz görünüyordu. Jennie Teyze düşünce cadısı yogası fikrini ortaya attığında bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü, ta ki Jennie, onun da çalışmalara katılmasına karar verene kadar. Jamie arka tarafa kuruldu. *Bana uyar*, diye düşündü Nat. Ön sıraya yoga öğretmeyi bildiği gibi, arka sıraya da nasıl öğreteceğini iyi bilirdi.

Bu her ne kadar çok adi bir his olsa da Nat, Jamie'nin hursuzluğuyla eğleniyordu. Son iki günü Jamie'nin çöplüğünde geçirmişti. Bu kez Jamie onun çöplüğündeydi. Nat için yoga sınıfının karşısında olmaktan daha sağlam bir zemin yoktu.

Ayağa kalktı. Yeni başlayanlarla çalışırken bir yerden başlayıp ilerledikçe parçaları bir araya getirmek en iyi yoldu.

Ona söylendiği gibi zihninde ilk hareketleri görselleştirdi ve sonra başladı. Tek kelime konuşmuyordu, sınıfın onun zihnindeki resimleri okuması bekleniyordu. Dizleri bük, kolları aç, nefes al. Görkemli gökyüzüne doğru gerin ve sıcaklığı hisset. Nefes ver, kollarını indir ve kalp hizasında tut. Bir daha.

Jennie ve Lauren, hareketleri sorun yaşamadan takip ettiler. Aervyn kıkırdayınca Nat ona duymasını umduğu bir usluluk düşüncesi gönderdi. *Eğlenceyi hisset tatlım, ama vücudunda. Nefesinle birlikte hareket et.* Aervyn'in cevap niteliğindeki gülümsemesi karşısında Nat da gülmemek için kendini zor tuttu. Bu yüz, daha ziyade Jamie'nin gördüğü görüntülerdeki çocuğun yüzüne benziyordu.

Jamie arkada hareketleri yapmaya çalışırken yüzünde bezgin bir ifade vardı. Zavallı adam, yoga kesinlikle onun olayı değildi. Henüz değildi yani.

Nat, her bir hareketi sırayla görselleştirerek, basit güneşe selam hareketlerine geçti. Jennie ve Lauren hâlâ onunlaydılar. Aervyn desen, küçük bir oğlandan beklediği kadarını yapabiliyordu. Jamie ise bir savaş veriyordu.

Nat birden, Jamie'nin onun bu hareketlere duyduğu derin sevgiyi anlamasını istedi ümitsizce. Hareketlerin akışına kapılıp zihnini konuşturdu. *Vücudu ger ve gevşet, zihin dingin.* Güneşten yeryüzüne akan güç, uzanan parmaklarına doğru iniyordu. *Ayaklar yere bassın, ruh hafiflesin, kalp ısıldasın.*

İşte şimdi Jamie'ye ulaşabilmişti. Jamie huysuzluğu bırakıp saygı duyulacak bir şekilde hareketlerin akışına kendini kaptırmıştı. Her şeyden önemlisi bu, Nat için çok ama çok önemliydi! Jamie akışı hissediyordu. Jennie'nin düşüncesi usulca araya girdi. *Çok iyi gidiyorsun, evlat.*

Artık daha zor şeyler deneme vakti gelmişti. Nat daha karmaşık güneşe selam türlerine geçti. Jennie yine sorunsuzca takip ediyordu ama Nat normalde derste yaptıklarından farklı akışlar yaptırınca Lauren sallanmaya başladı. Nat, hareket etmeden önce her bir hareketi açık bir şekilde görselleştirmeye odaklandı ve böylece Lauren dengeyi yakaladı.

Aervyn kötü, küçük bir yogi değil, sadece çok tatlıydı. Yakalanan pozisyonların çoğu hoşuna gitmese de, belli ki akışın zevkine varmıştı.

Jamie Nat'a baktı. *Çok güzelsin.* Hareket gönderimi bozulup Nat durunca sınıfın geri kalanında da bir kargaşa oldu.

Jamie, Nat'ın dikkatini dağıtmayı bırak, diye duyuldu Jennie Teyze'nin eğlenen zihin sesi. Çalışmadan bu şekilde kolayca sıyrılamazsın.

Nat on yıllık deneyimine güvenerek yoganın kendisini dengeye oturtmasını bekledi.

Kendiliğinden ayakta durma hareketlerine geçti. Herkesin, bu hareketleri onun zihninden okuması kesinlikle daha kolaydı. Jennie'nin talimatlarında ikinci seviyeye çıkmanın vakti gelmişti.

Nat hareketleri görselleştirerek sınıfın etrafında gezindi. Nat'ın talimatlarının yanı sıra, programın düşünce cadılarına düşen kısmı da oldukça önemliydi. Aervyn öncekinden daha fazla sorun yaşamıyordu ama söylenenlere göre çocuk zaten güçlü bir cadıydı.

Jennie iyi gidiyordu ama hareketten harekete geçişi daha

uzun sürüyordu. Nat'ın verdiği talimatları o da Aervyn kadar doğru bir şekilde alıyor ama onun kadar hızlı uygulamanın kenarından geçemiyordu.

Lauren hareketlere hızlı ve kolayca geçebiliyor ya da başka birinin hareketi çözmesini bekliyordu. *Büyüleyici bir şey bu*, diye düşündü Nat. Lauren onun talimatlarını yakalamakta akıcıydı ama aynı zamanda da gelişigüzel hareket ediyordu.

Jamie, zavallı adam, belli ki yenik düşmüştü; düşünce sihirlerinin cidden çok zayıf olduğunun bir kanıtıydı bu.

Konuyu toparlama vakti gelmişti. Espri kabiliyeti aniden ortaya çıkıveren Nat, vücudu belden büküp bacakları tam olarak ayırmayı ve bu esnada sadece ellerinin üzerinde dengede durmayı gerektiren, Eka Pada Koundinyasana adlı şeytanca bir kol dengesi duruşunu dikkatlice görselleştirdi.

Aervyn çaresiz kıkırdamalar eşliğinde yere düşüverdi. Lauren uzun süreli arkadaşlıklarının hatırına güvenerek dil çıkardı. Jennie kafasını iki yana salladı ve sesli konuşmaya başladı. "On yıl önce olsa belki canım ama şimdi bunu yapmaya çalışırsam burnumu kırarım herhalde."

Kuşkulu yaklaşan Jamie, Nat'a meydan okuyan bir bakış attı. Nat'ın bunu anlaması için düşünce cadısı olmasına gerek yoktu. Kendini sakince harekete verdi, en sevdiklerinden biri olan harekete ek olarak da elleri üzerinde dururken bir ayağını tekme atar gibi dışarı doğru açtı.

Sonra *lotus* pozisyonunda oturdu ve tek kaşını kaldırdı. Jamie etkilenmiş görünüyordu. Güzel. Kumsal kaçamakları ya da geleceği okumak kadar olmasa da Nat'ın da bazı güzel numaraları vardı.

Nat dersi bitirdi ve onları bütün yoga seanslarının bildik kapanışı olan Şavasana halinde, yani ölü duruşunda, çimenlerde yatarlarken bıraktı.

Uzulca eve girdi ve az kalsın Nell’le çarpışıyordu. “Özür dile-
rim, burada olduğunu bilmiyordum.”

Nell büyük bir hediye çantası uzattı. “Borcumu her zaman
öderim.”

Kafası karışan Nat çantayı açtı. Çantanın içi, onun hayvani
çikolata bağımlılığını bile en azından bir aylığına idare etmeye
yetecek kadar gurme siyah çikolatayla doluydu. Nell’e gülümsedi.
“Henüz iddiayı kaybettiğinden emin değilim. Jamie’ye düşünce
cadısı eğitimi için yoga yaptıran Jennie oldu.”

Nell de ona gülümsedi. “Al bunu. İnan bana, vücudunu bü-
küp o duruşa geçtiğinde Jamie’nin yüzündeki ifadeyi görmek bile
buna değerdi. Eğer bir gün o hareketi yapmayı denemesini sağ-
larsan, bu çikolataların geldiği yerde daha fazlası var.”

Nat güldü. “Bunu yapmam için sizler gibi büyücü olmam lazım.”

Lauren yatağındaki yastıklara yığılır gibi uzanıp dizüstü bil-
gisayarını karnının üzerine aldı. Nell ondan, Cadı Sohbetleri’ni
ziyaret etmesini istemişti ve Lauren bu aşamada mola vermesini
sağlayacak her şeyi minnetle kabul ederdi. Yakalama sihrinin
onu ele geçişinin üzerinden sadece bir hafta geçtiğine inan-
mak zordu.

Market sitesine girdi ve süt ürünleri reyonunda dolaştı. Nell’in
onu yeniden yakalamasının en kolay yolu bu gibiydi ama onun
dondurma bağımlılığı ciddi bir hal alıyordu artık. Kaliforniya’da
da Ben&Jerry’s dükkânı olmalıydı bir yerlerde. Biraz sohbet, son-
ra araştırma gezisi zamanıydı.

Sophie: Lauren, bize katıldığın için çok teşekkürler. Ben de seni
düşünüyordum. Nasılsın?

Lauren: Başım ağrıyor. Cadılık zor iş.

Sophie: Zümrüt taşını kullanıyor musun? Kanallarını zorladığın zamanlardan sonra, onların fiziksel olarak iyileşmesine oldukça yardımcı olur.

Lauren: Tamamen aklımdan çıkmış işte. Dürüst olmam gerekirse, paket elime geçtiğinde her şeyin bir hokus pokustan ibaret olduğunu düşündüm ama lapis kesinlikle sakinleştiriyor ve her şeyi daha net görmemi sağlıyor. Çok güzel Sophie, ilk başta farkına varamasam da gerçekten çok düşünceli bir hediye bu. Teşekkür ederim.

Sophie: Rica ederim.

Nell: Lauren'ın düşünce yeteneklerinin yanı sıra kanal açma yeteneğinin de olduğu düşünülürse bu çok yaratıcı bir hediye olmuş. Lauren, pazartesi akşamı tam çember var ve sanırım Jennie seni de götürmeyi planlıyor. Lapis kesinlikle tak.

Lauren: Aslına bakarsanız Jennie bu zamana kadar yaptığımız dersler boyunca kolyeyi çıkarttırdı bana.

Moirra: Yardım almadan öğrenmeni istiyordur. Çalışırken kolyeyi takarsan bu senin gücünü artıracaktır.

Nell: Aervyn'i "Düşünce Yakalama" oyununda kolye olmadan mı yendin?

Lauren: Sadece bir kere yendim, bunu başarmak da bütün öğleden sonramı aldı zaten. O numaracı küçük bir cadı. Geçen seferde de beni neredeyse yeniyordu. Bariyerlerimin altına bir itfaiye aracı gönderdi ve yukarı doğru merdiven dayadı.

Nell: O zaman sen onu nasıl yendin?

Lauren: "Kedi Kadın" diye bağırdım, Matchbox arabalarından birini ele geçirdim ve onu gıcıklayarak bariyerlerini aştım. Biraz hile gibi duruyor ama Jennie bunun kurallara uygun olduğunu söyledi.

Nell: Aervyn'le oynadığında her şey kurallara uygundur, şekerim.

Hepimiz ne kadar hile yaparsak yapalım, Jennie dışında hiçbirimiz onu yenemedik.

Lauren: Gerçekten mi?

Nell: Ona bir yıl önce bu oyunu öğrettiğimizden beri yenemedik

onu. Son altı ay boyunca Jennie bile onu bir ya da iki kez yenebildi. Onu zorlayacak birinin olması kendi açısından iyi.

Eğitiminin bu kadar başındayken bunu başarabilmen Jennie'yi çok etkilemiş.

Lauren: Hiç belli etmedi.

Moira: Etmez, evladım. Acemi cadılar hemencecik kendilerine

fazla güvenmeye başladılar. Sen de bir gün eğitmen olacaksın ve aynıısını yapacaksın.

Lauren: Bunu hiç bilemiyorum. Şu an anaokulunda sınıfta kalmış gibi hissediyorum.

Nell: Aervyn'le birlikte üstün zekâlılar okuluna düştüğün için sana öyle geliyor. Bu sabahki yoga dersini izledim, Jamie'den daha iyiydin. O çok güçlü bir düşünce cadısı değil ama senelerdir bunun pratiğini yapıyor.

Sophie: Jamie yoga mı yaptı?

Nell: Bu yüzden Nat'a karşı iddiayı kaybettim. Bütün çikolata zulam gitti.

Sophie: Anlat çabuk, Nat bunu nasıl becerdi?

Lauren: Jennie, Nat'tan bu sabah bir ders yaptırmasını istedi.

Fakat sözlü talimatlar yerine bizim onun zihnindeki düşünceleri yakalamamız gerekiyordu.

Moira: Şu Jennie de çok yaratıcı bir eğitmen. Hepiniz için güzel bir pratik olmuş.

Sophie: Ben hâlâ Jamie'nin yoga yapmasındayım. Ben de senin gibi, Jamie'nin yoga yapmayacağına bahse girerdim, Nell.

Nell: Çikolata göndermek istersen çekinme, dolaplarım bomboş.

Sophie: Belki girerdim diyorum yani. Lauren, Jamie ve Nat'ta son durum nedir?

Lauren: Nat'la konuşacak öyle çok da zaman bulamadım. Bütün bu dersler, kız kıza zaman geçirmeyi zorlaştırıyor. Nell, sen bir şey biliyor musun?

Nell: Erkekler, sen onları konuşturmadıka konuşmuyorlar.

Benim de Jamie'yi bağlayıp işkence edecek vaktim olmadı henüz. Nat'ı sevdim ama geleceklerini böyle ayrıntılarıyla planlanmış bir şekilde görmek ikisi için de karmaşık bir durum olmalı.

Sophie: Bir cadıyla ilişkisinin olması konusunda Nat neler hissediyor? Bu korkunç bir şekilde büyük bir adım gibi gelir bazılarına.

Moira: İlişkiden de öte bir durum söz konusu, değil mi? Jamie, evlilik ve bebekler görmüştü. Nat gayet de bir cadıcık doğurabilir. Cadı olmayan bazı insanlar için bütün bunları benimsemek zordur.

Lauren: Bütün bunlarla baş edebilecek biri varsa, o da Nat'tır. Sadece bu işi yürütmek için nasıl zaman bulacaklarını bilemiyorum. Biz sadece bir haftalığına buradayız.

Moira: Adım adım. Onların birlikte vakit geçirmesi güzel olduğu gibi sen de Jennie ile çalışacak vakit bulabiliyorsun. Gerçi eğitim için bir hafta çok da uzun bir zaman değil, Lauren. Daha fazlasına ihtiyacın olacak.

Lauren: Biliyorum. İşim, buraya gelip bir haftadan daha uzun kalmama müsaade etmiyor. Jennie ile konuştum. Kendisi bu ziyaretin, bazı temel şeyleri oturtmak ve diğer cadıların yanında olup cadılığımı daha normal bir şekilde kullanabilmek için yeterince uzun olduğunu düşünüyor. Birlikte

çalışabilmemiz için birkaç ayda bir buraya gelmeye devam edeceğim. Jennie, bu yaz Chicago'ya beni görmeye bile gelebilir.

Moira: Bunu duyduğuma sevindim. Etkileyici bir yeteneğin var ve ben onun gelişip kullanıldığını görmek isterim. Cadılar topluluğu senin varlığıyla daha da güçlenecektir.

Lauren: Şu an için yalnızca dört yaşındaki bir çocuğun eğitim arkadaşıyım. Bariyerlerle ilgili yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum ama bunun ötesinde nereye kadar gideceğimi bilmiyorum. Kabalık etmek istemem, Moira, ama bir topluluğa ait olmak istediğimden emin değilim.

Nell: Pazartesi günkü çemberden sonra daha farklı hissedebilirsin. Bir şans ver kendine, Lauren.

Sophie: Ben çok yalnız bir cadıyımdır ama ben bile bir çembere katılma fırsatımın olmasını çok isterdim.

Nell: Pazartesi günü ne yapıyorsun, Sophie? Gel, birkaç gün bizi ziyaret et. Aervyn, bütün çemberin sihir yapıcılığını üstlenmeyi deneyecek, unutulmaz bir anı olacaktır.

Sophie: Çok isterim. Uçuşları kontrol edeyim, size haber veririm.

Moira: Ben de şimdi hasedimden çatlamadım mı sanki biraz? Toplantınızın tadını çıkarın. Lauren, zihnini ve kalbini açık tut. Bu çember özellikle de gördüğün en önemli çemberlerden biri olması itibarıyla, bir parça mucize niteliğindedir.

Nell: Aklımızda sen olacaksın, Moira. Bizi izleyecek misin?

Moira: Tabii ki, büyü çanağım ve ben tepeden size bakıyor olacağız. Tatlı oğuşumun ilk çemberini kaçırمام.

Nat'ın Jamie'nin evindeki odasına giren Lauren'ın iki elinde iki kutu Ben&Jerry's vardı. "Bana ayıracak vaktin var mı?"

“Sen ve dondurma. Size ayıracak vaktim her zaman var.”

Nat’ın sevinci, Lauren’in kendini suçlu hissetmesine sebep oldu. “Kusura bakma, sohbet edecek çok vaktimiz olmadı. Son birkaç gün çok yoğun geçti.”

“Buraya bu yüzden geldik, Lauren. Çok yol kat etmen gerektiğini ama bunu yapmak için de çok zamanın olmadığını biliyorum. Ben iyidim. Dün, Nell ve kızlarıyla yürüyüşe çıktım. Bugün de Jennie, yoga dersi için beni almaya gelecek.”

Dikkat çekecek şekilde, listede Jamie’nin adı yer almıyordu. Lauren, dondurma kaplarının kapağındaki ambalajları açtı ve kaplardan birini Nat’a uzattı. “Jennie ve sen, ne zaman ayarladınız bu sabahki yoga dersi işini?”

“Aslına bakarsan buraya geldiğimiz günkü akşam yemeğinde. Fotoğraf makinesi ekipmanını arabaya taşımasına yardım ederken arabasında bir yoga minderi gördüm. Galiba on saniye sonra da ders yapma konusunda onunla hemfikir olmuştum. Jennie hiç oyalanmıyor.”

Ayrıca Nat’ın cadılar merkezinde güzelce ağırılanmasını da sağlamış oldu. *Sen çok yaşa, Jennie.* “Onun öğrencisi olmayı dene bir de. Gerçi ders oldukça iyiydi. Aervyn çok komikti. Senin bir çubuk kraker gibi bükülmüş halinin zihinsel fotoğraflarını gönderdi durdu bana. Seni seviyor.”

“Ben de onu seviyorum. Sevmemek mümkün değil.”

“Jamie’nin gördüğü prekognisyondaki küçük oğlana ne kadar benziyor? Ben görüntüleri hızlıca gördüm, bu yüzden ne kadar benzediğini hatırlamakta biraz zorlanıyorum.”

Nat kaşığı ağzına götürürken yarı yolda durdu. “Çok benziyor.”

“Bu konuyla ilgili ne düşünüyorsun?”

Nat kaşıkla bacağında rasgele şekiller çizmeye başladı. “Bu sabahki yoga dersini bir yerlerden tanıdın mı?”

“Tanıdın mı derken?”

“Jamie’nin prekognisyon görüntülerinden biri de buydu: çimenlerde yapılan sabah yogası... Giydiğim kalın askılı atletten ve bu sabah yaptığım güneşe selam akışından tanıdım. Bunlar benim her zamanki programıma uygun şeyler değil.”

Lauren, Jamie’nin prekognisyon yüklemesini hatırlamaya çalıştı. “Dans daha önce olmuyor muydu?”

Nat büyük bir parça dondurma attı ağzına ve gülümsedi. “Evet. O da dün akşam oldu.”

Lauren tek kaşını kaldırdı. “Konuş, şekerim.”

“Jamie’nin görüntülerindeki kalabalık Noel sahnesini hatırlıyor musun?”

“Etrafını insan sürülerinin sardığı mı?”

“Doğrudur. O, Nell’in evi. Dün yürüyüşten sonra oraya uğradık. Üçüzler... üçüzlerden biri Jamie’nin anılarında benim yanımda oturuyor.”

Jamie bunu anlardı, diye düşündü Lauren. Arkadaşına biraz esneklik payı bulmaya çalışıyordu. “Çok basit de olabilir, Nat. Belki de Noel için ziyarete geliyoruzdur falan.”

Nat kafasını iki yana salladı. “Sanmam. Ginia, üçüzlerin yanımda oturana, hâlâ diş teli takıyordu. Sanırım o görüntü, bu seneki Noel’e ait. Eğer bunlar gerçek olacaksa, çok yakın zamanda olacağını düşünüyorum.”

Nat bir ya da iki sene içerisinde evlenip çocuk mu doğuracaktı? Lauren bencilce içini kaplayan boşluk hissi ve duyduğu kıskançlıkla kapağın tekini iteledi. “Bu çok mühim bir mesele, Nat. Bütün bunlara hazır mısın?”

“Hayatım boyunca böyle bir aileye hazır oldum. Buraya ilk geldiğimizde, akşam yemeğinde onları gördün mü? Bu ailedeki herkes sevgiyle donatılarak yaşıyor.” Nat kollarını göğsünün etra-

fına doladı. “Bu adamı, sadece bu aileye sahip olmak için kabul etmekten birazcık korkuyorum.”

O kadar güçlü ki, insan bazen onun içindeki küçük üzgün kızı unutuveriyor, diye düşündü Lauren. Nell ve Jamie’nin ailesi, Nat için siren şarkısı niteliğindeydi, Nat’ın hiç sahip olmadığı samimi, sevecen ve gürültülü bir aile... Nat yakında bu aileye karışacaktı, tabii çoktan karışmadıysa. *Jamie, ona iyi baksan iyi edersin.*

Belki de Nat çoktan bu ailenin bir parçası olmuştu. “O iyi bir adam, seviyorum onu. Ayrıca sen de dün akşamki dans kısmını atlayıverdin. Konuş.”

Nat’ın yüzü tekrar kızardı. “Çok önemli değildi. Dün akşam biraz dışarı çıktık. Dans ettik ve kumsalda yürüdük.”

“Yakışıklı bir cadıyla kumsalda yürüdün ve bu çok önemli değil, öyle mi? İyi denemeydi. Öptün mü onu?”

“Tam olarak öpmedim.”

Lauren güldü. “Kaç yaşındayız, on iki mi? Neler oldu?”

Nat’ın yanakları al al oldu. “O beni öptü.”

“Bir öpücükten bahsederken ne zamandan beri yüzün kızarır oldu?”

“Bu adamın öpücüğünden beri. Bu konuda henüz nasıl konuşacağımı bilemiyorum. Sen düşünce okumayı öğrenmiyor musun? Bunun kendimi nasıl hissetmeme sebep olduğunu okuyamıyor musun?”

“O öyle olmuyor işte. Başkalarının hayatına burnumuzu sokmamamız gerekiyor.”

“İzin alırsan, buna burnunu sokmak denmez. Senden gizlim saklım yok.” Nat biraz heyecanlı bir şekilde gülümsedi. “Pratik yapıyormuşsun gibi düşün.”

Lauren merkezine indi ve odaklandı. En yakın arkadaşıyla her

zaman olduğu gibi kolay bağlantı kuruyordu. Lauren dikkatlice Nat'ın dış zihnine ulaştı ve sonra bu daveti daha derinlere doğru takip etti. Bir an orada kaldı ve sonra yavaşça geri çekildi.

“Ah, Nat.” Gözlerindeki yaşlar, en yakın arkadaşının gözyaşlarının bir yansımasıydı. “O kadar büyük yani?”

Nat başını öne doğru sallayıp gözyaşlarını sildi.

Ha siktir. Jamie ay ışığıyla aydınlanan bir kumsalda bazı ciddi adımlar atmıştı. En yakın arkadaşı ise bir cadıya âşık oluyordu.

BÖLÜM 14

Kendine has bir havası olan açık hava kafesi, kahvaltı meraklılarıyla doluydu. Jennie'ye sorarsan, şehrin sabah kahvaltısında en iyi yeri burasıydı. Garson, Lauren'in, her şeyden iki adet olan siparişinin yer aldığı tabağı masaya bırakırken, o da domuz pastırmalı yumurtanın kokusunu içine çekiyordu. Açlıktan midesi kazınıyordu.

"Biraz daha pratik yaptık mı, işlevsel bariyerler kurmak, bu kadar fazla yemek yemeni gerektirmeyecek. Başlangıçta enerjiyi tüketmesi normal," dedi Jennie.

"Ergenliğe girmiş bir oğlan gibi yiyorum." Lauren, yumurtaları birden silip süpürmemeye çalıştı. "Tabii ki bunun iyi yanları da var. Dün yarım kilo dondurma yememe rağmen bugün günah kefareti ödemek zorunda kalmadım."

"Nat'la kız kıza vakit geçirdiniz, değil mi?"

"Bunu benim zihnimden mi, yoksa onunkinden mi öğrendin?"

"İkinizden de değil. Altmış üç yıllık ömrümde, gözlerimi kulanmak konusunda bayağı bir ilerledim. İkinizin birbirinize ne kadar sıkı bağlı olduğunuzu ya da Nat ve Jamie'nin işi pişirdiğini anlamak için düşünce güçlerine gerek yok. O işin nasıl gittiğini sormakla her şeye burnumu sokmuş olur muyum?"

"Pekâlâ, dünkü yoga dersinde ikisinin arasındaki şeyi gördün.

Jamie kesinlikle ona tutuldu. Duygularının karşılıklı olması tabii ki daha çok hoşuma gidiyor. Jamie'yi sevdim ama..."

"Nat senin kız kardeşin."

"Evet, öyle. Annem ve babam harika insanlardır ama babam emekli olunca Florida'ya taşındılar. Nat benim ailem oldu. Onun allak bullak olmasını istemiyorum."

"Erkekler, bunu yapmaya çalışmadan da bizi allak bullak edebiliyorlar ama eğer için rahatlayacaksa, bence Jamie de bu konuda Nat kadar allak bullak olmuş vaziyette. Bu durum, Nat için büyük bir değişim olmalı ama kendisi benim tanıdığım, attığı adımları en iyi bilen insanlardan biri."

Lauren, arkadaşının takdir görmesinden memnundu ama hâlâ endişeliydi. "Öyledir ama aynı zamanda bir şeyler için can atan bir kalbi de var. Kendi ailesi berbat, sizinki ise muhteşem."

Jennie yavaşça Lauren'ın elini tuttu. "Bir kişiye daha yer bulamayacağımızdan mı korkuyorsun?"

"Kesinlikle korkmuyorum. Ben sadece, eğer işler Jamie'nin prekognisyonundaki gibi gitmezse, bunun Nat'ı fazlasıyla inciteceğinden endişe duyuyorum. Birkaç gün içinde buradan ayrılmanız gerekiyor ve bunun onu şimdiden nasıl da iki taraf arasında bıraktığını hissedebiliyorum."

"Yoga stüdyosu Chicago'da," dedi Jennie.

"Evet, ayrıca ikimizin de üniversiteden bu yana kurmaya çalıştığı hayat da orada. Onun stüdyosu, benim kanepem gibi. Orası, Nat'ın merkezi."

"Sevdiklerimiz için endişelenebiliriz ama biz cadılar bile sihirli değneğimizi sallayıp her şeyi kolaylaştıramıyoruz. Onlar iki iyi insan ve kendi aralarındaki yolculuğu yoluna koyacaklardır."

Lauren da öyle umuyordu. "Nat bunu hak ediyor."

"O halde ben de onun hak ettiklerini almasını umuyorum. Önümüzdeki hafta Chicago'ya dönmenle ilgili ne hissediyorsun?"

Lauren kafeye şöyle bir göz gezdirdi. “Bunu daha birkaç gün önce yapamazdım, böyle bir kalabalığın ortasında oturmazdım. Hâlâ çalışmam gerekiyor gibi hissediyorum ama şu an burada durabiliyorum, kahvaltımı yapıp sohbet edebiliyorum, gelişme var yani.”

“Güzel bir gelişme kaydettin. Temel bariyer ayarların şu an sağlam ama yine de senden, gördüğümüz alıştırmaları yapmaya devam etmeni isteyeceğim. Bir sonraki aşama, kontrolüne ince bir ayar yapabilmen olacak; bu sayede, neyi, ne zaman istersen içeri alabileceksin ve istemediklerini de almayacaksın. Eve dönünce de üzerinde çalışmaya devam etmen gereken kısım bu olacak.”

Daha yeni başlamışken eğitmenini kaybetme düşüncesi Lauren’ı korkutmuştu. “Sen olmasan eminim hayatımın geri kalanını kalabalık yerlerden korkarak geçirirdim. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.”

Jennie çok memnun olmuş görünüyordu. “Jamie de sana yardım edebilirdi ama sanırım biz bu noktaya daha hızlı ulaştık. Birini uzak mesafeden eğitmeyi hiç denemedim ama bunun da bir yolunu buluruz. Yeteneklerinin gün yüzüne çıkışını izlemek gerçek bir zevk.

Yine de buraya yeniden gelmen gerekecek. Aervyn’i bir dahaki yenişini izlemek istiyorum, bu nadir rastlanan bir gösteri ve ben, sen o küçük kırmızı arabanla onun bariyerlerinin arasından vın diye geçiverirken, bunu en ön sıradan izlemekten zevk duydum.”

“Hâlâ ayakkabılarını ters giyecek yaşta olmasına rağmen, onun gücü karşısında kafamı toparlamakta zorlanıyorum. Onu özleyeceğim. Küçük çocuklarla çok fazla zaman geçirmişliğim yoktur ama o tapılası bir çocuk.”

“Jamie’nin prekognisyonu gerçek olursa, bir gün sen de Aervyn’in kopyasının fahri teyzesi olacaksın.”

Lauren yumurtalarını yemeye devam etti. Bir kerede bir cadı-cık yetip artıyordu bile.

“Jamie Dayı, sen Nat ile evlenecek misin?” Ginia, yepyeni diş tellerini göstererek utangaç bir şekilde gülümsedi.

Tanrım, diye düşündü Jamie. Birbirinin aynısı üç adet yüz beklentiyle ona bakıyordu. Böyle bir soruya verilecek güzel bir cevabı yoktu, özellikle de söz konusu kadın yanı başında oturmuş, patates kızartması yiyorken.

Masanın öbür ucuna doğru uzanıp Ginia’nın patateslerinden birini yürütüverdi. “Ben de sizinle evlenebilmek için büyümenizi beklemem gerektiğini düşünüyordum.”

Ginia kıkırdadı. “Biz Nat’ı seviyoruz. Bizim yerimize onunla evlenebilirsin, bizim için sakıncası yok.” Shay ve Mia onaylayarak kafa salladılar.

“Evlenmek büyük bir mesele. Bu tür şeylere karar vermek zaman alır.”

Genelde bu üçlünün elebaşlığını üstlenen Shay kafasını iki yana salladı. “I ıh. Annemle babamın çok zamanını almamış, neredeyse iki dakikada âşık olmuşlar. Babam hep öyle söylüyor. Sen Nat’la tanışalı iki dakikadan fazla oldu.”

Nat, Jamie’nin patateslerinden birini çaldı. “Güzel bir hikâye gibi geliyor kulağa. Annenizle babanız nasıl tanışmışlar?”

Jamie, Nat’ı görev başındaki üç adet sekiz yaşındaki kızdan kendisini kurtardığı için bile sevebilirdi.

“Şöyle ki,” diye söze girdi Mia, “Annem Büyücü Krallığı’nın kodunu yazıyor. Bu cadıymışsın gibi davranabildiğin, gerçekten

harika bir video oyunu. *Online* olarak da oynayabilirsin. Gerçekten cadı olanlar için ekstra özel *online* seviyeler de var.”

Ginia hikâyeyi devraldı. “Ne zaman yeni bir cadı ekstra özel seviyelere katılsa, anneme oyundan bir e-posta gelir. Bu sayede annem ya da Jamie Dayım girip bu kişileri kontrol eder ve onların şefru olup olmadıklarından emin olurlar.”

“Tatlım, sanırım bu noktada ihtiyacın olan kelime ‘meşru’,” dedi Jamie.

Ginia başını öne doğru salladı. “Evet, meşru. Bu onların iyi cadılar olduğundan ve hile yapmadığından emin olmak anlamına geliyor.”

Sonra Shay konuştu. “Annem, yeni cadının oyununu izlemek için sadece cadılara özel olan seviyelerden birine girmiş. Babam gerçekten iyiymiş ve gerçekten harika sihirleri falan varmış. Annem bundan çok etkilenmiş, bu yüzden babamın sihir koduna bakmış.”

“Gücü olan bir kişi, *online* dünya için bir sihir yaratmak adına, bilgisayar koduyla sihri bir arada kullanabilir,” diye açıkladı Jamie.

Mia başıyla onayladı. “Annem ve Jamie Dayı bu seviyeler için bir sürü sihir buldu, sihir kodlamada çok iyiler. Ben iyi bir kod yazıcıyım ama sihir yapamıyorum, çünkü cadı değilim.”

“İyi işte. Kodlarınızı sihirleyebilseydiniz üçünüzle birden asla baş edemezdik,” dedi Jamie. Uzandı ve Nat’ın kulağına diğerlerinin de duyabileceği şekilde fısıldadı. “Bu üçü, Nell’in ya da benim sekiz yaşındaki halimizden çok daha iyi kod yazıcıdır ama bunu onlara söyleme. Yoksa burunları havaya kalkıp tavanı deler.”

Bahsi geçen üç kafadan kıkırdama sesleri duyuldu. “Bu soysal bir şey,” dedi Mia. “Annem bize öyle söyledi.”

“Hikâyenizi anlatmaya devam edin,” dedi Jamie.

Ginia konuşmayı devraldı. “Evet, annem yeni cadının sihir kodunu okumak için girmiş, bunu yapabilir, çünkü patron o.

Bir de bakmış ki babamın sihirleri aslında sihir falan değil, sadece on numara kodlarmış. Bu biraz tuhaf gelmiş anneme, çünkü bir cadı bir parça sihir eklemek varken neden gerçekten bir sürü harika kod yazsın ki?”

Shay hikâyenin en güzel kısmını anlatmaya hazır bir şekilde sandalyesinde zıplıyordu. “Annem oyuna girmiş ve bu yeni cadıyı sihirli bir düelloya davet etmiş. Babamın elinde neler olduğunu görmek istemiş. Tam bir saat boyunca yarışmışlar ama annem onu yenememiş. Bu yüzden ona ofisinde buluşmayı teklif etmiş.”

“Yeni bir programcı işe almak istiyorduk,” dedi Jamie. “Nell, onun bu iş için biçilmiş kaftan olabileceğini düşündü.”

Üçüzler birbirine baktı ve belli ki hikâyeyi tamamlaması için Ginia’yı görevlendirdiler. “Babam annemin ofisine gelmiş ve annem onun gerçekte cadı olmadığını ama kendi kendine Büyücü Krallığı’nın sadece cadılara has olan seviyelerine kadar çıkabildiğini öğrenmiş. Daha önce bunu yapabilen hiç çıkmamış.”

Nat oldukça şaşırılmış ve etkilenmiş görünüyordu. “Peki, bunu nasıl başarmış?”

Ginia kıkırdadı. “Kendisi, üst düzey muhteşemlikte bir kod yazıcı arkadaşımız oluyor da. Annemle düelloya tutuşmuş ve annem sihir gücü olmasına rağmen babamı yenememiş. Böylece birbirlerine âşık olmuşlar ve mutlu mesut yaşayıp gitmişler. Babam bize de üst düzey muhteşemlikte kod yazıcısı olmayı öğretiyor ki günün birinde biz de bir adamla düelloya tutuşalım ve o adamla evlenip evlenmememiz gerektiğini anlayabilelim.”

Daniel numaracının teki, diye düşündü Jamie. Üç kızı da şimdiden baş belası kod yazıcılarıydı ve hızlı bir şekilde daha da iyiye gidiyorlardı. Belli ki babaları kızlarının çok uzun bir süre boyunca bekâr kalmasını sağlamaya niyet etmişti.

“Peki, babanız cadı değilse, ne iş yapıyor?” diye sordu Nat.

“Hayır değil,” dedi Mia. “Babam kiralık bir bilgisayar korsanı. Bankaları soymaya, şirket verilerini çalmaya, bunun gibi şeyler yapmaya çalışıyor işte. Şirketler ona, kötü bir adam gibi davranması için para ödüyor ve babam kazanırsa daha fazla ödüyorlar, böylece babam da çok kazanıyor.”

Bir de, cadı olmayan üç kızına, sihir yetenekleri olmadan da hedeflerine ulaşabilen, başarılı birer insan olabileceklerini gösteriyor, diye düşündü Jamie. Hele ki küçük erkek kardeşiniz tüm nesillerin en saygı duyulan cadıcığı ise, bu daha da önem kazanıyordu.

Ginia, hayranlık dolu gözlerle Nat’a baktı. “İşte görüyorsunuz. Bazen cadılar, cadı olmayanlarla da evlenir ve sonuç gayet güzel olur.”

Küçük entrikacılar sizi, diye geçirdi içinden Jamie. Onları bu asli görevlerinden uzaklaştırma vakti gelmişti. “Sinsi üçüz yeğenleri olan dayılar bazen onların bütün patates kızartmalarını yeşile döndürmek zorunda kalırlar.”

Üç kafa da önlerindeki yemeklerine döndü hemen. “Jamie Dayı, iğrençsin!”

Bu her zaman işe yaramıştı. Prekognisyon görüntüleri zaten çok fazla baskı oluşturmuştu üzerlerinde. Bir de üç adet minik arabolucuya ihtiyaçları yoktu.

Lauren ve Jennie, Berkeley’in cuma pazarının kurulduğu ve Lauren’in bir sonraki ders mekânı olan Derby Caddesi’nde gezindiler.

Jennie çoğunlukla aileler ve küçük çocukların dışarıda olduğu, oldukça sakın bir vakit seçmişti. Lauren şubat ayında taze ürün-

ler satın alabilmenizi sağlayan bir iklime zihinsel olarak adapte olmaya çalışıyordu. Mantar ve brokoliden, küçük esnafın ürettiği peynirler ve o yörede öğütülmüş unlara kadar her Şey için bir tezgh vardı.

“Burası Chicago gibi değil,” dedi Lauren. “Ne harika bir yer.”

“Her hafta buraya gelir, fotoğraf çekerdim. Bence Berkeley’in pazarına her çeşit insan uğruyor.”

Lauren etrafına bakındı. Chicago’nun merkezinde oldukça geniş bir yelpazede insan çeşitliliği görmek mümkündü ama o yine de kendini etrafa bn bn bakan bir turist gibi hissediyordu. “İnanırım. Şu taraftaki çimenlerin üzerinde oynayan mor saçlı ikiz çocuklara baksana.”

Jennie onun gösterdiği tarafa doğru baktı. “Onlardan güzel bir ilk eğitim alıştırması olur. Bu ğleden sonra dış zihindeki düşünceleri okuma pratiği yapacağız. Senden, bariyerlerini, bu iki tatlıcının sahiplerini tarayıp bulacak kadar yumuşatmanı istiyorum.”

Lauren kaşlarını çattı. “Bu biraz başkalarına müdahale etmek gibi geliyor bana. Bilmek istediğimden ya da insanların paylaşmak istediğinden çok daha fazlasını almamamın yolu nedir?”

“Zihnimizin katmanları vardır. Hepimiz, daha özel düşünce-lerimizi güzel bir Şekilde muhafaza ederiz. En dış katman hemen hemen her zaman, birçok insanla paylaşmaktan memnuniyet duyacağımız bilgileri ihtiva eder. Saygı göstermek zorundasın, bazen katmanların çok da iyi Őekillendirilmedięi ya da içeriğin seninle ilgili olduğu zihinlerle karşılaşacaksın. Geçerli bir sebebin olmadıkça da geri adım atman gerekecek.”

“Anlaşılan iki kere iki her zaman dört etmiyor.”

“Etmiyor. Gücü kullanma etiğinde iki kere iki nadiren dört eder. Çocuklar söz konusu olduğunda daha katı kurallar koyu-

yoruz ama sen yetişkin bir kadınsın, bu sebeple kendi kurallarını kendin bulmak zorunda kalacaksın. Bu arada, şu iki çocuğun ebeveynini buldun mu?”

“Hem konuşup hem de bunu yapmam mı gerekiyordu?”

Jennie güldü. “Yok canım, gerçi bu çok etkileyici olurdu. Şimdi hafif bir tarama yapmaya çalış.”

Lauren durdu ve kubbesini, içeriye birkaç düşünce alacak şekilde ayarladı. Peynir üretimi yapan küçük esnaf, numunelik peynirinin bitmesinden endişeleniyordu.

Birisi, annesinin brokoli almasından büyük üzüntü duyuyordu ama Lauren bunun kim olduğunu bulamıyordu. Zihninin seçtikleriyle gözünün görebildiklerini eşleştirmek zordu.

İşte şimdi yakalamıştı onu. Parlak yeşil Crocs terlikleri olan küçük çocuktan geliyordu düşünceler. Lauren, çocuğun annesinin zihnine girdi usulca ve gülümsedi. Annesinin, oğlana brokoli yedirmeye hiç niyeti yoktu – onun yerine, akşam yemeğinde havuç yiyecekti.

Güzel dokunuş, dedi Jennie'nin sesi kafasının içinde. Şimdi bak bakalım bu küçük oğlanın havasını azıcık olsun yerine getirebilir misin. Lauren, kubbesindeki bir parça gökkuşağı ipliğiyle temasa geçip, oğlanın dış zihnine bir düşünce gönderdi. Oğlan annesine dönüp akşam yemeği için havuç istediğinde ise bu küçük zaferinin mutluluğunu yaşadı.

“Kocaman aferin, Lauren. Öğrencilerimin çoğu, oğlanın duygularını düzeltmeye çalışırdı. Bu, çok daha ağır bir yükün altına girmek ve insanların hayatına, küçük bir düşünceyi yerleştirmekten çok daha fazla burnunu sokmak olurdu. Sonuç aynı ama buradaki güç kullanımı çok daha kibar. Bugün ilerleyen saatlere kadar bu alıştırmayı denemeyi planlamıyordum ama brokoliden nefret eden küçük bir oğlana asla karşı koyamam.”

Lauren, o an annesinin yanında mutlu mesut bir halde zıplayan çocuğu düşündü. “Yani ben kendimi çok iyi hissettim ve bunun fazlasıyla bağımlılık yaratabilecek bir şey olduğunu düşünüyorum. Müdahale etmende sakınca olmadığını nasıl anlarsın?”

“Kendi kendine çözmen gereken şeylerden biri de bu. Bazı düşünce cadıları, diğer zihinleri değiştirmek için kendi güçlerini çok tutumlu bir şekilde kullanırlar. Ben bu cadılar yelpazesinin diğer ucunda olma eğilimi gösteriyorum. Ben gidip o anneyle muhabbete tutuşur ve bu sayede küçük oğlanın da neşesini yerine getirebilirdim.

Benim için güç, dünyamızı biraz daha iyi bir yer haline getirebilecek bu tür rastlantısal ya da rastlantısal olmayan iyilik hareketlerinde bulunabilmek için sadece bir araç. Ne zaman müdahale edeceğine karar vermek kafa karıştırıcı olabilir ama ben gücün bir sebepten var olduğuna ve kullanılması gerektiğine inanıyorum. Kendine uygun dengeyi yakalaman gerekecek, seni yıpratmadan iş görecektir bir denge.”

Bu kadın, dünyanın en unutulmaz portrelerinden bazılarını çeken kadın, diye düşündü Lauren. Gücünü kullandı ve fark yarattı. Bu konuyu bilahare düşünecekti.

Mor ikizlere ebeveyn arayışına geri dönüp taramaya devam etti. Kına tasarımı tezgâhındaki göz kamaştıran kadın, o an kendisiyle konuşan adamdan fena halde sıkılmıştı. Adam onu mümkün olan en kısa zamanda çıplak görmek istiyordu. Lauren utandı ve adamın düşüncelerinden uzaklaştı. *Kolay gelsin, ahbap.*

Pazarda bir sürü ebeveyn vardı ve ebeveynler çocuklarını belli ki her şeyden üstün tutuyorlardı. Çocuklara ait bir sürü düşünce resmi görmüştü ama mor saçlılarla ilgili olanına hiç rastlamamıştı. *Dur, dur.* Lauren, bir bankta oturmuş, bir tür Hint böreği olan samosalarını yiyen bir çift kadına takıldı. *İşte.* Kadınlardan birinin

düşüncelerinde iki adet çocuk vardı. Mor saçlı değildiler, o halde bu durum yeni ya da düşüncelerini yeniden şekillendirmeyecek kadar geçici olmalıydı.

Sonra Lauren, ilk önce yapmış olması gereken şeyi fark etti ve iki çocuğun zihnine hafifçe dokundu. İşte bankta oturan genç kadın çocukların annesiydi. Aslında bankta oturan iki kadın da çocukların annesiydi. Kahretsin, numaracı Jennie.

“Esnek ve yaratıcı bir zihnin var ve bu da seni çok ilginç bir cadı haline getirecek,” dedi Jennie. “Bir kez daha çok güzel bir iş çıkardın. İkisini birden bulmanı beklemiyordum.” İki anneye doğru el salladı, onlar da bunun karşılığında gülümseyip el salladılar.

“Onları tanıyor musun?”

“Tanıyorum. Bu öğle sonrası dersi için gönüllü oldular. Gel de kızım ile ve ailesiyle tanış.”

Sıcacık eller vücudunda yukarı doğru ilerledi ve nazik dokunuşlarla gıdıklayıp Lauren'ı uyandırdı. Sıcacık elleri olan bir sevgilinin yanında uyanmanın lezzetli yeniliği, fazladan bir dakika daha tadı çıkarılacak bir şeydi. Usul usul dokunan ellerin ve dudakların istekleri, karnının kıvrılması ve bacaklarının birbirine dolanmasının verdiği o harika his. Ah, Jamie.

Jamie? Lauren, yatakta dimdik oturdu. Yatağı bomboştı. Ay, yalnız olduğundan emin olmasına yetecek kadar ışık tutuyordu odasına.

Bu, fazlasıyla canlı bir rüyaydı. Rahatsız edici olduğunu söylemeye gerek yoktu bile. Jamie ile o manada ilgilenmiyordu ama ilgilense bile, Nat onun en yakın arkadaşıydı. Jamie ona, çok, çok, çok yasaktı. Ööö!

Lauren, kes sesini ve git buradan. Jamie'nin sesi bir parça ra-

hatsız olmuş gibi çıkıyordu. *Dünyanın yarısının seni duyabileceği kadar yüksek sesle düşünüyorsun. İşim gücüm var. Git buradan.*

Ha siktir. Olamaz. Lauren, zihinsel bariyerlerini sıkıca kapattı. Yatağının yanındaki duvara dikti gözlerini, onun yattığı odayla Jamie'nin büyük odası arasındaki duvara. *Cidden mi? Nat ve Jamie?*

İşin komik yanını sonradan algılamaya başladı. Nat ile her zaman yakın olmuşlardı ama bu çizgiyi aşmak oluyordu. Sabah olunca, Jennie'ye uyurken nasıl bariyer kurabileceğini soracaktı. Pekala, öncelikle Nat'ı sıkıştırıp eski usulle bilgi alacak, sonra da Jennie'den ders isteyecekti.

Lauren kısa sürede yeniden uyumayı göze alamadığından, kalktı ve çay yapmak için mutfaka doğru yol aldı. Merdivenlerden aşağıya indi ve Jennie'nin halihazırda orada olduğunu gördü. Çaydanlık ocağın, bir tabak çikolatalı kek de masanın üzerinde bekliyordu.

“Sanırım hiçbirimiz bir süre daha uykuya geri dönmek istemiyoruz,” dedi Jennie.

Lauren kızardı. “Sen de Nat ve Jamie'yle ilgili bir şeyler mi gördün?”

Jennie güldü. “Hayır, tatlım, ben seninle ilgili şeyler gördüm. Benim için, genç bir adamın ellerinin benim bedenimde gezindiğini düşünmek, senin için olduğundan biraz daha zor olduğu için, ben senden önce uyandım. Kocam harika bir sevgilidir ama uzun zamandır bu yenilik hissini tatmamıştım.”

Lauren daha da kızardı. “Aman Tanrım, rüyamı sana mı gönderdim? Dur yahu, rüya değildi ki o. Nat'ın zihninden bir şeyler almış olmalıyım.”

“Ben de öyle tahmin ediyorum. Cadı olmayan biriyle aranızda bu kadar güçlü bir bağlantının olması tuhaf ama siz ikiniz çok

yakınsınız. Onlara yakın bir mesafede uyuyordun, muhtemelen bunun da etkisi olmuştur.

Yarın seni aşağı kata taşıyacağız ve ben de sana taşlarını nasıl kullanacağını göstereceğim. Beyaz ay taşı sen uyurken bariyer kurmana yarayacak. İleride uyku korumalarını sihirleyebileceksin ama şu an için taşlar daha kolay bir yol olacaktır.”

“Sihir yapmayı mı öğreneceğim?”

“Sadece birkaç tane oldukça basit sihir. Bu zamana kadar öğrendiklerimizin hiçbirisi senin sihir yapma yeteneklerinin olduğunu göstermiyor, bu yüzden sana hemen hemen bütün cadıların kullandığı birkaç tane sihri göstereceğim, o kadar. Pazartesi günü dış çemberin bir parçası olarak bazı temel sihir çalışmalarını da öğreneceksin. İşin çoğunu iç çember yapar ama dış çemberdeki bütün cadılar da sihir yapmaya ve korumaları sağlam tutmaya yardımcı olurlar.”

“Ben de sana bunu sormak istiyordum. Nell dün sohbetteyken bir çemberden bahsetti. Sanırım Sophie de bu çember için uçağa atlayıp buraya gelecek. Galiba önemli bir olay bu.”

“Pazartesi günkü gibi büyük bir çember, önemli bir olaydır,” dedi Jennie. “Aervyn tam bir çember için ilk kez sihir yapıcılığı üstlenecek ve bu cadılık dünyasında her daim mühim bir olay olmuştur.”

“Çemberlerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum aslında.” Lauren ikinci çikolatalı keki yemeye başlamıştı.

“Biliyorum. Aslında Moira’dan seninle konuşmasını rica ettim. O sana tarih ve gelenekler hakkında benden daha fazla şey anlatabilir ve biliyorum ki senin eğitiminde ufak bir rolünün olması için de can atıyor.”

“Teşekkür ederim. Bazen, sanki okulun ilk birkaç yılını kaçırmışım gibi kaybolduğumu falan hissediyorum.”

“Endişelenmene gerek yok, biz seni o bilgi düzeyine getireceğiz. Çembere gelince, dış çemberin rolü çok basit: sevmek ve destek olmak. Nat da gelecek. Aervyn senin de orada olmanı istedi ve bu onun için çok önemli bir gün. Belki yarın başlangıç niteliğinde birtakım çember çalışmaları yaparız, ikiniz için de iyi olur.”

Pekâlâ, diye düşündü Lauren; Jamie ve Nat onu uykusuz bırakmakta yetersiz kalırsa, Aervyn’i bile germeye yetecek kadar önemli olan cadı ayinleri, bu işi layığıyla görürdü. Gece, kesinlikle üç dilim çikolatalı keklik bir geceydi.

BÖLÜM 15

Lauren: Moira, orada mısın?

Moira: Buradayım, çocuğum. Duydum ki, Jennie bizim cadılık çemberleriyle ilgili ufaklık bir sohbet etmemizi arzu etmiş.

Lauren: Bu konularda çok şey bildiğini söyledi, buna tarih ve gelenekler de dahilmiş. Bana, pazartesi akşamı ne beklemem gerektiğine dair bir şeyler söyleyebileceğini umuyorum.

Moira: Sanırım ondan önce küçük bir çember çalışması yapacaksınız? Jennie'nin seni neler olacağı hakkında hiçbir fikrin olmadan tam bir çemberin içine atacağını sanmam.

Lauren: Yok, bugün ilerleyen saatlerde bir çalışma yapacağız, sanırım.

Moira: Güzel. Bu sana bir çemberin ne yaptığı hakkında az da olsa fikir verecektir.

Lauren: Herkes tam çemberlerden büyük saygıyla bahsediyor. Çok önemli olaylar olmalı.

Moira: Saygı, iki şey için kullanılan tek bir kelime: çember geleneğine duyulan saygı ve bir çemberin, özellikle de tam bir çemberin doğurabileceği güce duyulan saygı. Tarihin en gösterişli sihirleri, tarih onları tanımasa da, hemen hemen her zaman bir çember tarafından yapılmıştır.

Lauren: Gerçekten mi? Ne gibi mesela?

Moira: Şimdi, bir tam çember genellikle on dört cadı tarafından açılır. Her bir ana yönde bulunan üç kişilik grupların yanı sıra bir adet kanal açıcı, bir adet de sihir yapıcı vardır. Sihir yapıcı, çemberin gücünü işleyip ona son halini verir, bu sebeple de dışarıdakiler sadece sihir yapıcıyı görür, onu destekleyen çemberi göremezler. Merlin'in en güçlü büyüsü bir çember tarafından gerçekleştirilmiştir. O, çok yetenekli bir sihir yapıcıydı.

Lauren: Merlin gerçek miydi?

Moira: Gerçektir. Onun hakkındaki birçok hikâye gerçek olmaktan fersah fersah uzaktır ama o aslında var olmuştur ve güçlü sihirler yapmıştır.

Lauren: Bu harika bir şey.

Moira: Ülkenizdeki Salem cadı avlarında, bir sürü kız kardeşimizin yanı sıra birçok masum insan, yakılarak ölüm cezasına çarptırılmıştır.

Lauren: Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu birden rahatsız edici bir şekilde kişisel bir mesele gibi geldi bana.

Moira: Aynen. Çemberler herkesi kurtaramamış, açık havada yakılan ateşlerin çoğunda oldukça güçlü cadılar yakılmıştır. Öte yandan en güçlü sihir yapıcılarımız ve kanal açıcılarımızın birçoğu çemberlerde can vermiştir.

Lauren: Bunun bu denli tehlikeli olabileceğini hiç bilmiyordum. Pazartesi günü Aervyn'e bir şey olmasın?

Moira: Eminim bütün muhtemel önlemler alınacaktır ama büyük sihirler büyük riskler taşır. Tam çember de zarar görebilir ama kanal açıcı ve sihir yapıcı için risk daha büyüktür. Jennie bana senin bir kanal açıcı olabileceğini söylüyor, bu yüzden senin bu durumu anlamın önemli.

Lauren: Seni net bir şekilde anlıyorum.

Moira: Bundan sadece korku anlamı çıkarma, çocuğum. Büyük güç,

büyük fırsatları da beraberinde getirir. Bazen dünyamızda büyük sihirlere fena halde ihtiyaç duyulur.

Lauren: Çember pazartesi günü ne yapacak?

Moira: Emin değilim. Her ne kadar diğerlerinin de söz hakkı olacağından emin olsam da, bu en nihayetinde Aervyn tarafından verilecek bir karar. İlk kez sihir yapıcılığını üstlenen birinin komutasında, nihai sihir daha basit tutulacaktır. Birçok tam çemberde olduğu gibi, birincil amaçlar, pratik yapma ve topluluk olacaktır.

Lauren: Topluluk?

Moira: Benim cadılık yeteneklerim küçüktür. Çemberde diğer on üç kişinin birleşen gücünü paylaşıyorum. Bu diğerlerinden farklı bir tecrübedir. Aervyn'in sihir yapıcı olacağı ilk tam çemberdeki on dört kişi, oğlan kendisinden beklediğimiz güce erişirse tarihte bir yere sahip olacaklar. Bu aynı zamanda, senin de daha geniş olan cadılar topluluğuna girişin olacak.

Lauren: Açık konuşabilir miyim? Ben hâlâ cadılar topluluğunun bir parçası olma konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Chicago'da gayet mutlu bir hayatım var ve bütün bunların o hayata uyabileceğinden emin değilim.

Moira: Kendine biraz zaman tanı, canım. Bütün bunlar üzerinde düşünmek için önünde birkaç günün var. Kalbin doğru yolu bulacaktır, sadece biraz zaman tanı. Bu çember deneyimine açık görüşlü bir şekilde git. Senden beklenen hiçbir şey yok, sadece davet edildin. Günün birinde iç çembere geçebilirsin ama şimdilik, birkaç saatliğine daha büyük bir olayın parçası olma fırsatının tadını çıkar. Dış çember çok özel bir yerdir.

Lauren: İşte şimdi ağlattın beni. Teşekkür ederim. Sanırım biraz baskı hissediyorum üzerimde.

Moira: Senin sağlam güçlerin var ve bu da bazı sorumlulukları be-

raberinde getiriyor. Cadılar topluluğunun en nihayetinde sana dair umutları, hatta senden beklentileri olacaktır ama bugün değil. Bugün biz senden sadece öğrenmeni istiyoruz ve sen de bunu fazlasıyla yerine getiriyorsun.

Lauren: O zaman biraz daha fazla öğrenmeme yardım et. Çemberlerle ilgili biraz daha bilgi ver bana.

Moira: Çemberi oluşturan on dört kişiden bahsetmiştim. Her çember, cadı ailesine ve katılımcıların tercihlerine göre farklı gelenekleri takip edecektir ama birçok unsur her zaman aynı kalır.

Lauren: O halde kaç tane cadı ailesi var? Bir kere Nell ve Jamie'nin ailesi var, senin Nova Scotia'daki ailen de bir diğer cadı ailesi oluyor.

Moira: Salem'deki felaketten sonra birçok cadı bir arada durmaya ve belli birkaç bölgeye yerleşmeye başladı. En büyük iki grup burada, Nova Scotia'da ve senin şu an bulunduğun Berkeley'de. New Orleans, Appalachia ve batı yakasındaki adalarda başka aileler de var. Cadı aileleri sadece kan bağıyla varlığını sürdürmez, yani kapıları herkese açıktır. Burada, Nova Scotia'da, aralarında kan bağı olmayan birçok cadımız var.

Lauren: Ancak her cadı bunu yapmaz değil mi? Sophie yapmamış mesela.

Moira: Başka yerlerde yaşamayı tercih eden birçok cadı var ama cadıların çoğu, tam çemberlere, gündönümü kutlamalarına ve bunun gibi törenlere katılmak için cadı merkezlerine seyahat ederler. Sophie sık sık Nell'in yanına gider ya da buraya Nova Scotia'ya gelir. Çocukken birçok yaz tatilini burada geçirmişti. Başımızın üstünde yeri var, bu arada onu yeterince sık göremiyorum.

Lauren: Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum. Umarım bir gün seninle de tanışma fırsatımız olur.

Moira: Çocuğum, eğer kaderde varsa görüşmek, bu beni çok mutlu eder.

Lauren: Ayrıca bir sürü soru sorup durduğum için de özür dilerim.

Bana çemberlerden bahsetmen gerektiğinin farkındayım.

Moira: Amerikalı olduğun için böyle oluyor. Benim büyüdüğüm yer olan İrlanda'da en iyi konuşmalar lafı dolandırarak yapılanlardır. Bazen bu şekilde, doğrudan konuşmalarla öğreneceğinden daha fazlasını öğrenirsin. Ancak yine de haklısın, sana en azından biraz daha anlatmazsam Jennie fırçayı basar. Dış çemberi oluşturmak için bazı ayinler yapılacak ama bu ayinlerden bahsederek işin zevkini kaçırmayacağım. Ayinlerin amacının, alanı ve katılımcıları arındırmak, zihinlerin boşalmasına ve kanalların açılmasına yardımcı olmak olduğunu bil, yeter.

Lauren: Nat'ın yoga derslerinden biri gibi geliyor kulağa.

Moira: Pek tabii arada benzerlikler olabilir. Daha sonra, iç çember oluşur ve dört yönde bulunan üçlü gruplar elementleri çağırırlar. Çember element güçlerine ulaştınca, artık diğer bütün güç kaynakları da çağırılabilir. Daha ziyade sadece element güçleri kullanılacaktır.

Lauren: Düşünce güçleri çemberlerde kullanılmıyor o halde?

Moira: Pek kullanılmaz. Çoğu düşünce cadısı gözlemci olarak görev yapar: çemberin dışında ama içeridekilere göz kulak olarak. Normalde bu rolü üstlenmek üzere eğitilecektin ama kanal açma yeteneğinin olduğu anlaşıldığına göre senden büyük ihtimalle bu görevi üstlenmen istenecek.

Lauren: Peki kanal açıcı ne yapıyor tam olarak?

Moira: Çember gücü toplayınca kanal açıcı gücü bir araya getiriyor ve enerjileri sihir yapıcıya doğru yönlendiriyor.

Lauren: Sihir yapıcı da bu sayede sihri yapıyor. Kulağa gayet basit geliyor.

Moira: Pek hoşsun, Lauren. Aslında, hem basit hem de çok karışıktır. İlk tam çemberinle ilgili düşüncelerini duymayı en çok ben istiyorum.

Lauren: Seninle yeniden sohbet etmeye geleceğim, söz veriyorum.

Moira: Gel lütfen. Bu sohbet odası benim için hâlâ biraz tuhaf ama seni biraz daha yakından tanıma fırsatına sahip olmak beni çok mutlu etti. Sevgiler.

Lauren, Jamie'nin arka bahçesinde sırtüstü uzandı ve Sophie'nin zümrüt taşını eline aldı. Taşın yakın zamanda etkisini göstermesini umuyordu. Başı, *bench-press* yaparken neredeyse yüz kırk kiloluk ağırlığın altında kalmış gibi ağrıyordu.

Çember çalışması belli ki diğerleri için de zordu. Aervyn, dört yaşındaki bir çocuk için şaşılacak kadar sakin bir halde, çimenlerin üzerinde yanı başında yatıyordu.

Jennie konuştu. "Özür dilerim Lauren, bu turun senin için zor geçtiğini biliyorum. Sınırım bağlantıyı düzgün bir şekilde kuramadık, ama nerede yanlış yaptığımızı da bilemiyorum." Bir şey söylemeleri için Nell ve Jamie'ye doğru baktı.

Jamie damla çikolatalı kurabiye'nin kalanını ağızına tıkmıştı. "Acaba sorun Lauren'ın güç kaynağında mı diye merak ediyorum. Normalde kanal açıcılar element cadısı olur yani onlar kanal açmak için gereken gücü Lauren'dan daha farklı bir şekilde bulurlar. Nell ve ben, element cadısı olan kanal açıcılarla nasıl bağlantıya geçileceğini biliyoruz ama düşünce cadılarıyla daha farklı bir bağlantı kuruyor olabilir."

"Pekâlâ, Edric pazartesi günkü çembere katılacak," dedi Jennie. "Kendisi bugün, batı eyaletlerindeki, düşünce cadısı olan tek kanal açıcıdır."

Jamie kafasını iki yana salladı. "Onun element güçleri de var, yani Lauren'ın ihtiyacı olandan daha farklı bir şekilde bağlantı kuruyor olabilir o da."

Lauren, Jamie'nin uzattığı iki kurabiyeyi almasına yetecek kadar doğrudu ve birini Aervyn'e verdi. Üç deneyimli cadının bu işin nasıl olması gerektiğini çözemiyor olması, pek de güven verici değildi.

Lauren çemberdeki güç seviyesini kasten düşük tuttuklarını biliyordu ama kanal açıcılık rolü bir itfaiye hortumunu, su bütün kuvvetiyle gelirken, USB girişine sokmaya çalışmak gibi gelmişti ona. Aervyn yardım etmeye çalışıyordu ama ikisi de işin üstesinden gelemiyorlardı ve sızan bütün gücü korumaya çalışmak ikisi için de yorucu olmuştu.

Lauren düşünmeye çalıştı. Jamie onun insanları farklı bir şekilde içeriye çekmeye çalışması gerektiğini söylüyordu. Belki de... sorun sıradaydı.

Yeni bir fikir umuduyla yüzü gülen Lauren ayağa kalkmayı başardı. “Önce çemberle bağlantıya geçip sonra Aervyn'le bağlantı kurmaktansa, önce Aervyn'le bağlantı kurup sonra çembere katılmayı denesek nasıl olur? Çemberin gücünü tek başıma koruyabilirim gibime gelmiyor. Öncelikle gücü gönderebileceğim bir yere ihtiyacım var. Kedi Kadın'ı yaptığımızda, benim yaptığım artık her neyse, Aervyn halihazırda onu bekliyordu.”

Nell düşünceli görünüyordu. “Genellikle yapılandan katbekat karışık ama mantıklı. Biz hepimiz sana element gücü akıtıyoruz ve sen de kesinlikle hiçbir element gücü bulunmayan tek cadısın. Yani belki de gücün bütününü alamıyorsun ama belki de onu yönlendirebiliyorsun.”

Jennie yavaşça kafa salladı. “Bununla bağlantılı olarak ben de biraz daha farklı bir şey önereceğim. Ben element gücümüne başvuruyordum ama bu sefer düşünce gücümü paylaşmayı deneyeceğim.”

“Bu harika bir fikir,” dedi Jamie. “Lauren'ın üstesinden ge-

lebileceğini bildiğimiz, karışık bir güç şekli koy ortaya. Belki bu onun bütün akışı daha kolay yönlendirmesini sağlar.”

Herkes oturduğu yerden çembere döndü ve el ele tutuştular. Bu sefer Lauren öncelikle bir kanalla Aervyn’e uzandı ve daha önceden tanıdığı kolaylıktaki bu bağlantının yerine oturduğunu hissetti. Sonra bir dakika boyunca, bir sonraki aşamada ne yapmak istediğini görselleştirerek kendi merkezine odaklandı.

Kubbesinden, gökkuşağı parlaklığında asma filizleri büyütme-ye başladı. Dikkatlice çalışarak onları bir araya getirip ördü. Sonrasında, tamamen Aervyn ile olan bağlantısına demir atan, bariyerlerinin üzerinden uzanan güzel bir ağ ortaya çıktı.

Şimdi sıra çemberi dahil etmeye gelmişti. Ağını oluşturan asma filizlerini dışarıya doğru fırladığını, kök salacak bir yer aradığını görselleştirdi. Bir avuç asma filizini usulca Jennie’ye doğru uzattı. Jennie’nin bu değişikliği, düşünce sihri alıştırma-larından hatırlayacağını umuyordu.

Jennie’nin düşünce güçlerinin arayış halindeki ışıklarının uzanışını gördüğünde sessizce sevindi. İkisi birlikte dikkatle Jennie’nin ışıklarını gökkuşağının iplikleriyle ördüler. Bu, Noel’de çam ağacının ışıklarını yakmak gibiydi. Tamamen ipliklerden oluşan ağ, Jennie’nin gücünün ışığıyla parlıyordu. Ağ, hafifçe Aervyn ile olan bağlantıya doğru aktı ve beklemede olan sihir yapıcının ellerine ulaştı. Lauren, Aervyn’in zihninin onaylarcasına dans ettiğini görebiliyordu. *Sırada ben varım*, diye bir gönderimde bulundu Aervyn.

Lauren’ın kafası karışmıştı. Bir anda Aervyn’in yıldız gibi parlayan element gücünün, ağına doğru uzandığını gördü. Sihir yapıcıların çembere enerji katmaları gerekmediğinden oldukça emindi ama onlar bu noktada bir harita olmaksızın uçuyorlardı. *Usul usul*, diye uyardı Aervyn’i. *Yavaş ol*.

Ortaya çıkan enerjinin gücü, Aervyn’in gücünü kararttı ve Lauren birkaç tane iplik uzattı. Birleşme anında bir sarsıntı oldu ve

Lauren sonra, Aervyn'in gücünün, ipliklerinin üzerinden, bütün bir ağı dans ettirerek, büyük bir hızla uçtuğunu gördü. Güç coşkuyla hareket ederken Lauren onun elindeki küçük bir parçayla bağlantı kurduğunu çok iyi biliyordu.

Jennie usulca bir dürtme gönderdi. *Diğerlerini toplat, evlat. Çok iyi gidiyorsun.* Lauren asma filizlerini Jamie'ye, sonra da Nell'e doğru uzattı. İkisi de deneyimli sihir yapımcılar olan bu cadılar, Lauren'ın ağına sadece küçük dalgalanmalarla bağlandılar.

Ben hazırım, diye bir gönderimde bulundu Lauren herkese. *Gücü artırın.*

Lauren kafasını zihin merkezinden kaldırıp merakla baktı. Kendini güneşin ortasında oturuyor gibi hissediyordu. Güç, örülmüş bir halde dans ediyor, parıl parıl parlayarak çemberden geliyor ve Aervyn ile arasındaki tüpten aşağıya doğru coşkuyla ilerliyordu. Tanrım, çocuk daha dört yaşındaydı ve muhteşem bir güç akışı sağlamıştı.

Ona güven, dedi Jamie'nin zihin sesi. *Sen ona bugüne kadar aldığı en güzel hediye verdin. Kimse ona şu an sahip olduğu şeyin küçük bir parçasını dahi verememişti. Bakalım onunla ne yapacak. Ağı tut. Senin işin bu.*

Lauren, Aervyn'e doğru akan ışık ağına odaklandı. Aervyn'in ışığı yönlendirip şekillendirmesini ve sihri hazırlarken oluşan baskıyı hissediyordu.

Aervyn hazırlığı tamamlayıp sihri salıverdiğinde, Lauren'ın ağı bir an için akıl almaz bir ışıkla parladı. Sonra Lauren diğer dördüyle birlikte ruhunun uçtuğunu hissetti.

Zamansız, gökyüzü maviliğinde bir siste yaşanan ışık dansı. Lauren martıydı, gösteri uçağıydı, pike yapan bir kartal, uçuşan bir yapraktı.

Şimdi geri git, evlat. Jennie'nin zihinsel dokunuşu, Lauren'ı zihninin merkezine yavaşça geri döndürdü.

Lauren, gerçek anlamda ellerine kenetlenen elleri, akciğerlerine dolup boşalan havayı ve yüzüne değen esintiyi hissetmesinin ne kadar sürdüğünü bilemiyordu. Yavaşça gözlerini açtı. Aervyn'in neşesi büyüktü, ondan fışkıran güç ise hâlâ hissediliyordu.

Söyleyecek söz bulabilen ilk kişi Jamie oldu. "Bize inanan çıkar mı bilemiyorum."

Lauren donakalmıştı, şaşkınlıktan daha fazlasıydı bu. "Ben ne yaşandığını da tam olarak bilemiyorum ki. Aervyn, sen ne sihri yaptın?"

Belli ki Lauren çok komik görünüyordu. Nell, Jamie ve Aervyn kahkahaya boğuldular. Onları Jennie susturdu. "Lauren, sihir konusunda yeni. Aşağıya bak, çocuğum."

Lauren aşağıya baktı ve Jamie'nin eline çok daha sıkı bir şekilde sarıldı. Yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğinde, havada uçuyorlardı. Hadi be. "Bizi Aervyn mi uçurdu?"

"Sizi ben uçurdum!" diye bağırdı Aervyn.

"Uçtuğumuzu hissetmedin mi, Lauren?" diye sordu Nell.

Lauren yavaşça başını salladı. "Hissettim ve bu, bu zamana kadar hissettiğim en harika şeydi. Ama neden vücutlarımız havada uçuyor?"

"Onları ben uçurdum." Aervyn her an yeniden yükselmeye hazır gibi görünüyordu.

"Bunun sadece kafamda olduğunu sanmıştım." Lauren birden daha net bir şekilde gökyüzü maviliğindeki sisi hatırladı. Jamie'nin ellerini sıkı sıkı tutarak, aşağıya, yere doğru baktı. "Durun, vücutlarımız uçuyor mu? Gerçekten mi? Daha da mı yükseldik?"

Nell, Jamie ve Aervyn yine kahkahalarla güldüler. Jennie on-

ları bir kez daha susturdu. “Lauren, uçtuğumuzu hissettin, öyle değil mi?”

“Tamam, evet ama zihinlerimizin ya da ruhlarımızın uçtuğunu sandım. Bu gerçekten güzel bir histi.”

Jennie ona gülümseyen bir yüzle baktı. “Güzeldi. Biz cadılar bazen ruhlarımızı vücutlarımızdan ayırabiliriz ama bu tür astral seyahatler zor ve tehlikelidir.”

Aman Tanrım. “Sanırım benim dondurmaya ihtiyacım var.” Sonra, çok yavaş işleyen beyni Jennie’nin söylediklerini tam olarak idrak etmeye başladı. “Dur bir dakika. Bu çok tehlikeli değil miydi? Ya düşseydik?”

Aervyn onları usulca çimenlere indirdi, çok endişeli görünüyordu. “Lauren, seni korkuttum mu? Seni korkutmak istememiştim. Birlikte uçmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm.”

Lauren hayatının en büyüleyici anını yaşamıştı ama bunun sorumlusu olan kişinin dudakları titriyordu.

“Ah, tatlım.” Lauren, Aervyn’i kucığına aldı ve ona sarıldı. “Yaptığım en iyi şeydi bu. Sadece çok büyüktü ve şu an ne düşüneceğimi bilemiyorum. Fakat sen beni korkutmadın. Beni uçurduğun için sana teşekkür ederim. Gördüğüm en iyi sihirdi bu.”

Neyse ki küçük oğlanları rahatlatmak çok kolaydı.

Diğer üçlünün birbirine bakıp durduğunu görebiliyordu. “Ne oluyor millet?”

Önce Jennie konuştu. “Lauren, bugün birtakım çember çalışmalarını yapmak istedik. Pazartesi gecesi yapılacak olandan çok daha küçük bir şey.”

“Evet,” dedi Lauren. “Aervyn’in pratik yapabilmesi, benim de çemberin ne yaptığını görebilmem için.”

“Evet,” dedi Jennie. “Bir de senin kanal açma yeteneklerini test edebilmemiz için.”

“Yaptığımız bu değil miydi zaten? Eğer bizi uçurabildiyse belli ki bir şeyler oldukça yolunda gitti.”

Nell güldü. “Lauren, bu benim hayatımın en büyüleyici sihir tecrübesiydi.”

Jamie katılır gibi başını salladı. “Bugüne kadar katıldığım tam çemberlerde hissettiğimden daha fazla güç topladık. Bunun büyük bir kısmı Aervyn’den geliyordu. Onun gücünün dahil olması çemberi ciddi anlamda besledi.” Aervyn’in kafasını okşadı. “Ah-bap, nerden buldun o kadar gücü?”

“Güç bende vardı ama sihri yapabilmek için Lauren’in onu tutmasına ihtiyacım vardı,” dedi Aervyn. “Gücü yerleştirecek başka bir yer bilmiyordum ve Lauren’in ağı çok güzeldi.”

Nell, Lauren’a baktı. “Sihir yapımcıların çoğu, çemberi besleyecek güç kaynağını ayakta tutmak şöyle dursun, kendilerini ayakta tutacak gücü zar zor bulurlar.” Aervyn’in çenesini hafifçe kaldırdı. “Güzel iş çıkardın, tatlısım. Sihri sonlandırmak için ihtiyaç duyacağın şeyi sağlama almayı unutma yeter. Lauren haklı, enerjin bitince uçuşun ortasında çakılmak istemeyiz.”

Aervyn gözlerini devirdi. “Biliyorum, anne.”

Jennie onun ayaklarını gıdıkladı. “Çemberin açılmasından sonra bizi o kadar süre boyunca havada tutabildiğine bakılırsa bir sürü enerjin arttı. Fakat oldukça etkileyici şeyler yapan tek kişi sen değilsin.” Lauren’a baktı. “Bu, gördüğüm en yaratıcı kanal açma hadisesiydi.”

Ses tonundaki bir şey, Lauren’in kendini aniden tedirgin hissetmesine sebep oldu.

Jamie başıyla onayladı. “Üstesinden gelmen gereken aşırı miktarda güç söz konusuydu, Lauren. Şöyle bir düşünüyorum da, bunu çember gözlemcileri olmadan yapmakla çılgınlık ettik ama hiçbirimiz yaşanan bu şeyin en ufak bir parçasını dahi beklemi-

yorduk. Kanal açma yeteneği olan üç kişiden sadece biri tam bir çemberin üstesinden gelebilir. Sen o üç kişiden biri değilsen, ben de kafamı kırarım.”

Nell, kardeşinin karnını dürttü. “Sırf kafanı değil kolunu, bacağına da kırman gerekecek, kardeşim. Yine de sana katılıyorum. Biz kendi aramızda yüzlerce çemberin sihir yapıcılığını üstlendik. Lauren, sen büyük miktarda gücün üstesinden geldin ve bunu çok temiz bir şekilde hallettin. Bu işin senin yaptığın gibi yapıldığını daha önce hiç görmemiştim.”

“Lauren’ın çok güçlü ve esnek bariyerleri var,” dedi Jennie. “Onları, çemberin gücünü iletmek için bir yüzey olarak kullandığını düşünüyorum.”

Lauren konuşmanın bir yere doğru ilerlediğini hissedebiliyordu ama bu yerin neresi olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Yine de rahatsızlık hissi büyüyordu.

Belli ki Aervyn olacakları anlamıştı. “Lauren benim kanal açıcı mı olacak?”

Jennie yavaşça kafa salladı. “Hepimizin merak ettiği de bu, tatlım. İkiniz birlikte kesinlikle çok iyi çalışıyorsunuz. Başka kanal açıcılarla da çalışmayı öğrenmen gerekecek ama pazartesi günü için ikinizi eşleştirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Planımız kesinlikle böyle değildi ama bugünkü küçük gösterinin ardından birlikte çalışma fırsatını kazandığınızı söyleyebilirim.”

Lauren, yere indiğine pek seviniyordu. “Benden tam bir çemberin kanal açıcılığını yapmamı mı istiyorsunuz?”

“Yaşasın!” Aervyn, Lauren’ın kucığında zıpladı. “Lauren, belki ikimiz bütün gökyüzünü Kedi Kadın’a çeviririz.”

Jennie, “İşte bu tarihe geçecek bir sihir olur,” diyerek usulca Jamie’ye baktı. “Bu konuyla ilgili birkaç fikir üzerinde beyin fırtınası yapmak isteyebilirsin.”

Jamie omuz silkti. “Neden, Kedi Kadın’ı beğenmedin mi?”

Lauren’in karnı düğüm düğüm katlanıyordu adeta. Cadı olmaya rıza gösteriyordu. İyi, sıradan, alelade bir cadı. Aervyn’in ilk çemberinin kanal açıcılığını yapmak kesinlikle alelade bir iş değildi. Lauren, Aervyn’le ilgili hiçbir şeyin sıradan olmadığını anlamaya yetecek kadar zaman geçirmişti onların yanında.

Jennie onun omzuna dokundu ve usulca konuştu. “Sen asla sıradan değilsin, bir kadın olarak da, bir cadı olarak da. Güçlü bir düşünce yeteneğin var ve şimdi anladık ki çok kıymetli kanal açıcılık özelliklerine de sahipsin.” Kibarca gülümsedi. “Tabii ki bunu daha önce Kedi Kadın olayında anlamalıydık.”

“Geçen çarşambaya kadar cadı değildim,” dedi Lauren. “Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum.”

“Sen hep cadıydın, tatlım. Sadece bunu bilmiyordun.”

BÖLÜM 16

Nell, perşembe sabahı, elinde yarım kiloluk bir dondurma kabı ve üç adet kaşıkla Lauren'ın kapısının önünde dikiliyor, elindeki-lerin, içerideki konuşmaya dahil olmak için gereken ücreti karşılamasını umuyordu.

Kapıyı çaldı ve ona kapıyı açan Nat oldu.

“Baksana Nell hediyeler getirmiş,” dedi Nat kenara çekilip onun içeri girmesine müsaade ederken.

“Anneler, öğle yemeğinden önce dondurma yenebileceğini düşünürler miydi?” diye sordu Lauren.

Nell kaşıkları dağıttı. “Benim üç kızım var, çikolatalı dondurmanın yenmeyeceği zaman yoktur. Aşağı kattaki buzlukta bir kutu daha var. Güvenli yerde, bezelyelerin altına sakladım.”

Lauren, Nell'e baktı. “Bir şey isteyeceksin herhalde.”

Bir şeyden daha fazlası. “Sana bir bakayım dedim. Dünkü çemberden sonra nasılsın? Bu, kesinlikle normal bir ilk hafta eğitimi olmadı.”

Lauren uzun bir an boyunca kaşığına bakıp düşündü. “Hâlâ afallamış haldeyim. Birkaç hafta önce, yeni evli çiftlere güzel, lüks daireler gösteriyordum. Şimdiyse, dört yaşındaki bir çocuğun element güçleri sayesinde bana güç vermesiyle gökyüzünde uçuyorum.”

Nell başını öne doğru salladı. “Bu hepimizi afallattı.” Durdu.

“Senin, Aervyn’in kanal açıcısı olmanı beklemiyordum ama olabilirsin gibi duruyor. Sana, bu yolculuğun yoğunluğunun bir parça durulacağını söylemeyi çok isterdim ama muhtemelen durulmayacak. Yani Aervyn’le bu derece bağlantıda olduğun sürece durulmayacak.”

Lauren kaşlarını çatı. “Jennie’nin, onun başka kanal açıcılarıyla da çalışacağı yönünde bir şeyler söylediğini hatırlıyorum.”

“Söyledi, Aervyn başkalarıyla da çalışacak. Başka biriyle de etkili bir biçimde çalışabilir ama açık konuşmak gerekirse, dün yaşananlardan sonra bu pek mümkün değil. Birçok sihir yapıcı, tek bir kanal açıcıyla çalışmayı tercih eder.”

Lauren oldukça rahatsız olmuş görünüyordu. Nell ise devam edip etmemek arasında gidip geliyordu. Bu çekişmeyi içindeki anne kazandı. Cadılıkta acemi olsun ya da olmasın, eğer oğlunun kanal açıcısı olacaksa Lauren’in bilmesi gereken şeyler vardı.

“Sihir yapıcılar, akışın istikrarını sağlamak konusunda kanal açıcılara bağılıdır ve bu da kesinlikle ufak bir sorumluluk değildir. Sen eğer dün bocalasaydın aşağıya düşebilirdik ve Aervyn’in kanalları ciddi anlamda zarar görebilir, hatta daha da kötüsü olabilirdi.”

Lauren’in yüzü bembeyaz kesildi ama Nat’ın hışmı hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. “Ben bunun bir eğitim çemberi olduğunu sanmıştım. Siz hepiniz ne halt ettiniz orada?”

Nell de sinirlenmişti. “Benim bebeğim de tehlikedeydi. Bunu kasten yapmış olabileceğimi mi düşünüyorsun? Böyle bir şeyi kabul edebileceğimi mi sandın? Böyle olacağını kesinlikle bilmiyorduk. Hiçbirimiz.” Mucizevi ama aynı zamanda Nell’e haftalarca kâbuslar gördürtecek bir deneyimdi yaşadıkları.

Derin bir nefes aldı ve açıklamaya çalıştı. “Aervyn çembere güç ekledi ve bu da imkânsız olarak kabul edilen bir şeydi. Buradan şu anlam çıkıyor ki üçümüzün de; Jennie, Jamie ve benim,

gerçekten ne kadar gücün aktığı konusunda hiçbir kontrolümüz yoktu.”

Lauren’a döndü. “İkiniz de rollerinde yeniydiniz, bu yüzden bir alamete bindiğimizden habersizdiniz. Durumu bilen bizlerin ise tek yapabileceği, sıkı tutunup bu yolculuğa çıkmaktı sadece. Sihri bölmek, sihrin devam etmesine izin vermekten daha riskli olacaktı.”

Ve kahretsin ki oğlu, sihri parmağında oynatmış, kolayca gerçekleştirebilmişti. Gurur, Nell’i cesaretlendirmişti sanki. “Aervyn durumu tamamen kontrol altına almıştı. Jamie ve ben, yüzlerce çemberin sihir yapıcılığını üstlendik. Sihri kaybediyor olsa, biz bunu anlardık.”

Sonra durdu. Sesindeki bu hüznün de nereden çıkmıştı? “Buna daha önce hiç yaklaşmamıştı. O daha benim küçük adamım ama dün yaptığı şey hayatımda gördüğüm en etkileyici sihir gösterisiydi.”

Nat, yatağın üzerinde Nell’in yanına oturdu ve ona sarıldı. “Onunla çok gurur duyuyor olmalısın.”

Nell de sarılmak için ona doğru sokuldu. “Aynı zamanda fazlasıyla korktum da.”

Lauren’a baktı. “Sana baskı yapmak istemiyorum ama bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Eğer Aervyn’in kanal açıcı partneri olursan, bu, onun ve diğerlerinin güvenliği açısından büyük sorumlulukları da beraberinde getirecek. İşinin pratiğini yapman ve bu işte gerçekten iyi olman gerekecek. Sana yardım edecek bir sürü insan var ama bu işe gönül vermek, sadece senin yapabileceğin bir şey.”

Lauren inanılamayacak kadar sarsılmış görünüyordu. “Nell, ben bunu nasıl yapayım? Chicago’da yaşıyorum ben. Hayatım Chicago’da benim. Müsait olduğumda eğitim için buraya geleceğim ama düşünce cadılığı güçlerimi zaten zar zor kontrol altında tutabiliyorum. Hangi manyak, yeni bir cadiya bu tür bir sorumluluk yükler ki?”

Nell ne diyeceğini düşündü ve dürüst olmayı tercih etti. “Normalde ben bu sorumluluğu sana vermeyi tercih etmezdim ama bu noktada karar vermesi gereken kişi ben değilim.”

Lauren, ona cevap verirken dikkat çekici bir şekilde sinirliydi: “Kesinlikle ben de değilim. Bunu ben istemedim.”

“Biliyorum.” Nell derin bir nefes aldı. “Özür dilerim, buraya sana sataşmaya gelmedim. Dün Aervyn’in yanında yapman gerekeni yaptın sen ve bunu hiçbir hazırlık olmadan başardın.”

“Sen, beni uyarmaya geldin.”

“Geldim, çünkü bilmen gerektiğini düşündüm. Birçok kanal açıcı bunu büyük bir onur olarak görürdü.”

“Nell, ben kanal açabildiğimi şunun şurasında birkaç gündür biliyorum. Ayrıca kanal açma tecrübemin yarısını da yemek masasında yaptığımız sevimli Kedi Kadın yanılsaması oluşturuyor. Ben buna hazır değilim.”

Nell, Lauren’a dondurmayı uzattı. “Seni telaşlandırmaya çalışmıyorum. Önümüzdeki hafta itibarıyla her şeyi öğrenmiş olman gerektiğini de söylemiyorum. Hayatını başka bir yerde sürdürdüğünü biliyoruz ve buna elimizden geldiğince saygı göstereceğiz. Gelebildiğin zaman gel, yapabildiğin zaman ve yapabildiğin şekilde eğitim yap. Eğitim zaman alacak ve kimse senden hazır olmadığın şeyleri yapmanı istemeyecek.”

Lauren gözlerini kapattı. “Ah, gerçekten mi?”

Haklıydı. “Yani kasten istemeyecek. Aervyn’le çalışmanın zorluklarından biri de, onun sıklıkla imkân sınırlarını aşmasıdır.”

“Yarın akşamki çemberde de yine aynı şeyin yaşanacağını kimse düşünmüyor yani?”

Nell korkusunu belli etmemeye çalıştı. “Yaşanabilir.”

Lauren büyük bir ciddiyetle baktı. “O zaman sen ve diğerleri beni hangi sebeple yarınki çembere kanal açıcı olarak sokmaya çalışıyorsunuz?”

Nell vicdanının sesini dinledi. “İki sebepten. Birincisi; siz ikiniz, eğitim görmüş olun ya da olmayın, bugüne kadar gördüğüm en iyi ortaklığı sergilediniz.” Sustu. Tanrı aşkına, bu sorumluluğu yeni bir cadıya yüklemek delilikti.

Nat, onun elini tuttu. “Diğer sebep nedir, Nell? Lauren’in bunu bilmesi gerekiyor.”

Nell yutkundu. “Çünkü sen onu seviyorsun. Ben annesi olarak, Aervyn’in güvenliğini sağlamak için en fazla çabayı gösterecek insanlarla çalışmasını isterim.” *Tanrım, lütfen.*

Lauren, Nell’in son düşüncesini duymuş gibi doğruldu. “Risk onun açısından daha büyük, değil mi?”

“Evet. Tarihte, en yetenekli cadılarımızın birçoğu en kısa ömürleri yaşamışlardır. Eğer bunun önüne geçmemi sağlayacak bir şey varsa, bunu yaparım. Bu, çiçeği burnunda bir cadının ödünü bokuna karıştırmak anlamına gelse bile.”

Lauren bir an için sessiz kaldı. “Burada oturmuş, kendime acıyorum. Bu durumun fena halde etkilediği tek kişinin ben olmadığımı hatırlamam iyi oldu.” Nell’in iki elini birden tuttu. “Ben onu çok seviyorum. Onun için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

İnsanın, çocuklarını paylaşması çok zordu ama Aervyn partnerini iyi seçmişti. Lauren’ı cendereden çıkarma vakti gelmişti. “Teşekkür ederim. Bunun için diğer dondurmayı bile paylaşırım seninle.”

“Ben getiririm.” Lauren ayağa kalktı ve gülümsedi. “Ama yine de programının ikinci kısmına daha başlama. Nat’ın ödünü bokuna karıştırırken burada olmak istiyorum.”

Nat şüphe içerisinde Nell’e baktı. “Lauren benim bilmediğim ne biliyor?”

Nell güldü. “Düşünce okuyamamak bazen çok kötü oluyor, değil mi? En iyi arkadaşının birden cadıya dönüşmesi nasıl bir duygu?”

“Sanırım, aslında öğrenmek istediğin şey, bir cadıya âşık olmanın nasıl bir duygu olduğu.”

Bu kız çok cesurdu. “Durum o kadar ciddi mi?”

Nat başıyla onayladı. “Sanırım öyle. Sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

O gün, acı gerçeklerin günüydü. “Seni çok sevdim, bu da güzel bir şey. Chicago’da yaşamandansa nefret ediyorum. Çünkü eğer Jamie’nin prekognisyonunu doğru anladıysam eninde sonunda seninle birlikte oraya gidecek.”

Nat, birinci kabın içindeki son dondurma parçalarını da sıyırdı. “Neler yaşanacağını bilemeyiz.”

“Ama yoga stüdyon orada.”

“Evet, bu önemli bir ayrıntı. Lauren da orada.”

Nell, Nat’ı izledi bir an için. O bir düşünce cadısı değildi ama annelik içgüdüleri de o işi bayağı iyi görüyordu. Nat’ı Chicago’da tutan işi değil, Lauren’di.

“O senin ailen, bunu anlıyorum. Jamie de koca adam aslında ama yine de o benim kardeşim ve onun uzaklarda olduğunu düşünmek kolay değil.”

“Aslında bu duruma sandığından daha fazla sevinebilirsin,” dedi kapıda dikilen Lauren. Nell’e bir not uzattı.

İyi denemeydi, kardeşim. Dondurma da harikaymış, sağ ol!

Kahretsin, diye düşündü Nell. Bezelyeden nefret ettiğinden nasıl da emindim.

Jennie arabasını, yan cephesinde güzel bir duvar resmi bulunan alçak bir betonarme binanın önüne çekti.

“Senin eğlence dediğin bu mu?” diye sordu Lauren.

“Bu. Sen birkaç gün içinde gideceğin için eğitime ayıracak

çok fazla vaktimiz de kalmadı. Bu ziyaret sayesinde, bir taşla iki kuş vurabiliriz diye düşündüm, hem aklını yarından bir parça uzaklaştırmış, hem de seni başka bir düşünce cadısı ve onun çalışmalarıyla tanıştırmış oluruz.”

“Buna, uçmak ya da bilmem icap eden yüksek riskli aktiviteler de dahil mi?”

Jennie güldü. “Sanmam. Bu merkezi bir arkadaşım işletiyor. Kendisi, becerikli bir empattır.”

Lauren duvar resmini inceledi. Oldukça soyut ve rengârenk bir çalışmaydı. “Duvar resmi, bu resim bana baharın ilk günlerinde salıncağa binmişim de havalara yükselmişim hissini veriyor. Arkadaşın mı yaptı bu resmi?”

“Hayır, o yapmadı ama bu tanımı kesinlikle çok severdi, sanatçı burada umudu tasvir etmiş. Evimde aynı sanatçının birçok tablosu var. Beyefendinin muazzam bir yeteneği var.”

“Sanatçı da empat mı peki?”

“Evet,” dedi Jennie. “İstersen onunla da bir görüşme ayarlayabilirim. Diğer düşünce cadılarının, yeteneklerini, hayatlarının ve işlerinin bir parçası olarak nasıl kullandıklarını görmeni istemiştım. Bu meselenin yani bütün bunların Chicago’daki Lauren’a nasıl uyum sağlayacağını düşünmenin seni üzdüğünün farkındayım.”

Lauren omuz silkti. “Her şey hâlâ çok yeni ve sahip olduğum şeyi ne zaman ve nasıl kullanmam gerektiğine dair net kurallar da yok gibi duruyor. Karmaşık bir hayatımın olmasını istemedim ben hiç.”

“Her ne kadar basit olanı yeniden bulmak biraz vaktini alacak olsa da, bütün bunlar o kadar da karmaşık olmak zorunda değil. Gel, arkadaşım Tabby ile tanış ve sorularına vereceği cevaplara kulak ver.”

“Pazar günleri de mi çalışıyor?”

“Genelde çalışmaz ama çocuklarından bazılarının sessizliğe ih-

tiyacı varmış, o da bu yüzden onlarla normal çalışma saatlerinin dışında özel seanslar yapıyor.”

“Burası ne tür bir merkez?”

“Tabby ailelere yardımcı oluyor, özellikle de özel ihtiyaçları olan çocukların ailelerine. Bir çocuk doğduğunda farklıysa, bu durum ailelerde sevgi, iletişim ve işlev konularında çatlaklar oluşmasına sebep olabiliyor. Tabby de bu çatlakların tamirinde onlara yardımcı oluyor.”

“Kanımca, cadılar, doğduğunda farklı olmanın ne demek olduğunu az buçuk anlıyorlardır.”

Jennie, Lauren’a sarıldı. “Sanırım anlıyoruz.”

Merkezin kapısı açıldı ve manken güzelliğinde bir kadın dışarı çıktı. Bu Tabby olmalıydı. “Jennie, seni görmek ne güzel! Geldiğinizi hissettim.” Jennie’ye coşkulu bir şekilde sarıldı ve sonra dönüp Lauren’ın ellerini sıkıca tuttu. “Tabitha ben, seninle tanıştığımıza çok memnun oldum. İçeri buyurun, lütfen. Birlikte yeriz diye biraz çikolatalı çörek ayırmıştım.”

Merkezin içine girip onu takip ettiler. Büyük bir odaya girdiler ama kendilerini koca bir depoda değil de, daha ziyade kulübe gibi bir yerdeymiş gibi hissediyorlardı. Mobilyalar, bitkiler, alçak duvarlar ve raflar, küçük alanların ve çocuk boyutundaki oyun alanlarının rahatlık veren havasını oluştuyordu. Buradan daha geniş bir merkezi alana geçiliyordu. Küçük bir oğlan çocuğu odanın ortasında mutlu bir şekilde dönüp duruyordu.

“Bu Jacob,” dedi Tabitha. “Dönmek, onun en sevdiği şeylerden biridir.”

“Neden?” diye sordu Lauren.

Tabitha onları ilerideki yer minderlerine doğru yönlendirdi. “Bak, gör bakalım ne varmış çocukta?”

“Kafasının içine bakmak mı? Olur mu?”

“Olur. Çalıştığımız ebeveynler ve aileler, çocuklarını anlamak için bilinmedik yöntemler kullandığımızı biliyorlar. Özellikle de benim bazı empati yeteneklerim olduğunu da biliyorlar. Ailelerin, özel ihtiyaçları olan çocuklarını anlamaları bazen çok zor oluyor. Eğer çocuklarının ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu ya da ne hissettiğini az da olsa anlayabilirsek, daha güçlü bağların kurulmasına yardımcı olmuş oluyoruz.”

İşte bu mantıklıydı. Lauren dönen çocuğa ve ileride oturan ebeveynlerine baktı. Zihin merkezine indi ve hafif bir bağlantıyla çocuğa bağlandı.

Lauren çocuğun döndükçe hissettiği coşkulu mutluluğu hissedebiliyordu. Parmaklarındaki havayı, başının ağırlığını, renklerin bulanıklığını. Ayağı takılıp düştüğünde, yere yapışmanın zevkini bütün benliğiyle hissediyordu. Bu duygulanım kaybolurken çocuk zıplayıp ayağa kalktı ve yeniden dönmeye başladı.

“Bu onu dünyaya bağlıyor, dönmek...” dedi Lauren.

Tabitha şaşırmış görünüyordu. “Daha fazlasını söyle bana.”

“Şimdi, dönerken, bunun ona yaşattığı duygulanımları seviyor: Rüzgâr, renkler ve dönmenin vücuduna verdiği şekil.”

Tabitha başıyla onayladı. “Benim algıladıklarımla örtüşüyor senin bu söylediklerin.”

“Sonra, düştüğünde, bir an için altındaki zemini kuvvetli bir şekilde hissediyor. Bu onun en mutlu anı. Yere çakılı olma duygulanımı yok olmaya başladığında, yeniden dönmeye başlıyor.”

Tabitha şaşırmıştı. “Sen hem empat, hem de duyusal bir telepat mısın?”

Jennie gülümsedi. “Öyle, ikisinde de çok duyarlı.”

“Benim çözemediğim bir şeyi çözdü yani.” Tabitha, Lauren’a döndü. “Benim düşünce yeteneğim öncelikle empatidir, bu yüz-

den onun hislerini yakalayabiliyorum. Telepati yeteneğim yok, bu sebeple hislere eşlik eden görüntüleri, kelimeleri ya da duygulanımları göremiyorum.”

Lauren, çocuğun sadece hislerini okuyabildiğini söyleyen Tabitha’nın, küçük çocuğun zihninden neler almış olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. “O halde senin yakaladığın hislerin arkasında yatan ‘nedenleri’ bir araya getirmeye çalışman gerekiyor.”

Tabitha memnun olmuş görünüyordu. “Aynen öyle. Bu durumda, düşmesinin hemen akabinde zirve yapan zevk duygusunu hissedebiliyorum ama bunun düşmekten kaynaklandığını düşünmüştüm. Yeniden dönmek için ayağa kalkmasının sebebi de bu.”

“Belki.” Lauren kafasını yavaşça iki yana salladı. “Ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Düştükten hemen sonra, altında kalan yeri hissettiği çok net bir an oluyor. Bu his kaybolduğunda yeniden ayağa kalkıyor. Ben, bu yüzden döndüğünü düşünüyorum. Çok dönüyor mu?”

“Uyanık olduğu zamanın neredeyse hepsini böyle geçiriyor,” dedi Tabitha.

Bunu düşünmek bile insanın başını döndürüyordu. Lauren bir kez daha Jacob’a baktı. Küçük bir çocuğun oldukça normal bir şekilde eğlenmesi gibi görünen şey, birden yeni bir anlam kazandı.

Çocuk, annesinin kucağına düştü ve sonra yeniden dönmek için ayağa kalkarken kendisine sarılan annesinden kaçtı. Lauren’in aklına Tabitha’nın daha önce söylediği şeyler geldi. Özel ihtiyaçlar, ailelere oldukça zarar verebiliyordu. İnsan bütün gün dönen bir çocukla nasıl konuşur, onu nasıl besler ya da ona nasıl sarılırdı?

Lauren, bir kez daha Jacob’ın zihnine giriverdi ve o dönerken,

düşerken ve yeniden ayağa kalkarken onu izledi. Bu kez daha da emin olmuştu.

“Kendini yere yapıştırmak için dönüyor. Aksi takdirde düşemeyecek kadar hafif olduğunu düşünüyor.”

Tabitha’nın yüzü aydınlanıverdi. “Hafif. Budur. Burada bekleyin.”

Zıplayarak gitti ve Lauren’in daha önce fark etmediği bir kapıdan girip kayboldu. Saniyeler sonra can yeleğine benzeyen bir şeyle geri döndü.

Yüzmek, çocuğun ihtiyaç duyduğu şeyin tam tersi gibi göründüğünden, Lauren’in kafası karışmıştı. “Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu Jennie’ye.

“En ufak bir fikrim yok ama Tabby bu alanda bir dâhidir. Sen ona önemli bir ipucu verdin ve sanırım onun da artık Jacob’a yardım etme konusunda bir fikri var.”

Tabitha Jacob’ın ebeveynlerine bir şeyler söylerken ikisi de onu izliyordu. Sonra çömeldi ve çocuğu kucağına oturtup yeleği kollarından geçirdi ve cırt cırtlı kuşağı bağladı.

Bunun karşısında büyülenen Lauren, yeniden Jacob’la bağlantıya geçti. Çocuk tedirgin olmuştu, sıkı sıkı sarılmaktan hoşlanmamıştı. Lauren tam bunu haykıracaktı ki Tabitha yeleği giydirmeyi tamamlayıp Jacob’ı salıverdi. Çocuk ayağa kalktı ve dönmeye başladı.

Sonra birden durdu. Lauren, çocuğun zihninin merakla olduğunu hissedebiliyordu. Raptedilmişti. Yere saplanmıştı. Bu mucizenin devam edip etmeyeceğini görmek için yavaşça küçük adımlar atmaya başladı. Mucize devam ediyordu. Zihnindeki mutluluk, göz alıcı bir parlaklıkla ışıldıyordu.

Tabitha çocuğun elini usulca tutup onu annesine götürdü. Annesi onu kendine doğru çekip kucakladı ve Jacob bu sefer hiçbir yere kıınılmadı. Gözlerinden yaşlar süzülen kadın yavaşça sallanıp şarkılar söylüyordu.

Jacob hareketlenmeleri, mırıltı şeklinde söylenen sözleri ve kafa-

sına damlayan gözyaşlarını hissediyordu. Yumuşak, sıcak eller çocuğu sardı. Jacob kulağının altında usul usul atan ritmi duyabiliyordu.

Tabitha, Lauren ve Jennie'nin oturduğu minderlere doğru yürürken gözleri dolu doluydu.

Lauren'a elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Lauren yanaklarındaki yaşları sildi. "Giydirdiğin yelek neydi? Sihir etkisi gösterdi."

Tabitha güldü ve burnunu çekti. "Hiç sihir katmadım. Buna, ağırlık yeleği deniyor. Çocuğun vücut ağırlığına yaklaşık beş kilo kadar ekliyor. Onun kendini çok hafif hissettiğini söylediğinde, bunun işe yarayacağını düşündüm. Duyusal problemleri olan bazı çocuklar, yerçekimini senin benim gibi hissetmek için fazladan ağırlığa ihtiyaç duyarlar. Bunu onda denemeyi düşünmemiştik, çünkü dönmeye odaklanmıştık, düşmeye değil."

"Bu harika bir şey. O, şu an bundan çok memnun."

Tabitha elini cebine sokup bir mendil aradı ve sümkürdü. "Tahmin bile edemezsin, canım. Şu an onu gözlemliyor musun?" Lauren'ın başıyla onaylaması üzerine, Tabitha şöyle devam etti: "Taramanı ikiye ayırıp annesinin zihnine de bakabilir misin?"

Lauren daha önce tam olarak böyle bir şeyi hiç denememişti ama bunu nasıl yapacağını görselleştirebilirdi. Zihin merkezine yeniden indi ve çocukla olan bağlantısından aldığı ek bir bağ ile annesine ulaştı.

Of. Jacob'ın ışıldayan mutluluğu annesinin mutluluğunun yanında karanlık kalıyordu. Çocuk yürümeyi, sonrasında da dönmeyi öğrendiğinden beri, kadın küçük yavrusuna bu şekilde sarılamamıştı. Seneler sarılamadığı, gerçek anlamda ulaşamadığı bir çocuğu sevmenin ıstırabıyla geçmişti. O an artık zaman durabilirdi.

Lauren, Jacob ve annesinin zihinlerinden yavaşça çekilirken, yanakları yine ıslanmıştı. Tabitha bir kutu mendil uzattı ona. "Kadın çocuğa hiç sarılamamış mı?"

“Bu çok da rastlanmadık bir durum değil. Jacob otizmlı bir çocuk. Otistik spektrum bozukluğu olan bazı çocuklar, fiziksel sevgi gösterilmesi konusunda büyük sıkıntı yaşırlar. Sıkıntı yaşamayan çocuklar da var, onlar sarılıp kucaklama isteğiyle doludurlar ama işte hepsi öyle değil. Bir süredir dönmeyi bırakması ve ailesiyle daha iyi bir şekilde etkileşim halinde olabilmesi için Jacob’ın duyuşal ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyoruz ama oldukça yavaş gelişme kaydediyorduk.”

Tabitha burnunu bir kere daha sümkürdü. “Onlarla bir sene-den fazla bir süredir çalışıyorum. Sen bugün küçük bir mucize gördün, Lauren. Bunun gerçekleşmesine yardımcı oldun. Jacob çok seviliyor ama bunu bugün anladı.”

Lauren başını iki yana salladı. “Ben ne yaptım ki? Yelek onun işini görecek mi bundan sonra da?”

“Ah, evet. Uyuduğu zamanlar için ağırlaştırılmış battaniyele-rimiz ve yeleğin yerine kullanılabilecek ağırlaştırılmış kucak min-derlerimiz var. Fazladan ağırlık ihtiyacını azaltabilecek bazı tera-piler de uygulayabiliriz.”

Lauren, Jacob ve annesine doğru baktı. Çocuk ayağa kalk-mıştı ama bu sefer dönmek için değil. Odanın içinde yavaş yavaş yürüyor, yürürken oyuncaklara ve mobilyalara dokunuyordu.

“Keşfediyor,” dedi Tabitha. “Kendini yere sabitleme ihtiyacıyla yanıp tutuşmadığında başka şeyler yapabilir, öğrenip büyüyebi-lir. Otizmlı çocuklarla ilgili sıkıntımız çok fazla seçeneğimizin, çok fazla terapi ihtimalimizin olması. Deneme yanılma yöntemi çok zamanımızı alabiliyor. Sen onun için büyük bir kapı açtın.”

Jennie de burnunu sildi. “Pekâlâ, aklımdaki işbaşı eğitimi bu değildi ama olsun, bu da iş görür. Lauren, çocuk ve ailesi için yaptığın çok güzel bir şey. Şu çocuğa bak.”

Jacob ve babasının oturduğu yerin yan tarafında, içinde lego parçaları olan bir kova vardı. Babası üç parçayı birbirine geçirdi

ve sonra da birini çıkarıp oğluna uzattı. Jacob babasını izliyor ama hiçbir şey yapmıyordu. Babası çıkardığı parçayı diğerlerinin üzerine takıp başka bir parçayı çıkardı. Jacob bu sefer çıkarılan parçayı aldı ve en üste taktı.

Tabitha memnuniyetini yansıtacak şekilde iç çekti. “Jacob’ın babası müteahhit. Karısı hamileyken birtakım bloklar inşa etmişti. Oğlunun doğduğu günden beri bu anı bekliyordu.”

Lauren’a döndü. “Aile bireylerini birbirine bağlayan her gün kurdukları etkileşimlerdir. Önemli olan parçalar değil; bir babaya oğlunu yönlendirme, onunla oynama ve onun öğrenmesine yardımcı olma fırsatını vermektir.”

An itibariyle Lauren tamamen ambale olma konusunda uzmanlaşmıştı. “Burada harika işler yapıyor, gerçekten fark yaratıyorsunuz. Bir parça da olsa yardımcı olabildiysem ne mutlu bana.”

Tabitha başını sallayıp güldü. “Çok abarttım değil mi? Çok özür dilerim. Jacob’ın kafasına dalarak bu kadar çok şey başara-bileceğini ummuyordum, aksi takdirde biraz daha alıştırma alıştırma sokardım seni bu işin içine.”

Jennie güldü. “Unutma ki Lauren bunu her halükârda yapardı.”

Tabitha gülümsedi. “Beni iyi tanırsın. Gelip çocuklarımdan düşüncelerini okuman için senin başının etini yer dururum ama belli ki Lauren senden daha güçlü bir telepat.”

Jennie uzandı ve duyulabilecek bir fısıltıyla konuştu. “Hiş... Onun bir süre daha bunun farkına varmaması gerekiyor.”

Aslında bu iki kadın arkadaş olamazmış gibi görünüyordu. Jennie sanki birilerinin ninesi gibiydi, Tabitha ise yetişkin erkeklerin ağzının suyunu akıtacak kadar genç ve güzeldi. Demek ki her iki durumda da görünüş aldatici olabiliyordu.

Onlar önyargıları yıkıp geçiyorlardı.

BÖLÜM 17

Moira: Orada mısın, çocuğum?

Lauren: Buradayım ve sana bir sürprizim var. Sağ taraftaki, video kameraya benzeyen, küçük turuncu butonu görüyor musun? Tıkla ona.

“Aman Tanrım... Seni görebiliyorum!”

“Nell’den sohbet odasına video özelliği de eklemesini rica etmiştim,” dedi Lauren. “Birlikte aynı odada oturmakla aynı şey değil elbette ama yine de hoşuna gider diye düşündüm.” *Benim de gider*, diye düşündü Moira’nın insanı rahatlatan yüzüne bakarken.

“Yani sihir mi yaptı? Her ne kadar internetle sihri birleştirmesi benim için sonsuz bir gizem olsa da, bizim Nell harika bir sihir yapıcıdır.”

Lauren güldü. “Hiç sihir kullanmadı, sadece birkaç satır kod yazdı. Sanırım değişiklikleri yapan Ginia’ydı. Sekiz yaşındaki bir çocuğun bu alanda böylesine iyi olması insanı ürkütüyor.”

Moira iç çekti. “Nell’in evlatlarının büyümesini izlemeyi öğledim. O üç kızı daha minicik bebeklerken kucağımda tuttuğum zamanları hatırlıyorum.”

Lauren zihinsel olarak alnına bir tane vurdu ve hızlıca Nell’e

mesaj gönderdi. “Nell’e yakınsın o halde? Sophie’nin de yaz tatillerini senin yanında geçirdiğini biliyorum.”

“Geçirirdi tabii ki ve o benim gönlümün kız evladıdır. Ancak Nell de benim için özeldir. Ben Aervyn’in doğumunda bulundum. Kızlar o zaman daha üç yaşındaydılar ve birlikte çok eğlenmiştik.”

“İyi o zaman, Aervyn’in son çarpıcı gösterisini takdir edersin.” Lauren, Nell’in yanıtını okudu. *Kodu, üçlü yapabilecek şekilde düzenleyeyim, birkaç dakikaya kızları nete sokarım.*

“Ah, duydum onu, kızım. Haberler cadılar dünyasında çok hızlı yayılır, özellikle de büyük sihirler söz konusuysa.”

Lauren suratını ekşitti.

Moira’nın gülümsemesi biraz şeytancaydı. “Son zamanlarda, internette bulduğumuz yeni genç cadı hakkında, hani şu Aervyn’in kanal açıcılığını üstlenen cadı hakkında bir şeyler duymak isteyen insanlar ziyaretime geliyorlar sık sık.”

Ne hoş. Hızlıca şekil değiştiren kimliğine ‘Aervyn’in kader arkadaşı’ ibaresini de ekleyince tam olacaktı. “Dedikodu malzemesi olmak istediğimden emin değilim.”

Moira yeni yetme kızlar gibi kıkırdıyordu, bu yüzden ona karşı koymak imkânsızdı. “Canikom, bu noktada çok da fazla seçeneğin yok. İki yüzyılı aşkın süredir cadı gücüyle uçma hadisesi yaşanmamıştı. Bu çok güzel bir deneyim olmalı.”

Lauren teslim olup gülümsedi. “İnanılmazdı. Bedenimizin fiziksel olarak uçtuğunu fark etmedim ki bu galiba iyi bir şey, ama zihnimde uçtuğumu düşünmek bile...”

Moira bilgisayarın ekranına doğru uzandı ve sonra Lauren’a gerçekten dokunamadığı için biraz bozulmuş gibi göründü. “Bu mutluluğa sıkıca sarıl, canım. Ne güzel bir yetenek.”

Nell’in yeni anlık mesajının sesi duyuldu. Kızlar hazırıldı.

“Moira,” dedi Lauren, “sana başka bir sürprizim daha var.”

“Moira Teyze!” Lauren’in ekranının bir tarafında üç kıvrıcık

kafa, diğer tarafında ise çok şaşırmış ve sevinmiş olduğu anlaşılan Moira vardı.

Moira ellerini çırpı ve bir kez daha ekrandan onlara uzanmayı denedi. “Düşünüyorum da işte bu sihir olmalı. Ginia, Shay, Mia, benim güzellerim!”

Bir sürü kıkırdama duyuldu. “Sihir değil, teyze. Sadece bilgisayar kodu,” dedi Ginia. “Annemin bu kodu yazmasına ben yardım ettim.”

“Benim kadar yaşlı bir cadı isen canım kızım, bu sadece sihir dir. Lauren, senin fikrin miydi?”

Nell’in kafası, ekranda kızların yanında beliriverdi. “Onun fikriydi. Ayrıca ben de bunu daha önce düşünememekle büyük aptallık etmişim.”

Moira’nın dudağı büküldü az biraz. “Bugün bana çok ince düşünölmüş bir hediye verdin, Lauren.”

Lauren konuşulanları dinledi ve kendi kendine gülümsedi. Sihre gerek yoktu, emlakçı olarak ilk akıl hocasından aldığı güzel tavsiyeler bunu başarmaya yetmişti. İnsanların önem verdikleri şeyleri bul ve sana yardım edenlere teşekkür et. O gün iyi şeyler yapmak için cadılığa ihtiyacı olmadığını hatırlamış ve kendini daha güçlü hissetmişti.

Jamie mutfağa girdiğinde Lauren ızgara peynirli sandviç yapıyordu. *Harika!* Sorusunu patlatırken yemek de yiyebilirdi belki. “Harika kokuyor. Bana da yapar mısın?”

Lauren sıçradı, bu da ona, kadının dikkatinin ne kadar dağılmış olduğu konusunda bir fikir vermiş oldu. Düşünce cadılarına gizlice yaklaşmak genellikle çok zor olurdu.

“Tabii ki,” dedi. “Soğan da ister misin?”

“Izgara peynirli sandviğin içine mi? Kâfir seni.”

Lauren kendinden memnun, sırtıyordu. “Bunu hayır olarak alıyorum.”

Jamie omuz silkti. “Tamam yerim ama benim standartlarım çok düşüktür.” En azından bazı konularda.

Bazen doğrudan konuya girmek en iyisiydi, hele ki bu konu sizi çıldırtmak üzereyse. Jamie derin bir nefes aldı. Bal gibi biliyordu ki bu baklayı ağzından çıkardıktan sonra geri koymanın imkânı yoktu.

“Bana bir daire bulman lazım.”

Lauren’ın kafası karışmış gibiydi. “Neden?”

“Sen emlakçı değil misin? Düşündüm de senin bağlantıların vardır, şu an müsait olan yerleri bilen birini tanıyorsundur.”

Lauren’ın suratına bakılacak olursa aralarındaki iletişim hâlâ doğru düzgün işlemiyordu. Lauren, Jamie’nin IQ’sundan şüphe edermiş gibi yavaş yavaş konuşmaya başladı. “Benim bağlantılarımın hepsi Chicago’da, Jamie. Burada tanıdığım kimse yok. Ayrıca neden yeni bir ev istiyorsun ki? Bu ev, gerçekten harika.”

“Bu benim anne ve babamın evi, ben de onların evine göz kulak oluyorum sadece. Erkek kardeşlerimle birlikte bir senedir Kosta Rika’dalar.”

Lauren sandviçleri iki ayrı tabağa koyup birini ona uzattı. “Ne güzel. Hepsi birden Kosta Rika’da ne yapıyorlar? Hep gitmek istemişimdir.”

Aman be, daldan dala atlamadan basit bir konuşma yapamayacak mıyım ben? “Kardeşlerim doktor. Bir klinik açıyorlar. Fakat senin bana acilen bir daire bulman lazım.”

“Annenler beklediğinden erken mi dönecekler?”

“Hayır. İki gün içerisinde Chicago’da olacağım ve orada hava çok soğuk. Benim için bir daire bulmazsan muhtemelen donarak

öleceğim. Süslü püslü bir yer olmasına gerek yok, şehir merkezine yakın olsun yeter.”

Lauren oturdu ve sanki bu durum hassas bir noktaya varabilirmiş gibi başını iki yana salladı. “Chicago’da bir daire mi istiyorsun?”

Odaklanması, bir düşünce cadısına göre berbattı. Gerçi bir düşünce cadısıyla iletişim kurmanın birden fazla yolu vardı. Jamie, Lauren’ın ellerini tuttu ve gözlerini dikerek ona baktı. “Bak.”

Lauren ona baktı. Göz göze geldiklerinde yüzü bariz bir şekilde asık görünüyordu, gözyaşları aktı akacak vaziyetteydi. “Jamie. Neler hissettiğini ona söylemen gerekiyor.”

“Ben bir erkeğim, tamam mı? Biraz zamana ihtiyacım var. Eğer ikiniz salı günü giderseniz ve Nat benden yarım kıta uzakta olursa, böyle bir zamanım da olmayacak. Bir süreliğine Chicago’ya gelirim o zaman adım adım ilerleyebiliriz diye düşündüm.”

“Onun için ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşınacaksın ama ona iki kelimecik lafı söyleyemiyorsun.”

Belki de erkeklik mazereti doğru olmamıştı. “Prekognisyon berbat bir şey, Lauren. Etrafta uçuşan gelecek görüntüleri varken, olayları doğal akışına bırakmak pek kolay olmuyor. Nat’ın bütün bir haftayı cadıların arasında geçirdiğini söylememe bile gerek yok. Bütün bu faktörler araya karışmadan, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlayabilmek istiyorum.”

“Bütün faktörler zaten karışmış vaziyette,” dedi Lauren. “O kendi zihnini ve kalbini herkesten iyi tanıyor.”

“O zaman bana yardım et ki ben de, Nat hislerinin farkına varırken orada olayım. Ona baskı yapmak istemiyorum, bu yüzden kendim için oturabileceğim ayrı bir daire istiyorum. Kıramı aydan aya ödesem harika olur. Nash’le de kalabilirim aslında ama o da evden çalışıyor. Çok fazla karmaşa olur yani.”

“Sanırım mükemmel bir yer biliyorum, ev sahibiyle konuşurum.” Lauren sırtıyordu. “Nat’ın stüdyosuna yürüme mesafesinde, onu her gün sabah 6 seansına sen götürürsün artık.”

Jamie homurdandı. “Sadece izlesem olmaz mı? Kendimi çubuk kraker gibi bükmekten çok daha eğlenceli olur onu izlemek.”

“Nat’ı doğru düzgün tanımak istiyorsan derslerine katıl. Kira işini ben ayarlayacağım.”

“Teşekkürler. Ha, bir şey daha var.” Jamie, Lauren bütün dikkatini verene kadar bekledi. “Ona söyleme. Lütfen. Ben söyleyeceğim.”

Lauren bir an için ona bakıp düşündü ve sonra kabul eder gibi kafa salladı. “İkiniz için işlerin yolunda gitmesini umuyorum, Jamie. Gerçekten. O benim bu dünyadaki en yakın arkadaşım, yani bunu öylesine söylemiyorum. Seni sevdim ve onun için uygun olduğunu düşünüyorum.”

Duraksadı. “Hele onu bir üz, bu yeni güçlerimle ne kadar yıkıcı olabileceğimi görürüz.”

O an cadılık etiğinden bahsetmek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu. Jamie uygun bir alternatif buldu. “Sophie’yi havaalanından almam lazım. Gelmek ister misin?”

Jennie, ışık ve küçük çocuk gülümsemesinin birbirini tamamlamasını beklerken kadrajından Aervyn’i izliyordu.

Nell çimenlerde Jennie’nin yanı başına oturup dört yaşındaki en küçük çocuğunun Jamie’nin arka bahçesinde oynamasını izliyordu. “Teşekkürler, Jennie. Bugün onu kum havuzunda oynayan küçük bir çocuk olarak düşünmek çok güzel.”

Sevenlerden olmak hep daha zordu. “Elime makineyi almak her zaman için terapi gibi gelmiştir bana. Bugün de senin ufak-

lğın fotoğraflarını çekeceğim.” *Ve yarın*, diye düşündü, *cadının resimlerini çekeceğim.*

“Onların buna hazır olduğunu düşünüyor musun?”

Jennie, Nell’in neyi sorduğunu biliyordu. “Düşünüyorum. Aervyn küçük ama iyi eğitilmiş bir çocuk. Jamie onu harika bir şekilde eğitti.”

Nell güldü. “İçindeki çocuğa ulaştı o da.”

“Sanırım haklısın. Fakat Jamie başkalarıyla çalışırken yaptığı sihirlerde, kendiliğinden dikkatli davranıyor. Bu özelliğini Aervyn’e de geçirdi. Oğlun, diğerlerinin güvenliğini sağlamak konusunda çok dikkatli. İkimiz de biliyoruz ki bizi uçurduğunda deposunda daha bir sürü güç kalmıştı. Aslında görüldüğü kadar da cüretkâr bir girişimde bulunmadı çocuk.”

Nell, Jennie’nin eline uzandı. “Teşekkür ederim. Ben de kendime aynı şeyi söyleyip duruyorum ama bunu başka birinden duymak iyi geldi.”

“O şimdiye kadar birçok küçük çember çalışmasına katıldı. Buna hazır, Nell.”

“Peki ya Lauren? Eğer eğitimle hazır olunuyorsa onun hazır olmak üzere olduğunu bile söyleyemeyiz.”

Jennie sinirlenmemeye çalıştı. Önceki hafta bir sürü çalışma yapmışlardı. “Tabii ki pratik eksiği var. Fakat o, kreatif ve kendinden emin bir cadı.”

Nell sadece tek kaşını kaldırmakla yetindi.

Jennie iç çekti. “Sihir yapıldıktan sonra kendine güvenmiyordu, evet. Ama ambale olduğu için onu suçlayabilir misin? Peki, sihir esnasındaki haline ne diyeceksin? - sen, birçok çemberle çalıştın, Nell. Onun bu işlerde yeni olduğunu bilmesen, oğlun için yaptığı kanal açıcılığın karşısında ne düşünürdün?”

Nell uzun bir an için sessizliğini bozmadı. “Oğlumun böylesine

yetenekli ve kendinden emin bir partner bulması karşısında derinden şükrederdim.”

“Aynen öyle. Lauren, uzun süredir deneyim sahibi olanların güveniyle çalışıyor.”

“Ya da işi bilmeyen, çiçeği burnunda bir cadının korkusuzluğuyla.”

Belki de bu daha doğru, diye düşündü Jennie. “O da var tabii biraz. Aslında bunun ikisine de yardımcı olduğunu düşünüyorum. Birlikteyken ne kadar güçlü oldukları konusunda en ufak bir fikirleri yok. Dün tamamen bilinmeyen bir bölgeye girdiler.”

“Sen de benim kadar korktun mu?”

Jennie güldü. “İmkânsız başarımlarını izlerken mi? Hem de nasıl. İkisi de işi bilmiyorlardı, sihir de bu yüzden parladı zaten.”

Nell gururla dolup taşıyordu. “Böyle bir şey görmedim ben, Jennie. Hiç görmedim.”

O da görmemişti. “Belki de Aervyn’in, onun gücü karşısında dehşete düşmemiş bir kanal açıcıyla çalışmaması en iyisidir.”

Nell birden gülümsedi. “Evet. Lauren ona sarılıyor, kurabiyelerle besliyor onu. Onun dört yaşında olduğu gerçeğini unutmuyor.”

Jennie makinesini kaldırıp düğmesine bastı. “O Aervyn’e iyi bakacak, Nell. Ayrıca oğluna da güven. O bu iş için doğmuş.”

Lauren kendini sekiz yaşında ve ilk kez başkasının evinde kalıyormuş gibi hissediyordu. O, Nat ve Sophie, Nat’ın odasına dolmuşlardı. Ertesi günkü çember için başka yerlerden gelen misafirler, Jamie’nin evindeki her bir santimetreyi işgal etmişlerdi.

Nat, yazı tura sonucu yatağı kazanmıştı ama an itibariyle hepsi birden uyku tulumlarına girmiş, pizza yiyorlardı. Sophie’nin uçağının rötar yapması sebebiyle akşam yemeğini kaçırmışlar ve La-

uren, bir parça vicdan azabı duyarak yemeği atlayıp dondurmaya geçmemeleri gerektiğine karar vermişti.

Sophie, Lauren'ın taşlarını ortaya serdi, sonra da valizinden bir tane kadife kese çıkardı. "İlk paketi gönderdiğimde senin böyle bir yeteneğin olduğunu bilmediğimiz için, sana kanal açma konusunda yardımcı olacak birkaç taş daha getirdim gelirken."

Nat, renklerin güzelliğini görünce iç çekti. "Sophie, bunlar çok güzeller. şu pembe olan sanki canlı gibi."

Sophie gülümsedi. "Demek ki o senin. Pembe turmalin, gönlü açma ve akraları dengelemede birebir. Taşın seni istemesinin nedeni anlaşıyor."

"Bunları Lauren'a getirdiğini sanmıştım," dedi Nat.

"Ona getirdim ama taşların da kendi zihinleri vardır. Bu taş sana hitap ediyor. Onları genelde internet üzerinden sattığım için, insanları bizzat doğru taşla eşleştirme şansım pek olmuyor." Sophie bir kez daha çantasına uzandı. "Al bak, ona uygun güzel bir zincirim de var. Yerel bir sanatçı yapıyor bunları benim için."

Nat, kolyeyi boynuna geçirdi ve taşı kalbinin üzerine koydu. "Sıcak."

Sophie kafasını kaldırdı. "Jamie senin cadılık gücün olmadığından emin mi?"

Nat kızardı. "Jamie diyor ki, olsa, şimdiye kadar anlarmış."

Sophie güldü. "Bir cadıyla yapılan güzel bir seks, çok gizli yetenekleri bile saklandığı yerden çıkarırdı. Sen enerji akışı yaratamasan da, onları açık bir şekilde anlıyor ve kabul ediyorsun."

Nat daha da kızarmıştı. "Jamie de öyle söylüyor."

Jamie başka neler söylüyor acaba, diye düşündü Lauren. Sonra da çocukça davrandığı için kendini zihinsel olarak patak-

ladı. *Cidden be kızım, arkadaşın adına mutlu ol.* Ayrıca arkadaşının o adamla birlikte olabilmek için binlerce kilometre uzağa taşınmadığına da dua et.

Sophie, Lauren'a baktı. "Lapis hâlâ işine yarıyor mu?"

"Yarıyor. Jennie, her ne kadar pratik yaparken takmama izin vermese de onun harika bir taş olduğunu söylüyor. Gerçi dünkü çemberde takmıştım."

"O halde taş, Aervyn'le uçabildiğine göre çok şanslıymış. Muhteşem bir gösteri olmuştur."

Lauren, sıkça sorulan sorularla ilgili bir broşür hazırlayıp yeni gelenlerin hepsine dağıtmak için çok mu geç, diye düşünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Sophie. "Şimdiye kadar bu soruya birçok kez cevap vermiş olmalısın."

Lauren iç çekti. "Seninle alakası yok. Ben biraz huysuzlaştım ve sebebini de bilmiyorum. Ben, ben değilim sanki. Küskün bir ergen gibi hissediyorum kendimi."

"Belki ben bu konuda sana biraz yardımcı olabilirim. Seni taramama müsaade eder misin?"

"Senin düşünce cadısı olmadığını sanıyordum." Lauren, cadıları ve onların yeteneklerini aklında tutmakta sıkıntı çekiyordu.

"Zerre kadar düşünce cadılığım yoktur. Ben, bir iyileştirme taraması yapmaktan bahsediyorum. Bu konuda bazı yeteneklerim var. Daha ziyade fiziksel iyileştirme ama aynı zamanda güç kanallarının gevşetilmesi gibi konularda da yardımcı olabilirim. Tarama bana başlangıç kabilinde bir inceleme şansı verecek ve bunu şimdilik daha ileriye götürmeyeceğim."

Aksi havasını düzeltecek her şey, denemeye değerdi. Lauren başını öne doğru salladı ve Sophie uzanıp onun ellerini tuttu. Sessizce bir şeyler mırıldanmaya başladı. Nat bunu hemen fark

etmişti. Lauren daha yakından dinlemeye çalıştı ve bunun, Nat'ın yoga derslerinde izlediği yollardan biri olduğunu anladı. *Korkunç!* Taşlara ve iksirlere meyli olan, yeniçağ akımına uymuş bir cadı tarafından taranıyordu.

Sophie gözlerini açtı ve gülümsedi. “Önce seni taşlara ve iksirlere inandırmamız lazım.”

Lauren yüzünün alev alev yandığını hissetti. “Ha siktir, özür dilerim. Kendi kafamın içinde kabalık etmem pek hoş olmadı ama en azından bunu yayınlamayabilirdim.”

“Tamam, biliyorum, huysuzsun. Neşelendir kendini, bazı yeniçağ zırvallıkları da buna dahil.” Sophie, Lauren’a bir dilim pizza uzattı. “Önce şunu ye. En önemli sorunlarımızdan biri de, kendini doğru düzgün beslememen.”

“Üç adet aç ergen kadar çok yemek yiyorum.”

“Kurabiyeler ve dondurmalar sayılmaz. Proteine ihtiyacın var senin.”

“Sabah *smoothie* yapacağım,” dedi Nat. Lauren’ın ekşiye yüzü karşısında güldü. “Omlet de yapacağım.”

Lauren, Sophie’ye döndü. “Bu mudur? Sadece protein almam mı lazım?”

“Beyninde, seni mutlu eden bütün küçük kimyasalları proteinler meydana getiriyor. Serotonin azalıyor. Bu da bazı insanları depresifleştirir. Belli ki sen biraz huysuzlaşmışsın. Bu, çember çalışmasının oldukça yaygın görülen bir yan etkisidir.”

Lauren güldü. “Yeniçağ zırvallıkları kısmı bu oluyor herhalde?”

Sophie başını iki yana salladı. “Hayır, bu bilgiler benim biyokimya diplomamdan geliyor.”

“O halde, başlamadan önce omlet yemeye ek olarak, yarınki çemberden sonra tamamen kötüleşmemin önüne nasıl geçerim?”

Sophie'nin sırtışından tam olarak "ben sana demiştim" anlamı çıkıyordu. "Taşlar ve iksirlerle, canım. Programın zirvalık kısmı bu oluyor."

Lauren buna hemen tav olmuştu. "Ben huysuz bir cadı olmak istemiyorum. Bu sebeple, tam olarak ne tür zirvalıklara ihtiyacım var?"

"Şimdilik bana güvensen her şey daha kolay olur. Seni hafif bir iyileştirme transına sokmak istiyorum. Kanalların biraz tıkanmış, bu yüzden onları temizlemek işe yarayacaktır. Ayrıca sindirim sistemini de pizzayı sindirmesi için hareketlendireceğim. Bu da sen uyurken serotonin seviyenin artmasına yardımcı olacaktır."

Lauren'ın kaşları çatıldı. "Uyuyabilirsem tabii. Son birkaç gündür biraz sorun olmaya başladı uyumak."

Sophie başını öne doğru salladı. Hiç şaşırmamış görünüyordu. "Bunun sebebi de serotonin seviyenin düşük olması. Yemeği bitirdiğimizde, müsaaden olursa hafif bir uyku sihri yapacağım."

Biraz daha hokus pokus yani. Nat de Sophie de güldüler. *Kahretsin,* Lauren aşırı derecede yüksek sesle düşünüyordu.

Sophie Lauren'dan yatağa uzanmasını istedi ve Nat'a baktı. "Bana yardımcı olur musun? Lauren sana güveniyor ve senin de çok dingin bir yapın var. İyileştirme konusunda bu çok işimize yarayabilir."

Nat büyülenmiş gibiydi. "Elbette. Ne yapacağımı söylemen yeterli."

"Yoga çalışmalarında güdümlü meditasyon da kullanıyor musun? Eğer Lauren'ı rahatlatması için bir görselleştirmenin içinde gezdirebilirsen, çok yardım etmiş olursun. Bu iş için güç toplamak zorunda kalmazsam, ona daha fazla yardım edebilirim."

Nat onu tanıdık bir Şavasana meditasyonu ile oyalarken Lau-

ren kendini daha iyi hissediyordu. Vücudundaki her bir adaleye yavaş yavaş, her şeyi ağırlaştırıp sakinleştiren bir sıcaklığın yayıldığı hissetti. Arka planda Sophie bir şarkı mırıldanıyordu ama Lauren sözleri yakalayamıyordu pek.

Lapis kolyesi birden sıcacık oldu. Alnında ve açık olan avuçlarında duran diğer taşları da hissediyordu. Sonra dört adet el tenine hafifçe dokunmaya başladı ve burnuna biberiye kokuları geldi. Tembel beyni, *programın iksir kısmı bu olmalı*, diye mırıldandı.

Kolyesi soğudu ve Sophie'nin sözleri daha net bir şekilde duyulmaya başladı.

*“Uykuyu çağırıyorum,
Gelsin ve derinlere yerleşsin.
Bu zihin ve üçümüzün arkadaşlığı
Sevgiyle dinlenip, güvende olsun.
Dilerim ki öyle olsun.”*

BÖLÜm 18

Nat mutfağa ayak basar basmaz Lauren'a bir *smoothie* uzattı. Kahve değildi bu, ama kahve demliğini andıran her şeyle arasındayaklaşık elli kişi dikildiği için, artık o işi *smoothie* görecek.

“Kim bu insanlar?”

Nat omuz silkti. “Akrabalar, arkadaşlar ve galiba Kaliforniya'daki bütün cadılar topluluğu.”

“Bugünkü çemberin sadece on dört kişilik olduğunu sanıyordum. Bu mutfakta dört çembere yetecek kadar insan var.”

Jamie, Lauren'ın arkasından sokulup konuştu. “Oturma odasında da var. Bu geceki çemberde yaklaşık yüz kişi olacak.”

Ormanda yapılacak sakın bir ayın için çok fazla, diye düşündü Lauren. “Galiba çok büyük bir seyirci kitlemiz olacak.”

“Onlar buraya sadece seyretmek için gelmediler,” dedi Jamie. “Çok gerçekçi bir şekilde pratik yapacaklar. İş yapan çemberin etrafında sevgi, ışık ve topluluk anlayışıyla bir dış çember oluşturacaklar. Nat, açılıшта okunan şarkı konusunda yardımcı olacak.”

Cadı olmayanlar da oyuna alınıyor muydu? Harry Potter onuciddenden çok yanlış yönlendirmişti. “Çemberde bu kadar çok insanın bulunmasının bir tehlikesi var mı?”

Jamie iç çekti. “Nell senin gözünü korkutmuş. O bundan kor-

kuyordu. Sihir yapmanın riskleri vardır ama bütün bu insanların buraya gelmesinin sebebi, sihrin fevkalade olma ihtimalinin de bulunması. Bu gece muhteşem bir gece olacak ve herhangi bir sürprizle karşılaştığımızda, yardımımıza koşabilecek bir sürü cadı var elimizde. Aslına bakılırsa bu çember, cumartesi günkü eğitim çemberinden çok daha güvenli olacak.”

“Diyorsun,” dedi Lauren kuru kuru.

Jamie güldü. “Sen bir mucizeyi en ön sıradan izleyenlerden olacaksın, kardeş. İki elinle birden sıkıca tutun ve bu heyecanı yaşa.”

Hiç yoktan iki omlet tabağı çıkardı ortaya ve birini Lauren’a uzattı. “Çabuk ye de tabakları kaçırdığımızı kimse anlamasın.”

Lauren gülümsedi ve omlete daldı. Çok daha mutlu hissediyordu kendini, yani belki de Sophie’nin protein fikri denemeye değerdi.

Jamie’nin tabağı, o daha omletinden bir çatal almışken kayboluverdi. “Aman be, şöyle çabucak yiyemedim.” Açık bir şekilde zanlıyı arayarak etrafa bakındı. Mürekkep siyahı, kıvrıkcık saçları olan bir adam, çatalıyla selam veriyordu.

“Bir odaya bu kadar ışınlayıcı fazla,” diye homurdandı Jamie. “Bu, Mike. Bu geceki çemberde toprak noktasında olacak. Kahvaltımı silip süpürmediği zamanlar dışında, güçlü bir şifacıdır.”

“Akraba mı?” Lauren, yumurta dolu ağzıyla konuşuyordu.

“Sanmam ama onu ezelden beridir tanıyorum. İyi bir adam ve çember üclülerini idare etmekte çok tecrübelidir. Bu akşamki çember için, her bir yöne bir düşünce, iki de element cadısı koymaya karar verdik. Bu enerji birleşimi, sen ve Aervyn’de gayet güzel işe yaramıştı.”

“Sen de çembere katılacak mısın?”

“Evet. Nell, Sophie ve Jennie de katılacak. Mümkün olduğunca

sizi andıran cadıları kullanmaya çalışıyoruz. Tabitha ile tanışmıştın, değil mi? O da çemberde olacak. Aervyn'in büyük ağabeyi Nathan da. Gel, seni mutfaktaki kalabalıktan bazılarıyla tanıştırayım. Çemberdekilerin en azından birkaçı daha buralardadır.”

Lauren, cadılar merkezinde dönerek turlarlarken, emlakçılık tecrübesi olduğu için şükrediyordu. İsimlerle yeni yüzleri eşleştirmek, işinin bir gereği idi ve bunu o gün en yoğun zamanda yapmak zorunda kalmıştı.

Biraz daha tıkmak için küçük bir mola veren Lauren, etrafına bakındı. Bir şey çok açıktı: O gece büyük bir gece olacaktı. Havadaki heyecan kokusu, Nat'ın omletlerin üzerine boca ettiği sarımsak ve soğanların kokusunu bile bastırıyordu.

Lauren, cadılar sürüsünün karşısında mutlu mesut bir şekilde eli çabuk aşçıyı oynayan arkadaşına baktı. Taparcasına hayranlık duyma dalında ileri seviyelere atlamış olduğu anlaşılan Ginia, Nat'ın yanına oturmuş, güzel sanatların yumurtaları tek elle kırma dalında ders alıyordu.

Aervyn ve başka iki oğlan çocuğu, yumurtaları havada atıp tutmaya çalışıyorlardı. Aervyn, elinden kaçırdığı bütün yumurtaları, yere çakılmadan önce ışınlıyordu ama harika çocuk-süper cadı bile bunu sonsuza kadar devam ettiremezdi.

Jamie, havada dönen yumurtalardan ikisini yakaladı ve Ginia'yla Nat'ın arasına sokuluverdi. Küçük bir takas, Ginia'ya bir beşlik, Nat'a da cidden şehvetli bir öpücük kazandırmış oldu. Kızlar, onu doyurmayı kabul etmiş olmalıydılar.

Nell, Lauren'ın ikinci omletine çatalla dalıp, bir lokma aldı.

“Hop,” dedi Lauren. “Bana, protein alımımı artırmam gerektiği söylendi. Git kendine başka kahvaltı bul.”

“Jamie beni kayırmıyor. Aervyn de çiğ yumurtaları ışınlamakla o kadar meşgul ki annesine pişmişinden göndermez.”

Lauren yumuşayıverdi ve tabağını onunla paylaştı. Eğer bu çılgınlığın sonunda evde yumurta kalırsa, en yakın arkadaş kredisinden yararlanıp daha fazla kahvaltı kazanabileceğinden oldukça emindi.

Nell, ocağın başındaki üçlüye baktı. “Kızım ve kardeşim, ikisi de Nat’a tamamen yapışmış vaziyetler.”

Ve bu durum Nat ertesi gün oradan ayrılıp, Jamie de onun peşinden gittiğinde birtakım kalp ağrılarına sebep olacak, diye düşündü Lauren. Jamie’nin attığı büyük bir adımdı ve bunun tek sebebi, araya girecek kilometrelerce mesafe de değildi.

Lauren, Jennie’nin ona doğru yaklaştığını gördü ve yalnızca yumurtaları düşünmeye çalıştı. Etrafta bu kadar fazla düşünce cadısı varken Jamie’nin sırrını saklayabilmek hiç de kolay bir iş değildi.

Jennie, küçük çocukları ve ortalıkta gezinen cadıların geri kalanını da Jamie’nin ön kapısından sepetledi. Lauren ve Aervyn, dışarı gönderilmekten pek memnun olmamışlardı ama Jennie’nin konuşmak için çemberin geri kalanını bir araya getirmesi gerekiyordu.

Cadılar söz konusu olduğuna göre bu pek de kolay bir konuşma olmayacaktı.

Jennie bir an durdu, dış zihnine sakinlik ve otorite yansıtıp oturma odasına girdi. Mobilyalarda ve halının üzerine dağılmış oturan on bir kişinin her biriyle göz göze gelerek odayı şöyle bir taradı.

“Biz, şanslı bir azınlıyız,” dedi. “Bu gece bizim neslin en unutulmaz çemberlerinden birine katılacağız.”

“Hepimiz Aervyn’in gücünü biliyoruz,” dedi Edric. Kendisi,

odadaki en yaşlı cadıydı ve Jennie'nin büyük dayısı oluyordu. "Fakat oğlanın tam bir çemberin sihir yapıcılığını ilk kez üstlendiği bu durumda, test edilmemiş bir kanal açıcı kullanmak akıllıca bir hareket mi?"

Temkinli konuş, diye hatırlattı Jennie kendine. Edric, güçlü bir kanal açıcı ve daha birkaç gün öncesine kadar da Aervyn için en muhtemel seçenektir.

"Kendisi çok yeni, doğruya doğru. Fakat test edilmemiş değil. İki gün önce bir eğitim çemberinde, koca bir güç kasırgasını kontrol etti ve bunu gayet güzel bir şekilde başardı.

Ayrıca sen de bilirsin ki Edric, Aervyn için bir partner bulma konusunda hep endişelenmişizdir. En güçlü kanal açıcılarımız her geçen yıl yaşıyor ve biz onun, gücünün zirvesine ulaştığı zaman yeni bir partner bulmak zorunda kalmasını istemiyoruz. Lauren genç biri ve ben onun tam bir çemberin üstesinden gelmenin de ötesinde bir kapasiteye sahip olduğuna inanıyorum. Ancak bundan emin olmanın tek yolu, onun bu tecrübeyi yaşamasına izin vermek."

Edric'in burnundan soluması ve odadakilerin endişeli bakışları, Jennie'nin B planına geçmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"İzleyin." Jennie odada sessiz bir yayın başlattı. Eğitim seansına dair anılarını dışarı yansıttı: başarısız olan ilk girişimler ve sonra çabalarının görkemli, insanı afallatan nihai başarısı. Gözlerini açtı ve Edric'e doğru bakarak tek kaşını kaldırdı.

Edric'in başını öne doğru sallaması, görevini sessizce devrettiği anlamına geliyordu. "Kız çok yaratıcı ve orada baş ettiği şeyin delilik olduğunu bilemeyecek kadar da toy."

Jennie başıyla onayladı. "Söylediklerinin ikisine de katılıyorum, belki de bu en iyisidir. Edric, senden çemberin su üçlüsünün nokta idaresini üstlenmeni istiyoruz. Nathan ve ben seninle

çalışacağız.” Aervyn’in ağabeyi daha önce sadece bir çemberde görev almıştı ve bu haber karşısında yüzü gururla parlayıverdi.

Edric kaşlarını çatı. “Nathan su elementlerinde iyidir ama sen hava ya da ateşte daha iyi değil miydin, Jennie?”

“Öyleyim ama her üçlüde bir düşünce cadısı bulunmasını istiyoruz. Birazdan o konuya da değineceğim. Hiçbirimizin çok kuvvetli su yetenekleri olduğu söylenemez ama yine de grubun en iyisi benim, bu sebeple ben sizinleyim.”

Jennie diğer tarafa döndü. “Sophie, Mike ve Tabitha, siz toprak üçlüsü olacaksınız. Mike, toprak elementlerinde en güçlü sen olduğun için nokta kontrolü sende.”

Tabitha donakalmıştı. “Jennie, benim ateş dışında tam anlamıyla element gücüm yok. Bütün toprak gücümü toplasan, bir çiçeğin açmasını zar zor sağlayabilirim.”

“Bana bir dakika ver, Tabby. Senin durumunda olduğu gibi, gruplara düşünce cadıları yerleştirmemizin sebebini açıklayacağım. Nell, ateş noktasının kontrolü sende. Caro da senin grubun düşünce cadısı olacak.” Caro örgü örmeyi bir an için bırakıp başını öne doğru salladı. Çok konuşan bir kadın değildi ama çemberde oldukça istikrarlıydı.

“Govin, sen ateş üçlüsünün üçüncü üyesi olacaksın.” Köşedeki tıknaz adam da elindeki ateş topunu kadeh gibi havaya kaldırarak selam verdi.

“Hava üçlüsünün liderliğini Jamie yürütüyor. Ona, Aurelia ve Scott eşlik edecek.” Evli çift, başlarını öne doğru sallayarak onayladı. “Gecenin en ustalık gerektiren görevlerinden birini siz üstleneceksiniz. Gördüğünüz gibi, eğitim çemberinde Aervyn çembere girdi ve bir güç akımı kattı.”

“Bir sihir yapıcı için oldukça cesur bir hareket,” dedi Edric. “Bunu tekrar yapacağını düşünmüyorsunuz, değil mi?”

Jamie yüksek sesle konuştu. “Ben onunla bir süredir konuşuyorum. Yaptığında beceri gibi görünen bu şeyin aslında onun, sihristen sızan gücün bir kısmını korumasına da yaradığını düşünüyorum. Hâlâ bunu nasıl becerdiğini tam olarak bilemiyorum ama onun sihir içgüdüleri genellikle bayağı sağlamdır. Bunun, onun sihir yapıcılığını güçlendirdiğini düşünüyorum ve karışıp da her şeyi berbat etmek istemiyorum.”

Edric başını öne doğru salladı. “Sana güveniyorum, Jamie oğlum. Benim çalışma şeklim böyle değildir ama değişmeyen şeyler de zamanla güçsüzleşir.”

Jennie içinden bir oh çekti. Edric nereye giderse, öbürleri de onu takip ederdi. Zor kısmı atlatmıştı.

Köşede duran Mike yüksek sesle konuşmaya başladı. “Bize gösterdiğin şeyde, Jennie, Aervyn gücünü doğrudan Lauren’a akıttı. Bu sefer hava üçlüsü yoluyla bağlantı kuracağını düşünüyor musun?”

Jennie’nin Mike’ı nokta kontrolüne vermesinin sebeplerinden sadece biriydi bu. Başlı başına yetenekli bir sihir yapıcı olan Mike, aynı zamanda aşırı yenilikçi ve ihtimalleri çok hızlı kucaklayabilen bir cadıydı.

“Aynen öyle, Mike. Çember için en büyük risk, Aervyn’in güç seviyelerindeki ani bir değişiklik olacaktır, bu değişiklik bütün bir çemberin istikrarını bozabilir.

Jamie az biraz sigorta görevi görecek. Aervyn’den sonra aramızda hem sihir yapıcılık hem de düşünce cadılığı yetenekleri olan tek kişi Jamie. Bu yüzden bir güç dalgalanmasının yaklaştığını sezmesi ve tampon görevi görebilmesi en muhtemel kişi de Jamie. Scott ve Aurelia, diğer herkes gibi siz de sürprizlere hazır olsanız iyi olur.”

Jennie odaya bir göz gezdirdi ve sonra hızlıca bir düşünce

taraması yaptı. Memnuniyetsizlik ya da korkuya dair hiçbir işaret yoktu. *Güzel.*

Tabitha öne doğru uzandı. “Peki, bütün bu düşünce cadıları ne için, Jennie? Her üçlüye bir tane yerleştirdin ve bu durumda hiçbirimiz en güçlü özelliklerimizle katılmıyoruz çembere. Hayırdır?”

“Lauren bir element cadısı değil,” dedi Jennie. “Eğitim çemberinde deneme yanılma yöntemiyle birkaç şey öğrendik. Onun element gücü akımlarını yönetebilmesi için, iki şeyin gerçekleşmesi gerekiyor. Birincisi, önce Aervyn’e bağlanacak, sonra element noktalarındaki dört kişiye yani size bağlanacak.”

“Manyak derecede akıllıca,” dedi Edric. “Erişimde bu tür bir güç varsa, bunu kontrol etmek zordur. Bunu daha önce denemeyi kimsenin akıl edememiş olmasına inanamıyorum. Sen onu güzel eğitmişsin.”

Jennie güldü. “Bunu kendi başına buldu. İkincisi de şu ki Lauren, hiç element gücü bulunmadığı için, kanal açarken düşünce güçlerini kullanıyor. Ona gönderdiğimiz enerjide bir düşünce gücü parçası olursa bunun işe yarayacağını düşündük.”

Tabby için aydınlanma vaktiydi. “Ha, o halde ben çemberle ateş gücü paylaşmıyorum, çembere düşünce gücü sağlıyorum. Bunu yapabilirim. Kahretsin, düşünce cadılığında çok daha güçlüyüm.”

“Öyle,” dedi Jennie. “Seni, element gücünden en azından azıcık bulundurduğun üçlüye koyduk ki sorun yaşamadan bağlanabilesin. Dolayısıyla senden düşünce gücünle katkı sağlamayı bekliyoruz. Güç miktarını fazla artırma, güç hacminin çok önemi yok. Öte yandan bütün düşünce cadıları çembere katılacağı için bu çemberde gözlemci sıkıntımız var.”

Caro başıyla onayladı. Jamie teslim olmuş gibi iç çekti. Dört düşünce cadısının arasında açık ara en zayıf olanı Jamie’ydi.

Hava üçlüsündeki nokta görevini doğru düzgün ifa edebilmek için hava gücü de sunmak zorunda kalacaktı.

Jennie onun kafasını okşadı. “Jamie, dördüncü düşünce cadımız olmak konusunda pek de istekli değil.”

Tabitha güldü. “Galiba senin yerine birini bulmak için ta Louisiana’ya gitmek zorunda kalacağız, Jamie. Nerede kaldı senin erkekliğin!”

Jamie gözlerini devirdi. “Önce biraz daha yemek yiyebilir miyim en azından?”

Bunu bir işaret olarak gören çember üyeleri, toplantıyı sonlandırıp mutfağa doğru toplu göç başlattılar.

Lauren üçüncü bir parça kızartılmış tavuğa uzandı ve bir parça da Aervyn’e verdi. Eğer kendisinin protein yüklemesine ihtiyacı varsa, Aervyn’in de vardı.

Cadılar ordusu ortadan kaybolmuştu. Walker ailesi, Sophie, Nat, Jamie ve Jennie ile birlikte akşam yemeğini “küçük” bir aile olarak yapıyorlardı.

Aervyn tavuğu görmezden geldi ve Jamie’nin kafasına dikti gözlerini. Lauren onun bakışlarını takip etmeye çalışıyordu. Bir şeyin şerefine, Lauren bu şerefine ne olduğunu sormaya korkmuştu, üçüzler masadaki herkes için bir taç tasarlamışlardı. Üçüzlerin simli yapıştırıcı ve ışıltılarla yaşadıkları aşk ilişkisi, her ne kadar dört yaşındaki bir oğlanı yemekten uzaklaştırmaya yetmese de, dikkatten kaçmıyordu.

Lauren, Jamie’ye doğru kaşlarını çatarken, Jamie’nin kafasındaki tacın üzerindeki harfler parıldadı ve “KetiKatın” halini aldı. Lauren kıkırdadı ve Aervyn’in zihnine kelimenin doğru yazılışını gönderdi. Jamie’nin tacında “Kedi Kanıd” yazıyordu bu sefer de.

Lauren daha çok kıkırdadı ve kelimenin doğru yazılışını daha yavaş olmak suretiyle bir kez daha gönderdi. Belli ki “imla dehası” Aervyn’in yetenekler listesinde yer almıyordu.

Lauren’ın kıkırdamalarının sebebini ilk önce anlayan Ginia oldu. Bunu Jamie dışında herkesi saran bulaşıcı bir kıs kıs gülme hali takip etti.

“Ne var?” Jamie, tavuk budunu ağzına götürürken sonunda neden diğer herkesin yemek yemeyi bıraktığını anladı. Halbuki kendisi cadı muzipliklerinde eski kulağı kesiklerdendi. Masadakilere hızlıca bir baktı ve Aervyn’in keyifle, kötü kötü sırtımasından olsa gerek, ona odaklandı.

Oğlunu derinlere saklamaktan aşırı mutlu olan Nell, çantasından bir ayna çıkarıp Jamie’ye uzattı. Dudakları bükülen Jamie, Lauren’a döndü aniden. “O daha dört yaşında. Senin mazeretin ne olacak acaba?”

Lauren masum görünmeye çalıştı. “Bu konuyla alakam olduğumu nereden çıkarttın, bilemiyorum.” Tek çocuk olmak, onu bu tür bahaneler bulmak konusunda yeterince hazırlayamamıştı.

Jamie zoraki gülümsedi. “Aervyn kessen doğru düzgün Kedi Kadın yazamaz.”

Masadakiler bir kez daha kıkırdama krizine girdiler. Lauren çabucak etrafına bakındı ve sonra kendi tacını çıkardı. “Robin.” Aervyn onun kolundan tuttu ve kendi tacını uzattı. “Ne yazıyor, ne yazıyor?”

Lauren’ın bakmasına bile gerek yoktu. Aervyn’e Batman’in bir resmini ve ikinci bir fikir gönderdi.

Jennie, onlar intikamını almaya kalkmadan önce araya girdi. “Kendinizi bu geceye saklayın, siz ikiniz.”

Lauren tam Jennie’ye doğru bakmıştı ki onun mücevherli tacında “En Sevdiğim Teyzem” yazısının parlayıp kaybolduğunu

gördü. Demek ki insan, yedi kardeşin en küçüğü olunca son sözü sinsice söyleyebiliyordu. Bu, onun çocukluğunda anne babasıyla birlikte yediği sıcak ama oldukça sessiz geçen akşam yemeklerinden çok uzak bir dünyaydı.

Başka insanların aile yemeklerinden de farklıydı aslında. Lauren, masanın karşısında oturan Nat'a baktı. Arkadaşı her anın tadını çıkarıyordu. Bir yanında Ginia, öbür yanında Jamie, Nat kelimenin tam anlamıyla üzerine kitaplar yığılan bir kitap desteği gibi, onu seven insanlarla kuşatılmıştı.

Lauren hayatının Chicago'da olduğunu biliyordu ama birden Nat'ın hayatının da orada olduğundan emin olamadı. Bir hafta önce olsa, stüdyosunun Nat'ın her şeyi olduğunu söylerdi. O an, onu deneme bile yapmadan evladı sayıveren bir aileyle etrafı sarılan arkadaşına baktığında, her şeyi denebilecek şeylerin hızlı ve radikal bir şekilde değiştiğinden oldukça emindi.

Chicago'daki hayatında Nat'ın olmadığını hayal etmeye çalışırken, Jamie'nin prekognisyonu geldi aklına. Nat ve Aervyn'in kopyasıyla kardan adam yapıyordu ve bu kesinlikle Berkeley'de gerçekleşmeyecekti.

Ne olursa olsun, bu işin nereye varacağını çözmek ona düşmüyordu. Jamie ertesi gün onlarla birlikte uçağa binecekti ve ondan sonraki aşamalar Jamie ve Nat'a kalmıştı.

BÖLÜM 19

Moira, büyü çanağını kucağına aldı ve kulesine çıkıp oturdu. O gece Kaliforniya'da yaşanacakların ağırlığını tamamen idrak edebilen bir kadındı o. Aervyn jenerasyonunun en önemli cadısıydı ve o gece, büyük güçlerin beraberinde getirdiği sorumlulukları kabul etmek açısından çok önemli bir adımdı.

Moira bir İrlandalı olarak Aervyn'in kaderinin o daha doğmadan yazıldığına inanıyordu. Onun kaderinin, tercih etmek olduğunun da farkındaydı ve bir İrlandalı olarak insanların bazen kötü tercihler yaptığının da bilincindeydi.

Aervyn gücü, ailesi ve binlerce yıl öncesine dayanan cadılık soyu sayesinde doğru olanı yapacaktı. Moira bundan emindi. Onun doğumunda o güçleri ve alametleri hissedenlerin bundan şüphe duyması imkânsızdı.

Kimsenin önceden göremediği tek şey, Aervyn'in partneri olarak yanında bulunacak olan kızdı, diye düşündü Moira naimnuniyetle. Bulunmasında ufak bir rol oynadığı kız... Aslında işi yapan yakalama sihri olmuştu. Vay be, belki de en modern cadılardan biri, tarihin ağırlığını taşıyan bir cadıya tarihten bağımsız olarak destek oluyordu.

Lauren gücünün ondan bazı beklentileri olacağını anlamak zorundaydı. O gece, kızın tam olarak ne olduğunu görecekler-

di. Moira onun zorlukları yenip kendini göstereceğini düşünüyordu.

İzlemeye niyeti vardı. Bir cadı tarihçisi olarak buna hakkı da vardı. Moira bir elini büyü çanağının üzerinde gezdirdi.

*“Büyük ve güçlü gözleri olan çanak,
Bu yaşlı ve âciz kadının bu geceyi görmesine izin ver.
Pek sevdiğim küçük cadıyı
Ve yeni cadıyı göster bana.
Dilerim öyle olsun.”*

Lauren, Point Reyes Ulusal Sahili'ndeki denize doğru çıkıntı yapan tepelere heyecanla baktı. Kayalıklar doğrudan kumsala bakıyordu ve akşam güneşi denize bakan tepelerden kalkan sis bulutlarıyla oynayıyordu. Sihrin burada yapılabileceğine inanmak hiç de zor değildi. Tek sorun, buranın milli park alanı olması sebebiyle, her an bir grup turistin toplantılarına dalıverme ihtimalinin olmasıydı.

Jamie'ye doğru baktı. “Peki, yüz tane cadı dikkat çekmeden sihir gösterisi yapmayı nasıl başaracak?”

Jamie, o an Jennie ile sohbet eden iki orman bekçisini gösterdi. “Geçerken uğranması zor bir yerde olan bir vadiye yürüyeceğiz ve orman bekçileri de kendi kendimize kalabilmemizi sağlamak için yakınlardaki patikaları gözetleyecekler.”

“Milli parktaki orman bekçilerini bu hizmeti vermeye nasıl ikna ettiğinizi merak ediyorum.”

Jamie, Nat'ın elini tuttu ve diğer elini de Lauren'a uzattı. “Soldaki bekçi, kuzenim Maria.”

Lauren güldü ve denize bakan tepelerin derinliklerine doğru ilerleyen Nell ile Aervyn'i takip eden karmakarışık sıraya dahil

oldu. Aervyn, biraz daha zıplarsa Nell'in kolunu omzundan çıkaracaktı.

Sophie, Lauren'ın yanına geldi. "Nasıl gidiyor?"

Lauren sıranın önünü gösterdi. "Midem, Aervyn'in ayaklarına bağlanmış gibi bulanıyor."

"İstersen sana yardımcı olabilirim."

"İyi olur. İstifra eden bir cadı olarak hatırlanmak istemem."

Sophie güldü ve Lauren'ın elini tuttu. "İlk olmazdın."

Lauren, lapis kolyesinin biraz ısındığını hissetti ve midesindeki o kötü kramplar yok olmaya başladı. "Ah, teşekkür ederim, şimdi çok daha iyiyim."

"Rica ederim, geçmiş olsun, benim yeni kız kardeşim. Vardık sayılır."

Lauren etrafına bakındı ve heyecan hissi geri döndü. Eğer kayalar ve yosunlara çayır denebilirse, düz bir çayıra açılan dar bir vadiye ulaşmışlardı. Üç tarafı saran alçak tepeler, alacalanmış gökyüzünü ve okyanusun içine doğru batan devasa ateş topunu aralarına almışlardı adeta.

Jennie zihinsel olarak yükselttiği sesiyle gruba seslendi. "Cadıların yüzyıllardır toplandığı Ocean's Reach Vadisi'ne hoş geldiniz. Bugün buraya, eskileri saygıyla anmaya, bugüne kök salmaya ve yenileri kucaklamaya geldik. İç çemberden bana katılmalarını rica ediyorum. Dış çember de bizim etrafımıza yerleşebilir."

On üç cadı Jennie'nin tarafına geçti ve çoğu, çantalarından ya da ceplerinden atıştırmalık yiyecekler çıkardılar. Jamie, Lauren'a yoğurtlu bir içecek verdi ve sonra yüksek, düz bir kayanın üzerine iki minder yerleştirdi. Aervyn kayanın tepesine hop diye çıkıverdi ve minderlerden birinin üzerine oturdu. Jamie, Lauren'a diğer mindere oturmasını işaret etti.

İç çemberin geri kalanı onların etrafına dizildi. Jamie, Aurelia

ve Scott'u iki yanına alıp, yüzü okyanusa dönük bir şekilde oturdu. Geriye kalan dokuz kişi, üçlü gruplar halinde çemberin diğer ana hatlarını oluşturdular. Jennie, Lauren'a göz kırptı.

Grubun geri kalanı dış çemberi oluşturdu. Lauren üçüzleri gördü; Ginia, her zamanki yerinde, Nat'ın yanı başında duruyordu. Jennie'nin kızı ve partnerinin kucağında birer mor saçlı bebek vardı. Diğerlerini Jamie'nin mutfağından hatırlıyordu ama isimleri o an için tamamen birbirine girmişti. Bazılarının kucağında enstrümanlar vardı, geri kalanına da mumlar dağıtılmıştı.

Bir koluyla bir bebeği kucaklamış olan yaşlı bir adam ayağa kalktı ve diğer eliyle mumunu havaya kaldırdı.

*"Bu çemberi sevgimizle
Gücümüzle çevreliyoruz.
Şu an yaptıkları işi koru.
Işık tutuyor, geceyi kucaklıyoruz ki
İzleyelim, bekleyelim, görelim.
Dilerim öyle olsun."*

Son sözleri söylemesiyle birlikte mum yandı ve bebek neşeyle cıvıdayıverdi.

Dış çember bir ışık halkasına dönene kadar ateşi mumdan muma geçirdiler. Sözlü olmayan bir işaretle, enstrümanı olanlar hafif ritimde bir şeyler çalmaya başladı. Berrak bir sesle şarkı söylemeye başlayan Nat'a, onlarcasının sesi yumuşak bir melodiyle eşlik etti.

Lauren kafasının içinde Jennie'nin sesini duydu. *Aç zihnini, tatlım. Sana verdikleri şeyi hisset.*

Zihin merkezine inen Lauren, bariyerlerini yumuşattı ve içeri akın akın sevgi dolmaya başladı. Dış çemberdekilerin bazıları

onun için hâlâ yabancı insanlardı ama hepsi eşit miktarda seviyordu onu. Geleneklere duyulan sevgi, topluluğa duyulan sevgi ve birbirlerine duydukları derin sevginin hepsi birden, koruma ve destekleme amacıyla iç çembere sunuluyordu. Afallatıcı bir yoğunlukla gerçekleşmesi gerekiyordu bu sevgi selinin.

Lauren, Nat'ın sessiz neşesini, Ginia'nın muhteşem şarkısını ve ilk çemberine katılan mor saçlı erkek bebeğin hayretini can kulağıyla dinledi. Hiç de afallatıcı değildi bütün bunlar.

Aervyn'e baktı. İşitme cihazları görünüyordu. Pırpır eden yüreği sakinleşti. Her şey güzel olacaktı.

Toprak üçlüsü ayağa kalktı; Mike'ın elinde bir toprak vardı, Sophie ve Tabitha ellerini açmış bir şekilde duruyorlardı.

*“Biz Kuzey’den Toprak’a sesleniyoruz
Bereketli hayatın ve yeni büyümelerin toprağına.
Biz Kuzey’den Toprak’a sesleniyoruz
Altımızdaki kayalar
Yenilmeyen kuvvetleriyle uçurumlar.
Biz Kuzey’den Toprak’a sesleniyoruz
Üçümüzün sesiyle.
Dileriz ki öyle olsun.”*

Lauren toprak gücünün kuvvetli akışını hissedince birden sarsıldı. Panikledi. Ona güç gönderme zamanı henüz gelmemişti. Jennie ona sakinlik hissi gönderdi. *Bu hissettiğin yalnızca bu mekânın gücüdür, çocuğum. Belki de Tabitha'nın kanalize ettiklerinin yankısıdır. Sen hazır olana kadar bağlanmayacağız.*

İki yanında bulunan Aurelia ve Scott'tan destek alan Jamie, ayağa kalktı. Saçları rüzgârda darmadağın olmuştu.

*“Biz Doğu’dan Hava’ya sesleniyoruz
Yaşam nefesi ve ruhun uçuşu olan havaya.
Biz Doğu’dan Hava’ya sesleniyoruz
Okyanus fırtınalarının ve yumuşak gece esintilerinin ha-
vasına.*

*Biz Doğu’dan Hava’ya sesleniyoruz.
Üçümüzün sesiyle.
Dileriz ki öyle olsun.”*

Lauren bu sefer, girdap gibi dönen hava gücünün vınlıtısına daha hazırlıklıydı. Sonra Nell, Caro ve Govin ayağa kalktılar. Nell’in açık avuçlarında bulunan ateş toplarının ışığıyla aydınlanıyorlardı.

*“Biz Güney’den Ateş’e sesleniyoruz
Yaratan ve yok edene, iradenin gücüne.
Biz Güney’den Ateş’e sesleniyoruz
Görüşümüzü ısıtan güneşe ve yıldızlara.
Biz Güney’den Ateş’e sesleniyoruz
Üçümüzün sesiyle.
Dileriz ki öyle olsun.”*

Ateşin enerjisi sarsıcı ve sıcaktı. Lauren güç bedenini sararken, neredeyse kendini kaybedecekti. Jennie ve Nathan’ın yardımıyla Edric yavaşça ayağa kalktı. İçinde berrak su bulunan bir çanağı gökyüzüne doğru kaldırdı.

*“Biz Batı’dan Su’ya sesleniyoruz
Hayat veren akıntıların ve her şeyi temizleyen yağmurların
suyuna.*

Biz Batı'dan Su'ya sesleniyoruz

Okyanus kıyılarına ve ayaklarımıza değen su damlalarına.

Biz Batı'dan Su'ya sesleniyoruz.

Üçümüzün sesiyle.

Dileriz ki öyle olsun."

Bu yerin sihri içinde bulunan cadı ve cadı olmayan herkese eşit miktarda güç yüklenmişti: ateşin ışığı, toprağın kuvveti, suyun akışkanlığı ve havanın dans eden girdabı. Lauren çemberlerin üzerinden kararan gökyüzüne doğru uzanan ısıtılı sihir kubbesini görebiliyordu. Zihin merkezindeki kubbe, hoş karşılanma ve rahatlık içerisinde titredi.

Vakit gelmişti.

Lauren, Aervyn'in zihnine ulaştı. Sadece bir an için Aervyn'in orada hissettiği gücü sezdi ve titredi. Küçük bir oğlan çocuğu bütün bunları nasıl barındırabiliyordu bünyesinde? Ani korkusunu bertaraf edip bağlantılarını derinleştirdi.

Tıpkı eğitim çemberinde yaptığı gibi, Aervyn ile kurduğu bağlantının temelinden asma filizleri çıkardı ve Jamie'ye doğru uzandı. Hava enerjisi, kubbesinin üzerinden berrak bir halde akarken Jamie'nin kibirli bir şekilde sırttığını hissetti, sonra da paniklediğini. Güç, kubbesinin üzerinde patladı ve öfkeli bir enerji kasırgası meydana geldi. *Aman Tanrım*, bu da neydi böyle? Jamie'nin zihni ona tek bir kelime gönderdi. *Aervyn*.

Daha dört yaşındaydı, vay be! Lauren'in zihni Aervyn'e saldırırdı. *Bu çok fazla!* Kasırga, küçük bir fırtınaya döndü. Jamie ve Lauren, her yerinden güç sızdıran kubbenin uçuşan açık uçlarını yere sabitlemek için çabuk davrandılar. Lauren güçlendirme yapmak için ipek gücünde asma filizlerini çıkardı ortaya.

Bu aşamadan sonra diğer üç yön ile bağlantı kurmak çocuk

oyuncağıydı. Jennie'nin zihni endişeleri gideren düşünceler yayıyordu. Geri kalanınıninki de heyecan.

Ona ortaya çıkmasını söyle, diye bir gönderimde bulundu Jamie. Neyin üstesinden geleceğimizi şimdi görsek daha iyi olur. Aervyn, Lauren'ın bu mesajı ona geçirmesini beklemedi ama bu sefer kasırğa güçleri Lauren'ın ağının çizgilerinde geziniyordu. Neredeyse yani. Lauren, ayakta kalamazsa nelerin olabileceğini düşünmeyi reddediyordu. Onun görevi, ağın ayakta kalmasını sağlamaktı.

Helal sana, diye bir gönderimde bulundu Jamie. Şimdi onu gevşet.

Aervyn güç ağını iki eliyle kavradı. O an bir gerçek tüm çarpıcılığıyla ortadaydı. O, bunun için doğmuştu. Dört yaşındaki cadıcık, sihirli devlerin omuzlarında yükseldi ve sihrini gerçekleştirdi. Lauren bekliyordu. Dünya bekliyordu.

Akıl almaz bir ışık havada girdap gibi döndü ve sonra körleşti. Lauren'ın kubbesinin gücü kayboldu.

Lauren gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Herkes görmek için boynunu uzatmış bakıyordu. Ne olmuştu?

Aervyn'e baktı. "Ne yaptın sen, tatlım?"

"Onardım onu, büyük çatlağı."

"Hangi büyük çatlağı?"

"Evimizi sınısıklam yapmasın diye topraktaki büyük çatlağı onardım."

Dört yaşında bir çocukla konuşmak bazen işleri daha da karmaşıktırıyor.

"Sanırım Aervyn, San Andreas Fay Hattı'nı sabitledi." Gözünden yaşlar süzülen Sophie, çemberin diğer tarafından titreyen sesiyle sesleniyordu. Lauren, toprak üçlüsündekilerin hepsinin büyük ölçüde sarsıldığını ve yüzlerinin dermansızlıktan kireç gibi kesildiğini fark etti.

Yüz adet zihin, imkânsızı sindirmeye çalışırken, sessizlik hâkimdi.

Nell başını yavaşça öne doğru salladı. “Fay hattı tam da buradan geçiyor. Denize doğru çıkıntı yapan tepeler de bu şekilde oluşmuş zaten. Aervyn, tatlım, sen çatlağa tam olarak ne yaptın?”

Aervyn hiç mi hiç yorgun görünmüyordu. “Onu, çok zıplaması için onardım. Onu durdurmadım. Bu, dünyaya zarar verirdi. Bu yüzden benden onu durdurmamamı rica etti. Ama onun çok fazla zıplamasını engellememin bir sakıncası olmadığını söyledi.”

Aervyn gezegenle mi konuşmuştu? Lauren, halihazırda oturduğu için şükrediyordu. Bu sözler dış çembere doğru yayılırken çıkan mırıltıları duyabiliyordu.

“Sanırım fay hattı tekrardan bir deprem meydana getirmeye hazırlanıyordu.” Mike’ın sesi de tıpkı Sophie’ninki gibi ağlamakliydi. “Hangi zaman diliminde gerçekleşeceğinden emin değilim. Gezegenlerin bizimkinden farklı bir zaman algısı vardır.”

Aervyn hararetle başını öne doğru salladı. “Bu sanki hıçkırık tutması gibi bir şey. Dünyayı hıçkırık tuttuğunda, depremler olabilir. Bu depremde, hepimizin evleri büyük dalgalar yüzünden sırsıslıklam olacaktı.”

Nell’e doğru bakıp gülümsedi. “Anne, bu geçiren bebeklere benziyor. Dünyanın sırtını sıvazladım, o da geçirdi. Yani artık hıçkırmayacak. Bana dedi ki bir gün bunu yine yapmam gerekebilirmiş ama uzunca bir süre gerekmeyecekmiş.”

Nell kuşkucu bir kahkaha patlattı. “Sen şimdi gezegenin gazını mı çıkardın, tatlım?”

“Evet, o da bana teşekkür etti. İyi bir şey mi yaptım, anne?”

Nell onu yakalayıp kollarına aldı. “Aşk böceğim, bu asırların en iyi sihriydi.”

Merkezdekiler bir yere toplanınca çemberin şekli de bozuldu.

Jamie, Lauren'a kurabiyeler uzattı. "Şöhretin tadını çıkarırken şunları ye."

"Yerim ama şimdilik kendimi iyi hissediyorum."

Jamie başını iki yana salladı. "Aervyn ve senin, bunu kendinizi tüketmeden nasıl yaptığınızı hiç bilmiyorum. Sizin dışınızdaki herkes, yıkılmak üzere. Özellikle de toprak yetenekleri olanlar."

Lauren kaşlarını çatı. "Peki, o bütün bunları nasıl oldu da bu kadar çabuk başardı? Çok kısa bir sihir gibi geldi bana."

Kurabiye yemekte olan Jamie az kalsın boğuluyordu. "Lauren, neredeyse gece yarısı oldu. Aervyn saatlerdir sihir yapıyor."

Sanki saniyeler geçmiş gibiydi.

Jamie bir kolunu Lauren'ın omzuna uzattı. "Aervyn için gücü saatlerdir istikrarla ayakta tutuyorsun. Aervyn canına yandığının gezegeniyle konuştu ve sen de onun için durumun istikrarını korudun. Eğer enerjin kaldıysa Nell'in kafasına giriver bir."

Lauren, Nell'in kucağında Aervyn'i tuttuğunu gördü. Zihninde sadece tek bir şey görünüyordu: minnet.

Biri Jamie'ye seslendi ve o da Lauren'ın omuzlarını son bir kez sıkarak seslenenin yanına gitti. Lauren etrafta Nat'ı aradı ve Ginia'nın Nat'ın kucağında olduğunu, Mia ve Shay'ın da eteklerinde dolandığını gördü. Ginia tuhaf bir şekilde hareketsiz görünüyordu.

Lauren arkadaşının yanına koştu ve Ginia'nın bilincini kaybettiğini fark etti. İnsan kalabalığının içinde kimseyi bulamayınca Jennie'nin zihnine ulaştı. *Jennie! Ginia'ya bir şeyler olmuş.*

Jennie, kalabalığın arasından uçarak yetişti. "Ne oldu, evladım?" Ginia'ya baktı ve gülümsedi. "Oh be. Bir tane daha cadıcığımız mı oldu şimdi bizim?"

Mia'nın koluna dokundu. "Anneni bul, tatlım." Mia ok gibi fırlayıp kalabalığın arasına karıştı.

“Çember ona zarar mı verdi?” diye sordu Lauren. Ne Nat ne de Jennie, Ginia’nın hareketsizliğinden endişelenmiş görünüyordu.

“Ah, hayır canım, tam tersi. Tam bir çember, çok kuvvetli bir katalizör olabilir. Genelde gizli yetenekleri ortaya çıkarır. Ginia yalnız değil.” Jennie, babasının kucağındaki ergen bir oğlanı işaret etti başıyla.

“Ginia cadı mı?”

“Anlaşılan öyle.”

Lauren etrafına baktı ve pek dermansız görünen, annesinin kucağına yerleşmiş mor saçlı bir çocuk daha gördü. “Jennie. Galiba senin erkek torunun da cadı.”

Jennie o tarafa baktığında gözleri yaşlarla doldu. Nell kalabalığın arasından çıkıp gelirken Jennie de ayağa kalkıp torununa doğru yürüdü.

Nell, Mia ve Shay’ı kucakladı. “Siz ikiniz iyi misiniz?”

Mia kıkırdadı. “Biz iyiyiz, anne. Ginia’nın kafasının patladığını hissettik. O zaman onun bir cadı olduğunu anladık.”

“Umarım ışınlama yapabiliyordur,” dedi Shay. “Bu sayede Aervyn’den öcümüzü alabiliriz.”

Nell gülüyordu. “Ya da en azından üçünüz de odanızı temiz tutabilirsiniz.”

En ufak bir kıskançlık duygusu beslemiyorlar, diye düşündü Lauren. Nell’in bu denli kendini bilen evlatlar yetiştirmeyi nasıl başardığını merak ediyordu.

Ginia, Nat’ın kucağında kımıldamaya başladı. “Anne, başım ağrıyor.”

Lauren, Jamie’nin prekognisyonuyla sarsıldıktan sonra yaşadığı baş ağrısını hatırladı ve onun halini anlar bir şekilde göz kırptı.

Birden Sophie çıkageldi. “Ben yardımcı olabilirim. Kusura

bakmayın, buraya ulaşmak biraz zaman aldı, bu akşam dört yeni cadıcığımız oldu, hepsinin de başı ağrıyor.”

Sophie’yle birlikte gelen Mike, bir poşet kurabiye uzattı. “Ateş yakmaya çalışıyorlar ama şimdilik bunlardan alın biraz. Enerji boşalmasına iyi gelir. Bugüne kadar katıldığım en uzun süren çember buydu.”

Sophie başıyla onayladı. “Aşırı derecede çetrefilli bir sihirdi ve Aervyn çok temkinli davrandı. O iyi eğitilmiş, Nell.”

Lauren hâlâ sihir yaparken geçen o uzun süreyi idrak etmeye uğraşıyordu. “Bana öyle geliyor ki tam anlamıyla neler olduğuna dair en iyi fikre sahip olan siz ikinizsiniz.”

Sophie güldü. “Sanırım en iyi fikir Aervyn’de. Biz sadece bu yolculukta onun yanında yer aldık. Gerçi evet, diğer cadılarla da konuşuyorduk. Galiba toprak elementi sihirlerin ne kadar güçlüyse, Aervyn’in yaptığı şeyi takip etmen de o kadar mümkün oluyor.”

Nell başını öne doğru salladı. “Mantıklı. Aramızdaki en güçlülerden ikisi, sen ve Mike’tır herhalde.”

“En azından bugünkü çember oluşturma şeklimize göre öyle,” dedi Mike. “Sen ve Jamie de toprak elementlerinde sağlamısınızdır ama sizin bugün farklı şeylere erişiminiz vardı. Dış çemberdeki birkaç arkadaş da oldukça güçlü titreşimler hissetmişler.”

Lauren kafasını iki yana salladı. “Ben sadece ışık ve birkaç dakika süren canlı bir güç hissettim.”

“Tabitha nasıl?” diye sordu Nell. “Onun toprak sihri çok zayıftır ama ikinizle birlikte o da toprak üçlüsündeydi.”

“Sihirden, Lauren’dan fazla bir şey hissetmedi o da,” dedi Mike. “Fakat kanal açma kısmından çok etkilendi. Galiba çemberdeki düşünce cadıları Lauren’in yaşadıklarının en azından bir kısmını hissettiler.”

Gerçek bir saygı ile Lauren'a baktı. "Deveye hendek atlat-tın resmen. Bu çok etkileyici bir kanal açma performansıydı."

Lauren kızarmıştı. "Jamie paniklediğinde benim de ödüm koptu ama kendimizi yatıştırmayı başardık. Sonrasında zaten eği-tim çemberinden çok da farklı gelmemeye başladı."

Nell sersemleşmiş gibiydi. "Jamie panikledi mi?"

Ha, demek öyle. Lauren geç de olsa herkesin düşünce titreşimlerini onun kadar kolayca algılayamadığını fark etti. "Şimdi, Aervyn gücünü hava üçlüsü üzerinden gönderdiğinde bu oldukça sarsıcıydı."

Nell hâlâ şoktaydı. "Jamie, Aervyn'i doğduğu günden beri eği-tiyor. Onu panikleten şeyin ne olduğunu bilmek bile istemiyorum."

Tam da o anda çıkagelen Jamie, sosisli sandviç dolu ağzıyla yanıt verdi. "Panik doğru bir kelime ve ben bunu kabul edebi-lecek kadar erkeğim. Aervyn'in başımıza saldığı kasırga için bir kategori bulunduğunu sanmıyorum. Serseri cadıcık. Biraz fazla heyecanlanmıştı."

"Hava devreye girdiğinde her şeyin bir dakikalığına titrediğini hissettim," dedi Nell. "Ama ne olduğunu bilmiyordum. Geri ka-lanımız henüz bağlanmamıştı. Siz peki bu durumun üstesinden nasıl geldiniz?"

Jamie, sosisli sandviçinin geri kalanını Ginia'ya verdi ve sı-rıttı. "Lauren, Aervyn'e bağırdı. Bu da gayet güzel işe yaradı." Lauren'a göz kırptı. "Sen bir gün iyi bir eğitmen olacaksın."

"Ben ona bağırdım mı?" *Hadi be,* diye düşündü Lauren. *Gerçekten mi?* Aşırı bir yoğunluk söz konusuydu bir süredir ama Lauren asla kimseye bağırma-mıştı. *Zavallı Aervyn.*

Jamie o kadar çok güldü ki ayakta duramıyordu artık. "Yüzyılın sihri için kanal açıcılığı yaptı ama sihir yapıcıya bağırdığı için üzülüyor. O iyi, Lauren, bak."

Lauren, Jamie'nin işaret ettiği tarafa baktı. Gezegenin gazını çıkaran ve Kaliforniya'nın yarısını okyanusun altında kalmaktan kurtaran çocuk, ucunda mangalda pişirilmiş marşmelov bulunan bir sopayı halinden memnun bir şekilde havada sallıyordu.

Yanaklarından oluk oluk yaşlar süzülen Moira, büyü çanağını masaya geri koydu. Minik Aervyn'i ve Lauren gerçekten de işi halletmişlerdi. Lauren kaderinin onu bulduğunun henüz farkında olmasa da, o akşam kaderine bir cevap vermişti. Aervyn çok ince bir sihir gerçekleştirmiş, Kaliforniya halkına sağlam bir miras bırakmıştı.

Belki de Sophie ve Mike için de bir parça armağan bırakmış olabilirdi, tabii eğer Moira doğru anladıysa. Onlar, tam çember çalışması samimiyetinden sonra bir araya gelen ilk çift olmaya-caklardı. İki şifacı. Uyumlu bir çift olurdu onlardan.

Tatlı Ginia'sı da artık bir cadııktı. Bak sen şu işe.

Bölüm 20

Lauren, Jamie Chicago'ya gideceğini ilan etmeden evvel kahvaltısını bitirmiş olmayı çok isterdi. İlanın akabinde iştahı tamamen kaçmıştı.

Yanaklarından hâlâ taze gözyaşları süzülen Ginia, Nat'ın koluna yapıştı. "Gitmenizi istemiyorum! Sen de, Jamie Dayım da burada kalmalısınız!"

Nat, nasıl olduysa artık, kucağında sekiz yaşındaki üç kız için de yer açmıştı. "Çok özür dilerim. Bu benim için gerçekten çok zor ve inanılmaz derecede üzücü. Chicago benim evim. Yoga stüdyom orada ve gerçekten uzunca bir süre oradan ayrı kaldım. Fakat sizi deli gibi özleyeceğim."

"Burada da yoga var," diye suratını astı Ginia.

Nat konuşmaktan vazgeçti ve sadece sarıldı onlara. Lauren bunun, herkes ne kadar üzgün olursa olsun, kimsenin Jamie ve Nat'ın ayrı ayrı yerlerde yaşaması ihtimalini düşünmediğine dair çok net bir işaret olduğunu fark etti. Ayrıca Jamie'nin bu seyahatin sadece birkaç hafta süreceği yönündeki iddialarını kimsenin yutmadığının da farkındaydı.

Jamie'nin kucağını da çocukların mutsuzluğu doldurmuştu. Tabii onun durumunda gerçekte sadece bir tane çocuk söz konusuydu. Aervyn'in kafası Jamie'nin göğsüne gömülmüştü.

Nell, Ginia'nın sırtını okşadı. "Bizi görmek için yine buraya gelecekle, tatlım."

Jamie bu söze cankurtarana sarılır gibi sarıldı. "Geleceğiz. Lauren'ın Jennie Teyze'yle eğitim yapması, Aervyn'le de çalışması gerekiyor. Hepimiz yine bir araya geleceğiz."

Ginia kafasını kaldırıp öfkeli gözlerle baktı. "Ne zaman? Ne zaman geleceksiniz?"

Jamie, Lauren'a baktı. *Tabii ya, diye düşündü Lauren. Masum olan üçüncü şahsın başını belaya sok sen. Çok sağ ol. Ağlamamak için kendini zor tuttuğundan, çok gerilmişti.*

Nell konuştu bir kez daha. "19 Mart kızların doğum günü. Dört hafta sonra."

"Dört hafta mı?" Ginia oflayıp pufluyordu. "Anne, ona daha çok var."

Nell iç çekti. "Biliyorum, kızım. Ama Jamie Dayın, Nat ve Lauren geldiğinde, bu harika bir doğum günü hediyesi olmaz mı?"

Ginia omuz silkti ve Nat'ın kucığında kıvrıldı tekrar. Lauren, havaalanına giderken binecekleri küçük minibüse "Nat ve üç kızdan oluşan bir yığını" nasıl sığdıracaklarını hiç bilmiyordu. *Aman be, berbat bir durumdu bu.*

Moira: Tünaydın, Nell. Sohbeta girdiğini gösteren küçük ışığı gördüm.

Nell: Giderek ilerliyorsun bilgisayar konusunda, Moira. Görüntülü sohbet kodunu biraz değiştirecektim. Ginia, bu haliyle bir parça yavaşlamış olabileceğini söyledi.

Moira: İşine karışmak istemem canım ama bence görüntülü sohbet geçen gün harika çalıştı.

Nell: Doğrusunu söylemem gerekirse ben sadece kafamı dağıtacak bir şeyler arıyordum ve sana rastlamam çok iyi oldu. Evim üzgün çocuklarla dolu. Film izletiyorum onlara şimdi.

Moira: Üzgün mü? Dünden sonra mı? Büyü çanağımdan izledim sizi.

İnanılmaz bir sihir o. Ginia da cadıcık oldu.

Nell: İzleyeceğini biliyordum. Onları üzen çünkü yaşananlar değil, bugünküler. Nat ve Lauren, Chicago'ya geri döndüler. Jamie de onlarla birlikte gitti.

Moira: Ha, şimdi anladım.

Nell: Ben keşke anlamasam. Jamie için Nat'tan daha iyi birisini isteyemezdim ama kardeşimin binlerce kilometre uzakta yaşayacağını bilmeye de katlanamıyorum.

Moira: Durum bu kadar ciddi yani?

Nell: Öyle görünüyor. Nat'ın işi Chicago'da, Jamie de her yere gidebilecek durumda. Sanırım gayet mantıklı.

Moira: Jamie'nin eğitim çalışmaları ne olacak peki? Aervyn'in ilk öğretmeni idi o.

Nell: Umarım onun yeri doldurulabilir. Burada bir sürü yetenekli cadımız var ama...

Moira: Bence onların arasındaki bağın yerine başka bir şey konamaz.

Nell: Aynen öyle. Aervyn hâlâ çok küçük. İkisi için de çok zor olacak.

Moira: Nat'ın Chicago'yu terk etmesinin hiçbir yolu yok mu?

Nell: Yani eğer sadece yoga stüdyosu söz konusu olsa, terk ederdi diye düşünüyorum. Ancak o ve Lauren bir aile olmuşlar ve Lauren'ın da hayatı Chicago'da.

Moira: Bağlılık konusunda iki arada bir derede kalmak, bu konuyla alakalı herkes için safi mutsuzluk doğurabilir. Zamana bırak, Nell. Bu yolculuğun olması gerektiği gibi şekillenmesine müsaade et.

Nell: Deniyorum. Üçüzlerin doğum günü için bir ay sonra yine gelecekler.

Moira: Aaa, ilkbahar ekinoksuna denk geliyor. Yeni sihirler yapmak için güçlü bir zaman.

Nell: Bu benim aklıma bile gelmedi. Dünden sonra inanması zor ama bugün evimizde sihir konusu ikinci plana atıldı.

Moira: Sevgi söz konusu olduğunda, sihir ikinci plana atılmalı zaten. Yine de tabii ki sevgi ve sihir bir arada olursa daha iyi olur. Hepinize sevgimi göndereceğim. Birkaç gün sonra kızlar benimle konuşmak için belki yeniden bilgisayarın karşısına geçerler.

Nell: Geçerler. Bu iyi bir fikir, Moira. Chicago'yla görüntülü sohbet yapmayı deneyeceğiz. Belki bu sayede benim ufaklıklar da kendilerine gelir biraz. Bu arada ben de dondurma yemeyi deneyeceğim.

Lauren sürünerek evinin kapısından içeri girdi. O'Hare Havaalanı'na uçan bütün uçakların rötar yapması temel bir fizik kuralı mıydı?

Fay hattı onarımı ve kahvaltıdaki drama, Las Vegas'taki pistte dört saatlik bir bekleme süresinin eklenmesi, bardağı taşıran son damla olmuştu. Daha önce hiç bu kadar yorulmamıştı. Valizini, sabah kahve almak için kullanacağı güzergâhın üzerinde olup ayağına takılmaması için kenara çektikten sonra, kot pantolonunu sıyırarak çıkardı ve kanepesine çököverdi.

Evindeydi artık.

BÖLÜM 21

“Aman Tanrım.” Jamie dehşete düşmüş görünüyordu. “Her şey uyumlu mu olacak?”

Lauren bu laflara hiç kulak asmıyordu. Bir adamın üç haftadır yaşadığı yer hâlâ mobilyasızsa, harekete geçmenin vakti gelmiş demektir. “Ev dekorasyoncularının istilasına uğramış değilsin, Jamie.”

Jamie kollarını kavuşturdu ve kapıya bakmaya gitti. Lauren da, onun nakliyecileri içeri alıp almayacağından tam olarak emin olamadığı için, arkasından gitti.

Arkadaşı Kenya eski kurtlardandı. Bir emlak işini alıp, mobilya ve aksesuarlarla dolu bir kamyonu evin önüne yanaştırır, bir saatte az bir sürede de tarzı olan bir ev kurabilirdi. Eğer Jamie’nin havası yerine gelmezse, her ne kadar bu çok da büyük bir borç olmasa da, Kenya Lauren’a karşı borçlu olacaktı.

“Onlar eşyaları boşaltırken biz de simitçiye gidebilirdik.”

Jamie kaşlarını çatı. “Asla. Kenya’nın buraya ne tür eşyalar sokmak istediğini görmek istiyorum. Gösterişli şeyler getirmişse kapı dışarı koyacağım.”

Jamie basbayağı dört yaşındaki bazı cadıcıkları hatırlatıyordu Lauren’a. “Özellikle ‘ilkel mağara adamı’ ifadesini vurguladım, gösterişli şeyler getireceğini sanmam. Hakikaten, şöyle bir etrafına bak. Bu şekilde nasıl yaşıyorsun?”

Lauren dairenin içler acısı halini belgelemek için fotoğraf makinesini çıkardı. Önce ve sonra başlıklı fotoğrafları Nat'a göndererek iddiayı kazanmış olacaktı.

Oturma odasında, arkadaşı Nash'in bağışladığı koyu renkli, ezilmiş bir kanepe vardı. Üst üste konmuş plastik süt kasaları, sehpa vazifesi görüyordu. Üç adet monitörün eşlik ettiği köşedeki gelişmiş iş istasyonunu saymazsa oturma odasında geriye kalan büyük alan bomboştu. Monitörlerden biri kanepeye doğru bakıyordu ve belli ki televizyon görevi de görüyordu.

Lauren, Jamie'nin 'her odaya bir mobilya' şeklindeki dekor anlayışını oracıkta tek başına duran bir yatak ile sürdürdüğü yatak odasının kapı aralığından da bir kare almayı başardı. İçeriye ancak bu kadar girebilirdi. Nat, Jamie'nin kıyafetlerinin odanın dört bir yanında yığınlar halinde atılmış olduğunu söylemişti. Adam düzenliydi aslında, sadece dekorasyon konusunda morundu.

Tek istisna mutfaktı. Jamie üç hafta içinde, Lauren'ın bildiği bütün mutfak eşyaları ve aletlerini temin etmişti; bakır tabanlı tencere takımı, tabak çanak, tuzluk ve karabiberliği bile vardı. Bir adam nasıl oluyordu da oturma odasında mobilyası olmamasına rağmen, bir aşçının cennetini andıran bir mutfak düzebiliyordu?

Son bir resim daha çeken Lauren, makineyi kaldırdı ve Kenya'nın nakliyecilerini Jamie'nin gazabından kurtarmaya gitti. Jamie o an sessiz bir şok içerisindeydi ama bu sessizlik çok da uzun süremeyebilirdi.

Lauren kapının dibine yerleşmiş olan Jamie'nin yanına gitti. "Gösterişli şeyler gördün mü hiç?"

"Hayır. Gerçi zebra desenleri görüyorum. Eğer o zebranın kafası da varsa, getirir senin kapına bırakıveririm."

"Mağara adamı dekorlarında gerçek hayvanların ölmüş hallerinin yer aldığını sanmam. Şu mobilyalara bir şans ver, Jamie."

Jamie homurdanıyordu. “Başkalarına uyumlu olmasını söylemek kolay tabii. Hayatın işgal edilse sen ne düşünürdün acaba?”

Lauren bir hışımla açtı ağzını. “Bunu söyleyen de, bir ay önce bana cadı olduğumu söylemek için hayatımın içine eden adam.”

“Tamam, bu sefer sen kazandın. Unut gitsin.”

Lauren, huysuzluğunun kaybolduğunu görmekten duyduğu memnuniyetle Jamie’yi dirseğiyle dürttü. Jamie mutsuzluğu uzun süren bir adam değildi. “Benim için bir iyilik yapar mısın?”

“Yapıyorum zaten.”

“Yani başka bir iyilik daha yapar mısın? Kapat gözlerini.”

Jamie şüpheyle Lauren’a baktı ve sonra zavallı kanepesinin kapıdan çıkıp gitmesini izledi etrafta dolanarak. Ha, herhalde Lauren kanepeyi odadan ona çaktırmadan çıkarttırmayı düşünmüştü.

“O kanepeler bir cevherdi. Nereye götürüyorlar onu?”

Lauren birden irkildi. *Kanepeler cennetine*, diye umdu içinden. “Jamie, şu oturma odasına bir bak.”

Kenya odanın ortasında dikilmiş, el kol hareketleriyle en son parçaların nereye yerleştirileceğine dair talimatlar veriyordu. Beş dakikadan kısa bir sürede, Jamie’nin Berkeley’deki evinin ikizi olan bir oturma alanı oluşturmuştu.

Lauren, Jamie’nin bu benzerlik karşısında şaşırdığını hissedebiliyordu, sıla hasretinin sancısını minnettarlık almıştı.

Sonra Nat girdi içeri. “Lauren, mükemmel olmuş burası ya!” Jamie’yi öptü. “Pek sevgili kanepenin merdivenlerden indirilişini gördüm. Kalite artırma çalışmalarında kanepeni kaybettiğin için üzgünüm. Stüdyodan çıkmadan önce Tayland yemeği söylemiştim, birazdan burada olur.”

Jamie gülümsedi. “Öfkeli hayvanı sakinleştirmek için yemek ha?”

“Tabii ki gerek kaldıysa.” Nat onu kanepeye doğru çekti.

“Lauren’ın fikriydi aslında bu. Nell’den senin Berkeley’deki oturma odanın fotoğrafını çekip göndermesini istedi.”

“Nell, bekâr evi dekorumdan kurtulmak için her türlü plana onay verir tabii ki.”

Nell, kardeşini daha mutlu kılacak her türlü plana onay verir, diye düşündü Lauren. İki kişilik, çok konforlu bir kanepeye kuruldu ve Jamie ile Nat’ın hoş sohbetine kapıldı.

Kendisi ve Nat için Chicago’daki hayatlarına geri dönmek hoş bir konfor olmuştu. Lauren arkadaşlarına, kanepesine ve pek kıymetli dondurma zulasına kavuştuğu için çok mutluydu. Nat ise geride bıraktıkları o ilk hafta boyunca, tanıdık ve ona ait olan şeylerin tadını çıkararak, yüksek bir enerjiyle bütün yoga derslerine katılmıştı.

Jamie’ye gelince durum biraz farklıydı. Chicago’ya gelmek gibi dev bir adım atmış, ancak gerçek anlamıyla buraya yerleşmemişti. Yani en azından mutfak dışında yerleşik düzene geçmemişti. Adam midesine iyi bakıyordu.

Neyse ki bu durum, ‘insanın yuvası doğduğu değil, doyduğu yerdir’ lafını hatırlatıyordu bir bakıma. Jamie’nin bir yuvaya ihtiyacı vardı ve Lauren da yuva kurma endüstrisinde çalışıyordu.

Nell: Lauren, Ev dekorasyonu istilasını nasıl geçti?

Lauren: Bana çikolata borcun var. Eski kanepeyi attırdım.

Nell: Sana ve Nat’a daha fazla çikolata borcum oldu desene...

Tatlılar üzerine iddialara girip duruyorum ben de.

Sophie: Diyorlar ki bağımlılığı yenmenin ilk adımı, bir sorununun olduğunu kabul etmekmiş.

Nell: Sus be, sen de.

Moira: Bize gösterebileceğin fotoğraflar var mı elinde Lauren?

Lauren: Var. Nell, bu fotoğrafları yüklemenin en kolay yolu nedir?

Nell: Ginia ve Mia bu seferlik bir fotoğraf kısmı eklediler siteye. Üst tarafta, ortada bir ikon var, gördün mü?

Lauren: Tamamdır, bana biraz zaman verin. Aaa, burada kızların fotoğrafları da var.

Nell: Jennie senin için de bir fotoğraf albümü yükledi.

Lauren: Görüyorum, teşekkürler. Konuşmamız bitince bakacağım.

Aaa, bir video klip de var burada. Ginia sihir yapıyor. Moira, onu görebiliyor musun?

Moira: Tanrım, Ginia sihir yapıyor yahu. Şu çiçeklerin açışına bak.

Nell, kızın küçük bir toprak cadısı, değil mi?

Nell: Evet, öyle. Biraz ateş sihri de yapabiliyor ama toprak elementlerinde çok daha güçlü. Aervyn'in tam çember gecesinde yaptığı sihir, birçok toprak cadısını uyandırmış anlaşılan. O gece sihir yeteneğine kavuşan dört çocukta da toprak gücü var.

Sophie: Galiba benim sihirlerim de o günden beri daha kuvvetli.

Daha karmaşık ama yine de kuvvetli. Mike da fark etmiş bunu.

Nell: A, gerçekten mi? Mike'la internette sohbet mi ediyorsun?

Lauren: Anlat...

Moira: Sıkıştırmayın onu, kızlar. Tam çemberde fark etmediniz mi zaten?

Sophie: Moira, senden de bir şey kaçmıyor, değil mi? Bir süredir internette sohbet ediyoruz; hepsi bu, gerçekten. Baharda buraya gelebilir.

Nell: Mike harika bir adam, Sophie. Güzel cadı bebekleriniz olur.

Sophie: Sus be :)

Nell: Sekiz yaşında bir arkadaş ister misin? Ginia'yı gönderebilirim, bahçen ve otlar için ayırdığın odanı görse deli olur. Şu an çiçeklere takmış durumda.

Sophie: Onu ağırlamaktan büyük mutluluk duyarım. Eminim Moira da duyar. Yazın başına kadar da bekleyebiliriz aslına bakarsan. Hem o zaman çiçekler de en güzel halini almış olur.

Nell: Ben de öyle düşünüyordum. Bir ayak bağı göndermek için Mike'ın ikinci seyahatine kadar bekleyeceğim :)

Sophie: Jamie'nin de dediği gibi, özel diye bir şey kalmadı mı?

Moira: Kalmadı tabii ki, canım.

Nell: Eğitimden bahsetmişken, Lauren, senin eğitimin nasıl gidiyor?

Lauren: Kimsenin bunu sormamasını umuyordum...

Sophie: Kolay gelsin o zaman. Moira ve Jennie eğitim konusunda epey ısrarcıdır.

Moira: Öyleyizdir. Şu an temel konularda sağlam durumdasın, çocuğum. Fakat en azından pratik yapmaya devam etmen gerekiyor.

Lauren: Biliyorum. Sadece biraz mola vermem gerekiyordu galiba. Kaliforniya'da her şey çok yoğundu ve eve geri dönmek bana biraz nefes aldırdı diyebilirim.

Moira: Mola vermeyi kesinlikle hak etmiştin ama her cadının düzenli olarak pratik yapması gerekir. Ufak tefek şeylerle başla, küçük bir bariyer çalışması bile olabilir.

Lauren: Tamam, hanımefendi.

Nell: Jennie de aşağı yukarı aynı mesajı gönderiyor.

Moira ve Jennie bir kimseye karşı çeteleştiklerinde bu, işin ciddi olduğu anlamına geliyordu. Lauren'in düzenli bir şekilde pratik yapması gerekecekti. Çok yakında yani.

Lauren tam olarak sihirden kaçmaya çalışmıyordu. Fakat tam çemberin o muhteşem enerjisinden sonra, çok korkmuştu. En az on dört kişinin, belki de daha fazlasının hayatı, onun o yarı eğitilmiş ellerindeydi çember boyunca. O bir emlakçıydı. İnsanlara ev bulurdu. Hayat memat meselelerinden anlamazdı.

Düşünce cadısı güçlerini iyi yönde kullanmaya çalışacaktı, Jennie bunu iyi yerleştirmişti kafasına. Geri kalanınıysa düşünmemeye çalışıyordu.

Jennie'nin yüklediği fotoğraf albümünü açtı. Daha iki fotoğraf geçmişti ki Lauren burnunu çekmeye başladı. Jennie fotoğraf makinesini eline aldığı anda dâhileşiyordu. Ocean's Reach Vadi-si'ndeki düz kayanın üzerinde kıvrılıp uyuyan mor saçlı erkek torunu. Beyin gücüyle bir kumdan kaleyi havaya kaldırırken duyduğu küçük oğlan çocuğu neşesiyle, kum havuzundaki Aervyn. Ginia'nın elinde açan çiçeği izleyen üç adet mest olmuş surat.

Son fotoğrafı ise Jennie çekmemişti, o fotoğrafta Jennie'nin seçkin sanat anlayışı yoktu ama Lauren'ı o fotoğraf da diğerleri kadar heyecanlandırmıştı.

Fotoğraf, düz bir kaya üzerinde yüzleri birbirine dönük şekilde oturan, çevrelerini göz alıcı bir ışığın sardığı Lauren ve Aervyn'e aitti. Lauren artık resmen cadı olan Aervyn'in her bir zerresine uzun uzun baktı.

Jamie daha önce Nat'ın bu kadar gergin olduğunu görmemişti.

Nat'ın anne babasıyla öğle yemeği için buluşacakları yer olan Chez Lollo adlı süslü restoranının kapısını açtı. Boston'dan uçakla gelen Smythe'lerin bu ziyaretini, Nat, "üç aylık kontrol" olarak isimlendiriyordu. Bunun dışında hiçbir şey anlatmamıştı.

Jamie'yi bilgilendireceklerdi işte, ne kadar kötü olabilirdi ki? Pek havalı bir bayan garsonu takip ederlerken, Jamie etrafına baktı. Ortalıkta hamburger falan yoktu. İnsanların tabaklarındaki bazı şeyler de yemeğe benzemiyordu. *Kahretsin. Adab-ı muaşeret bilen bir insandı, sadece bunu kullanmak zorunda olmaktan hoşlanmıyordu.*

Garson havalı bir mali planlama reklamının açılış görüntüsünü andıracak şekilde, yaşlı bir çiftin oturduğu bir masada durdu. Nat'ın Jamie'nin elini tutan eli ıslaktı ve tam olarak da sabit duramıyordu.

“Anne, baba, bu Jamie. Jamie, bunlar da benim annem ve babam. Walter ve Virginia Smythe.”

Tablo hâlâ bir mali planlama reklamını andırıyor, diye düşündü Jamie. Nat'ın sandalyesini çekti. “İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum. Benim de Virginia adında bir yeğenim var. Gerçi biz ona Ginia diyoruz. Nat'ı çok seviyor.”

“Ben lakapları pek hoş karşılamam,” dedi Virginia. “Natalia, an itibariyle, bir yere zamanında varma alışkanlığını hâlâ geliştiremediğini görüyorum.”

Jamie gözlerini kırptırdı. Bu da neydi böyle? Okul müdürünün odasına mı gelmişlerdi?

Nat'a baktı. Masanın altından ıslak ıslak elini tutmasının dışında, bütünüyle sakin görünüyordu. Ya da tamamen salmıştı kendini. Sanki Nat'ı bir kenara kaldırmış, ardiyeden Natalia Smythe'yi çıkarmıştı. Jamie, Natalia'yı pek sevmemişti.

Jamie sessizliğin, Virginia'nın sorusunun cevabı olmayan, yalnızca etki yaratmak için sorulmuş bir soru anlamına gelmediğini fark etti.

“Benim suçum. Program kodunu sonlandırmak üzereydim, o yüzden geciktik.”

“İşiniz bilgisayarlar üzerine mi?” Walter'ın konuşması, bunun kabul edilebilir bir meslek olabileceğini gösteriyor gibiydi.

“Evet. Ailece bir video ve *online* oyun dünyası olan Büyücü Krallığı'nı kurduk. Programlama işinin büyük kısmını kız kardeşimle birlikte hallediyoruz ama kız yeğenlerim de ciddi katkı sağlamaya başladılar.”

Derin bir sessizlik oldu. *Vuruş 1*. Birçok insan video oyunu yazmanın oldukça havalı bir iş olduğunu düşünürdü. Hiç değilse genel olarak iyi bir konuşma başlangıcı sayılırdı.

Jamie başka bir yerden sohbet açmaya çalıştı. “Ailenizin çoğu Boston’da mı yaşıyor?”

Virginia kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Smytheler iki yüzyıldan fazla bir süredir Boston’da yaşayagelmışlerdir. Natalia’nın da gençlik maceralarını sonlandırıp oraya geri dönmesini bekliyoruz.”

Siktir. *Vuruş 2* bu oluyordu herhalde.

Nat konuşmaya başladı. “Yoga stüdyom burada, anne. Yakın gelecek için konuşacak olursak, hayatım da burada.” Jamie, Nat’ın bakışlarında bir alaycılık olduğunu görüyordu. Oh be, onun Nat’ı buydu işte. Jamie’nin, çocukları ve kardan adamları gündeme getiresi vardı. Sonuçta onlar da yakın geleceğin bir parçasıydı.

“Gelecek her zaman değiştirilebilir,” dedi Virginia.

Ha siktir oradan. Bu yüksek ve net bir şekilde görülebilen bir atış olmuştu. Bu toplara çıkmayan adamlara da ancak korkak denirdi.

“Bunun farkına varmanızdan büyük memnuniyet duydum. Çocuklarınız büyüyüp kendi hayatlarını yaşamaya başladıklarında bu size zor gelmiştir.”

Virginia’nın ağzı açık kalmıştı. Bu, sağlam bir çizgi atışı olmuştu, şimdi ise çifte atış zamanıydı. “Nat ile ne kadar gurur duysanız azdır. O mükemmel bir işkadını. Spirit Yoga, kalitesiyle ün yapmış bir yer.”

Virginia’nın ağzı hâlâ açıktı. “Pekâlâ, evet, bir Symthe’den de bu beklenir zaten. Natalia’nın o küçük işini iyi yürüttüğünden eminim.”

Jamie ayağa kalktı. Farklı bir oyun sahasına geçmenin vakti

gelmişti. Bütün iyi oyuncular, oyunu kendi sahasında oynamak isterdi. “Haydi, gelin, Nat’ın stüdyosuna gidelim. Hemen birkaç sokak ötede. Eminim, en son geldiğinizden beri işleri ne kadar büyüttüğünü görmek istersiniz.”

Şoka girmiş üç çift gözden, Bay ve Bayan Smythe’nin Nat’ın stüdyosuna daha önce ayak basmadıkları apaçık anlaşıyordu.

Walter kekeleyerek konuştu. “Fakat biz rezervasyon yaptırmıştık.”

“Hiç sorun değil.” Jamie gülümsüyordu. “Benim evim hemen Spirit Yoga’dan sonraki köşeyi dönünce. Gezimizi tamamlayınca, size evde yemek yapacağım. Çok güzel spagetti sosu yaparım.”

Jamie, Nat’ın kolundan tuttu ve onu restoranın dışına çıkardı. Nat’ın anne babası da, kafaları karman çorman olmuş bir vaziyette onları takip ettiler. Muhtemelen domatese alerjileri vardı. Çok yazık olacaktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Nat mırıldanarak. “Kendi başımın çaresine bakabilirim ama yine de teşekkür ederim.”

Bakabilirdi ama kendi ebeveynlerine karşı kendini savunmasına ne gerek vardı?

Sessiz sedasız, Nat’ın stüdyosuna yürüdüler. Dersten çıkan bir grup öğrenci Nat’ın etrafını sarıverdi. O, çok sevilen bir hocaydı.

Jamie bunu düşündü ve sonra Nat’ın ebeveynlerinin zihnine birtakım duygular ve titreşimler gönderdi. *Kızınızın ne kadar saygı gördüğünü ve sevildiğini hissedin, gerzekler. Bu onun hayatı, arkadaşlarıyla birlikte eğlenmek için çıktığı bir macera değil.*

Düşünce güçlerinin, Nat’ın ebeveynlerinin fikrini değiştirmeye yeteceğinden tam anlamıyla emin olamıyordu. Bir dahakine, yanında destek kuvvet getirecekti. Lauren birkaç ay daha eğitim yaptı mı, onlara duygusal nakiller gerçekleştirebilecek hale gelirdi. Lauren bu denli zorlayıcı kurcalamalara karşı çıkabilirdi ama Jamie Nat’ı öyle çok seviyordu ki Lauren’ı bunu denemeye ikna edebilirdi.

Kurgu güzel ahbap da, belki de çiçeği burnunda cadıları karanlık tarafa çekmeyi gerektirmeyen başka bir plan bulmalısın.

Nat'ın anne babası ana stüdyoya girdiler ve Jamie onları takip etti. Nat'ın stüdyosuna ilk kez gidişine dair birtakım anılar canlandı gözünde. Nat'a prekognisyon görüntülerini izletmişti o zaman.

Nat'ı en çok ne etkilemişti, seni sersem? Bebek değil, karadan adam da değil. Hah, onun ailesiyle birlikte geçirilen bir Noel. O görüntüleri izlediğinde Nat'ın çektiği acı dolu hasreti nasıl unutabilmişti? Walter ve Virginia ile geçirilen Noellerin nasıl olduğunu bilmiyordu ve mümkün olduğunca da öğrenmek istemiyordu.

Nat'ın, onun ailesini bu kadar sevmesine şaşırmamak lazımdı.

Lauren Chicago İskelesi'nde yürüyordu. Çocuk odasına yapılan güzel duvar resimlerine bayılan Greenley'lerin yanından yeni ayrılmıştı. Yan dairedeki afacan çocuğun günlük ziyaretleri de dahil, kahverengi kumtaşından yapılan evlerinin her şeyini seviyorlardı.

Rüzgâr bile Lauren'in havasını bozamazdı. Martin ortasında Chicago'da çok güzel bir gün yaşanıyordu ama bu, havanın sıcak olduğu anlamına da gelmiyordu. İki işi bir arada yapmaya ve öğleden sonrasını Chicago Çiçek ve Bahçe Fuarı'nda geçirmeye karar vermişti.

Fuara her sene gelirdi. Bir emlakçı olarak, peyzaj tasarımındaki son eğilimleri takip etmesi açısından bu fuar oldukça işe yarayıyordu. Bunun yanı sıra, çiçek sergilerini gezmek onu her zaman mutlu etmişti.

O sene herkes kapalı mekânlara kurulan dikey bahçelere akın

ediyordu. Lauren şahsen, duvara boylu boyunca bitkiler asmanın talihsiz bir su kazasına davetiye çıkardığını düşünüyordu. Fakat yeşil duvarlar çok satılırsa, onları daha yakından tanımaya da açıktı.

Evinde olmak ve tanıdık, bildik şeylere geri dönmek güzeldi. Eğitimden kaytarmaya da bir son verme vakti gelmişti artık. Mesaj alınmıştır Jennie, yani en azından bir kısmı alınmıştır.

Emlak işine geri dönmek kolay olmamıştı, işini yeni düşünce cadısı güçleriyle nasıl yapacağını çözmek de. Birkaç sefer, müşterilerinin işine yarayabilecek bilgiler yakalamak umuduyla satıcı emlakçının zihnine şöyle bir göz atarken bulmuştu kendini.

Kendi kurallarını ve çalışma etiğini bulmaya çalışıyordu. Son zamanlarda, telepatiden yararlanmasına çok fazla müsaade etmeyen bir yöntem olması sebebiyle, birçok görüşmeyi telefonda yürütüyordu. Yine de müşterileri evleri gezerken onların duygularını az biraz okuyabilmek büyük ölçüde yardımcı oluyordu.

Sadece bilinçdışı istek listelerini net bir şekilde yakalayabiliyordu ve bu da insanları doğru evle eşleştirmeyi çok daha kolaylaştırıyordu. Son birkaç hafta, kariyerinin en iyi haftaları olmuştu ve büyük olasılıkla olumlu sonuçlanacak olan iki adet anlaşma daha vardı önünde.

Bütün bunlar yüzünden, sihir eğitimi yapmak için çok da boş vakti olmamıştı. Ancak, Moira haklıydı, en azından düzenli bir şekilde birtakım alıştırma yapmalıydı. Bir yandan yeşil dekorlardaki son eğilimlere göz atıp diğer yandan da biraz iteleme pratiği yapabiliirdi.

İki üç kişilik bir grup saptayıp tıpkı pazar yerindeki brokoliden nefret eden çocuğa yaptığı gibi, gruptakiler arasındaki etkileşimin kalitesini hafif bir şekilde artırmak, iteleme çalışmalarına giriyordu.

Tam önünde bulunan çift, başlangıç için güzel bir tercih gibi

duruyordu. Karnı burnunda olan genç kadın, adamı sergiden sergiye sürüklüyordu ve bu durum büyük ölçüde adamın isteği dışında gerçekleşiyordu.

Lauren yavaşça kadının zihnine girdi ve tamamen yabani otlar ve topraklarla kaplı olan küçük bir arka bahçe görüntüsüyle karşılaştı. Ancak kadının hayali de oradaydı: sıcak bir yaz günü gölgede yapılan bir piknik ve tropik bir düzenlemesi olan arka bahçedeki gür otlar arasında oynayan bir bebek. Belki biraz idealist bir hayaldi ama yine de çok hoştu.

Lauren adamın zihnini taramaya geçti. Adamın zihni, içine ağaç dikilebilecek türden kocaman çukurlar, darmadağın bir arka bahçe ve karısının planladığı her şey için kocaman dolar işaretleriyle doluydu. Öte yandan, belki bir gün çocuğuyla top oynayabileceği ya da üç tekerlekli bir bisikletin arkasından ittirebileceğine dair düşünceler de bir köşeye sıkışıp kalmıştı.

Lauren adamın üç tekerlekli bisiklete binmiş beş aylık bir bebek için zihninde oluşturduğu resmi görünce gülümsedi. Karısından daha realist olduğu söylenemezdi ama adamın hayali de eşit derecede hoştu.

Lauren bir an düşündü. Birinden birini diğerinin görüşüne doğru itelemek mümkündü. Fakat Lauren bir emlakçı olarak orta yolu bulmayı denedi. İki zihne de, biraz çimen, bir kum havuzu ve günün birinde üzerine salıncak asılabilecek güzel, gölgesi olan bir ağaç görüntüsü gönderdi usulca.

Adam etrafına bakındı ve sonra yükseltilmiş bahçe yataklarının bulunduğu bir sergiyi işaret etti. Lauren şaşırmıştı, umduğu etkiyi yaratamamıştı. Adamın zihninin derinliklerine bir daha girdiğinde belki de o etkiyi yaratmış olabileceğini düşündü. Yükseltilmiş yataklar ve kum havuzu çerçevelerinin, birçok ortak noktası vardı.

“Onlara ne yaptın?”

Lauren yerinden zıpladı. Yanında duran kadın baştan aşağı siyahlar giyinmişti ve merak ile şüphenin tuhaf bir karışımını yaşıyor gibiydi. Boynunda bir kolye vardı. “Onlara ne yaptın?” diye sordu bir kez daha.

Ha siktir. O zamana kadar aldığı cadı eğitimi, yakalandığında ne yapması gerektiğine dair bilgileri kapsamıyordu. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

Kadın hafiften gözlerini kıstı, kolye ucunu sıkıca tuttu. Lauren baştan savma bir zihin taraması teşebbüsü sezdi ve bariyerlerini sıkılaştırdı.

“Vay, iyisin,” dedi kadın elini uzatarak. “Ben de cadıyım. Biraz empatlığım vardır ama daha ziyade mutfak cadısı sayılırım.”

“Merhaba, Lauren ben.” *Onun dışında,* diye düşündü Lauren, *bir hayli kifayetsizim.*

“Chicago’da başka empatların olduğunu bilmiyordum. Başka güçlerin de var mı?”

Lauren kafasını sessizce iki yana salladı. Chicago Çiçek ve Bahçe Fuarı’nda bir reyonda dikilip kanal açma ya da diğer sihir türlerinden konuştuğuna lanet okuyordu.

“Çok yazık. Çemberimizi tamamlayabilmek için havayla iletişim kurabilen birine ihtiyacımız vardı.” Kadın çantasından bir tane kartvizit çıkardı. “Yarın akşam bir cadılar toplantımız var. Katılmak istersen kapımız açık. Ben senin sihrine kefil olabilirim. İlgileniyorsan, akşam 7’de orada ol.”

Kadın yürüyüp giderken Lauren karta baktı: CADILIK – kitaplar, kazanlar, iksir malzemeleri ve dahası. *Hadi be!*

BÖLÜM 22

Lauren, Mud Pie türü yarım kiloluk bir dondurmayla yemek masasında oturuyordu. Karamel Sutra'nın dört yaş için uygun olmadığına karar vermişti.

Aervyn, dizüstü bilgisayarın ekranında gülümsüyordu. Elindeki kâsede de aynı dondurmadan vardı. Nell ona bütün bir dondurma kabını vermeyi reddetmişti.

"Pırıl pırıl ve kırmızı. Hem de çok hızlı gidiyor!" Aervyn, ona yeni bisiklet alındığı için çok heyecanlıydı.

"Bisikleti nasıl durduracağını biliyor musun?"

Aervyn omuz silkti. "Şey, pedalı geri çevirmek gerekiyor ama bunu hatırlaması zor. Bir şeye çarpacak gibi olduğumda ışınlanıyorum, bu daha kolay."

Lauren ekrandan kaşığını gösteriyordu. "Hile yapmak yok, küçük dostum. Şu durma meselesini öğreneceksin. Yoksa ben oraya geldiğimde, karşında durup seni izlemeye korkarım."

"Seni de ışınlayabilirim ki."

"Ya bir gün sihrin bozulursa ve sen de nasıl duracağını bilmiyor olursan ne yapacaksın? Tepeden aşağı doğru yuvarlanıp okyanusa düşeceksin. Sonra ne olacak peki?"

Aervyn kıkırdıyor, çenesinden damlayan dondurmayı yalamaya çalışıyordu. Bu, Lauren'in kazanmasının mümkün ol-

madığı bir mücadeleydi. “Sihir bozulmaz, akıllım. Ayrıca ben yüzmeye biliyorum.”

Lauren dört yaşında bir çocuğun komik mantığına ne zaman âşık olduğunu tam olarak bilemiyordu ama Aervyn ile görüntülü konuşmak her zaman için gününün en önemli anlarını oluştuyordu. Giriş kapısının açıldığını işitti.

“Hişt,” diye fısıldadı. “Jamie Dayı geliyor. Hiç sesini çıkarmazsan, içeri girdiğinde ona sürpriz yapabilirsin.”

Çıt çıkmıyordu. Lauren bundan gerçekten etkilenmişti, ta ki Aervyn’in sessiz butonuna bastığını fark edene kadar. Serseri çocuk. Jamie’nin adımlarını tam arkasında hissettiği an Aervyn’e göz kırptı.

“Sürpriz, Jamie Dayı! Benim, Aervyn!”

Jamie’nin hasreti, Lauren’in kafasının içinde çığlıklar atıyordu. *Kahretsin*. Çok güçsüz dahi olsa, bir düşünce cadısına asla sürpriz yapmamak gerekiyordu. Bariyerleri inik vaziyette olan Jamie, yeğeninin suratını ekranda görünce ne hissettiyse, hepsini yayınlıyordu.

Lauren, Jamie otursun diye sandalyesinden kalktı. Jamie birkaç saniyede bariyerlerini kurdu ve Aervyn’le sohbet eden, yeni bisikletle ilgili hep doğru şeyler söyleyen, cana yakın Jamie Dayı oluverdi. Dört yaşındaki çocuklarsa, kendilerini tekrar etmekten hiç gocunmuyorlardı.

Lauren yaşlı gözlerle duvara doğru döndü. Bilmiyordu. Onca zamandır Aervyn’in Jamie için tam olarak ne ifade ettiğini nedense anlayamamıştı.

Onlar yeğen ve dayıdan ziyade, baba oğul gibiydiler. Tabii ki gerçek anlamda değil, Aervyn’in harika bir babası vardı zaten, onu yürekten seven insanlar bakımından da sıkıntısı yoktu. Fakat Jamie, bu küçük oğlanı çok seviyordu ve Chicago’ya gelmek onu adeta ortadan ikiye ayırmıştı.

Lauren görüntülü konuşmanın sonlanmasını sessizce bekledi

ve burnunu bu işe ne ölçüde sokmak istediğini kararlaştırdı kafasında.

Jamie kafasını kaldırıp Lauren'a baktı. "Dondurmanı paylaşacak mısın?"

Lauren dondurmayı ona uzattı. "Onu gerçekten özlemişsin."
"Evet."

"Ha mademki dondurmanı yiyorsun, o halde bir kelimelik cümlelerden daha fazlasını kuracaksın. Burada kurallar böyle."

Jamie'nin gülümsemesi, yüzünün her yerine yansımıyordu. "Herkesi özledim ama, evet, özellikle onu özledim. Küçük bir adamla, fiziksel olarak yanında olmadan bağlantıyı sürdürmek daha farklı, daha zor bir şey."

"Bir haftadan az kaldı, onu görmeye gideceğiz."

"Biliyorum." Jamie duraksadı ve dondurmaya baktı. Belli ki Mud Pie her şeye derman olmuyordu. "Eğitiminin nasıl gittiğini anlattı bana az önce. Jennie onunla bazı düşünce çalışmaları yapıyormuş. Bu iyi bir şey. Onu ben çalıştırdığımda, elementler ve sihir yapma konusunda muhtemelen fazla vakit harcıyorduk."

Öğrencisini de özlemiş. "Senin en iyi olduğun alan bu değil mi zaten? Gayet normal bu konuda çalışmanız."

"Asıl mesele şu ki çok eğleniyorduk. Aervyn'in ateş yakma gücü var ve biz birlikteyken birçok öğrenciyle yapamayacağım şeyleri yapıyorduk. Hatta cadıların çoğuyla yapamayacağım şeyleri yapıyorduk. Bunları da özlüyorum." Lauren'a baktı. "Sen de onunla sihir yapmayı özlüyor musun?"

Lauren gerçeği mi söylesin, yoksa onun içini mi rahatlatсын bilemedi. "Biraz. Fakat açık konuşmak gerekirse, Kaliforniya'daki o bir hafta aşırı yoğun geçmişti. Bir süredir kendi halimde takılmak ve hayatımı yeniden rayına oturtmaya çalışmak da iyi geldi aslında bana."

Jamie başını öne doğru salladı. "Orada büyümüş olsan bile

bazen her şey çok yoğun gelebiliyor. İşte o zamanlarda ben de motosikletimle Carmel’de takılırdım.”

Kahretsin, diye düşündü Lauren. Sıla hasreti çeken adamın kafasına bir darbe daha indirmişti. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. “Bu akşam bir cadılar meclisi toplantısına gitmek ister misin?”

Jamie, Lauren sanki seks partisine gitmeyi teklif ediyormuş gibi baktı. “Bir cadılar meclisine mi katılmak istiyorsun?”

“Cadılar meclisinin tam olarak ne demek olduğunu bile bilmiyorum ben. Zihnimde, kaynayan kazanları karıştırma ve Shakespeare’den satırlar okuma konulu resimler var ama sanırım bu da cadılarla ilgili okulda öğrendiğim diğer şeyler gibi pek doğru değil.”

“Cadılar meclisi teoride, birlikte çalışan bir grup cadı demektir.” Jamie karamsar görünüyordu.

“Pratikte?”

“Pratikte, ayin bakımından çok ağır, sihir bakımından çok hafif olma eğilimi gösterirler.”

Lauren, Ocean’s Reach’deki tam çemberi düşündü. “Okyanus kenarındaki kamp ateşinin etrafında toplanıp şarkı söylemeye benzemiyor yani.” Gecenin karanlığında marşmelov yakma ve uyuya-kalan Aervyn’i arabaya taşıma konusunda çok taze anıları vardı.

“Biz, Kaliforniya’da yaptığımız ayinlerde oldukça minimalist bir yaklaşım benimsiyoruz. Ama mesela Moira’nın ailesi biraz daha gelenekçi, bu işin tarihine biraz daha bağlıdır.”

Lauren’ın hafızasında Jamie’nin hava ile iletişim kurarkenki halinin çok net bir görüntüsü hâlâ duruyordu, eller gökyüzüne doğru kaldırılmış, rüzgâr saçlarını savuruyor. Ayin minimalist olsun ya da olmasın, bu resim iliklerine kadar cadı olan birine aitti.

“Cadılar meclisi daha farklı, öyle mi?”

Jamie tereddütlü konuşuyordu. “Varsayımları geçeyim o hal-

de. Cadılar meclisine katılıp, aşk iksiri kaynatan ve kendine cadı diyen bir sürü insana rastladım ben bugüne kadar.”

Lauren güldü ve Cadılık’ın kartvizitini uzattı Jamie’ye. “Tam üstüne bastın.”

Jamie gözlerini devirdi. “Nereden buldun bunu?”

“Dün Bahçe Fuarı’nda iteleme pratiği yapıyordum. Bana bu kartviziti veren kadın, yaptığım şeyi çakozladı.”

“Yakalandın mı?” Jamie, kaşığını dondurmaya daldırdı.

“Ne kadarını anladı, bilmiyorum ama bir şeyler anladığı kesin. Beni taramaya çalıştı. Taramasının baştan savmalılığına bakılırsa, Jennie ona özel ders verebilir aslında. Fakat belli ki kadın düşünce cadısı. Kendine empat diyordu.”

“Rezil. Chicago’ya da bu lazımdı zaten, serseri mayın gibi ortalıkta dolanan, kötü eğitilmiş bir empat.”

Lauren gülümsedi. “Beni bu akşamki cadılar toplantısına çağırdı. Bence sen de benimle gelmelisin.”

“Evinde otur, dondurmanı ye. Güven bana.”

Eğer bu durum Jamie’nin aklını Aervyn’den uzaklaştırdıysa, o akşam oraya gidip bir eğitim turu yapmaya değerdı. “İşten çıkınca seni alırım. Önce yemek bile yediririm.”

“Sen önce gel de benimle Nat’ın dersine katıl. Eğer ben köprü hareketi ya da bacak açma hareketlerinden mustarip olmak zorundaysam, sen de olmalısın, bacak açma hareketleri yasaklanmalı. Sonra hep birlikte akşam yemeği yiyip, film izlemek için buraya geri dönebiliriz.”

“İyi denemeydi. Bacak açma hareketleri konusunda da sana katılıyorum. Derse gideceğiz, akşam yemeği yiyeceğiz, sonra da Nat’ı eve gönderip şu cadılar meclisine bir uğrayacağız.” Jamie’ye göz kırptı. “Seni çok sevecekler. Dediklerine göre çemberlerine bir hava cadısı lazımmiş.”

Jamie sızlanıp dondurma kabını uzattı. “Bundan daha var mı?

Madem amatörlerle uğraşmak zorundayım, daha fazla dondurmayı hak ediyorum.”

Lauren mutfağa doğru yürüdü. “Karamel Sutra’m var, bebeğim.”

Spirit Yoga’da öğleden sonraları yapılan orta derece yoga dersi tıklım tıklım doluydu. Lauren’ın, Nat’ın minderler arasında yürümeyi nasıl başardığına dair en ufak bir fikri yoktu. Ağaç durundayken biri düşüverse, odanın yarısını beraberinde götürürdü.

Lauren ve Jamie, arka sırada, diğer bütün kaytaranlarla birlikte geyik yapıyorlardı. Salonun ön sıralarına doğru ilerledikçe kondisyon ve esneklik artışı görülüyordu.

Fakat Jamie artık hiçbir şeyden anlamıyor gibi durmuyordu. Nat “üçgen duruşu” ya da “aşağı bakan köpek duruşu” dediğinde, herkesle birlikte o da şekle giriyordu. Bu kadar gelişme kaydetmenin tek yolu, üç hafta boyunca her gün yoga yapmaktı. Aşk işte.

Korkunç bacak açma hareketlerine geldiklerinde, Jamie isyan belirtileri göstermeye başladı. Lauren ise, minimalist bir yaklaşım denedi: hareketleri yapmak için çok çalışıyormuş gibi görünmek.

Ne yazık ki Nat, onun lisedeki tarih öğretmeni kadar saf değildi. Bacak açma hareketleri yapılırken arka sırayı kendi halinde bırakmaya niyeti yoktu. O öyle dik dik bakınca, Jamie bile kasıklarında yer açabilir hale gelmişti. Artık o da ne demekse.

Sırtüstü yatma anlamına gelen birkaç dakikalık ölü duruşunda, arka sıra büyük başarı gösterirken, sınıf boşalmıştı. İnsanlar yemek yemek, eve gitmek ve kanepelerine yığılmak üzere kapıya yönelirken Jamie ve Lauren, Nat’ın yanına gittiler.

“Ders çok kalabalıktı, Nat,” dedi Lauren.

Nat da biraz endişeli görünüyordu. “Farkındayım. Bu konuda ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum. Bu tür bir kalabalık, yoga için pek de uygun değil.”

“Bu şekilde, denge pozisyonlarında düşmemek kolaylaşıyor,” dedi Jamie. “İlla tutunacak biri oluyor insanın yanında.”

Nat güldü. “Sahtekâr seni. Siz arka sıradakiler iflah olmazsınız.”

Jamie, Nat’ı karnından dürttü. “Sözlüğü yalayıp yuttun mu ne?”

Yaklaştın, diye geçirdi içinden Lauren. *Acaba kaç yoga hocası İngiliz edebiyatı ve dilbilimi bölümünden 4.00’lük bir ortalamayla mezun olmuştur*, diye düşündü. “Daha büyük bir yere taşınabilirsin. Birkaç yere bakmak istersen, işyerindeki reklamcı adamdan emlak listelerini isteyebilirim.”

Nat iç çekti. “Öyle de yapabilirim, daha fazla ders saati de koyabilirim. Gerçi programımız halihazırda tıktık tıktık dolu. Bütün iş çıkışı dersleri, bu ders gibi oluyor. Birkaç gün önce minderleri birlikte kullandırıp, bütün sınıfa eşli yoga yaptırmak zorunda kaldım. Çünkü herkesi tek tek salona sığdıramadık.”

“O halde daha büyük bir yere geçmeyi düşün,” dedi Jamie. “Lauren haklı, atılması gereken en bariz adım bu.”

Nat stüdyoya baktı. “Buradan ayrılmak çok zor olacak. Lauren, burayı ilk kez görmeye geldiğimiz günü hatırlıyor musun?”

“Evet. Aylık kirayı duyunca senin nevrin dönmüştü ama burası doğru yerdi.”

“Sen de benim aklımı çelmiştin. Haklıydın da.”

Lauren sırtıyordu. “E dedim sana.”

Nat, Jamie’ye baktı. “Lauren bu şekilde bulmuştu ilk işini. Beni burayı tutmam için ikna ederken emlakçıyı etkilemişti. Bir bakıma burası, ikimizin de başlangıcı oldu.”

“Eğer senin için önemliyse,” dedi Jamie, “elden çıkarma. Taşınmak yerine, ikinci bir dükkân daha aç.”

Jamie ona gerçekten iyi geliyor, diye düşündü Lauren. Oran o soğukkanlı özgüveni, Nat’ın bazen çocukluk yatağının altından çıkarıp takındığı kendinden şüphe etme huyunu defediyordu.

“Şimdi karar vermeme gerek yok,” dedi Nat. “Lauren, buraya yakın bir iki yer bulabilir misin?”

“Tabii ki. Boş olan bir yer biliyorum. İstersen yarın sabah hemen gidip bakarız.”

Nat başıyla onayladı ve Jamie’nin elini tuttu. “Bize, nerede ve ne zaman olduğunu söyle yeter.”

Eğer Nat Jamie’yi yeni bir stüdyo alışverişine getiriyorsa, işler gerçekten ciddileşiyor demektir. Jamie’nin prekognisyonundaki ev için gözünü açık tutuyordu. Bu konuşmalara bakılırsa, gözünü daha açık tutmanın vakti gelmişti.

Daha sonra birtakım araştırmalar yapacaktı. Ancak o an, amatör cadılar gecesine gitmeden önce yemek yemeleri gerekiyordu.

Belki de berbat bir deneyim olmayacaktı. Tabii ya, salyangozlara süslü Fransızca isimler verince belki tatları güzel olurdu. Jamie, Lauren’ın onu bir cadılar meclisi toplantısına sürüklemesine nasıl izin verdiğini bilmiyordu. Lauren onu kesinlikle çok zayıf bir anında yakalamıştı.

Aslında Jamie’nin cadı meclisleri konusunda pek bir deneyimi yoktu. Üniversitedeyken, çok gaza gelmiş bir grup, onu aralarına almaya çalışmıştı ama genel olarak cadı meclislerinde çok fazla sosyal faaliyet yapılmıyordu.

Jamie düşününce, her cadının, gücün çillerden daha yaygın olduğu bir ailede büyümenin avantajını yaşamadığını anlamıştı. O kendi halinde takılan bir cadı değildi, çemberlerdeki grup çalışmaları onun bütün ruhuna işlemişti. Fakat yabancılarla yapılan takım çalışmaları başkaydı.

Cadılık dükkânının girişine yaklaşırken, ön cama bir göz attı. Beklediği üzere kitaplar, taşlar ve oldukça yıpranmış, eski bir ka-

zan vardı vitrinde. Bu kazanda bilimsel deney adı altında, ne gibi iğrençlikler kaynatıldığını bilmek bile istemiyordu. Kazanı olan tek bir cadı tanıyordu. Onun kazanı da, orijinaldi ve eskiden beri tertemizdi. Moira'nın kirli araçlara asla tahammülü yoktu.

Yanında dikilen Lauren kıs kıs güldü ve eliyle işaret etti. İçinde kızıl lavların fokurdadığı, deney tüpü yerine geçen bir şeyin etrafına dizilmiş, üzerinde *Aşk İksiri* yazan bir sürü şişe vardı.

Jamie, Lauren'ı bu kararından döndürmeye çalıştı bir kez daha. "Hâlâ basıp gidebiliriz."

Lauren sadece sırtıttı ve Jamie'nin kolunu daha da sıkı kavradı. "Eğlenceli olacak. Belki ben de kendime biraz aşk iksiri alırım."

Lanet olsun. Neden bütün kızlar bu tür tuzaklara kapılırdı ki? Jamie kapıyı açmaya çalıştı ama kapı açılmadı. Harika. Belki de yanlış akşamda gelmişlerdi.

"Cadılar meclisi toplantısı için mi geldiniz?" Konuşan kadın, Jamie'den birkaç santim kısaydı ve uzun, siyah bir pelerin takmıştı.

"Evet," dedi Lauren. "Dün bir bayanla tanışmıştım da, beni o davet etti. Adını söylemedi ama kendisi bir empatmış."

"Liriel'dir. Benim adım Beth, ateş cadısı ve cadılar meclisi lideriyim." Bir omzunu Jamie'ye doğru silkti. "Bu kim?"

"Benim bir arkadaşım."

"Ayinlerimize cadı olmayanları almıyoruz. Kusura bakmayın."

"O da cadı," dedi Lauren.

Beth, tepeden tırnağa Jamie'yi süzdü. "İspatlayabilir misin?" diye sordu. "Normalde, toplantıya katılabilmen için birinin senin sihre kefil olması gerekir. Halihazırda meclise üye olan birinin."

Jamie üşüyen ayak parmaklarının üzerinde durmaya çalışıyordu. Gerçekten, kimse basit bir güç taraması yapamıyor muydu bu grupta? *Kodumunun amatörleri.* Neyse, donarak ölmek niyetinde değildi. Kadın ateş cadısı olduğunu söylemişti. Jamie,

hızlıca bir tutam güç yakaladı ve avucunun içinden küçük bir ateş topu çıkarıverdi. “Oldu mu?”

Beth’in yaşadığı şoku hissedebiliyordu. “Bunu hazırlıksız bir biçimde mi yaptın?”

Kesin amatördü bunlar ya. Jamie’nin, ateş gücü olan bütün öğrencilerinin birkaç haftada uzman oldukları bir sihirdi bu. “Evet. Bizi soğukta bekletmeyip içeri almanıza yeter mi?”

İçeride bekleyen beş kişi daha vardı. Aralarından siyahlı bir kadın Lauren’ı karşılamaya geldi. Liriel buydu herhalde.

Beth konuştu. “Lauren, Liriel’in bahsettiği empat. Yanında bir arkadaşını da getirmiş. Adı Jamie. Onun da ateş sihri var. Ben kendisine kefilim.” Belli ki bu açıklama grubu tatmin etmişti.

Beth hızlıca diğerlerini tanıttı. Jamie, insanlarla tokalaşırken hızlıca bir tarama da yapıyordu. Madem amatörlerle aynı yerde takılmak zorundaydı, o zaman en azından neyle karşı karşıya olduğunu bilmek istiyordu.

En güçlü element güçleri Beth’deydi, ateş ve biraz da su. Diğer ikisinin çok küçük güçleri vardı; birinin gücü su, diğerinin ise topraktı. Liriel’in sadece düşünce sihri vardı. Geri kalan iki kişide ise hiçbir sihir gücü tespit edememişti.

Lauren’a dikkatlice bir soru işareti gönderdi. *Liriel dışında düşünce gücü olan var mı?* Lauren kafasını iki yana salladı. *Berbat.* Muazzam bir gücü olan, fakat eğitimi sorgulanabilecek bir cadı, üç güçsüz cadı ve iki cadı olmayan kişi. Bu toplantı, birçok şekilde kötü sonlanabilirdi.

Beth, Jamie’ye baktı. “Bu akşam biraz çember çalışması yapmayı planlıyorduk. Hangi elementlerle çalışıyorsunuz? Sen belli ki ateşle çalışıyorsun. Ama çalışabileceğin ikinci bir element daha varsa, onu tercih ederiz.”

Jamie, bu konuda kahramanlık madalyasını hak ediyordu.

Omuz silktili. “Galiba hava eksik, ben üstlenebilirim onu. Lauren, kanal açıcıdır.”

Beş ifadesiz surat. En azından neden bahsettiğini biliyor gibi görünen tek kişi Beth'di. “Sahil bölgelerinde birtakım çember çalışmaları yapıldığını ve bir kişinin çemberin kanallarını açtığını duymuştum, kastettiğin bu mu?”

Onun gibi bir şey. “Evet. Kanal açıcı kullanmıyorsanız, Lauren’ı Liriel ile birlikte gözlemcilik pozisyonuna yerleştirebilirsiniz.” Lauren, ateş hattının dışında olmalıydı.

Haydi bastır, kızım, diye bir gönderimde bulundu Lauren’a. *O sihir yapamazsa, sen de kanal açamazsın. Önce neler yapabildiklerine bir bakalım.*

Belli ki bu durum Beth’in planlarına uymuyordu. Beth, grubu arka taraftaki boş bir odaya götürdü ve orada bir çember oluşturdular. Jamie dizilişlerindeki eksiklikleri vurgulamayı düşündü ama sonra ağzını açmamaya karar verdi.

Su yetenekleri olan kadın, aslında biraz toprak sihri olan adamla birlikte toprak konumunda duruyordu. Sihir gücü olmayan iki kadın ise su konumundaydı.

Jamie hızlıca ve çok sessiz bir şekilde birtakım sihir çalışmaları yaptı ve grubun etrafına yedek bir çember kurdu. Karmakarışık bir çemberin idaresi bir ateş cadısına verilmişse, her an her şey olabilirdi.

Çember ayini başlarken, Jamie olanları izliyordu. Neyse ki Beth, öyle tantanacı bir cadı değildi. Elementlere ulaşip işe koyuldular. Havayla iletişim kurma vakti geldiğinde, Jamie sadece küçük bir parça güce erişti. Kimsenin devrelerine zarar vermek istemiyordu.

Bir sihir yapıcı olan Jamie’ye göre, Beth ortalıkta dolaşan güç dizilerini bir araya getirmek için büyük bir mücadele veriyordu. Çemberin yanlış tarafında olan kadından su gücü geliyordu. Top-

rak sihri olan adam, başkalarına bağlanamayacak kadar güçsüzdü. Sihir gücü olmayan iki kişi ise çemberin akıntılarında büyük bir boşluğun oluşmasına neden olmuşlardı.

Daha iyisi aklına gelmediğinden, neler olduğunu görebilmesi için Lauren'a bir düşünce bağlantısı gönderdi. *Sana demiştim.* Lauren da kendi hesabına çok korkmuştu.

Beth pek işe yaramayan bir çemberi olan ve kötü eğitilmiş bir cadıya göre Jamie'nin umduğundan daha fazlasını yaptı. İki mumu alevlendirdi ve üçüncüsünü de neredeyse alevlendirecekti.

Çemberi serbest bıraktığında, Jamie'nin beklediği en son şey, zafer dansı yapan bir gruptu. Bu yaygaraya hemen anlam veremedi ama belli ki daha önce bir mumdan daha fazlasını yakamamışlardı. İki mum çok fazlaydı ve Beth, neredeyse üçüncü mumu da yakacağının farkındaydı.

Çalışıyorlar işte, diye bir gönderimde bulundu Lauren. *Onlara yardım edebilirsin.*

Bana borçlusun, diye geri gönderimde bulundu Jamie de. *Hem de çok.* Yine de Lauren haklıydı. Jamie eğitime ihtiyacı olan cadılara karşı derin bir toplumsal sorumluluk duygusuyla yetiştirilmişti. “Beth, çemberinizde bazı değişiklikler yapmak yararlı olabilir diye düşünüyorum.”

Beth hâlâ, mum yakma başarısının sarhoşluğunu yaşıyordu. “Ne değişikliği?”

“Bazı kişiler, yanlış yerlerdeydi. Öte yandan, iki kişinin element gücü falan yok.”

Ha siktir, bu pek de kibar olmamıştı. Beth elini havaya kaldırarak herhangi bir isyanı önlemeye çalıştı. “Nereden biliyorsun?”

Jamie, Lauren'ın, onun yetenekleri konusunda ne kadar kendine güvendiğine dair düşünceler yayıyor olmasını umuyordu. Bu

yardımı kabul edebilirdi. “Ben cadıları eğitiyorum. Element güçlerini değerlendirmek için yapabileceğiniz basit bir tarama var.”

Jamie parmağıyla insanları göstermeye başladı. “Senin su gücün var, toprak değil. Çemberin yanlış tarafından su enerjisi gönderiyorsun ve bu da her şeyin dengesini bozuyor. Siz ikiniz, sizde hiç güç tespit edemedim. Bu durum, çemberin akışında boşluk yaşanmasına neden oluyor. Beth senin muazzam bir gücün var ama sen de çemberi bir arada tutmak için çok uğraşmak zorunda kalıyorsun, sihir için pek gücün kalmıyor.”

Cadı olmadığını ilan ettiği kadınlardan biri, ona diklenmeye hazır görünüyordu. “Sen nasıl, on senedir üyesi olduğum bu cadılar meclisine gelip benim cadı olmadığımı söylersin?”

Jamie yeniden izah etmeye çalıştı. “Ben tespit ettiklerimi söylüyorum. Eğer daha güçlü bir çember istiyorsanız, o zaman gerçekten toprak, ateş ve su gücüne sahip insanlarla çalışırsınız. Hava için de en azından bugünlük ben varım. İsterseniz sizi temel bir eğitim çemberi çalışmasına tabi tutabilirim. Beth, liderliği üstlenmeme izin vermen gerekecek. Ama yine de ne yaptığımı görebilmen için bir zihin kanalı açabilirim.”

Hemen ve gürültülü bir şekilde karşı çıktılar. Lauren, Jamie’ye baskı yapıyordu. *Jamie, onlara göstermen lazım.*

İyi. Jamie daha ziyade gösteri yapmak için çembere girdi ve odadaki bütün mumları yaktı. Hemen ve sessiz bir şekilde hayran kalmışlardı.

En sonunda konuşan Beth oldu. “Göster bize.” O ve diğer ikisi, Jamie’nin tarif ettiği yeni düzene göre yerlerini aldılar.

Jamie bu sefer daha yavaş bir şekilde, onları basit bir element iletişimi ve en basit güç karışımlarında gezdirdi. Beth’in anlayabilmesi için her bir adımı açık ve net bir şekilde gösterip yavaş yavaş ilerledi.

Bu minik çemberin baş edebileceğini düşündüğü miktarda gücü topladığında, bebekleri eğlendirmek için kullanılan, basit bir

sihir yaptı. Çemberin ortasında, rengârenk ışık baloncukları dans ediyordu.

Bu kez çember serbest bırakıldığında, kimse kıpırdamadı. Sessizliği bozan Jamie oldu. “Beth hepsini takip edebildin mi?”

Beth çok yavaş bir şekilde başını öne doğru salladı. Hâlâ sesi çıkmıyordu.

Jamie. Lauren’in zihin sesi ısrarcıydı. Gitmemiz lazım. Oda-dakilerin düşüncelerini oku.

Jamie ona söyleneni yaptı ve odayı zihinsel olarak taradı. Kendisinde Lauren’in düşünce gücünün zerresi dahi bulunmamasına rağmen, Jamie de sessizliğin altında yatan muğlaklığı hissedebiliyordu.

Jamie’nin çemberinde yer alan üçlü, bildiklerinin ötesine geçen bu gücün sarhoşluğunu yaşıyordu. Diğer üç kişi ise hayranlık ve kırgınlık karışımı bir döngüye girmişlerdi. Bu cadılar meclisi toplantısı, patladı patlayacak durumdaydı.

Lauren haklıydı. Beth’in, meclis lideri olarak yapması gereken işler vardı ve Jamie’nin varlığı, onun söndürmeye çalıştığı yangını körüklüyordu sadece.

Jamie gitmek üzere ayağa kalktı ve bir an için Beth’in yanında durup ona bir kart verdi. “Eğitim için gidebileceğin yerler var. İlgileniyorsan bana e-posta at.”

Lauren’in arkasından yürüyüp binadan çıktı. Kabul etmek istediğinden daha fazla sarsılmıştı. Belki de umduğundan daha fazla potansiyelle karşılaşmıştı. En azından yetkin bir çemberle çalışmayı özlemesine sebep olmuştu bu deneyim.

Büyük cadılık merkezlerinden çok uzaklarda yaşayan bir sürü cadı vardı ve yaşayıp gidiyorlardı işte. Onlardan biri olmayı deneyebilirdi. Deneyebilirdi.

BÖLÜM 23

Lauren emlak listelerinin yazılı olduğu bir dosya uzattı Nat'a. "Bu sabah görmeye gidebileceğimiz üç yer var ama sanırım en iyisi bu. O yüzden, istersen önce buna bir bakalım."

Emlakçılar hızlarını iyi ayarlamalıydılar. Bazı müşterilerin, emlakçı en iyi teklifi yapmadan önce birkaç yer gezmesi gerekir, Nat gibi insanlar ise doğrudan en iyi seçeneğe yönlendirilirdi.

Lauren binanın kapısını açtı. "Burası iki katlı bir yer. Ayrıca bu katta halihazırda kurulmuş olan harika bir resepsiyon kısmı da var. Bir şeyler satmak için küçük bir dükkân kuracak kadar yer de var. Arka tarafta da soyunma odaları için bir sürü boş alan bulunuyor. Tesisat boruları döşenmiş vaziyette, tuvaletler de hazır. Yani tamirat çok da pahalıya gelmeyecek, hele bir de tamirat masraflarını sözleşmeye dahil edebilirsek..."

Nat hem çok beğenmiş, hem de şaşırmış görünüyordu. "Burası çok büyük, Lauren. Çok işi var ama satış yapabileceğimiz bir yerin olması harika. Yoga malzemeleri satmayı düşünüyordum ben de."

"Biliyorum."

Nat güldü. "Düşünce cadısı pratiği yaparken beni yine kobay olarak mı kullanıyorsun?"

Son zamanlarda kullanmıyorum, diye düşündü Lauren. "Hayır, seni anlamak çok kolay. Stüdyodaki tezgâhın altında

prAna ve Gaiam katalogları gördüm. Biz emlakçılara, bu tür detayları yakaladığımız için para veriyorlar.”

Jamie elinde kahvelerle içeri girdi. “Vay, burası kocamanmış. Nat, buraya satış yapabileceğin bir dükkân da açabilirsin.”

Lauren güldü. “Uyan da balığa çıkalım, Jamie. Nat mal siparişi veriyor neredeyse. Hadi gelin üst kata çıkalım, üst katta dersler yapılacak.”

Üst kata çıkarken, müşteri en yakın arkadaşı olduğu takdirde, emlakçının kolay lokma olmasında bir sakınca olmadığına karar verdi. “Nat, gözlerini kapat.” Onu odanın ortasına doğru götürdü. Yüzleri camların bulunduğu iki duvarın kesiştiği noktaya dönüktü. Jamie başını öne doğru sallayarak zaten onay verdiğini gösteriyordu.

“Pekâlâ, Nat. Bakalım ne düşüneceksin.” Müşteri ve mülkün birbirini gerçekten beğendiği anlamına gelen o hissi alabiliyordu. Pek de şaşırmamıştı, stüdyo kısmı çok güzeldi. İki cephe camla kaplıydı, iki tuğla duvar vardı ve uçsuz bucaksız zemin, pırıl pırıl parlayan eski, ahşap döşemelerle kaplıydı.

Nat havada neşeyle döndü ve sonra zarifçe köprü pozisyonu aldı. Kıkırdaya kıkırdaya yere yığılmadan evvel, ayaklarından güç alarak ellerinin üzerinde gezindi biraz.

Lauren, Jamie’ye bir dirsek attı. Jamie, Nat’ı izlemenin verdiği zevkle, zihinsel bariyerlerini unutuvermişti. Jamie’nin özellikle yaratıcı bir hayal gücü olsa da, paylaşılmaması gereken bazı şeyler de vardı.

Jamie çok utanmış görünüyordu. Hemen bariyerlerini topladı.

Nat sonunda oturabilmişti. Daha az coşkulu bir şekilde odayı inceledi. “Burası muhteşem bir yer, Lauren. Spirit Yoga bu yer sayesinde gerçekten büyüyebilir. Gerçi kirası gözümü korkutmuyor değil. Şehir merkezinde böyle bir köşe başı dükkân, kaçta gidiyordur acaba?”

“Ne sen sor, ne ben söyleyeyim. Büyük, korkutucu bir rakam söz konusu Nat, ama senin gelirin de, özellikle aşağı kata satış için bir yer eklersen, çok artacaktır. Ayrıca her zaman için pazarlık payı vardır.”

Nat güldü. “Bana söylemediğine göre gerçekten büyük bir rakam söz konusu olmalı.”

Jamie emlak listesini gösterdi. “Burada, adamların binayı satma niyetinde olduğu yazıyor.”

“Öyleler ama bunun endişelendirici bir durum olduğunu düşünmüyorum. Sahibi hayatta olan binalar daha uygun fiyata gittiğinden, bu durum daha uygun bir kirada anlaşmamıza bile yarayabilir.”

Jamie söylenenlere pek kulak asmıyordu. “Binaya ne kadar istiyorlar?”

Lauren gözlerini kırptırdı. Alıcı havası seziyordu. Jamie mi alacaktı? “Sanırım sekiz milyon dolar istiyorlardı ama bir kez daha sormak lazım.”

Nat’ın jetonu yeni düşünüyordu. “Jamie, benim burayı almaya param yetmez. Merkezin dışında küçük bir yer almaya belki yeter ama buraya yetmez.”

“Büyücü Krallığı’nın gücü yeter ama. Nell’le bir süredir sermayemizin bir kısmıyla yatırım yapmayı düşünüyorduk, e buraya yatırım yapmak da akıllıca olur. Bina eski ve çok güzel, konumu muhteşem, mal sahibi de harika.” Nat’a bakıp gülümsedi. “Bazı şeyler karşılığında, sana uygun bir kira da ayarlayabilirim.”

Lauren yüzündeki ifadenin, Nat’ın yüzündeki afallamış ifadeyle örtüşüğünü fark etti. “Sizin, hazırda, Chicago’nun merkezinde bir bina satın alacak kadar nakit paranız mı var?”

“Var. Muhasebeci hanım bize çok kızıyordu. Bu onu da mutlu edecektir. Lauren, sen ruhsat ve denetim için gerekli düzenleme-

leri yapabilir misin? Nakit ödeyeceğiz, bakalım bu durum fiyatı nasıl etkileyecek.”

Bu belli ki Jamie'nin yaptığı ilk ticari gayrimenkul sözleşmesi değildi.

Tanrı aşkına, adam oturma odasına, arkadaşının üniversite zamanlarından kalma kanepesini mobilya diye koymuştu. Lauren'ın burnuna, Kaliforniya'da geçirdikleri bir hafta boyunca, bir kere olsun, milyoner cadıların arasında olduğuna dair en ufak bir koku gelmemişti.

Sonra Lauren, bu işin başka bir iyi tarafı daha olduğunu fark etti. Travma geçirmekte olan Nat'ın ellerini sıkıca kavradı. “Bana bir söz ver.”

Jamie'den tarafa bakıp sırtıtmaya başladı. “Annenle baba-na, Jamie'nin zengin olduğunu söylerken ben de orada olayım; n'olur, n'olur, n'olur!”

“Alışverişi internetten yapsak olmuyor mu? Bu şekilde çok daha acı verici oluyor.”

Jamie bu öğleden sonrası gezintisinden pek memnun değildi. Üç gün sonra Kaliforniya'ya gidiyorlardı ve üçüzlerin doğum günü için alışveriş yapmaları gerekiyordu. Lauren, kaçmasını önlemek için Jamie'nin koluna girdi. Burası Magnificent Mile denen ünlü bir alışveriş caddesiydi, öyle varoşlardaki berbat alışveriş merkezlerine benzemezdi.

“Eğer bize en mükemmel hediye bulmak için yardımcı olursan o zaman kısa sürede işimiz biter,” dedi Nat ve Jamie'nin diğer koluna girdi. “Sence kızlara ne almalıyız?”

Jamie klasik erkek çaresizliğiyle etrafa bakındı. “Caddenin karşı tarafında Apple mağazası var. Kızların üçü de iyi kod yazı-

yor, onlara elektronik eşyalar almalıyız. Gidip yeni Macbook'lara bir göz atalım.”

Lauren Jamie'nin alışverişten kaçma girişimi karşısında gülme-ye başlamıştı ki durumu bir kez daha düşündü. Cadı Sohbetleri'ne video seçeneği eklemek için gereken kodun çoğunu Ginia ve Mia yazmıştı.

Otuz dakika sonra üç tane gelişmiş, desenli dizüstü bilgisayar ile Apple mağazasından çıktılar. Lauren kendi payına düşen üçte birlik hediye masrafının şokunu yaşıyordu hâlâ. Herhalde Macbook'un kendi temel özellikleri yeterince iyi değildi. Zira Jamie, mümkün olan bütün güncellemeleri ekletmişti de ekletmişti. Üç kız da birkaç gün sonra hediyeleri görünce çok heyecanlanacaktı.

Lauren'ı aniden bir panik hissi sardı. Otomatik bir koruma anlayışıyla bariyerlerini indiriverdi ve bu hissin kaynağını bulmak için tarama yapmaya başladı. Kaldırımında bir adam sessiz ve çaresiz bir arayış içinde oradan oraya koşuşturuyordu. Nereden geldiğini çözmemiş olsa da Jamie de bu panik hissini yakalamıştı.

Lauren bu durumun önce burnunu sokup, sonra af dilemesi gereken durumlardan biri olduğuna karar verdi. Adamın zihnine girdi. Çocuğu kayıptı adamın. Kıvrıcık, kahverengi saçları olan sevimli bir çocuktu bu.

Tamam, bu Lauren'ın yardımcı olabileceği bir durumdu. Lauren hızlıca adamın yanına gitti. “Size yardım edebilir miyim?”

“Kızım. Kızımı kaybettim ben. Üç yaşında, sarı bir yağmurluk var üzerinde. Daha şimdi kaşla göz arasında kayboluverdi.”

“Adı ne?”

“Delancy. Fakat sizi duyamaz, işitme engelli çünkü.” Baba, panik halinde titriyordu. Ne yapsın. Lauren da karşısındaki adam gibi paniklemeye başlamıştı. Chicago'nun en işlek caddelerinden

birinde kaybolan, işitme engelli bir çocuğu nasıl bulacaktı? Trafiğin düşüncesi bile Lauren'ın midesini bulandırmaya yetiyordu.

“Lauren.” Jamie, onu omuzlarından tutup sarstı. “Onu bulabilirsin. Tarama yap. Hemen. Senin menzilinden çıkmamıştır daha.”

Düşünce yeteneklerini nasıl unutuvermişti böyle? Lauren kuvvetlice kontrolü ele aldı. Nat, sakın sakın babayla konuşuyordu. *Güzel*. Lauren, adamın paniği dışında pek bir şey göremiyordu.

Kaybolan küçük bir kızı araya araya, Magnificent Mile'deki binlerce zihni eledi. *Delancy, tatlım, neredesin?* Caddeyi boylu boyunca gidip geldi. Sonra bir daha yaptı bunu. Hiçbir şey elde edememişti.

Jamie, Lauren'ın zihnine girdi. *Binalara bak. Dükkânlardan birine girmiş olabilir.*

Lauren gerginliğini ona da yansıtmıştı. *Yapamıyorum. Yeterince gücüm yok. Onu bulamıyorum.*

Jamie güç toplayıp ona uzattı. *Bunu kullan. Tıpkı çemberdeki gibi, sadece bu sefer gücü sen kullanacaksın.*

Lauren gücü yakaladı. Tanrı aşkına, beton duvarların ötesini görebiliyordu. Telaşla yeni menzilin sınırlarını zorladı. Bu kadar çok insan kafayı yemiş gibi alışverişe çıkmak zorunda mıydı sanki o gün?

Az kalsın Delancy'nin zihnini geçiyordu. Çocuk bir rüyada kaybolmuş, kendinden geçmişti adeta. Hayır, bir rüya değildi bu, bir hikâyeydi. Bir kitaptı.

Lauren çaresizce etrafına bakındı. “Kitabevi. Çocuk, kitabevinde.”

“Borders.” Nat babayı da yanına alarak kuzey yönünde koşmaya başladı. Lanet olsun, orası da neredeyse bir cadde ötedeydi. Lauren deliler gibi bu tespitin doğru çıkmasını umuyordu. Jamie ise onun yanında öylece dolanıyordu. Tanrı aşkına, o da sârhoş gibi görünüyordu. Ya da çok bitkin. Acaba Lauren'a ne kadar güç aktarmıştı?

Borders adlı kitabevinin kapısından bir hışımla girdiler. Baba deliye dönmüş gibi etrafa bakınıyordu ama dükkân çok büyüktü ve insan kaynıyordu. Görünüşe bakılırsa herkesten daha net bir şekilde düşünebilen tek kişi olan Nat, müşteri hizmetleri masasına yöneldi.

Lauren derin bir nefes aldı ve bir kez daha Delancy'nin zihnine ulaştı. Kafası karışmış bir halde arkasına döndü. Çocuk, oracıkta, vitrinin içinde, kucağında bir kitapla oturuyordu.

Zihnini harap eden panik hissi, babası çocuğun yanına koşarken birden kayboluverdi. Kucaklaştılar ve baba kız elleriyle birtakım işaretler yaparak konuşmaya başladılar; biri binlerce kez şükrediyor, diğeryse aklının hiçbir şeye ermemesinin mutluluğunu yaşıyordu.

Lauren'ın, aralarındaki konuşmanın çevirisini duymaya ihtiyacı yoktu. Küçük kız, en sevdiği kitabın büyük ebatta basılmış halini görüverince daha yakından bakmak için başka insanların peşine takılıp dükkâna girmişti. Vitrinin, tam da oturup kitap okunacak cinsten samimi bir atmosferi vardı.

Herkesin gözü önünde saklanmak için harika bir yer olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Lauren rahatlamış, sersemleşmişti.

Kendisi dışında aslında Jamie'nin de sersemlediğini fark etti. Onu bir sandalyeye oturtup çantasından bir paket çikolata çıkardı. Jamie'nin daha fazla yiyeceğe ihtiyacı vardı, hem de hemen. Neyse ki Mile Caddesi'nde yemekten bol bir şey yoktu.

Jamie minnetle gülümsedi ve birbirine kavuşan ikiliyi gösterdi başıyla. "İyi iş çıkardın."

"İyi iş çıkardık. Ben sadece röntgeni çektim." Lauren, Jamie'ye doğru bakıp anlamaya çalıştı. "Ne kadar güç gönderdin bana? Çok bitkin görünüyorsun."

Jamie çikolatanın geri kalanını da ağzına tıktı. "Göndermem gerekenden fazlasını. Bu aslında ikimizin de çember güven-

liğini arkamıza alarak yapmamız gerekenden çok daha fazlasıydı.” Omuz silkti. Lauren onun söylemediklerini de duyuyordu. *Sihir bazen beklemez.*

“Senin güç takviyen olmasa ben çocuğu bulamazdım.”

“Biri eninde sonunda onun vitrinde olduğunu fark edecekti. Ama evet, güvenli denebilecek bir yerde olduğunu bilmiyorduk. Aklıma, Aervyn’in iki yıl önce kimselere haber vermeden alıp başını sokağa çıktığı zamanlar geldi hep.”

Jamie sırtıyordu. “Ayrıca, buraya geldiğimizden beri de hiç bu kadar fazla güçle oynamamıştım.”

Lauren, Jennie’ye, Jamie’nin aldığı riskin tam olarak ne büyüklükte olduğunu soracağına dair zihnine bir not düştü. Sonra o da sırtmaya başladı. “Evet. Coştun iyice.”

Kaliforniya’dan döndüklerinden beri ilk defa sihri özlemişti Lauren. Sihir gibisi yoktu.

İki porsiyon Tayland usulü erişteyle kendine gelen Lauren, dairesine varmadan önceki son merdivenleri de ağır ağır çıktı. Çok uzun bir gün olmuştu ve artık kanepesi onu çağırıyordu. Dondurma almak için mutfağa bir girip çıktı, sonra da yastıklarla bezenmiş yuvasına yığılıverdi.

Half Baked türü dondurmadan aldığı ilk kaşığın mutluluğuyla gözlerini kapattı. Genelde bu türü tercih etmezdi ama içinde çikolata kek parçacıkları olan her şey güzeldi zaten.

Tamam, çok yorgundu ama dondurma kabının da kımıldaması gerektiğinin farkındaydı. Tek gözünü açtı ve kabın içinden otlanmaya çalışan ikinci bir kaşık daha olduğunu fark etti. Kaşığı yakaladığı anda dondurma kabı ortadan kayboldu.

Kalbi mutlulukla dolarken şaşkınlığı kaybolmuştu. Jamie’yi Nat’la

oynaşırken bıraktığına göre, muhtemel dondurma hırsızları listesi de çok kısalmıştı. “Dondurmamı geri ver, serseri cadıcık seni.”

Kanepenin arkasından kıkırdamalar duyuldu. Lauren, ta ülkenin bir ucundan ısınlandığı için Aervyn’e kızmalıydı. Süper çocuk-harika cadı için bile güvenli bir şey değildi bu. Kızmak yerine, kanepenin arkasına uzanıp Aervyn’in saçlarını kurcaladı. Serseri ve kaçak olabilirdi ama Lauren onu çok özlemişti.

Onu tutuklamadan önce birkaç dakika oyalanabilirlerdi. “Yanıma gel de dondurmayı benimle paylaş bari.”

Aervyn dondurma kabını uzattı ve kanepenin arkasından fırlayıverdi. “Biraz daha alabilir miyim, lütfen? Açım da.”

Lauren ona sıkıca sarıldı. “Galiba bu kadar uzak bir mesafeye ısınlanmak çok enerjini tüketmiş, ha? Kanepenin arkasına nasıl indin peki?”

Ağzı dondurma dolu olan Aervyn kafasını iki yana salladı. “Bilmem. Galiba biraz geriye düştüm. Kanepe senin zihninde daha büyüktü.”

Lauren camın dışında bekleyen dört kat düşüş ihtimalini gözünün önüne getirince Aervyn’in biraz daha geriye düşmediğine şükretti. “Peki, buraya neden geldin, tatlım? Şunun şurasında iki gün sonra sizi görmeye gelecektik zaten.”

“Seni özledim. Bugün bir çember yaptık ve annem, başka bir kanal açıcıyla pratik yapmak zorunda olduğumu söyledi. Ben bunu yapmak istemedim ama bir avuç kötü, yaşlı cadıyla eğitim yapmak zorunda kaldım.”

“Ben senin Jennie Teyze’yle eğitim yaptığını sanıyordum. O kötü, yaşlı bir cadı değil.”

“Tamam ama Jamie Dayım gibi eğlenceli de değil. Hem bugün bana zihinsel olarak bağırdı o. Çembere kon-san-pire olmuyormuşum.”

Lauren sert görünmeye çalıştı. Gerçi insanın karşısında üz-

gün ve isyankâr bir küçük oğlan olduğunda bunu yapmak güçle-
şiyordu. “Çembere odaklanmak çok önemlidir Aervyn, hele
ki senin gibi büyük sihir gücü olanlar için. Sen bunu zaten bili-
yorsun.”

Aervyn isyankâr bir şekilde çattığı kaşlarını indirdi. Artık sade-
ce üzgün görünüyordu. Lauren onu kendine doğru çekip kuca-
ğına oturttu ve cep telefonunu aldı eline. Onu teslim ederken en
azından sarılabilirdi.

Telefon daha bir kere çalmıştı ki Nell açiverdi. “Selam, Lau-
ren. Oğlum sende mi?”

“Bende.”

“Senin bulunduğun yöne doğru gittiğini anladım. Arka bah-
çede kendi kendine oynuyordu, bu yüzden ne zaman gittiğini de
tam olarak kestiremedik. Bir konuşayım şunla.”

Aervyn birkaç saniye boyunca Nell’i dinledi. “Geri dönmek
istemiyorum, anne. Jamie Dayımı ve Nat’ı görmek istiyorum.”
Artık Nell bunun karşılığında ne dediyse, Aervyn kafasını inatla
iki yana sallıyordu.

Lauren dört yaşındaki bir cadıyı gitmek istemediği bir yere
ışınlanmaya zorlasın mı, zorlamasın mı bilemiyordu. Telefonu
aldı. “Selam, Nell. Dinle bak, ben şimdi Jamie ve Nat’ı arayıp
onları buraya çağırayım hemen.”

Aervyn neşeyle zıplamaya başladı. “Ben getirebilirim onları!”

Jamie ve Nat, sarmaş dolaş bir yumak halinde Lauren’ın otur-
ma odasına paldır küldür iniverdiler. *Şükürler olsun ki çarşaf
var üzerlerinde*, diye düşündü Lauren ve kendini tutamayıp gül-
meye başladı.

Nat da ona katılmıştı. Daha katı bir yapısı olan Jamie ise kıs
kıs gülmekle yetiniyordu. “Selam, bebek. Giyinebilmemiz için bizi
bir anlığına geri gönderebilir misin?”

Aervyn kaşlarını çattı. “Jamie Dayı, siz neden cılıdaksınız?”

“Çünkü öyleyiz, ahbap. Kıyafetlerimizi alabilmemiz için bizi geri gönderene kadar da bundan başka cevap yok sana.”

Nat sırtıyordu. “Benim Lauren’da yedek kıyafetlerim olacaktı.”

Jamie Nat’a dil çıkardı ve Aervyn için bu hareket, çıplak bir çiftten daha komikti. “İyi, o zaman, sırf ben giderim. Işınla beni, Scottie.”

Jamie ortadan kaybolmuştu. Lauren, Aervyn’in hedefi iyi saptamış olmasını umuyordu. Chicago sokaklarında çırılçıplak dolanmak için fazlaca soğuk bir geceydi.

Nat, çarşafı üzerine toga gibi dolayıp bir sarhoş edasıyla yerden kalktı ve yatak odasına doğru yöneldi.

“Onlar neden cııldak, Lauren?”

Aervyn ısrarcıydı ama Lauren, Jamie’den daha akıllıydı. Telefonu Aervyn’e uzattığında, hâlâ Nell’in kahkahaları duyulabiliyordu. “Al, annene sor.”

Lauren’ın, Aervyn sorusunu yönelttiğinde Nell’in anne olarak ne tür bir bilgi verdiği dair en ufak bir fikri yoktu. Fakat Aervyn başını öne doğru sallayıp kıkırdamış ve telefonu kapatmıştı. “Annem dedi ki beni geri göndermeye hazır olduğunda onu arayacakmışsın.” Sonra yine isyankâr ifadelerle gölgelendi yüzü. “Ben geri dönmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum.”

Telefon çaldı yeniden. Jamie dönmeye hazırdı. Eve geri ışınlanma pazarlıklarını da Jamie yapardı belki.

Dördü birlikte, Aervyn’in Kaliforniya’ya geri dönmesi gerektiği konusuna girmemeye özen göstererek bir saat boyunca oyun oynayıp sohbet ettiler. Belli ki hiçbiri kötü adam olup bu beklenmedik misafiri evine geri göndermeye çalışmak istemiyordu.

Lauren önlerindeki üç gün için planlarını zihinsel olarak hızlıca düzenledi. Daha yeni iki sözleşme yapmıştı ve geriye kalan her

şey bekleyebilirdi. “Aervyn, tatlım, Kaliforniya’ya benimle birlikte dönmeye ne dersin?”

Aervyn biraz şüphelenmiş gibi görünüyordu. “Seni de yanımda ıslınlayabilir miyim, bilmiyorum. Sen çok büyüksün.” Sonra birden anladı ve Jamie’ye baktı. “Sen yardım edersen ıslınlayabilirim.”

Lauren’in, Berkeley’e eski usulle gitmeyi isteyecek kadar akli yerindeydi hâlâ. “Hayır, ben uçakla gitmeyi düşünüyordum. Bu gece burada kalırsın, yarın sabah uçağa bineriz. Ben uçuşumu birkaç gün öne çekmiş olurum.”

Aervyn düşündü. “Jamie Dayım ve Nat ne olacak?”

Jamie cevap verdi. “Biz de iki gün sonra geleceğiz, çocuğum. Nat’ın birkaç ders daha vermesi, benim de aldığı hediyeleri taşımasına yardım etmem gerekiyor.”

“Ben hediyeleri ıslınlayabilirim.”

Lauren, Aervyn’in burnunu sıktı. “Bırakalım onlar da uçakla gelsinler. Anneni arayıp planımızı anlatacağım. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.” Aervyn ciddiyetle başını öne doğru salladı ve sonra uçak sesi çıkara çıkara, daireler çizerek koşmaya başladı. “Daha önce hiç uçak yolculuğu yapmamıştım.”

Jamie, Lauren’a baktı. “Uyanık seni.”

Lauren gerçekten de öyleydi. “Siz ikiniz, gece burada mı kalacaksınız?”

Lauren, Jamie’yi haftalardır hiç bu kadar mutlu görmemişti.

BÖLÜM 24

Lauren, Nell'in onları San Francisco Havaalanı'nda karşılayacak olmasından çok ama çok mutluydu. Küçük bir cadıyı havaalanı güvenliğinden geçirip uçağa bindirmek, eskortluk görevi bakımından yetip de artmıştı bile. Lauren'in destek kuvvete ihtiyacı vardı. Aervyn farkında olmadan, güvenlik tarayıcılarına zarar vermişti.

Uçaktaydılar ve Aervyn penceresinden geçip giden dünyayı izlemenin verdiği geçici hayranlıkla, kemerleri bağlanmış bir şekilde koltuğunda oturuyordu. Lauren onun uçağın elektronik aksamına neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Aervyn pencereden bakmayı bıraktı. "Göremiyorum artık. Her yer bulut."

"Kaliforniya'ya vardığımızda daha fazlasını göreceksin. Dağların ve okyanusun üzerinde uçacağız, çok güzel."

"Ben acıktım."

Lauren en azından bu konuda hazırlıklıydı. Havayolu yemeklerinin yerini iki gıdımlik çubuk krakerler aldığı için, Aervyn'in yardımıyla seçtiği atıştırma malı yiyeceklerle doldurmuştu sırt çantasını.

"Elma mı, çikolata kaplı fıstık mı, yoksa peynirli sandviç mi?"

"Çikolata kaplı fıstık, lütfen."

Bu çocuk Lauren'a ne kadar da benziyordu. Lauren fıstıklar-dan bir avuç alıp poşeti Aervyn'e uzattı. "Sonra sandviçi yiyeceğiz ki seni sadece tatlılarla beslediğim için başım belaya girmesin."

"Başın belaya girmeyecek." Aervyn bundan çok emin görü-nüyordu. "Beni evimize götürdüğün için annem çok sevinecek. Bana baktığın için teşekkür ederim."

Lauren onun kafasını okşadı ve biraz daha fıstık indirdi mide-ye. "Çok eğlenceliydi. Seni özlemiştim."

"Sen neden Berkeley'de yaşayamıyorsun ki? O zaman biz bir-birimizin evinde yatıya kalırdık hep."

"Benim işim Chicago'da, tatlım. İnsanlara en doğru evi bul-malarında yardımcı oluyorum. Bu onları mutlu ediyor ve benim de hoşuma gidiyor."

Aervyn düşündü. "Berkeley'deki insanlar ev aramıyorlar mı?"

"Arıyorlar ama eminim diğer emlakçılar da onlara yardımcı olarak iyi iş çıkarıyorlardır." *Hassas konular bunlar*, diye dü-şündü Lauren. "Ayrıca, Nat da Chicago'da yaşıyor, onun işi de orada. O benim en yakın arkadaşım, yani onun yaşadığı yerde yaşamamak beni çok üzerti."

Aervyn kaşlarını çatı. "Ama o bana bebekle oynayabileceği-me dair söz verdi. Eğer bebek Chicago'da olursa ben nasıl oyna-yabilirim ki onunla?"

Lauren'ın bir an kafası karıştı ama sonra Aervyn'in aklından geçenleri anladı. *Ha, şu Jamie'nin prekognisyonundaki bebeği diyordu.* "Oynayabileceğin bir kuzenin olsa çok eğlenceli olurdu, değil mi? Fakat Jamie Dayı'nın gördüğü bebek gerçek değil. O gelecekte olması mümkün olan bir şey sadece."

Aervyn kafasını iki yana salladı. "İ-h. Bebek şu anda Nat'ın karnında, gördüm onu. Daha minicik. Gerçi annem diyor ki be-bekler çok hızlı büyümüş."

Lauren ona Nat'ın karnında bir bebek olmadığını izah etmeye

başlamıştı ki konuştuğu kişinin kim olduğu dank etti birden kafasına. Karşısında gezegenle sohbet eden çocuk duruyordu. “Nat’ın karnında bir bebek mi var? Emin misin?”

“Evet. Gemma Teyzemin de Noel zamanı karnında bir bebek vardı, yani nasıl bakmam gerektiğini biliyorum. Gerçi Nat’ın bebeği çok daha küçük. Annem diyor ki bazen bebekler daha çok küçükken ikiye ya da üçe bölünebilirmiş. Ginia, Mia ve Shay’da da böyle olmuş. Bu yüzden Nat’ın bebeğinin de bölünüp bölünmeyeceğini görmek için onu izledim ama henüz bölünmedi. Umarım bölünür, o zaman benim de üç tane kuzenim olur.”

Dört yaşında bir çocukla aralarında, dölllenmiş yumurtaların onun gözetimi altında üçüzlere dönüşecek şekilde bölünmesi hakkında bir konuşma geçiyordu. *Ha siktir be*, insan cadı olunca hayatı da değişiyordu.

Uçuş esnasında yolculara izletilen film başlıyordu ve Aervyn buna çok sevinmişti. İzlemeye koyulmadan önce, giderayak son bir şey daha söyledi. “Yani görüyorsun ki benim bebekle oynayabilmem için Nat Berkeley’e gelmek zorunda. Söz vermişti bana. Hem sen de onunla birlikte gelebilirsin, o zaman hiç yalnız kalmazsın.”

Lauren akıllıca bir hareket yaparak hiç konuşmadı ve filmin Aervyn’in dikkatini cezbetmesine müsaade etti. Yine de Aervyn ona, üzerinde düşüneceği bir sürü şey anlatmıştı.

Nat hamile miydi? Açıkçası sürpriz olmuştu bu ama Jamie ve Nat arasındaki ilişkinin gidişatına bakılırsa aslında çok da güzel olmuştu. Lauren dört yaşındaki bir çocuğu Jamie’nin Aervyn’i özlediği şekilde özleyebilen bir adamın, babalık konusunda sorun yaşamayacağını düşündü.

En yakın arkadaşını anne olarak hayal etmeye çalıştı. Bu

da zor olmazdı. Nat sonunda her daim arzuladığı aileyi kurabilecekti.

Ya da Jamie'nin halihazırda kurulu olan ailesine katılacaktı. Aervyn haklıydı. Berkeley'de bebeğe oyun arkadaşlığı yapacak ve ona yardımını dokunacak bir sürü insan vardı. Chicago'da ise sadece Lauren vardı. Şöyle bir düşündü, gece yarısında bebekle ilgili bir sıkıntı yaşanması durumunda, akli başında olan herkes, beş çocuk annesi, deneyimli Nell'in onların yardımına koşmasını tercih ederdi.

Peki, neden herkes Nat ve Jamie'nin Chicago'da yaşayacağından bu kadar emindi? Jamie'nin prekognisyonu muydu tek sebep? Terazinin diğer tarafındaki ağırlığa bakılırsa bu biraz uyduruk bir sebep gibi görünüyordu.

Nat'ın stüdyosu olabilir miydi sebep? Evet, o önemli bir meseleydi. Fakat Nat, Jamie'nin ardına kadar açık kollarla onu bekleyen, kalabalık ailesini stüdyoya tercih eder miydi? Hem de bebek yoldayken? *Lanet olsun ki evet.* Ayrıca Berkeley yeni bir yoga stüdyosu açmak için hiç de fena bir yer değildi.

Lauren, huzursuzluk ve yalnızlık hissiyle arkasına yaslandı ve düşüncelerin kafasının içinde cirit atmasına izin verdi.

Nell mutfak masasına iki tane içki bardağı koydu. "Yanında kurabiye de ister misin?"

Lauren karnını tuttu. "Yok, teşekkürler. Aervyn'le ikimiz uçakta, bir haftalık yiyecek kotamı dolduracak kadar abur cubur yedik."

Nell güldü. "Bugün öğleden sonra Aervyn ve Ginia'yı eğitmek için Jennie Teyze gelecek. Sen de onlara katılabilirsin, akşam yemeği için iştahını açmaya yarayabilir. Jennie'nin seni çok görmek istediğini biliyorum. Erken geldiğini de bilmiyor henüz."

“Biraz daha alışveriş yapmam lazım ama onu yarın da halledebilirim.”

“Harika. Belki seni, benim için birtakım parti malzemeleri satın alman konusunda ayartabilirim.”

Lauren gülümsedi. Burada olmak güzel bir duyguydu. “Tabii ki de alırım. Jamie sana kızlar için dizüstü bilgisayar aldığımızı söyledi mi?”

Nell bu durumu protesto edip kinayeli bir şekilde homurdandı. “Bizim de buna ihtiyacımız vardı zaten, daha fazla bilgisayara. Ne aldınız onlara peki?”

“Ciddi anlamda gelişmiş Macbook’lar aldık. Jamie senin kıskanacağını söylüyordu. Sadece kızların kullanabileceği şekilde giriş sihri oluşturunuyordu.”

Nell kahkahayı patlattı. “Bu Aervyn’i uzak tutabilir belki ama bu evde bir giriş sihrini kıramayacak tek kişi, ancak hastanede yaşanan bir karışıklık sonucu yanlışlıkla bizim çocuğumuz olan biri olabilirdi.”

Lauren gülüyordu. “Jamie’nin maharetinin savunmasını yapmak bana düşmez. Bu işi kendi halletmek zorunda kalacak.”

“Lafı açılmışken, o nasıl?”

Nell bunu öylesine soruyor gibiydi. Lauren ise kardeşler arası sularda nasıl yüzüleceğini pek bilemediği için, konuşmadan önce duraksadı. “Nat’a gerçekten âşık. Sanırım her gün yoga dersine katılmak zorunda. Ayak parmaklarına dokunabiliyor şu anda, her şeyi yapabiliyor.”

“Ama?”

Ha siktir. “Ama ailesini aşırı derecede özleyiyor. Ve bence sihir yapmayı da çok özledi.”

Nell’in kaşları çatıldı. “Chicago’da da sihir yapabilir.”

“Onu da denedi.” Lauren, Nell’e denk geldikleri o karmakarışık cadılar meclisini anlattı.

Nell kafasını iki yana salladı. “Jamie, özellikle de birileri

sihir bakımından işin içine ediyorsa pek kibar davranmaz. O harika bir eğitmendir ama en iyi iletişimi çocuklarla kurabilir.”

“Onu bana bu yüzden mi gönderdin?” diye sordu Lauren gülererek. “Çok sağ ol.”

“O başkaydı. Senin bir cadı olduğundan bile emin değildik o zamanlar. Jamie de müsaitti. Eğer onun, Chicago’da Aervyn’in kanal açıcısını ve kendisinin müstakbel eşini bulacağını bilsem, destek kuvvet gönderirdim.”

Aervyn’in kanal açıcısı. Haftalardır kimse ona böyle hitap etmemişti. Hiç beklemediği bir şekilde kendini iyi hissetmesine sebep olmuştu bu hitap.

“Müstakbel eşinden bahsetmişken,” dedi Nell, “Nat nasıl? Jamie, bir bina satın almaktan bahsetti.”

Lauren bebeğin bu planları bir parça baltalayacağından oldukça emindi. Jamie ve Nat’ın bile henüz bilmediği bir sırı açık etmek kötü bir şey miydi? Ayrıca Aervyn de biliyordu. Lauren iyice bir düşünüp Nell’in eline uzandı. “Bir sürpriz hazırlamamda bana yardım etmen lazım.”

Nell tek kaşını kaldırdı. “Bir bina satın almak oldukça büyük bir sürpriz.”

“Bu söyleyeceğim, bir bakıma daha büyük bir sürpriz. Aervyn, Nat’ın hamile olduğunu söylüyor, uçakta söyledi bana da. Jamie ve Nat’ın bu durumdan haberdar olduğunu sanmam.”

Nell’in ağzı bir karış açık kalmıştı. “Çok yakında öğrenirler. Aervyn’in, dört yaşındaki diğer çocuklardan daha iyi sır tuttuğu söylenemez.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Lauren. “Mademki bu haber bir şekilde sızacak, ben de bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Biz buradayken bebeğe hazırlık partisi organize etme yardım eder misin? Tabii kızlar için sakıncası yoksa, onların doğum gününe gölge düşürmek istemem.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Onlar senin parti organizasyonunun emir erliğini üstlenmekten mutluluk duyarlar.”

“Bu işi iki günde başarmak için emir erleri elzem.”

“Akşam yemeğinden sonra organizasyon komitesine sokarız onları. Jennie Teyze’nin arabasının yanaştığını işitiyorum. Bu durumda gündemimizdeki ikinci madde de arka bahçede eğitim yapmak oluyor.”

Jennie üç öğrencisini hiç de azımsanamayacak bir gururla izliyordu. O gün güzel numaralar yapıyorlardı. Sihir güçlü duygularla beslendiğinde en güzel halini alıyordu ve arka bahçedeki mutluluk hissi de gerçekten çok güçlüydü.

Aervyn hoşuna gitsin ya da gitmesin, bol miktarda güce sahipti ama o gün o da kendisinden çok memnundu. Öyle olmalıydı zaten. Lauren’ı onunla birlikte geri getirmesi, güzel bir cadılık hareketiydi. Birlikte düşünce eğitimi yaptığı partnerini deli gibi özlemişti.

Halihazırda dört tur Düşünce Yakalama oynamışlardı ama Lauren Chicago’daki tembelliklerinin verdiği ağırlığı üzerinden hâlâ atamamıştı. Beşinci tur, beraberliği bozmak için oynanan turdu. Ginia açık bir şekilde Lauren’ı destekliyordu. Her ne kadar bunu biraz daha sessiz yapsa da, Jennie de onu destekliyordu. Öğrencilerinin, onun da bazen taraf tuttuğunu bilmesinin bir zararı yoktu.

Ginia yaklaşan doğum günü ve Nat’ın gelişinin çok yaklaşması sebebiyle coşuyordu. Nat’ı, gelecekte olmak istediği kadınla tanışan bir genç kızın bütün o heyecanıyla seviyordu. İyi bir tercih yapmıştı. Nat harika bir rol modeliydi.

Fakat o öğleden sonra, Jennie’yi en çok mutlu eden Lauren’ın neşesi olmuştu. Lauren, Jennie’nin şahit olduğu en şahane sihir

için güç kanallarını yönettikten sonra Chicago'ya dönmüş ve büyük ölçüde kayıplara karışmıştı.

Ha, birtakım güzel e-postalar göndermişti aslında. Birkaç kere pek hoş görüntülü konuşmalar da yapmışlardı. Ama Lauren sihir fikrini rafa kaldırmıştı. Jennie, Jamie'ye bu konuda baskı yapmış, o da bunu kabul etmişti.

Jennie o güne kadar, Lauren biraz nefes mi alıyor yoksa sonsuza kadar kaçmaya mı çalışıyor, emin olamamıştı. O gün, Lauren'ı geri kazanmış olabileceklerinin bir göstergesiydi. Cadılar topluluğu bundan çok memnun olacaktı. Güçlü sihirlerin beraberrinde gelen sorumlulukları herkes kabullenemezdi.

Seni aptal, yaşlı kadın, diye düşündü Jennie. *Kız gönlünü kazandı tabii, sen de onu hep gönlünde tutmak istiyorsun.* Bugün bu durumdan memnun olan sadece cadılar topluluğu değildi.

Şuna bak bir kere. Lauren beş turun üçünü harika bir şekilde alarak Düşünce Yakalama'nın galibi olmuştu. İyiydi, ayrıca iyi eğitilmişti.

"Aferin sana, Lauren," dedi Jennie. Aervyn'in başını okşarken. "Her zamanki gibi yaratıcıydın."

Aervyn yarışmanın heyecanına öyle bir kapılmıştı ki kaybettiğini zar zor fark etmişti. "Bir daha. Lütfen, Jennie Teyze. Bir kerecik daha oynayalım?"

"Bugünlük bu kadar yeter, tatlım. Lauren buradayken başka bir şey denemek istiyorum. İki gün sonra bahar ekinoksunu yaşayacağız ve kutlamak için birkaç çember yapacağız. Diyorum ki bugün Ginia'ya çembere nasıl bağlanacağını göstereyim."

Bu iyi düşünülmüş plan, yaklaşık iki dakika önce yapılmıştı.

Ginia'nın gözleri parlayıverdi. Jennie konuşmaya devam etti: "Ginia, sen çalışmalarda yaptığımız gibi toprağa sesleneceksin. Aervyn, senden su ve havayı halletmeni ve bunu

hafifçe yapmanı istiyorum. Ben ateşi alırım. Lauren, sen de bağlantı esnasında Ginia'ya rehberlik eder misin? Bir düşünce cadısı yönlendirirse her şey çok kolaylaşır ama ben bir yandan bunu yapıp bir yandan da ateşin üstesinden gelemem.” Aslında bunu havada karada yapardı ama Lauren’a eğiticilik denemesi yaptırmak istiyordu.

Ginia, Lauren'ın kucağına yerleşti. Jennie ve Aervyn de çember oluşturdular. Ginia kendinden emin bir sesle en kuvvetli sihri olan toprak gücüne erişti.

*“Ben Kuzey'den Toprak'a sesleniyorum
Bereketli hayatın ve yeni büyümelerin toprağına.
Dilerim ki öyle olsun.”*

Aervyn, ablasının bu hali karşısında sırtıp havaya erişti.

*“Ben Doğu'dan Hava'ya sesleniyorum
Yaşam nefesi ve ruhun uçuşu olan havaya.
Dilerim ki öyle olsun.”*

Jennie, Lauren'ın kendiliğinden antrenör ve çember gözlemcisi rolüne bürünüp Aervyn'i bir parça geri çektiğini hissetti. Sonra kendisi ateşe seslendi.

*“Ben Güney'den Ateş'e sesleniyorum
Yaratan ve yok edene, iradenin gücüne.
Dilerim ki öyle olsun.”*

Aervyn sadece birkaç becerikli cadının yapabileceği şekilde, kanallarını sorunsuzca ikiye ayırdı ve suya seslendi.

“Ben Batı'dan Su'ya sesleniyorum

Hayat veren akıntılarının ve her şeyi temizleyen yağmurlarının suyuna.

Dilerim ki öyle olsun."

Lauren Ginia'ya, toprak gücünü solundaki Aervyn ve sağındaki Jennie ile nasıl birleştireceğini gösteren görüntüler gönderdi. Ginia talimatları, iyi eğitilmiş bir cadıcığın güven ve inancıyla takip ediyor, Lauren da onları müstakbel bir eğiticinin güveni ve el hafifliğiyle veriyordu.

İkinize de aferin, dedi Jennie. Lauren, Aervyn'in güç seviyesini biraz daha artırmasına müsaade et. Ginia, sen de işte böyle güzel ve istikrarlı bir şekilde ayakta kal.

Aervyn söyleneni yapıp seviyeyi bir parça artırdı. Çemberde gücün sesi duyuluyordu. Ginia'nın neşesi bulaşıcıydı.

Aervyn sihir yapmak istiyordu. Lauren da oynamaya dünden razıydı. Jennie, Ginia ile bağlantısını bozmamaya dikkat ederek gülüyordu. Bir çemberde üç düşünce cadısı olunca böyle oluyordu işte, akıllarına eseni yapmalarını sağlayan iletişim bağlantıları vardı.

Kazalar da işte böyle meydana geliyor zaten, diye düşündü Jennie kendince. Yine de o bağlantıyı yeniden hissetmek Aervyn ve Lauren'a çok iyi gelecekti. Yap hadi, diye bir gönderimde bulundu Jennie, ama küçük bir sihir olsun, tamam mı tatlı oğlum. Çok küçük olsun.

Aervyn fiyakalı bir şeyler yaptı ve bunu kendi element akımlarıyla karmaşıktırıp ayırdığı bir kanalı Lauren'a uzattı. Yürekleri ısıtan bir kolaylıkla birbirine kenetlendiler ve sonra Lauren yavaşça Ginia'ya uzandı.

Jennie, Lauren'ın Ginia'yı, toprak gücü şekil değişip kubbenin üzerinde sorunsuzca akana kadar aşama aşama yürüttüğünü

görebiliyordu. Jennie de hızlıca ateş gücünü ekledi. Ginia çember çalışmalarında yeniydi ve kısa sürede yorulacaktı.

Çok zamanının olmadığını net bir şekilde farkında olan Aervyn gücü yakaladığı gibi sihri yaptı.

Ginia'nın etrafında yaz esintileri dans ediyordu. Ateş böcekleri uçuşuyor, arka bahçedeki otların arasından üzerine çiy düşmüş papatyalar yükseliyordu. Büyük finalde ise tabiat şarkı söylüyordu.

*Doğum günün kutlu olsun,
Doğum günün kutlu olsun,
Maymun gibi kokuyorsun,
Maymuna da benziyorsun.*

Çember kıkırdamalar eşliğinde dağılmıştı.

Sakinleşince üzerinde onları bekleyen süt ve kurabiyelerin bulunduğu banka yöneldiler. Lauren Jennie'nin koluna dokundu. "Ginia'nın düşünce gücü olmadığından emin misin?"

Jennie yavaşça başını öne doğru salladı. "Sanırım yok. Tıpkı Jamie'nin sana yaptıkları gibi ben de Ginia'yı genel bir değerlendirmeden geçirmiştım. Sen ne gördün?"

"Tam olarak emin değilim. Toprak gücünü kullandı ama element gücü olmayan iki küçük gücü daha vardı. Düşünce kanalı gibi görünüyorlardı."

Jennie düşündü. O hiçbir şey görmemişti ama Lauren'ın düşünce öngörüsü ondan çok daha güçlüydü. "Onda az miktarda ateş yeteneği de var ama sen bu küçük güçlerin element gücü olmadığından oldukça eminsin."

Lauren omuz silkti. "Öyle olsa sen benden daha iyi görürdün. Element güçlerini okuma yeteneğim bayağı bir kötü. Dediğim gibi, düşünce gücü gibi geldi bana."

Gerçek ikisine de aynı anda dank etmişti. Shay ve Mia. Lauren kaşlarını kaldırdı. “Üç cadı mı oldu şimdi?”

Jennie’nin hiçbir fikri yoktu. “Her şey mümkün ama yapılan testlerde ikisinde de güç çıkmadı hiç. Üçüzlerin çok yakın bir bağlantısı olur, acaba sen bunu mu gördün? Ginia bunu bir güç kaynağı olarak kullanıyor olabilir.”

“Tanrı aşkına. Biz bunu nasıl anlayacağız şimdi?”

Ah, sende bir eğitmenin meraklı ruhu da var, kızım. “Bu, ikimizin ortaya çıkarması gereken bir şey, öyle değil mi?”

Lauren güldü. “Bugün benden başka bir şey daha yapmamı bekliyorsan, benim öncelikle kurabiye yemem gerekiyor.”

Nell neredeyse bir saattir dikildiği camın önündeydi hâlâ.

İzlerken üç şey öğrenmişti. Birincisi, topluca yapılan sihirleri özleyen tek kişi Jamie değildi. İkincisi, Lauren’da iyi bir cadı eğitmeninde olması gereken bütün özellikler bulunuyordu. Ve üçüncüsü, Jennie Teyze’nin gizli bir planı vardı.

Önlerindeki birkaç gün kesinlikle sıkıcı geçmeyecekti.

Nell dizüstü bilgisayarına ve cep telefonuna uzandı. Sürpriz organizasyon yapabilen tek kişi Lauren değildi.

BÖLÜm 25

Lauren elindeki simidi hapır hupur yiyerek Berkeley şehir merkezindeki sokaklarda geziniyordu. Sabahın köründe uyanmıştı, hâlâ Chicago saatine göre çalışan bir beynin zararlarından biri de buydu işte. Kendini yeniden uyumaya ikna edemediği için alışveriş listesinin bir yerinden başlamaya karar vermişti.

Fakat bunun yerine, şehir merkezinin canlılığına kapılmıştı. Berkeley’de, insanlar, binalar ve çeşitli ulaşım araçlarının büyüleyici bir karışımı yaşıyordu. Son bir saattir taksiden çok bisiklete rastlamıştı. Burası Chicago değildi.

Bir emlakçı olarak, yaşadığı yerde yürüyüş yapıp o muhitin hayat tarzı, hızı, imkânları ya da imkân eksikliklileri ve değişim kuvvetleri hakkında fikir edinmeyi alışkanlık haline getirmişti. Berkeley şehir merkezinde, Chicago’nun kabalığı veya yüksek binalara tapma özelliği yoktu ama insan bu şehirde insanları hissedebiliyordu. Chicago’nun yazı gibiydi bir bakıma, tabii ki turistleri saymazsak.

Burası küçük ve düzenli bir şehirdi.

Lauren bir emlak bürosunu gözüne kestirdi ve yolun karşısına geçti. Emlakçıların bürolarının camına yerleştirdikleri emlak listelerine bakmayı hep çok sevmişti. Mesleki deformasyon işte.

Merakını giderirken simidini de bitirdi. Listeler, Berkeley halkı

gibi çok çeşitliydi. Modern evler, renkli ve şık çiftlik evleri ve şehir merkezindeki sanat bölgesinde birtakım Craftsman tarzı bungalovlar... Yakınlarda olmalıydı bu evler.

Saat onda, müşterilerin görüşüne açılacak olan bir evi görmeye gidesi vardı. İnsan Chicago'nun lüks konutlar piyasasında çalışınca tarihi bungalovları gezme şansı pek olmuyordu.

Satılık İş Yeri ilanını az kalsın gözünden kaçıyordu.

Küçük puntolarla yazılan bu ilanı yüreği pır pır ederek okudu. *Satılık, köklü emlak işi. Sahibi emekliye ayrılıyor. Sertifikası ve tecrübesi olan emlakçı aranıyor. Sorularınızı içeriye sorabilirsiniz.*

Lauren gözlerini dikmiş ilana bakarken kafasında anılar dönüp duruyordu.

... Kıkırdamacı Aervyn ve dırdırcı Jamie ile düşünce cadılarına has yoga dersi. Kedi Kadın. Ona tapan bir aileyle birlikte yemek masasında oturan Nat.

... Pırıl pırıl bir güç eşliğinde uçtukları ilk eğitim çemberi. Annesinin kucağında fırl fırl dönen, sevimli Jacob. Mumlardan oluşan dış çember ve Ocean's Reach'deki sevgi. Güçlü iç çember.

... Jamie'nin çaresizce Aervyn'i özlemesi. Kanepenin arkasında kıkırdamacı oğlanın olduğunu öğrenince duyduğu sevinç. Bir çocuk ve bir kardan adam.

Duygu selinde boğulan Lauren, derinlerde bir yerde bir karar verdiğini hissetti. Satın alacağı parti şapkaları ve serpantinler biraz bekleyecekti.

Lauren, saatler sonra Becky Temko Çocuk Parkı'nda, yemek şirketinin elemanlarını uğurluyordu. Çok kısa zamanda harika bir iş çıkarmışlardı.

Küçük mahalle parkı, normalde, oyun aksamı, kumlar ve büyük gölgeli ağaçların bulunduğu, güvenli bir şekilde çitlerle çevre-

lenmiş, çocuklar için eğlenceli bir yerdi. O gece ise bir parti için gereken bütün özellikleri taşıyordu.

Çimenlerin üzeri, battaniyeler ve birkaç taşınabilir, fiyakalı piknik masasıyla kaplanmıştı. Çitlerin üzerinde ve iki büyük ağacın arasında gerilmiş bir hat boyunca lambalar yanıyordu. Masalardan birinin üzerine, kızartılmış tavuk, sandviç, cips, meyve ve gerçekten muhteşem lezzette çikolatalı kekler yığılmıştı.

Artık tek ihtiyacı misafirleriydi. Caddeden gelen korna sesine bakılırsa misafirleri de gelmişti. Minivandan fırladığı gibi parka koşan Aervyn'i, hemen arkasından üç kız kardeşi takip ediyordu. Aervyn, Lauren'in etrafında dönerek küçük bir dans gösterisi yaptı ve kaydıraklara koştu.

Beraberinde birkaç sandalye getiren Nell girdi parka sonra. "N'aber? Bıraktığın mesaj bir hayli şifreliydi."

Lauren gülümsedi. "Cadı sürüsünü mantıklı bir gerekçesi olmadan buraya getirebilecek tek kişinin sen olduğunu düşündüm."

Nell güldü. "Yemek, cadıların çoğu için yeterince mantıklı bir gerekçedir. Herkes birkaç dakikaya burada olur. Neyse ki yemeğin çok. Fazladan birkaç kişi daha gelecek." Jamie ve Nat, Nell'in başıyla işaret ettiği yönde, birinin Jamie'nin cadde üzerindeki arabasından inmesine yardım etmeye çalışıyorlardı.

Çok çalkantılı bir gün olmuştu ama belli ki macera henüz sona ermemişti. Lauren yüreğinin bir kez daha pır pır ettiğini hissetti. Parka doğru dikkatle yürürken, Moira'nın yüzü memnuniyetle ışıldıyordu adeta. Nell'in hazırladığı sandalyeyi eliyle geri çevirdi. "Daha o kadar moruklamadım, canım benim. Bütün gün oturdum durdum. Lauren, evladım, dur sana bir bakayım şöyle."

Lauren, Moira'ya sımsıkı sarıldı. "Ta Nova Scotia'dan kalkıp buralara kadar geldin, ha?"

Moira yanındaki genç kadını gösterdi başıyla. "Torunum Elo-

rie getirdi beni. Nell dün arayınca, bütün bu heyecanı kaçırmak istemedim. Doğum günleri ve bebekler benim en sevdiğim şeylerdendir. Jamie'nin bende her zaman ayrı bir yeri olmuştur. Bu yüzden onun Nat'ıyla da tanışmak istedim.”

Lauren Nell'e baktı ve sesini alçaltarak sordu. “Nat ve Jamie'nin haberi var mı? Bebekten?”

Nell kafasını iki yana salladı. “Sanmam. Konuşmasın diye bugün Aervyn'e sihir yapmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama Aervyn bu sırrı çatlamadan gizli tutmayı başardı. Bir tek kızlar gülüp duruyorlar ama sanırım onu da herkes doğum günü öncesi sersemliği olarak değerlendirir.”

“Mükemmel.”

“Chicago usulü bebeğe hazırlık partisi böyle mi oluyor?”

Lauren güldü. “Tam olarak böyle olmuyor. Gerisini görmek için herkesle birlikte beklemeniz gerekecek. Yemek yiyin biraz. Yemek bitene kadar ağızından baklayı çıkarmayacağım.”

Moira için tabak hazırlamaya gitti ve tavuk tepsisinin başında Tabitha'ya rastladı. “Umarım gelmemin senin için bir sakıncası yoktur. Jennie burada olduğunu söyleyince ben de gelip bir merhaba demek istedim.”

Lauren ona bir but uzatıp gülümsedi. “Başımın üstünde yerin var. Söyle bakalım, ne istiyorsun?”

Tabitha güldü. “Bir düşünce cadısının karşısında lafı dolandırmayacaksın demek ki. Bütün kalbimle, Jacob ve ailesi için harika bir şey yaptığını söylemek istiyorum. Artık sürekli dönmüyor. Birbirlerini tanımaya çalışıyorlar. Jacob buldozerleri ve gıdıklanmayı çok seviyor ve oyun oynamayı öğreniyor.”

Lauren, mor saçlı bir çocuğu yakalamaya çalışan Aervyn'e baktı. “Çocukların da böyle olması gerekiyor, değil mi? Yardım edebildiğim için çok mutluyum.”

“Başka bir çocuk daha var elimde,” dedi Tabitha. “Buradayken vaktin olursa, hani belki bir uğrar, kızla biraz vakit geçirirsin.”

Lauren gülümsedi. “Eğer kendine yeni bir kariyer seçmek istersen, emlak sektöründe bayağı başarılı olursun. Bence sen her şeyi satabilirsin. Büyük doğum günü cümbüşünden hemen sonra gelirim.” *Sonrasında da uzun dönemli gönüllülük programı hakkında konuşuruz.*

Omzuna bir el dokununca, hemen arkasını döndü. “Olamaz yahu, bugün herkes uçağa atlayıp buraya mı geldi?”

Sophie kızardı. “Aslına bakılırsa ben zaten yoldaydım. Mike’ı ziyaret etmek için güzel bir mazeretti.”

“Gerçekten mi? Hızlı ilerliyorsunuz anlaşılan?”

“Biz toprak türleri aslında çoğu zaman çok yavaş hareket ederiz.” Sophie gülümsedi ve tanımadıkları bir çocuğu salıncakta sallayan Mike’a baktı. “Gerçi en büyük yeteneklerimden biri, bazı şeylerin biraz daha hızlı bir şekilde büyümesini sağlamaktır.”

Sophie numaracı bir cadı, diye düşündü Lauren lapisine dokunarak. Hiç ummazdı ama Sophie istediğini kesinlikle elde ediyordu.

Lauren yeniden etrafa bakındı. Neredeyse herkes gelmişti. Jamie uzaktan el sallıyordu. “Hey, Lauren, gel de annemle ve babamla tanış.”

Olamaz. Nell cadılara yardım çağrısı mı yapmıştı?

Biraz öyle oldu, canım, dedi kafasının içinde bir ses. Jamie’nin yanındaki kadın tokalaşmak için elini uzattı. “Nell ‘gelin’ diyorsa, biz hepimiz onun sözünü dinleriz. Benim adım Retha, bu da eşim Michael.”

Jamie’nin annesi bir düşünce cadısı mıydı? Lauren, Nat’ın karnındaki torunlara dair bütün düşünceleri bastırdı. Kahretsin, Aervyn sır tutabiliyorsa, o da tutabilmeliydi. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Muhteşem bir aileniz var.”

Retha parkın içinde toplanan insanlara baktı. “Kesinlikle öyle. Nat da ailemize katılacak harika bir insan.”

Lauren riski göze alıp Retha’nın dış zihnine bir göz attı. Belli ki yeterince sinsice halledememişti işini. Retha tek kaşını kaldırdı ve Lauren’in gerçeği görebilmesi için bir kanal açtı. Jamie onların canıydı, Nat da öyle olacaktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Lauren.

“Asla yaşlı bir düşünce cadısına sinsice yaklaşmaya çalışma, canım. Ayrıca rica ederim. Biz Nat’ı, Jamie onu sevdiği için seviyoruz. Ama o bir pırlanta adeta. Öğleden sonranın büyük bir kısmını onunla geçirdim. Oğlumun bu kadar kaliteli bir zevki olduğunu bilmiyordum.”

Lauren güldü. “Bir de annesini görün derim ben.”

Retha Lauren’in ne demek istediğini anladı. “Jamie’den bir iki şey duydum. Her aile sevgi konusunda yeterli olamaz.”

“Nat artık sevgi görecektir, hayattan bütün beklentisi de buydu zaten.”

Aervyn lafa karıştı. “Lauren, sürpriz zamanı gelmedi mi?” Zıp zıp zıplıyordu. Belli ki uzun süre yerinde duramıyordu, Lauren da öyleydi.

Mesajını zihninde çoğaltıp göndererek herkesi bir araya topladı. O anın tadını çıkararak, derin bir nefes aldı. “Hepinize, geldiğiniz için teşekkür ederim. Nell’e bıraktığım mesajın bayağı bir şifreli olduğunun farkındayım.”

“Yemek var demişsin,” dedi Jamie. “Daha ne olsun.” Nat, Jamie’nin karnına dirsek attı.

Lauren buradan itibaren nasıl devam edeceğini biliyordu. “Birkaç hafta önce, bu adam Chicago’daki bir suşi restoranına gelip tabakları havada uçurdu.”

Jamie o anı hatırlayınca güldü. Retha sadece gözlerini devirdi.

İşin gücün gösteri be evladım, diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bir gönderimde bulundu. Jamie misilleme olarak annesini yerden birkaç santim havaya kaldırdı. Aervyn da heyecanlanıp kendini havalandırdı.

Geri kalan herkes yerçekimine meydan okumadan evvel, Lauren hikâyesini anlatmaya devam etti. “Bu hareket benim hayatımı değiştirdi. Birkaç gün sonra, düşünce cadılığı acemiliğimi geçirmek üzere buraya, Berkeley’e geldim ve en yakın arkadaşım bir cadıya âşık oldu.” Jennie ve Jamie’nin kendini beğenmiş gülümsemeleri birbirinin aynıydı.

“Sonra Aervyn beni gökyüzünde uçurdu.” *Şimdi yapma sakın, tatlım*, diye bir gönderimde bulundu Aervyn’e. O an ayaklarının yere basmasını istiyordu.

“Başından beri cadılar merkezinde yaşayan sizler bunu anlayabilir misiniz, bilmiyorum. Fakat ben, cadı gücüyle yapılan uçuşların mümkün olduğu bir dünyada büyümedim. Sihir inanılmazdı. Arada geçen anlar, zor olan anlardı. Chicago’ya döndüğümde çok mutlu olduğumu kabul ediyorum.” Dinleyicileri düşünceli bir halde onu anlamaya başlamıştı.

Jennie konuştu. “Her cadı, senin kadar hızlı bir şekilde bu işin içine sokulmaz, çocuğum.”

Lauren başını öne doğru salladı. “Biliyorum. Bir ara, bu konuda dırdır edip durmaya başlamıştım. Biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Fakat anladım ki sadece çok az sayıda insan böylesine muhteşem bir şeyin içine düşebilir.”

Herkesin dikkati bütünüyle Lauren’daydı. Aervyn bile yere inmişti. “Buraya geri dönene kadar, burada olmayı ne kadar özlediğimin farkında değildim. Ben bir cadıyım ve galiba kendi halinde bir cadı da değilim.”

Moira’ya baktı. “Birisi bana gücün, beraberinde sorumluluk

da getirdiğini söylemişti. Bunu söyleyen kadın haklıydı. Güç aynı zamanda, harika bir cadı ailesi ve onları seven insanları da beraberinde getiriyor.” Moira gözyaşları içindeydi ve bu halde olan tek kişi de o değildi.

Lauren burun çekmelerini zar zor durdurdu, bariyerlerini indirdi ve sözlerini sonlandırdı. “Bu yüzden, ben burada kalmayı seçiyorum. Bugün bir emlakçı bürosu satın aldım. Şu an karşınızda Berkeley’in en yeni emlakçısı duruyor.”

“Seni seviyorum, Lauren.”

Zıplamakta olan Aervyn’i havada yakaladı ve Aervyn ikisini birden yerden santim santim yüksekte döndürürken ona sıkıca sarıldı. “Ben de seni seviyorum, tatlı oğlum.” *Ve sen geleceğe doğru ilerlerken burada olmak istiyorum. Bütün varlığımla senin yanında olacağım.*

Şimdi beni yere indir, tatlım. Sürprizin bir kısmı daha var.

Ona doğru yayılan sevgi ve hoş karşılamamanın her bir zerresini kabul eden Lauren, Nat ve Jamie’nin elini tuttu ve parkın çitlerine doğru yürüdü. Sesini, bütün herkesin duyabilmesi için zihinsel olarak yükseltti. Cadılar özel hayatın mahremiyetine pek de önem vermiyorlardı.

“Ben Berkeley’in en yeni emlakçısıyım, siz de benim ilk müşterilerimsiniz.” Caddenin karşısındaki, ön bahçesinde büyük bir “Satılık” tabelası bulunan evi gösterdi.

Bariyerleri inmiş olan Lauren, Jamie’nin nihayet durumu anladığını hissetti. Lauren duygu fırtınasına kapılacaktı neredeyse. Sevgi, rahatlama, minnet. Sonra Jamie gülmeye başladı.

Diğer herkes gibi Nat da hâlâ anlamamış görünüyordu. Lauren, bütün harika emlakçılar gibi, hangi hızda ilerlemesi gerektiğini biliyordu. O an, Jamie’nin anıydı ve Lauren onun bu anı yaşamasını bekliyordu. Jamie, Nat’ın elini tuttu. “Şu eve

güzelce bir bak, Nat.” Güce ulaştı ve bütün her yer cadı ışığıyla aydınladı.

Nat bir az daha eve baktı ve sonra anladı. “Bu, prekognisyon-daki ev,” dedi usulca. “Burada.”

Jamie ona sıkıca sarılıp Lauren’a baktı. “Sanırım bu, Berkeley’in birkaç yıl içinde yüzyılın kar fırtınasını yaşayacağı anlamına geliyor.”

Belki daha da yakın, diye düşündü Lauren.

Ginia’nın tamamen kafası karışmıştı. “Jamie Dayı, ben anlamadım. Evin olayı nedir?”

Nat açıklamaya çalıştı. “Jamie Dayın ve ben ilk karşılaştığımızda dayın birtakım prekognisyon görüntüleri yakalamıştı, hatırlıyor musun?”

Ginia dudak büktü. “Chicago’da yaşadığınızı gösteren görüntüler. Evet, hatırladım.”

“İşte o görüntüler, tatlım. Hepimiz, kar yüzünden, görüntülerin Chicago’ya ait olduğunu sandık.”

Ginia önce eve, sonra Nat’a baktı. “Burada mı yaşayacaksınız? Eviniz burası mı?” Hemen hemen dokuz yaşında sayılabilecek bir kızın neşesi gibi ısıldayamazdı hiçbir neşe. Ve hiçbir tımarhane, çok mutlu cadılarla dolu bir park kadar gürültülü olamazdı. Nat’ın ayaklarının etrafında yerden çiçekler fışkırıyordu. O gece birçok cadıcık, sihirlerini kontrol edemiyordu.

Nell çitlerin yanında duran Lauren’ın yanına gitti. “Bütün bunların arkasında harika bir hikâyenin yattığından eminim ve her bir ayrıntıyı kesinlikle söke söke alacağım senden. Fakat şimdilik sadece teşekkür edeceğim sana. Bugün bir sürü Walker’ı çok mutlu ettin.”

“Ayrıntıları öğrenme işi dondurmaya iyi gider.” Lauren emlak dükkânını satan yaşlı, bilgili adamı ve adamın, Lauren sormayı akıl ettikten üç dakika sonra Nat ve Jamie için bu evi bulmasını

düşündü. Nat'ın yoga stüdyosu olabilecek birkaç yer hakkında da bilgi almıştı.

Lauren en sonunda arkadaş, emlakçı ya da cadı olmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalmadığının farkına vardığında, her şey şaşırtıcı bir kolaylıkla yoluna girmişti. Tabii küçük bir detay dışında.

“O halde, geceyi evinizde geçirebilir miyim? Kendi evim yok henüz.”

Nell kıs kıs gülüyordu. “Lauren şu an burada kendi yatağını sana vermeyecek kimse yok.”

Lauren ve Nat kafalarını kaldırıp havada gezinen Aervyn'e baktıklarında onun kıvılcımlar çıkarmakta olduğunu gördüler. “Evet de, Nat Yenge, evet de!”

Jamie Aervyn'i ayağından yakaladığı gibi yere indirdi. “Bırak da ben önce bir teklifimi edeyim, serseri.”

Yeğenini serbest bırakıp Nat'a döndü. “Bunu تنها ve romantik bir ortamda yapmak istemiştim ama mademki beni kabul ediyorsun, o zaman herhalde bu kalabalık ve meraklı ailemi de kabul ediyorsundur. Evlen benimle, Nat.”

Nat kalbindeki o kocaman “evet” cevabını iki dudağının arasından çıkaramayacak derecede afallamış olduğundan, Lauren romantikliğini gösterip Nat'ın cevabını herkese yayınladı.

Jamie'nin yüzündeki gülümseme, paha biçilmezdi. “Emin misin? Ömrün boyunca özel hayat mahremiyetin olmayacak ve etrafını cadılar saracak.”

Nat bu sözler sanki onun için cennetin tanımymış gibi bakıyordu.

Aervyn daha fazla kendini tutamadı. “Nat Yenge'nin bebeği olacak.” İnsanlardan bir kez daha gürültü ve sevgi fışkırmaya başladı. Lauren, Nat'ın daha fazla ışıldayamayacağını düşünmüştü. Anlaşılan yanılmıştı.

Aervyn, Nat'ın yanına gidip elini karnına koydu. Nat eğilip başından öptü onu. "Oyun arkadaşın orada mı, tatlım?"

"Hayır, o bir kız. Yine de sorun değil. Bir kızla da oynayabilirim, benim için sakıncası yok. Ona sihri öğretirim, her şeyi öğretirim ona."

Jamie onu kucağına aldı. "Bu bebek cadı olmayabilir, ahbap."

Aervyn, Jamie'ye doğru iyice sokuldu. "Tabii ki de cadı. Ateşle oynamayı seviyor. Bunu yapmaya devam ederse ikiye ya da üçe ayrılabilir. O zaman bir sürü kuzenim olur."

Sürprizlerin sayısı tuhaf bir hal aldı artık, diye düşündü Lauren. Küçük bir ateş cadısı mı doğacaktı yani? Hayat hiç de sıkıcı geçmeyecekti. İşi ve en yakın arkadaşı da cadı merkezinde olduğuna göre, tek eksiği kanepesiydi.

Lauren, Aervyn'in kıkırdadığını işitti. Sonrasında tam arkasına dank diye bir şey indi gürültüyle. Üzölmek için bir sebep kalmamıştı. Görünüşe bakılırsa, kanepede oradaydı artık.

Bir gün internette alışveriş yaparken hiç tanımadığınız insanlar size bir cadı olduğunuzu söylerlerse...

Lauren, Chicago'da başarılı bir emlak danışmanıdır. Müşterilerinin arzu ettiği evleri, adeta onlar için yaratılmışçasına bulur ve satışlarını gerçekleştirir. Başarısını tecrübesine bağlamaktadır.

Ancak bir gün aslında hiç de öyle olmadığını öğrenir.

Lauren, güçlü bir düşünce cadısı olduğunu öğrendiğinde kariyeri ile cadılık eğitimleri arasında kalacak, üstelik verdiği kararlar sadece kendi hayatını değil en yakın arkadaşının da hayatını değiştirecektir. İki arkadaş yeni bir şehirde, birçok yardımsever cadı ve cadıcıkla birlikte yeni hayatlarına bol sihir, dostluk, aşk ve hatta sürprizler katarlar.

Uçan Süpürge Serisi'nin mizah dolu ilk kitabı *Modern Cadı*'da Debora Geary, yarattığı samimi karakterlerle cadılar dünyasının perdelerini aralıyor.

Amazon.com okur yorumlarından:

"Kitabı okuduktan sonra bilgisayarımı açıp cadıların beni de bulmasını bekledim..."

"Okurken gözlerinizden hem gülmekten hem de duyulanmaktan yaşlar akacak... Bu eğlenceli cadı ailesinin diğer maceralarını sabırsızlıkla bekliyorum."

